

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chốn Hoàng Thạch Cao Nhân Ẩn Thế - Đối Lễ Vật Điểm Hóa Công Phu

Hoàng Thạch sơn, một vùng núi đá căn cỗi với từng lớp đá nhấp nhô lẫn nhồn thay cho nền đất kéo dài đến ngút ngàn.

Vì lẽ này, quanh Hoàng Thạch sơn với phạm vi gần trăm dặm không hề có bóng người ngụ cư! Còn về phần bóng người lai vãng thì nếu có cũng chỉ là thi thoảng, họa hoằn lắm mới có người xuất hiện với một nguyên do rất dễ hiểu lắm là vì lối đường lạc bước!

Và bất kỳ ai cũng vậy, khi phát hiện ra việc lạc bước, đã đi lầm vào vùng căn cỗi khô khan, rất khó khăn cho việc tìm vật thực hoặc càng khó khăn hơn cho việc tìm một bóng mát để nghỉ chân, tất cả đều vội vàng tìm lối quay trở ra. Họ tránh Hoàng Thạch sơn càng xa càng tốt!

Thế nhưng, suốt một tuần trăng trở lại đây, những bóng người lui tới Hoàng Thạch sơn đã không còn là chuyện lạ nữa.

Có lạ chẳng là tâm trạng của những nhân vật lui tới này đã là đầu đề cho mọi người đề cập đến trong những lúc trà dư tửu hậu.

Chung quy chỉ là thế này, bất kỳ ai nếu lúc tìm đến Hoàng Thạch sơn với tâm trạng nào nề chán chường hoặc thất vọng thì khi rời khỏi để quay lại, tất cả tỏ vẻ cao hứng như vừa có được điều gì đó rất phấn khích!

Chính vì điều này, một đồn mười, mười đồn trăm, người người lại lũ lượt kéo đến Hoàng Thạch sơn, tìm cho được Hoàng Thạch cốc.

Hoàng Thạch cốc, nơi duy nhất ở Hoàng Thạch sơn là có cỏ cây mọc xanh tươi nhờ vào dòng nước chảy róc rách quanh năm qua từng khe đá cũng lẫn nhồn nhấp nhô!

Là cốc khẩu tất phải có động khẩu! Và mọi sự kỳ bí đều phát sinh từ một động khẩu không hiểu sao lại có vân vụ phủ mờ từ chí sáng cho đến tận chiều tối!

Trên tất cả mọi điều kỳ bí, chủ nhân của Hoàng Thạch cốc chính là điều kỳ bí tột cùng khiến cho nhân vật giang hồ dù bất kỳ lý do nào khi tìm đến tận đây đều rấp tâm muốn tìm hiểu!

Chủ nhân Hoàng Thạch cốc là ai?!!

* * * * *

Cũng len lỏi vào một nhóm đông nhân vật giang hồ, có gần hai mươi người, Đường Thượng Thanh nửa muốn tiến đến gần động khẩu đang mù mờ vân vụ, nơi tất cả cùng chú mục đến, nửa khác thì lại muốn chần chừ và chờ đợi, đợi xem diễn tiến xảy ra có đúng như lời đồn đại hay không và thực hư như thế nào!

Mọi người dừng lại chỉ cách Hoàng Thạch cốc độ năm trượng!

Họ tùy tiện tìm chỗ đứng, bất kỳ chỗ nào miễn thuận tiện cho họ là được!

Đường Thượng Thanh đứng tựa lưng vào một khối đá to và mắt thì mãi dõi nhìn về phía động khẩu!

Do mãi nhìn, Đường Thượng Thanh suýt vấp ngã vì một tảng đá nhỏ ở ngay phí sau chân!

Cúi đầu nhìn xuống tảng đá, Đường Thượng Thanh thầm nghĩ: “Sẽ chẳng có ai nói gì nếu ta đứng ngay bên trên tảng đá này để dễ dàng nhìn rõ hơn!”.

Đặt cả hai chân lên tảng đá nhỏ, tựa lưng vào khối đá to phía sau Đường Thượng Thanh khoan khoái đưa mắt nhìn bao quát khắp khu vực có vân vụ mờ mờ ở phía trước!

Và Thượng Thanh chép miệng tiếc rẻ: “Ái chà! Đã có người đi vào Hoàng Thạch cốc rồi! Tiếc thật, ta đã bỏ mất cơ hội nhìn mọi diễn tiến ngay từ đầu!”.

Đường Thượng Thanh có được nhận định này là vì lớp vân vụ kia chỉ đến hiện giờ vẫn còn xoay chuyển và sự xoay chuyển đó chỉ xảy ra khi có

người động thân lao xuyên qua lớp vân vụ! Và lúc này lớp vân vụ đang che kín tất cả!

Đúng vậy, một âm thanh ồm ồm bỗng vang ra từ Hoàng Thạch cốc:

- Người mới vào hãy báo danh!

Đường Thượng Thanh kể từ đó bắt đầu chú tâm theo dõi diễn tiến!

Âm thanh khác vang lên, có lẽ là do nhân vật mới nào phải phát thoại báo danh:

- Bẩm Hoàng Thạch lão nhân gia, hậu bối là Từ Xuyên, được đồng đạo giang hồ gán cho ngoại hiệu Nhất Phách Phi Không! Nhưng thật ra...

Giọng ồm ồm vụt cắt ngang:

- Nhất Phách Phi Không Từ Xuyên! Lão hủ rõ rồi! Người không ngại xa xôi, tìm đến lão hủ cầu kiến là có mục đích gì?

Giọng nói của Từ Xuyên toát lên sự phẫn nộ:

- Bẩm lão nhân gia! Hậu bối tuy biết rằng đã là người giang hồ thì khó tránh khỏi việc tay nhuộm máu tanh nhưng dầu sao hậu bối cũng có đôi chút tự hào là bản thân không phải là hạng độc ác vô nhân.

- Hãy nói vào chính đề! Lão hủ không có đủ thời gian để nghe từng ấy người lần lượt kể lẽ dông dài!

Bị hối thúc, giọng nói của Từ Xuyên càng thêm phẫn nộ:

- Hậu bối hiếm muộn, chỉ có một độc tử là Từ Thông...

- Điều gì đã xảy ra cho độc tử của người?

Từ Xuyên chột rít lên thành tiếng căm hờn:

- Đã bị cừu nhân sát hại!

- Kẻ nào?

- Vu Lang!

- Người đã báo thù nhưng đã thảm bại?

- Hậu bối sẽ không thảm bại nếu lúc cuối cùng Vu Lang không dùng độc chiêu tối hậu!

- Nhưng người thật sự bị thảm bại đúng không?

Từ Xuyên đáp trong sự uất ức:

- Đúng! Nhưng như hậu bối vừa nói...

Giọng ồm ồm kia cắt ngang:

- Cuối cùng, người tìm đến lão hủ là để giải bày tâm sự hay muốn được điểm hóa võ công? Nếu là để giải bày thì người tìm lầm cửa rồi.

Từ Xuyên đến lúc này mới để lộ sự bối rối qua câu nói:

- Mong Hoàng Thạch lão nhân gia lượng thứ! Đúng là hậu bối mong muốn được lão nhân gia chỉ điểm cách phá giải độc chiêu của họ Vu!

Giọng ồm ồm nọ nhờ đó cũng bớt phần gay gắt:

- Như vậy mới phải! Và đáng lý ngay từ đầu người phải nói thẳng ra như vậy!

Giọng nói của Từ Xuyên mất dần khí phách, hay nói đúng như là Từ Xuyên bị chủ nhân Hoàng Thạch cốc khuất phục:

- Mong lão nhân gia chỉ giáo! Độc chiêu của họ Vu được gọi là...

Giọng ồm ồm nọ đột ngột phát lên:

- Khoan đã, Từ Xuyên! Lần này người đi quá nhanh rồi đấy!

Từ Xuyên lộ vẻ kinh ngạc:

- Nhanh ư? Hậu bối vẫn chưa diễn qua chiêu thức của họ Vu, sao lão nhân gia lại bảo hậu bối đi quá nhanh?

Giọng ồm ồm vẻ bức tức:

- Người chưa diễn, lão hủ biết! Nhưng người cũng chưa trình lên lễ diện kiến như quy định sẵn có của lão hủ!

- Lễ diện kiến? Lễ diện kiến nào, lão nhân gia?

Giọng ồm ồm chợt quát lên:

- Người dám hí lộng lão hủ sao, Từ Xuyên?

- Hậu bối...

- Lui!

Vù... vù...

Vút!

Lớp vân vụ ngay phía trước động khẩu một lần nữa phải bị xoáy chuyển và một bóng nhân ảnh ngay sau đó bị lao bật ra ngoài!

Đường Thượng Thanh thương hại thầm cho nhân vật kia, là Từ Xuyên, đang ngơ ngác nhìn mọi người với lời lẩm bẩm:

- Lễ diện kiến nào? Cần phải có lễ diện kiến mới được sao?

Trong nhóm đông, một nhân vật đang tỏ vẻ hí hửng với một túi gấm cầm khư khư trên tay. Nhân vật này cố ý khoe mẽ với Từ Xuyên:

- Sao lại không cần lễ diện kiến? Hãy xem ta này, Từ Xuyên?

Dứt lời nhân vật nọ ngay lập tức biến mất vào lớp vân vụ mờ ảo nọ!

Vút!

Có tiếng báo danh của nhân vật nọ vang lên lồng lộng:

- Hậu bối Lưu Khắc Chung có chút lễ mọn là đôi ngọc Long Phụng Châu! Mong Cốc chủ tiên sinh tiếp nhận và điểm hóa cho hậu bối một chiêu này!

Giọng ồm ồm của chủ nhân Hoàng Thạch cốc ngay lập tức vang lên:

- Long Phụng Song Châu? Người hãy đặt lên trên tảng đá cạnh người, sau đó lùi lại ba bước!

Một khoảnh khắc yên lặng diễn ra, có lẽ đó là lúc Lưu Khắc Chung đang thi hành theo mệnh lệnh của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, là đặt túi gấm có chứa đựng Long Phụng Song Châu lên tảng đá và bước lùi khỏi tảng đá đúng ba bước.

Thanh âm của Lưu Khắc Chung ngay sau đó bất ngờ vang lên tán thưởng:

-Ồ! Hư Không Nhiếp Vật! Thần công của Cốc chủ tiên sinh quả vô tiền khoáng hậu!

Mọi việc tuy đang xảy ra đằng sau lớp vân vụ mờ mờ nhưng qua tiếng kêu của Lưu Khắc Chung vừa vang ra, Đường Thượng Thanh hiểu rằng thủy chung Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vẫn chưa lộ diện, cho dù là lộ diện với chỉ một mình Lưu Khắc Chung là nhân vật vừa dâng lên một lễ diện kiến quý báu!

Bằng cớ là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vừa thi triển công phu Hư Không Nhiếp Vật để tiếp nhận lễ vật mà không cần hiện thân!

Đường Thượng Thanh thoáng bất ngờ khi nhiều giọng nói ồm ồm của Hoàng Thạch cốc vang lên với vẻ hoàn toàn dừng dừng:

-Ồ...! Long Phụng Song Châu kể ra cũng đáng được gọi là báu vật! Người muốn lão hủ điểm hóa cho người chiêu thức nào? Nói đi!

Âm thanh của Lưu Khắc Chung vang lên đầy vẻ hí hửng:

- Đó là chiêu Mang Mang Âm chương của Thái Cực phái! Muốn hóa giải chiêu này hậu bối phải làm gì?

Trái ngược với âm thanh của Lưu Khắc Chung, giọng nói của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vẫn chỉ là sự hờ hững:

- Chỉ có thể thôi sao? Đây, lão hủ tặng cho ngươi mấy chữ! Sau khi xem xong, tốt hơn hết ngươi nên hủy đi, đừng lưu lại!

Vậy là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đã dùng tự dạng để điểm hóa cách hóa giải chiêu Mang Mang Âm chương cho Lưu Khắc Chung! Và việc điểm hóa tỏ ra quá đơn giản vì chỉ một lúc ngắn ngủi sau đó Lưu Khắc Chung bật kêu lên:

- Cốc chủ tiên sinh quả là thần thông quảng đại. Hậu bối thật muôn vàn cảm kích, muôn vàn cảm kích...

Lưu Khắc Chung lập đi lập lại mãi câu này với bước chân cứ luân phiên thối lui! Và khi Lưu Khắc Chung đã hoàn toàn xuất hiện trước mắt mọi người, câu nói nọ vẫn còn được họ Lưu lắng bầm!

Vút!

Lưu Khắc Chung ngay tức khắc ly khai Hoàng Thạch cốc, mang theo một tâm trạng phấn chấn khác thường!

Mục kích thái độ này của họ Lưu, chứng tỏ Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đúng là bậc cao nhân tuyệt thế, những nhân vật đương diện liền náo nức lũ lượt đi vào Hoàng Thạch cốc, để dùng lễ vật mong đánh đổi sự điểm hóa công phu!

Và ở mỗi người có những nan đề khác nhau, những chiêu thức khác nhau được họ nêu ra cho Cốc chủ Hoàng Thạch cốc! Và kết quả, với những món lễ vật diện kiến, từng nhân vật một đều được Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đáp ứng, chỉ điểm cho họ những chiêu thức hóa giải hữu hiệu.

Đường Thượng Thanh càng lúc càng thêm ngưỡng mộ kiến văn uyên bác của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc! Vì với bất kỳ chiêu thức nào được mọi người nêu ra, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc cũng dễ dàng nghĩ giúp họ cách hóa giải một cách chóng vánh! Gọi là bất kỳ vì mọi người tựa như đã và đang nêu ra đủ mọi phương diện của võ học! Có kiếm pháp, quyền pháp, chưởng công, chỉ công lẫn khinh công, và có người đề cập đến phương diện

thế trận kỳ môn nữa, và nhất nhất tất cả đều được Cốc chủ Hoàng Thạch cốc giải đáp thỏa đáng!

Đáng tiếc, trước sau như một, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đều dùng tự dạng để thay lời điểm hóa, và tất cả đều diễn ra trong lớp vân vụ mờ mờ, khiến Đường Thượng Thanh dù muốn nghe cho biết đó là những điểm hóa gì cũng không sao nghe được!

Nhưng, tựu trung sự điểm hóa của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đã tỏ ra kiến hiệu và lẽ đương nhiên là những điểm hóa lợi hại! Vì mọi người đều tỏ ra mãn nguyện khi động thân ly khai Hoàng Thạch cốc!

Nhóm đông người mặc nhiên phải vội dần tuần tự hết người này đến người kia bỏ đi!

Cuối cùng, trong khi ở bên trong lớp vân vụ đang còn một nhân vật vừa tiến vào, ở bên ngoài chỉ còn một mình Đường Thượng Thanh.

Thượng Thanh không sao giấu được sự bồi hồi vì nghĩ đến lượt phải đi vào Hoàng Thạch cốc và nêu ra vấn đề nan giải của bản thân!

Và sự bồi hồi càng tăng cao, khi ở bên trong có tiếng nói của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vang lên:

- Dùng Thiên Niên Hà Thủ Ô làm lễ vật diện kiến, Hoắc Phi Thước người hân muốn được lão hủ điểm hóa một tuyệt học bất phàm! Là thế nào, hãy nói đi, lão hủ nhất định đáp ứng!

Âm thanh với Hoắc Phi Thước liền vang lên:

- Bẩm Cốc chủ! Điều Hoắc mỗ muốn hỏi là cách luyện Kim Sa chương, một tuyệt học đã kể như thất truyền của Đại mặc Kim Sa lão tổ!

Cốc chủ Hoàng Thạch cốc lên tiếng vẫn với vẻ hững hờ cố hữu:

- Kim Sa tuyệt học là loại công phu chí cương chí dương! Để luyện được tuyệt học này cần phải có Kim Sa tâm pháp!

Hoắc Phi Thước cướp lời:

- Kim Sa tâm pháp hiện đang nằm ở trong tay Hoắc mỗ! Nhưng sau gần mười năm khổ luyện, mỗ vẫn không đạt được bất kỳ sự tiến triển nào!

- Nếu không phải người luyện sai tâm pháp thì chắc hẳn người đã thiếu linh đan bổ trợ!

Hoắc Phi Thước dần giọng:

- Chắc chắn không phải do nguyên nhân này! Hoắc mỗ cũng đã dùng hết một nửa chỗ Thiên Niên Hà Thủ Ô mà mỗ tình cờ có được!

- Sao người lại dùng Thiên Niên Hà Thủ Ô? Linh đan mà người cần bổ trợ là loại linh đan có tính dương! Hà Thủ Ô là loại tiên dược âm hàn, người dùng không phải cách rồi.

Hoắc Phi Thước chừng như phẫn uất:

- Ai lại chẳng biết Thiên Niên Hà Thủ Ô là linh đan có tính dương nhiệt, chỉ có Cốc chủ mới nói ngược lại!

- Hừ! Lão hủ nói ngược lại hay người là kẻ có kiến văn quá hủ lậu, chỉ biết một mà không biết hai?

Hoắc Phi Thước có phần bối rối:

- Thế nào là biết một mà không biết hai?

- Để giải thích, người hãy nói cho lão hủ nghe xuất xứ của nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô này là đủ!

- Xuất xứ! Sao Cốc chủ phải truy nguyên xuất xứ? Đã là Thiên Niên Hà Thủ Ô thì dù xuất xứ của nó là thế nào đi nữa, đâu có gì đáng để phân biệt?

- Có đấy! Và không phải ai đều biết rằng tùy theo xuất xứ của Thiên Niên Hà Thủ Ô mà chúng có tính âm hàn hoặc có tính dương nhiệt!

Hoắc Phi Thước hoang mang:

- Có gì để chứng minh sự khác biệt này?

- Nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô vừa được người dùng để làm lễ vật có màu sắc như thế nào, người còn nhớ chứ?

- Màu đen! Sao?

- Tại sao nó có màu đen?

- Nó có thể có màu khác sao?

- Có và có những hai màu nữa? Đó là vàng và trắng!

- Vàng? Trắng?

- Thiên Niên Hà Thủ Ô vốn là linh vật tự có và có ở những nơi hiểm địa! Nếu hiểm địa đó là một nơi thuộc châu thổ, nó có màu đen. Ngược lại, ở Đại mạc thì có màu trắng bạc! Trong ba loại này, chỉ có loại màu trắng mới có tính dương nhiệt! Xuất xứ khác, tính năng và công dụng cũng khác.

Đến lúc này Đường Thượng Thanh mới nghe ở giọng nói của Hoắc Phi Thước có chiều hướng thán phục:

- Có nghĩa là Hoắc Phi Thước đã sai lầm đi dùng loại Thiên Niên Hà Thủ Ô này làm linh đan bổ trợ?

- Không sai!

- Loại Thiên Niên Hà Thủ Ô mà Cốc chủ vừa đề cập, Hoắc mỗ phải tìm ở đâu?

Đường Thượng Thanh suýt nữa phì cười khi nghe Cốc chủ Hoàng Thạch cốc hỏi lại họ Hoắc:

- Người thật tâm muốn lão hủ đáp lại người câu hỏi này?

- Đương nhiên!

- Vậy thì người cần phải đưa ra cho lão hủ một lễ vật thứ hai!

- Tại sao?

- Hừ! Một nan đề là một lễ vật! Người không hiểu hay đang vờ làm ra vẻ không hiểu?

Hoắc Phi Thước kêu lên:

- Nhưng câu hỏi này cùng với câu hỏi trước, gộp chung lại cũng là một nan đề kia mà?

- Sai! Không thể tính như người được!

- Nhưng đối với Hoắc mỗ...

- Lão hủ không việc gì phải bận tâm đến ý nghĩ của người khác! Lão hủ chỉ đối với lão hủ đó là nan đề thứ hai!

- Cốc chủ...

- Người có sẵn lễ vật thứ hai ở trong người không?

- Mỗ... mỗ...

- Không có?

- À... không!

- Vậy thì lui đi! Chờ khi có lễ vật khác lão hủ sẵn sàng đáp ứng!

- Cốc chủ...

- Người không phục?

- Mỗ... mỗ...

- Người không lui đi, có phải người buộc lão hủ phải xuất thủ?

- Được rồi! Đây là lễ vật thứ hai mong Cốc chủ xem qua.

Giọng nói ồm ồm của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vẫn không thay đổi:

- Là vật gì? Liệu có đáng với sự điểm hóa của lão hủ không?

Đường Thượng Thanh cũng không ngờ người như Hoắc Phi Thước lại có sẵn nhiều lễ vật đến vậy! Và Thượng Thanh rất muốn biết đó là lễ vật gì!

Tuy nhiên, Thượng Thanh phải thất vọng vì nghe Hoắc Phi Thước bảo:

- Đúng hay không, Cốc chủ cứ xem qua sẽ rõ!

Một lúc sau, Thượng Thanh bỗng nghe Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đáp không đề cập đến món lễ vật của Hoắc Phi Thước là gì:

- Vật mà người phải tìm hiện nay đang được Cung chủ Băng Ngọc cung lưu giữ!

- Băng Ngọc cung?

- Phải! Chính là Băng Ngọc cung. Sự sững sờ của người phải chăng vì không tin lời lão hủ?

Âm thanh của Hoắc Phi Thước thật sự đang để lộ sự sững sờ:

- Không phải không tin, mà là Hoắc mỗ hoàn toàn không ngờ!

- Tại sao?

- Vì đã là vật của Băng Ngọc cung, Hoắc mỗ dù có ba đầu sáu tay cũng không dám nghĩ đến chiếm đoạt hoặc đánh cắp!

Cốc chủ Hoàng Thạch cốc buông ra một tràng cười không hiểu có hàm ý gì:

- Ha... ha... ha... Đó là chuyện liên quan đến người, không can hệ gì đến lão hủ!

Hoắc Phi Thước bật ra tiếng thở dài não ruột:

- Đành là vậy, nhưng nghĩ lại, Hoắc mỗ cảm thấy tiếc vì đã phí hai lễ vật hậu hĩnh chỉ để đổi lấy những thông tin vô ích!

Cốc chủ Hoàng Thạch cốc nạt ngang:

- Lời của người muốn ám chỉ điều gì?

Hoắc Phi Thước cười lạnh:

- Chẳng là gì cả! Hoắc mỗ hãy còn một lễ vật thứ ba dành cho Cốc chủ?

- Người lại có nan đề cần hỏi?

- Không sai! Đó là...

- Khoan! Đưa lễ vật trước, rồi hỏi sau!

- Đây! Mong Cốc chủ nhận cho!

Tai Đường Thượng Thanh bỗng nghe có tiếng động lạ vang lên.

Viu.

Tiếp đó, bóng nhân ảnh của Hoắc Phi Thước bỗng xuất hiện, lao xuyên qua lớp vân vụ mờ mờ!

Vút!

Lập tức có tiếng quát giận dữ của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc:

- Kim Sa độc châm! Người quá xem thường lão hủ rồi đó, Hoắc Phi Thước! Trả lại cho người này!

Viu... viu...

Mục lực của Đường Thượng Thanh liền lúc đó phát hiện một chấm sáng đang lao vọt từ lớp vân vụ và lao đuổi theo Hoắc Phi Thước nhanh không thể tả!

Diễn biến xảy ra cho thấy họ Hoắc vì không phục Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, qua sự việc vừa phí hai lễ vật nhưng không đạt được điều gì bổ ích, đã âm thầm dùng Kim Sa độc châm để ám toán!

Và bản lãnh của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc thật sự là bất phàm đã ung dung đẩy bật ngọn độc châm Kim Sa trả lại cho người ném ta là Hoắc Phi Thước.

Như lường trước tình huống này, ngay khi qua lớp vân vụ, Hoắc Phi Thước chột xòe rộng đôi tay để quạt thật mạnh vào nhau ở phía sau.

Bộp!

Toàn thân của họ Hoắc liền cất bổng lên cao như cánh chim ưng và thần tốc lượn đi thật xa thật nhanh!

Vút!

Ngọn Kim Sa độc châm đang đà bay đi vì mất hút đối tượng phải lao mãi về phía trước!

Viu.

Đúng lúc đó, một ánh chớp đỏ bỗng xuất hiện và vô tình xuất hiện đúng vào phương vị của ngọn Kim Sa đang bay đi!

Vút!

Đường Thượng Thanh lo sợ cho ánh chớp đỏ, buột miệng kêu lên:

- Hãy cẩn trọng với ám khí!

Ánh chớp đỏ dù đang lao đến thật nhanh nhưng cũng dễ dàng dừng phắt lại!

Và tai của Đường Thượng Thanh liền nghe một tiếng động chạm nho nhỏ, kèm theo là một câu nói hàm ý phẫn nộ!

Bộp!

- Kim Sa độc châm của tên thất phu họ Hoắc? Hừ! Hắn muốn chết! Tuyết Vân! Hành động đi!

Nhờ ánh chớp đỏ đã dừng lại nên mới lộ ra đó là một cổ kiệu đỏ chói, được hai gã đại hán vận xích y dùng hai đôi cánh tay lực lưỡng mang đi!

Trên một cáng kiệu, ngọn Kim Sa độc châm vừa cắm vào hã còn lấp lánh phản chiếu ánh dương quang! Và câu nói kia là do chủ nhân cổ Xích kiệu phát ra, hướng vào một nữ nhân tứ tuần đang đồng hành cùng cổ kiệu ở phía tả!

Nữ nhân nọ vừa nghe lệnh của chủ nhân liền động thân lao đi!

Vút!

Tuy nhiên, âm thanh của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc bỗng vang lên, khiến nữ nhân được gọi là Tuyết Vân phải dừng lại.

- Đây là việc của lão hủ! Tuyết Vân Ma Bà và Xích Huyết kiệu bắt tất phải nhúng tay vào!

Nghe bốn chữ Tuyết Vân Ma Bà, không phù hợp với nữ nhân chỉ có niên kỷ trạc tứ tuần, Đường Thượng Thanh chưa kịp kinh ngạc thì đã nghe chủ nhân của cổ kiệu Xích Huyết lên tiếng:

- Bốn kiệu tự biết làm như thế là sai, nhưng hiện nay ngọn Kim Sa độc châm hã còn cắm vào đây, bốn kiệu không thể không có thái độ! Tuyết Vân! Còn chờ gì nữa? Đứng để Hoắc Phi Thước kịp tẩu thoát!

Một lần nữa Tuyết Vân Ma Bà phải dừng lại vì câu nói của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc:

- Không cần thế đâu! Dám ám toán lão hủ, Hoắc Phi Thước kể như đã chọn con đường chết!

Từ cổ kiệu Xích Huyết liền vang ra câu hỏi nghi hoặc:

- Tôn giá đã kịp tránh phật họ Hoắc?

- Ha... ha... ha...! Với Phi Ma Vô Hình chưởng của lão hủ, Hoắc Phi Thước làm sao tránh khỏi thảm tử?

Đến lượt Tuyết Vân Ma Bà kêu lên nghi hoặc:

- Phi Ma Vô Hình chưởng? Tôn giá thật sự là ai? Sao lại am tường tuyệt học của tể sư huynh Phi Ma Bất Tử?

Từ bên trong lớp vân vụ mờ ảo, âm thanh của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc liền vang lên:

- Lệnh đại huynh đã chết, ai cũng biết điều này, hai chữ bất tử kể như vô nghĩa! Tuy nhiên, với tuyệt học Phi Ma Vô Hình chưởng, lão hủ sẽ làm cho lệnh đại huynh thật sự bất tử!

Tuyết Vân Ma Bà động nộ:

- Nếu tôn giá không giải thích minh bạch vì sao tôn giá biết được tuyệt học này, đừng trách Ma Bà ta phải thất lễ.

- Được thôi! Nếu Ma Bà tự cho rằng có thể đương đầu được với Phi Ma Vô Hình chưởng, lão hủ sẵn sàng tiếp nhận sự chỉ giáo!

Đường Thượng Thanh nhìn thấy Tuyết Vân Ma Bà chột khựng lại, cho biết sự kiêng dè với Phi Ma Vô Hình chưởng!

Thượng Thanh thầm nghĩ: “Phi Ma Vô Hình chưởng là tuyệt học của Phi Ma Bất Tử, đại huynh của Ma Bà, công phu này lợi hại như thế nào hẳn Ma Bà là người hiểu rõ hơn ai hết! Ma Bà có kiêng dè cũng phải!”.

Lúc đó, chủ nhân của Xích Huyết kiệu chột lên tiếng:

- Chậm đã, Tuyết Vân!

Dù đang động nộ hoặc đang trong tâm trạng kiêng dè, thái độ của Tuyết Vân Ma Bà vụt thay đổi khi nghe có âm thanh của chủ nhân Xích Huyết kiệu vang lên.

Nghiêng nửa người như nghe lệnh, Ma Bà Tuyết Vân thật nhũn nhặn:

- Suýt nữa lão thân làm lỡ đại sự của chủ nhân, mong chủ nhân lượng thứ!

Đứng ngay người lên, Tuyết Vân Ma Bà lập tức có thái độ trầm ổn khi hướng vào lớp vân vụ mờ ảo phát thoại:

- Tôn giá chắc hẳn là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, tề chủ nhân theo lệ xin được tôn giá điểm hóa!

Dứt lời, Tuyết Vân Ma Bà chột vỗ hai tay vào nhau và ra lệnh:

- Thu Nương! Dâng lễ vật mau!

Ngay lập tức, từ bên hữu kiệu, một nữ lang liền bước ra với dáng đi thướt tha yêu kiều. Nữ lang này có niên kỷ chỉ độ mười sáu hoặc mười bảy là cùng! Tuy nhiên, dung mạo của nàng ta không hiểu sao lại quá u buồn như đang có sẵn một tâm trạng cực kỳ trầm uất!

Đúng như mệnh lệnh của Tuyết Vân Ma Bà, trên tay nữ lang nọ, được gọi là Thu Nương nói quả nhiên đang cầm giữ một hộp gỗ được sơn son thếp vàng, với nhiều đường nét chạm trổ cực kỳ tinh xảo! Đó chính là lễ vật, lễ diện kiến như Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đặt ra và khi tìm đến đây chủ nhân Xích Huyết kiệu đã chuẩn bị sẵn.

Tuy nhiên, trước khi Thu Nương đặt những bước chân di chuyển vào lớp vân vụ mù mờ để dâng lễ diện kiến, âm thanh ồm ồm của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc chột vang lên:

- Khoan đã!

Thu Nương khựng người lại với nét mặt vẫn u uất hầu như không đổi!

Tuyết Vân Ma Bà tỏ vẻ kinh ngạc:

- Sao vậy? Hay tôn giá không phải là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

- Ha... ha... ha...! Ai bảo lão hủ không phải là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

Tuyết Vân Ma Bà càng thêm kinh ngạc:

- Vậy tại sao tôn giá lên tiếng ngăn cản, không cho Thu Nương dâng lễ vật?

- Không phải là ngăn cản! Nhưng lão hủ xin nhắc rằng hãy còn có người đang chờ đến lượt bước vào Hoàng Thạch cốc!

Tuyết Vân Ma Bà chột dẩu môi với một tia nhìn liếc xéo về phía Đường Thượng Thanh:

- Tôn giá muốn nói đến hạng giá áo túi cơm là tiểu tử kia?

Đường Thượng Thanh có phần cảm kích khi nghe Cốc chủ Hoàng Thạch cốc ung dung tỏ rõ lập trường:

- Đối với lão hủ, bất kỳ ai tìm đến đây dù là phường giá áo túi cơm hay nhân vật hữu hạng đều có giá trị như nhau! Người đến trước vào trước, người đến sau vào sau, trừ phi có nhân nhượng hoặc thỏa thuận minh bạch!

Tuyết Vân Ma Bà sau khi nghe xong liền bắn xạ tia hung quang nhìn thẳng vào Đường Thượng Thanh:

- Tiểu tử! Người định liệu thế nào? Nhượng hay không nhượng gia chủ nhân?

Đường Thượng Thanh chưa kịp đáp lời trước câu hỏi quá sỗ sàng của đối phương liền nghe một tiếng rít, lần này là do chính chủ nhân Xích Huyết kiêu phát ra:

- Bình sinh bốn kiêu chưa từng chờ được ai nhân nhượng! Cứ lấy võ công làm thước đo, ai thắng sẽ vào trước! Thu Nương! Dạy cho tiểu tử một bài học nào!

Đường Thượng Thanh lần đầu nhìn thấy sự ngỗ ngược trên nét mặt Thu Nương và tạm thời ở nàng ta sự u uất không còn hiện diện nữa!

Thu Nương lấp bắp:

- Làm như vậy... sao phải, chủ nhân?

Chủ nhân Xích Huyết kiêu bật ra một tràng cười hăng hắc:

- Hắc... hắc... hắc...! Đối với bốn kiêu đâu cần đặt vấn đề phải hay không phải! Hay là người không tin tưởng vào võ học do bốn kiêu đã truyền thụ cho người, Thu Nương?

Thu Nương gục đầu, lộ vẻ khó xử.

Thấy thế, Đường Thượng Thanh thật sự bất nhẫn kêu lên:

- Không cần phải động thủ! Tại hạ có đợi thêm một chút nữa không hề gì!

Tuyết Vân Ma Bà nheo mắt nhìn ngăm Đường Thượng Thanh:

- Người tự nguyện?

Đường Thượng Thanh nuốt giận:

- Tại hạ đâu còn cách nào để chọn lựa, phải không? Vả lại, tại hạ không hề muốn chỉ vì tại hạ làm cho người khác phải khó xử!

Gật đầu, Tuyết Vân Ma Bà lạnh giọng ra lệnh:

- Hừ! Người không phục cũng không được! Tiến vào đi, Thu Nương!

Lén ném cho Thượng Thanh cái nhìn đầy cảm kích, Thu Nường tay bưng hộp gỗ son tiến vào lớp vân vụ mờ ảo.

Ngay sau đó, Thượng Thanh nghe thanh âm của Thu Nường từ trong vọng ra:

- Đây là ba trang kinh văn Đà La Bối Diệp kinh! Sau khi Cốc chủ xem qua và điểm hóa cho tề chủ nhân, một trong ba trang này sẽ thuộc về Cốc chủ!

Dù tiếp đó không có bất kỳ một âm thanh nào hồi đáp nhưng Thượng Thanh thừa hiểu đó là lúc Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đang dùng công phu Hư Không Nhiếp Vật để thu nhận lễ vật và có lẽ đang xem xét qua toàn bộ trang kinh văn như Thu Nường vừa nói!

Tuy nhiên, điều xảy ra sau đó thật khác thường, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc bất ngờ kêu lên:

- Trong hộp hãy còn một vật nữa, sao không nghe tiểu cô nương đề cập đến?

Tuyệt Vân Ma Bà vẫn đứng bên tả kiệu bỗng rúng động khi nghe âm thanh nhỏ nhẹ của Thu Nường vang lên rõ mồn một:

- Liễu Yểm Ngọc Diệp là của Đoàn Thu Nường tiện nữ! Tiện nữ cũng có điều cần được điểm hóa!

Tuyệt Vân Ma Bà bất ngờ quát lên vang dội:

- Hay cho tiểu nha đầu! Đại sự của chủ nhân còn chưa xong, sao người dám hỏi xen chuyện của người vào? Đáng chết!

Vút!

Tuyệt Vân Ma Bà tung bắn người, lao vào giữa lớp vân vụ.

Một tiếng quát trầm hùng được Cốc chủ Hoàng Thạch cốc phát ra:

- Không được vọng động! Lui!

Lớp vân vụ bất ngờ quay cuồn cuộn xoáy và sau đó một tiếng chấn kinh liên phát ra thật to.

Ầm!

Tuyệt Vân Ma Bà lập tức bị chấn kinh đẩy bật ra khỏi lớp vân vụ vẫn mờ mờ ảo ảo!

Và tất cả cùng kinh tâm khi nghe âm thanh của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vang lên lồng lộng:

- Tuy Hoàng Thạch cốc chưa phải là cấm địa, nhưng khi chưa có lệnh của lão hủ, bất kỳ một sự loạn động nào cũng bị trừng phạt! Nể tình Ma Bà mới phạm phải lần đầu, lão hủ hãy còn nường nhẹ! Tái phạm một lần nữa, chớ trách lão hủ quá vô tình!

Đúng lúc đó, tai của Đường Thượng Thanh chợt nghe được lời lầm bầm của Tuyết Vân Ma Bà:

- Đúng là Phi Ma Vô Hình chưởng của Phi Ma Bất Tử đại huynh!

Âm thanh Cốc chủ Hoàng Thạch cốc lại vang lên:

- Đoàn cô nường! Việc gì cũng phải có trước có sau, lão hủ không thể phá lệ dù chỉ vì vật báu chí tôn Liễu Yểm Ngọc Điệp.

Tiếng của Đoàn Thu Nường vang lên thật nhẹ:

- Cốc chủ dạy rất phải! Vì thế tiện nữ nào dám vội đề cập đến Liễu Yểm Ngọc Điệp nếu không phải do Cốc chủ hỏi đến!

Cốc chủ Hoàng Thạch cốc cười gằn:

- Ha... ha... ha...! Cô nường tuy còn nhỏ tuổi nhưng trí tuệ và lời lẽ lại không nhỏ chút nào. Lỗi là lỗi của lão hủ! Ha... ha... ha...

Từ bên ngoài, chủ nhân Xích Huyết kiệu ứng tiếng kêu vọng vào:

- Cốc chủ đã xem qua Đà La Bối Điệp kinh chưa?

Đang cười có vẻ sảng khoái, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc chợt chùng giọng xuống:

- Quý kiệu có biết rằng vì quá nôn nóng, quý kiệu vừa xâm phạm vào điều cấm kỵ của lão hủ chẳng?

Tuyết Vân Ma Bà tái mặt:

- Phạm vào điều cấm kỵ gì?

- Lão hủ chưa bao giờ điểm hóa cho bất kỳ ai, nếu kẻ đó không thật sự đặt chân vào Bát Quái Ma Vân trận của lão hủ!

Đến lúc đó, Đường Thượng Thanh mới biết ở ngay sau lớp vân vụ kia chính là một trận pháp có tên gọi là Bát Quái Ma Vân trận!

Và Tuyết Vân Ma Bà thật sự ngạc nhiên:

- Vậy thì tại sao? Điều gì phải xảy ra nếu tể chủ nhân vô tình phạm vào cấm kỵ!

Véo... véo...

Một âm thanh khác lạ bỗng vang lên! Kèm theo đó là ba tờ kinh văn bất ngờ bay xuyên qua lớp vân vụ và là là bay đến ngay chỗ cổ Xích Huyết kiệu đang tọa vi! Cốc chủ Hoàng Thạch cốc còn ném theo một lời giải thích:

- Việc điểm hóa kể như bất thành! Đây là lần đầu tiên lão hủ phá lệ, hoàn trả lễ vật cho quý kiệu!

Đưa tay đón lấy ba tờ kinh văn, Tuyết Vân Ma Bà hoàn toàn dao động:

- Thủ pháp quả là lợi hại, công phu thật bất phàm! Bội phục, bội phục!

Trong khi đó, có tiếng của Đoàn Thu Nương vang lên nài nỉ:

- Sao Cốc chủ lại hoàn trả Liễu Yểm Ngọc Điệp cho tiện nữ? Tiện nữ nào phạm vào điều cấm kỵ của Cốc chủ?

Có tiếng đáp lại của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc:

- Tiểu cô nương tuy không phạm vào bất kỳ điều cấm kỵ nào của lão hủ nhưng vì tiểu cô nương là người của Xích Huyết kiệu, lão hủ đâu thể để tiểu cô nương phải khó khăn một khi lão hủ chỉ đáp ứng riêng mình tiểu cô nương.

Đường Thượng Thanh chột gật đầu, tỏ ý tán thành cách xử trí thông tình đạt lý của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc! Bởi Đoàn Thu Nương sẽ phải chịu trách nhiệm nếu Cốc chủ vừa không đáp ứng, điểm hóa cho Xích Huyết kiệu vừa lại chấp thuận điểm hóa cho nàng ta vốn là người của Xích Huyết kiệu!

Tuy nhiên, Đoàn Thu Nương vẫn tiếp tục vạ nài:

- Mong Cốc chủ gia ân, tiếp nhận lễ vật của tiện nữ! Huống chi, tiện nữ phải miễn cưỡng khi tự nhận là người của Xích Huyết kiệu!

Lời của Đoàn Thu Nương liền gặp phải phản ứng quyết liệt của Tuyết Vân Ma Bà:

- Tiểu nha đầu to gan! Nếu không có gia chủ nhân giải cứu, liệu ngươi có còn sống cho đến lúc này hay không? Sao ngươi dám bảo là miễn cưỡng khi phải nhìn nhận là người của Xích Huyết kiệu?

Đoàn Thu Nương chột kêu to thảm thiết:

- Mong Cốc chủ hãy tiếp nhận Liễu Yểm Ngọc Điệp và điểm hóa cho tiện nữ một nan đề!

Cốc chủ Hoàng Thạch cốc chột cười lạnh:

- Đừng để phí thời gian nữa, Đoàn cô nương! Hãy nhanh chân lui nào!

Lớp vân vụ chột cuộn xoáy và để lộ ra thân hình của Đoàn Thu Nương đang lao đảo thối lùi, là sự bước lùi một cách bắt buộc!

Vút!

Như một cánh quạ đen đúa, Tuyết Vân Ma Bà lập tức lao đến và chế ngự Đoàn Thu Nương ngay khi nàng ta gần như là bị nhu kinh của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc bức thoái khỏi lớp vân vụ mờ mịt!

Đoàn Thu Nương chột kêu lên khi bị Tuyết Vân Ma Bà dùng ngũ trảo chộp vào bờ vai tả của nàng:

- Ái! Chớ chạm vào ta! Hãy buông ra nào!

Nàng phản ứng bằng cách hất mạnh hữu kinh, quật ngay vào tâm thất của Ma Bà.

Vù!

Tuyết Vân Ma Bà khẽ rít:

- Vô ích thôi, Thu Nương! Nằm xuống!

Ầm!

Phịch!

Đường Thượng Thanh kinh hãi nhìn thấy chỉ một chiêu Đoàn Thu Nương bị mụ Ma Bà độc ác quật ngã sòng sượt!

Đã thế, Tuyết Vân Ma Bà còn khom người chộp lấy một vật đang được Đoàn Thu Nương giữ chặt trong lòng bàn tay hữu.

Nhìn vào vật vừa đoạt được, là một mảnh ngọc bội có hình ba góc hẵn hoi, Tuyết Vân Ma Bà bật cười sặc sụa:

- Đúng là Liễu Yểm Ngọc Điệp. Ha... ha... ha...! Tiểu liễu đầu không ngờ lại có được vật này nhưng bấy lâu nay lại cố tình che giấu.

Chủ nhân Xích Huyết kiệu bất ngờ phát thoại:

- Bốn kiệu thanh lý môn hộ như thế này và ở bên ngoài Bát Quái Ma Vân trận có phạm vào điều cấm kỵ gì của Cốc chủ không?

Để đáp lại câu hỏi dè chừng của chủ nhân Xích Huyết kiệu, Cốc chủ lên tiếng:

- Quý kiệu cứ tùy tiện, miễn đừng xâm nhập vào Ma trận của lão hủ là được rồi! Còn tiểu tử kia! Đến lượt ngươi rồi đó! Vào đi.

Đường Thượng Thanh định đi vào thì bất ngờ bị tiếng quát của Tuyết Vân Ma Bà ngăn lại...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lộ Vật Báo Xích Huyết Thịnh Nộ - Cửu Đại Phái Xâm Nhập Trận Đồ

Tiểu nha đầu mau nói, ở đâu người có Liễu Yểm Ngọc Điệp?

Đường Thượng Thanh quá bất ngờ vì câu đáp của Đoàn Thu Nương:

- Là do ta nhớ được! Mụ hài lòng chưa?

Thượng Thanh thoáng bối rối khi nghe Cốc chủ Hoàng Thạch cốc cao giọng thúc hỏi:

- Người có vào không, tiểu tử? Người bắt lão hủ phải chờ đợi bao lâu nữa đây?

Tiếng quát giận dữ của Tuyết Vân Ma Bà một lần nữa khiến Đường Thượng Thanh chùn bước:

- Liễu Yểm Ngọc Điệp là báu vật hãn thế, đâu đến lượt tiểu nha đầu người có phúc phận nhớ được! Nói!

Đoàn Thu Nương vẫn ngả nằm sóng xoài đáp lại:

- Mụ tin hay không tùy mụ! Ta không có gì để đáp thêm!

Mụ Ma Bà trầm giọng quát:

- Người thật sự không chịu nói?

Có tiếng nạt khế của chủ nhân Xích Huyết kiệu:

- Hỏi ả xem Tuyết Vân! Ả là thế nào với Ngọc Điệp bang?

Đường Thượng Thanh thoáng rúng động khi nghe một lần nữa những lời lẽ thuyết phục của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc:

- Người không cần nhờ lão hủ điểm hóa điều gì sao, tiểu tử?

Thượng Thanh thêm bồn chồn bất quyết vì câu hỏi kế tiếp của Tuyết Vân Ma Bà dành cho Đoàn Thu Nương:

- Tiện tỳ! Người là hậu nhân của ai trong Ngọc Điệp bang mười lăm năm trước đã bị hủy diệt?

Đoàn Thu Nương cầm phần thét lên đồng dặc:

- Có muốn giết cứ giết, đừng mong ta đáp lời mụ!

Và Đường Thượng Thanh liền có thái độ dứt khoát đứng vào lúc chủ nhân Xích Huyết kiêu khê khàng hạ lệnh:

- Trảm thảo trừ căn, chớ lưu lại hậu quả! Giết ả đi, Tuyết Vân!

Đường Thượng Thanh liền nạt to, ngay khi phát hiện hữu thủ của Tuyết Vân Ma Bà chớp động:

- Dừng tay!

Vút!

Thượng Thanh vừa lao đến với ý định ngăn cản hành vi tà ác của mụ Ma Bà liền lâm vào hiểm cảnh khi va phải một đạo lực bất chợt được mụ Ma Bà thi triển ra thật nhanh:

- Tiểu tử muốn chết! Lui!

Ầm!

Vút!

Dù đã kịp dịch bộ tránh kinh nhưng Đường Thượng Thanh cũng phải chập choạng ngã nghiêng vì dư kinh của ngọn lực đạo quá uy mãnh xâm phạm đến!

Đúng lúc đó, Đường Thượng Thanh phải kinh ngạc trước hiệu lệnh bất đắc dĩ của chủ nhân Xích Huyết kiêu:

- Tạm tha cho chúng nào, Tuyết Vân! Lui kiêu!

Dù chưa biết là chuyện gì đang xảy ra nhưng Đường Thượng Thanh cũng phải thở phào nhẹ nhõm vì cổ Xích Huyết kiêu không còn nữa!

Hai gã đại hán vận xích y với cước pháp linh hoạt đang nhanh tốc biến cổ kiêu thành một ánh chớp đỏ và sau đó hoàn toàn biệt dạng kể cả mụ Tuyết Vân Ma Bà cũng kịp thời bám sát cổ kiêu để cùng ly khai khỏi Hoàng Thạch cốc!

Được dịp, Đường Thượng Thanh vội chạy đến, đỡ Đoàn Thu Nương ngồi lên:

- Đoàn cô nương! Tại hạ...

Thượng Thanh chỉ nói được đến đây thì bị loạt những âm thanh lạ tai bỗng xuất hiện khiến chàng phải dừng lời.

Vút! Vút! Vút!

Có tất cả chín tiếng xé gió và gần như ngay lập tức có chín nhân vật cùng lúc xuất hiện!

Chín nhân vật này gồm đủ cả tăng, ni, tục, đạo và được Đoàn Thu Nương lăm thâm kêu khê:

- Cửu vị Chưởng môn nhân Cửu đại phái!

Đường Thượng Thanh bâng hoàng và ngây người nhìn họ.

Quả nhiên, với sự hiện hữu của một vị đại sư với dáng mạo uy nghiêm, cổ đeo chuỗi hạt, tay cầm thiền trượng và một vị đạo nhân với mũ đạo quan uy lẫm, tất cả cho Đường Thượng Thanh biết cả hai chính là nhị vị Chưởng môn nhân của hai đại phái Võ Đang, Thiếu Lâm! Vậy thì bảy nhân vật còn lại phải như Đoàn Thu Nương vừa nhận định, là bảy vị Chưởng môn của bảy môn phái, Hoa Sơn, Nga Mi, Không Động, Điểm Thương, Côn Luân, Trường Bạch và Thái Cực.

Cả chín vị nhất môn chi chủ của Cửu đại phái cùng xuất hiện một lúc như thế này hẳn phải có một nguyên nhân cực kỳ trọng đại!

Và nguyên nhân đó lập tức được thể hiện qua câu nói của một nhân vật có dáng dấp nho nhã như một văn nhân, hướng về phía Đoàn Thu Nương và Đường Thượng Thanh:

- Thiếu hiệp và cô nương nên mau chóng ly khai chốn này, nơi sẽ xảy ra trường huyết sát khó lường trước hậu quả!

Đường Thượng Thanh chưa kịp hỏi rõ nguyên do, một nhân vật khác với thanh đại đao cầm tay bỗng gầm vang dữ dội:

- Chưởng môn Thái Cực phái sao lại dễ dàng buông tha cho chúng? Tiện tỳ kia chính là a hoàn của Xích Huyết kiêu không kém phần độc ác!

Đường Thượng Thanh vụt đứng lên:

- Lời của tôn giá nói thật khó nghe! Tôn giá hãy nhìn lại xem, Đoàn cô nương vừa bị Tuyết Vân Ma Bà đả thương, tại sao là người của Xích Huyết kiêu?

Nhân vật nọ bị Đường Thượng Thanh hỏi khó vụt sa sầm nét mặt:

- Tiểu tử mau báo danh! Người là đệ tử của cao nhân nào? Dám trước mặt bốn Chưởng môn có lời lẽ xúc phạm.

Đường Thượng Thanh cười lạt:

- Tại hạ không hề có ý tưởng xúc phạm như tôn giá đề quyết! Còn xuất xứ của tại hạ như thế nào, tôn giá hãy xem qua vật này!

Dứt lời, Đường Thượng Thanh bỗng mở rộng lòng bàn tay, cho tất cả mọi người đương diện cùng nhìn thấy một mẫu gỗ đen nhánh và có hình vuông vức như một ấn tín quan nha.

Nhân vật nọ đang hung hăng bỗng thay đổi thái độ khi nhìn thấy mẫu gỗ nọ:

- Ô Mộc bài?!!

Vị đại sư duy nhất trong nhóm chín nhân vật vừa xuất hiện, là Phương trưởng của Thiếu Lâm phái bỗng mở miệng phát thoại:

- A di đà Phật! Không ngờ tiểu thí chủ lại là cao đồ của Ô Mộc cư sĩ! Gần hai mươi năm vắng bóng Ô Mộc bài lại xuất hiện, điều đó cho thấy Ô Mộc cư sĩ dù đang độ gần đất xa trời nhưng cho đến nay vẫn an khang! Điều lắm lần vừa rồi mong tiểu thí chủ chớ để tâm!

Thu kín Ô Mộc bài vào lòng bàn tay Đường Thượng Thanh lên tiếng với nét mặt dầu dầu ủ dột:

- Gia sư đã cời hạc quy tiên, Ô Mộc bài hiện do tại hạ chấp chưởng! Sau này, trên bước đường bôn tẩu giang hồ, tại hạ những mong được sự chỉ giáo của chư vị, nhất là được sự chiếu cố của Phương trưởng như gia sư thường khuyên bảo tại hạ!

Vừa gật đầu vì lời tán dương khéo léo của Đường Thượng Thanh, vị đại sư vừa bước đến gần Đường Thượng Thanh.

Đưa mắt nhìn qua thương thế của Đoàn Thu Nương với dấu ngũ trảo hầy còn lưu lại rành rành trên bờ vai tả của nàng, vị đại sư chép miệng:

- A di đà Phật! Đây đúng là Xuyên Cốt Tuyết Vân trảo của Tuyết Vân Ma Bà! Cung hỷ nữ đàn việt đã kịp thời bỏ tối đầu sáng, không còn là người của Xích Huyết kiêu nữa!

Thoạt nghe qua lời nói của vị đại sư, với người không am tường hẳn phải cho đây là lời nói hoàn toàn mâu thuẫn, nếu không muốn nói là kỳ dị! Vì có ai lại lên tiếng cung hỷ chúc mừng trước thương thế của người khác?!

Tuy nhiên, đối với Đường Thượng Thanh và mọi người đương diện thì câu nói này quả là câu nói đáng quan tâm! Vì như vậy có nghĩa là mọi nghi kỵ đối với Đoàn Thu Nương, nếu có, chỉ sau một câu nói đơn giản của Phương trượng Thiếu Lâm phái kể như được xóa bỏ! Đoàn Thu Nương bị chính những người của Xích Huyết kiêu đã thương và vô hình chung, qua câu nói của Phương trượng Thiếu Lâm phái, nàng không những không là người Xích Huyết kiêu mà còn là kẻ đối đầu với Xích Huyết kiêu nữa!

Điều đó khắc nhân vật cầm đại đao có phần bất phục!

Nhân vật nọ hậm hực:

- Nếu không vì lời nói của Nhất Nan đại sư, sự hiện hữu của Ô Mộc bài thật sự chưa đủ tư cách xóa bỏ nghi ngờ của bốn Chưởng môn đâu!

Đường Thượng Thanh vừa nghe xong phải tái nhợt thần sắc!

Lúc đó, như đoán được lời tỏ vẻ xem thường Ô Mộc bài của nhân vật nọ khiến Đường Thượng Thanh động nộ, Đoàn Thu Nương vừa đứng lên vừa vỗ nhẹ tay vào vai Thượng Thanh có ý khuyên giải.

Thượng Thanh nhân cái chạm này kịp thời trấn định! Hít mạnh một hơi thật dài.

Thượng Thanh chột vòng tay thủ lễ:

- Dù sao, được đại giá là Chưởng môn Không Động phái nể lời bỏ qua, tại hạ hết sức cảm kích và luôn khắc ghi ân tình này!

Sự trấn định của Thượng Thanh khiến mọi người ngấm ngấm thán phục. Bởi so niên kỷ, Thượng Thanh chỉ độ mười bảy mười tám, huyết khí còn đang phương cương, sự xem nhẹ Ô Mộc bài của Chưởng môn Không Động phái mà Thượng Thanh vẫn có thể nhẫn nhục chịu đựng được quả là điều khác thường!

Do đó, chính vị đạo trưởng đang đứng ngang hàng với Nhất Nan đại sư phải thốt lên thành lời:

- Vô lượng thọ Phật! Cao đồ xuất tự danh sư! Ô Mộc cư sĩ tuy không có bản lãnh nghiêng trời lệch đất nhưng bằng vào hành vi trượng nghĩa của cư sĩ, mỗi lời của cư sĩ đều được xem có giá trị liên thành! Thiếu hiệp có được thái độ này quả không phụ sự giáo huấn của lệnh sư!

Nhất Nan đại sư gật đầu, trầm giọng:

- A di đà Phật! Việc này kể như đã giải quyết xong! Bây giờ mới đến mục đích thật sự của chúng ta, mong chư vị lưu tâm!

Liền lúc đó, đúng với dáng dấp nho nhã bên ngoài, vị Chương môn Thái Cực phái vẫn tỏ ra từ tốn khi bất ngờ phát thoại vào Hoàng Thạch cốc:

- Tại hạ Trương Tử Nhu, hiện đang chấp chương Thái Cực phái, mong được diện kiến Cốc chủ Hoàng Thạch cốc!

Âm thanh ồm ồm của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc liền vang lên, xuyên qua lớp vân vụ mờ mờ:

- Trương chương môn phải chẳng muốn diện kiến để xin lão hủ điểm hóa võ học? Nếu vậy, hãy như mọi người, bước vào Ma Vân trận và trình ra lễ diện kiến theo thông lệ của lão hủ!

Trương Tử Nhu sắc mặt không đổi và vẫn lên tiếng bằng giọng nói từ tốn như trước đó:

- Tại hạ không có ý định mong được Cốc chủ điểm hóa võ công! Thật ra, với sự hiện diện đông đủ của Cửu đại phái, tại hạ chỉ muốn Cốc chủ giải thích minh bạch một điều!

Mọi người đương diện cùng phải rúng động khi nghe rõ lời đáp lại của vị Cốc chủ ẩn danh ẩn diện:

- Bất kỳ để giải thích một điều gì, theo thông lệ của lão hủ vẫn cần có lễ diện kiến! Trương chương môn đừng đem Cửu đại phái mong dọa được lão hủ!

Trương Tử Nhu dù đang cố giữ thái độ trầm tĩnh nhưng giọng nói vẫn phần nào cất cao lên:

- Cốc chủ muốn nói thế nào cũng được, tuy nhiên, tại hạ muốn Cốc chủ giải thích một điều! Bằng cách nào Cốc chủ am tường tuyệt học bản phái, cụ thể là đã điểm chỉ cho Lưu Khắc Chung cách hóa giải chiêu...

- Là chiêu Mang Mang Ám chương phải không? Như lão hủ vừa nói, người chỉ cần đưa ra một lễ vật, việc giải thích đối với lão hủ không thành vấn đề!

Diễn biến này cho thấy Trương Tử Nhu thì khẳng khẳng buộc Cốc chủ Hoàng Thạch cốc phải giải thích về việc am tường tuyệt học Thái Cực phái,

ngược lại, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc lại nói chỉ sẽ giải thích nếu họ Trương có lễ cầu kiến như mọi người!

Điều này hoàn toàn không đúng với mục đích của cử vị Chương môn Cử đại phái khi cùng lúc xuất hiện nơi đây! Do đó, Nhất Nan đại sư buộc phải nên tiếng:

- A di đà Phật! Bần tăng Nhất Nan chẳng hiểu có được phúc phận hơn người, cùng Cốc chủ hội diện chăng?

Âm thanh của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vang lên rõ mồn một:

- Hội diện để làm gì một khi giữa lão hủ và Thiếu Lâm phái không hề có sự giao hảo, kể cả ở mức sơ giao?

Nhất Nan đại sư vụt cao giọng:

- Phàm là người võ lâm, không thể nào không hỏi đến chuyện võ lâm! Giữa bần tăng và Cốc chủ cần phải có một lần hội diện để cùng giải thích minh bạch một điều hệ trọng liên quan đến Thái Cực phái!

- Hừ! Nếu là việc của Thái Cực phái, Thiếu Lâm phái hà tất phải xen vào!

Vị đạo trưởng Chương môn Võ Đang phái chợt nói xem vào:

- Vô lượng thọ Phật! Điều cấm kỵ của Võ Đang là thế nào, không lẽ Cốc chủ cố tình làm ra vẻ không hiểu?

- Đó là điều cấm kỵ gì? Phải chăng lão hủ đã làm điều gì tổn hại đến thanh danh của quý phái Võ Đang?

Vị đạo trưởng gằn giọng:

- Điều tối kỵ là không được lỏm học võ công của người! Phạm vào điều này, Cốc chủ nào phải chỉ làm tổn hại thanh danh của một mình tể phái?

- Ha... ha... ha...! Đạo trưởng nói như đạo trưởng đã có bằng cứ xác đáng là lão hủ đã học lỏm võ công của Thái Cực phái?

Trương Tử Nhu khẽ quát:

- Nếu không phải như vậy tại sao Cốc chủ lại am tường tuyệt chiêu Mang Mang Âm chương của tể phái Thái Cực?

Lời đáp của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc khiến Trương Tử Nhu nao núng:

- Gặp chiêu chiết chiêu, đó là lẽ thường của bất kỳ ai khi phải cùng đối phương lâm trận! Lão hủ không ngờ điều đó khiến lão hủ phải mang tiếng

học lỏm võ công của người!

Nhất Nan đại sư buột miệng:

- Nếu là lúc đang lâm trận, bần tăng không việc gì phải để tâm! Nhưng Cốc chủ thì chưa từng cùng Thái Cực phái đối đầu, sao Cốc chủ biết và còn điểm hóa cách hóa giải cho kẻ thù của Thái Cực phái?

Cốc chủ Hoàng Thạch cốc bỗng buông ra tràng cười ngạo nghễ:

- Người có tư chất thông tuệ như lão hủ đâu đợi đến lúc lâm trận mới nghĩ được cách hóa giải chiêu thức của địch nhân? Vì thế, các người không thể trách lão hủ vì lão hủ có kiến văn uyên bác hơn người! Ha... ha... ha...

Nhất Nan đại sư trầm giọng:

- A di đà Phật! Nói như vậy chẳng lẽ nào Cốc chủ tự hào là cũng đã từng nghĩ được cách hóa giải các loại tuyệt học của các phái?

Cốc chủ Hoàng Thạch cốc càng thêm ngạo mạn:

- Nhất Nan! Người đang dẫn dụ lão hủ đến đâu, lão hủ thừa biết! Nhưng không vì thế mà lão hủ phải e ngại! Hừ! Nói thật, dù có gặp phải một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, lão hủ vị tất phải lo ngại là không có cách hóa giải!

Nhất Nan đại sư vừa nghe xong thần sắc liền ngưng đọng, đến nửa lời cũng không thể thốt ra!

Đạo trưởng Võ Đang phái chợt hỏi:

- Vậy còn tuyệt học của bốn phái thì sao?

- Ha... ha... ha...! Dù cho là Thái Nhân lão đạo có còn tại thế, lão hủ cũng không kiêng dè nữa là người Thái Hư, chỉ là đồ đệ của lão đạo! Lưỡng Nghi tuyệt kiếm của Võ Đang thật không đáng để lão hủ phải bận tâm!

Vị đạo trưởng có đạo hiệu Thái Hư cảm thấy toàn thân chấn động!

Nhưng Thái Hư đạo trưởng chưa kịp phát tác thì vị Chương môn Không Động phái đã lên tiếng, nói oang oang như lệnh võ:

- Vậy còn đao pháp Phá Thiên của của bốn phái Không Động thì sao?

Cốc chủ Hoàng Thạch cốc bật cười dòn dã:

- Ha... ha... ha...! Hai chữ Phá Thiên vô hình chung đã bị bọn Không Động phái các người lạm dụng! Lão hủ nói như vậy, họ Hoàng người hiểu rồi chứ?

Chưởng môn Không Động phái ngay lập tức nộ khí xung thiên:

- Tên Cốc chủ khả ố! Người là ai? Tài cán bao nhiêu mà dám khinh lờn Hoàng Thiếu Phủ bốn Chưởng môn? Hãy xuất đầu lộ diện và ném qua Phá Thiên đao pháp của ta!

Bầu sát khí càng thêm tuôn tràn khi âm thanh của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vang lên lồng lộng:

- Trước mặt bọn người là Bát Quái Ma Vân trận! Bọn người cứ tiến vào và sẽ được lão hủ tuần tự chỉ giáo! Ha... ha... ha...! Còn như không dám tiến vào thì mau rút đi, chớ để lão hủ bắn mắt! Ha... ha... ha...

Ngay lập tức, Hoàng Thiếu Phủ xách đại đao xông vào.

Vút!

Lớp vân vụ chợt xé toang ra, nuốt lấy thân hình cao to vạm vỡ của Hoàng Thiếu Phủ, chỉ lưu lại âm thanh tiếng quát của họ Hoàng còn mãi âm vang:

- Ta vào đây! Người thử động thủ xem nào!

Việc xảy ra quá nhanh khiến Thái Hư đạo trưởng phải bắn loạn:

- Vô lượng thọ Phật! Vậy là nguy cho Hoàng chưởng môn mất! Bát Quái Ma Vân trận nào phải nơi dễ xâm nhập làm càn?

Nhất Nan đại sư cau mặt:

- Đạo huynh mau cùng mọi người nghĩ cách! Chúng ta không thể để Hoàng chưởng môn phải gặp hung hiểm thay cho mọi người!

Một nhân vật có dáng cách khoan thai với chiếc quạt lông lúc nào cũng phe phẩy chợt lên tiếng:

- Chư vị! Cho đến lúc này chúng ta chưa biết Cốc chủ Hoàng Thạch cốc này thật sự là ai và có phải đối phương đang cố tình đối đầu với Cửu đại phái chúng ta hay không, sao chúng ta không chờ xem cách thức mà đối phương sẽ phải đối phó với Hoàng chưởng môn để có bốn phận thích đáng?

Vị nữ ni duy nhất trong số chính vị Chưởng môn nhân Cửu đại phái bỗng buông tiếng cười khẩy:

- Nói như Lưu chưởng môn Côn Luân phái, ngộ nhỡ Hoàng chưởng môn thật sự gặp hung hiểm và đến tính mạng cũng chẳng còn, liệu sự can thiệp của chúng ta có được xem là hữu ích không?

Vừa phe phẩy chiếc quạt lông màu xám bạc, vị Chương môn Côn Luân phái họ Lưu hỏi:

- Vậy ý của Định Hòa sư thái là thế nào?

Định Hòa sư thái, Chương môn Nga Mi phái nói rõ lập trường:

- Nếu không kể lời nói của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vừa rồi chỉ có tính cách phô trương, rõ ràng địch ý của y đối với Cửu đại phái, là điều hết sức minh bạch! Theo bản ni, chúng ta cần phải hiệp lực phá giải Bát Quái Ma Vân trận, trước là kịp tiếp ứng Hoàng chương môn, sau là loại bỏ cái ác từ ngay trong trứng nước!

Chương môn Côn Luân phái nghiêm nghị nhìn mọi người:

- Chư vị nghĩ sao về định ý của Chương môn Nga Mi phái?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau và sau đó mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Nhất Nan đại sư, Phương trượng Thiếu Lâm phái!

Nhất Nan đại sư lên tiếng sau một lúc đắn đo ngẫm nghĩ:

- A di đà Phật! Khẩu ngữ của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc mười phần đến chín đã tỏ ra xem thường Cửu đại phái, đúng như chúng ta đã nghe lời giang hồ đồn đại! Ý của bản tăng là chúng ta chỉ còn cách hành động như Định Hòa sư thái vừa nói!

Thu chiếc quạt lông về và ngừng ngay việc phe phẩy, Chương môn Côn Luân phái đồng dục nói:

- Tốt lắm! Nếu tất cả đều tán thành, Lưu Khải Phục mỗi nguyện đưa đường cho chư vị xâm nhập Bát Quái Ma Vân trận!

Thái Hư đạo trưởng có phần sửng sốt:

- Lưu chương môn biết rõ mọi biến hóa của Bát Quái Ma Vân trận sao?

Lưu Khải Phục mỉm cười tự tin:

- Gọi là Bát Quái Ma Vân trận cho có vẻ khác người, thật ra đây chỉ là một trận đồ lấy Bát Quái làm chủ đạo! Còn lớp vân vụ mù mờ kia chỉ có mục đích làm rối loạn nhãn quang của người lâm trận mà thôi! Việc xâm nhập trận thế đối với Lưu mỗi chỉ là một việc dễ như trở bàn tay!

Thái Hư đạo trưởng cũng tỏ vẻ cao hứng:

- Vô lượng thọ Phật! Nếu đúng như Lưu chương môn vừa nhận định, trận đồ Bát Quái không gây được khó khăn cho bản đạo!

Quay sang Nhất Nan đại sư, Thái Hư đạo trưởng bảo:

- Nếu đại sư không đổi ý, chúng ta nên tiến hành ngay thì hơn, đừng để chậm!

Gật đầu, Nhất Nan bảo:

- A di đà Phật! Đã có đạo trưởng và Lưu chương môn dẫn đạo, bần tăng không việc gì phải kiêng dè! Đi thôi!

Xem đó là mệnh lệnh, Thái Hư đạo trưởng và Lưu Khải Phục lập tức động thân đi trước, dẫn mọi người cùng xâm nhập Bát Quái Ma Vân trận!

Màn vân vụ che mờ Hoàng Thạch cốc lập tức bị xé toang khi một đoàn gồm đúng tám nhân vật thuộc hàng đại cao thủ võ lâm lần lượt xuyên trận!

Thấy thế, phần nhiều là vì hiếu kỳ Đường Thượng Thanh cũng dịch chân như muốn nổi bước theo họ!

Đoàn Thu Nương bỗng đưa tay ngăn cản:

- Không được đâu thiếu hiệp! Trừ phi thiếu hiệp tự biến mình thành kẻ đối đầu với Cốc chủ Hoàng Thạch cốc!

Đường Thượng Thanh nhìn sững nàng:

- Cô nương muốn ám chỉ điều gì?

Đoàn Thu Nương chột hỏi, thay vì phải đáp:

- Phải chăng thiếu hiệp tìm đến đây cũng là muốn được Cốc chủ Hoàng Thạch cốc điểm hóa?

Thượng Thanh gật đầu và khẽ cười:

- Không sai! Và cô nương lo sợ nếu tại hạ theo chân bọn họ thì sau này việc diện kiến Cốc chủ Hoàng Thạch cốc kể như bất thành?

Đoàn Thu Nương mỉm cười yếu ớt:

- Thiếu hiệp hiểu được như vậy là tốt! Tiện nữ ngăn cản như vậy thật không đúng chút nào, mong thiếu hiệp chớ để tâm!

Thượng Thanh thở dài:

- Dù biết đây là hảo ý của cô nương nhưng tại hạ sợ rằng sau này tại hạ khó lòng có dịp diện kiến Cốc chủ Hoàng Thạch cốc!

Đoàn Thu Nương đoán được tâm ý của Thượng Thanh qua câu nói như là than vãn đó, nên hỏi ngược lại:

- Thiếu hiệp thật sự tin bọn họ sẽ giải phá được Bát Quái Ma Vân trận?

Thượng Thanh trùng giọng:

- Điều đó là quá rõ, tại hạ không thể không tin!

- Tiệm nữ thì ngược lại, không tin bọn họ có thể dễ dàng giải phá trận pháp!

Thượng Thanh kinh ngạc:

- Tại sao cô nương có ý nghĩ này?

Thu Nương nhún vai:

- Tại sao thì tiệm nữ không biết! Vì chỉ bằng vào cảm quan tiệm nữ cảm nhận thế nào nói thế ấy thôi! Huống chi...

Thu Nương vừa lộ vẻ ngập ngừng, Đường Thượng Thanh vội nói:

- Cảm nhận của nữ nhân thường tinh tế, sao cô nương không nói tiếp?

Đoàn Thu Nương thoáng đỏ mặt:

- Thiếu hiệp đừng khen vội, chưa hẳn tiệm nữ nhận định đúng! Vì theo tiệm nữ, một người có kiến văn uyên bác như Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đâu lẽ nào lại lập ra một trận pháp để bất kỳ ai muốn phá giải lúc nào cũng được? Thiếu hiệp nghĩ có đúng không?

Thượng Thanh giật mình:

- Đúng rồi! Nếu không có cô nương kịp thời đề tỉnh, suýt nữa tại hạ đã vấp phải sai lầm!

- Thiếu hiệp nói thật tâm chứ?

Thượng Thanh nghiêm mặt:

- Đương nhiên là thật! Cô nương bất tất phải nghi ngờ!

Đoàn Thu Nương vụt hỏi:

- Nếu vậy có điều này tiệm nữ cảm thấy không nên hỏi nhưng lại không thể không hỏi! Thiếu hiệp có thể cho tiệm nữ biết điều thiếu hiệp muốn Cốc chủ Hoàng Thạch cốc điểm hóa là thế nào không?

Lặng người một lúc lâu, sau đó Thượng Thanh đáp:

- Tại hạ sẽ nói thật, nếu sau đó cô nương cũng giải thích cho tại hạ một điều!

Thu Nương nhanh chóng ưng thuận:

- Đó là lẽ đương nhiên! Trừ phi điều thiếu hiệp hỏi sợ vượt quá khả năng hiểu biết của tiệm nữ!

Nghe thế, Thượng Thanh chợt cho tay vào bọc áo và lôi ra một vật:

- Điều tại hạ muốn được Cốc chủ điểm hóa liên quan đến vật này!

Thu Nương bật kêu:

- Là Liễu Yểm Ngọc Điệp?!! Ở đâu thiếu hiệp có được vật này?

Trên lòng bàn tay để ngửa của Đường Thượng Thanh chính là một mảnh ngọc bội có hình ba góc với nhiều vân hình nổi thật tinh xảo, hoàn toàn giống với mảnh ngọc bội của Đoàn Thu Nương đã bị Tuyết Vân Ma Bà dùng vũ lực chiếm đoạt khi nãy!

Thượng Thanh cười buồn:

- Tại hạ có được vật này, có thể nói là ngay từ lúc sơ sinh! Vì muốn biết xuất xứ và lai lịch của bản thân, rất có thể có liên quan đến mảnh ngọc bội này, tại hạ mới tìm đến đây!

Thu Nương thử người nhìn Liễu Yểm Ngọc Điệp và lăm bắm:

- Lạ thật! Đó cũng là định ý của tiện nữ khi đưa vật này ra hỏi Cốc chủ Hoàng Thạch cốc!

Thượng Thanh kinh nghi:

- Cô nương không lẽ cũng có một thân thể mơ hồ như tại hạ?

- Ngoài điều đã biết là Liễu Yểm Ngọc Điệp có quan hệ mật thiết đến Ngọc Điệp bang, tiện nữ hầu như không biết thân sinh phụ mẫu là ai!

- Vậy họ Đoàn của cô nương từ đâu mà có?

Thu Nương đáp:

- Trên mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp của tiện nữ có khắc một chữ Đoàn! Tiện nữ tạm thời dùng nó thay cho tính danh!

Thượng Thanh cũng nói:

- Trường hợp của tại hạ cũng tương tự! Cô nương có nhìn thấy điều đó không?

Thu Nương gật đầu và đưa tay chỉ vào một góc nhỏ của mảnh ngọc bội:

- Cũng ở vị trí này, trên mảnh ngọc bội của tiện nữ là chữ Đoàn thay cho chữ Đường!

Thượng Thanh hoang mang:

- Hai chữ này thật sự có hàm ý gì?

Thu Nương khẽ lắc đầu:

- Tiện nữ không biết! Và bây giờ có một điều nữa cũng đang làm cho tiện nữ bối rối! Có tất cả bao nhiêu mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp như thế này?

Thượng Thanh trầm ngâm suy nghĩ. Sau đó chàng lâu bầu:

- Thông lệ của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc là lễ vật nhỏ chỉ đổi lấy một lần điểm hóa! Ta sẽ hỏi gì nếu có cơ hội diện kiến lại chủ nhân Hoàng Thạch cốc? Xuất xứ của Liễu Yểm Ngọc Điệp hay hàm ý của những ký tự được khắc ghi trên đó?

Đoàn Thu Nương lập tức cắt đứt dòng suy tư của chàng:

- Theo tiện nữ, thiếu hiệp hãy hỏi về số lượng của Liễu Yểm Ngọc Điệp thì hơn!

Thượng Thanh kinh ngạc:

- Tại sao?

- Vì hiện giờ, chúng ta kể như đã có được hai mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp! Và với hai ký tự chúng ta đã biết Đường - Đoàn, tự thân hai ký tự này là chưa đủ nghĩa. Từ đó có thể đoán phải còn nhiều mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp nữa! Chờ khi được Cốc chủ điểm hóa, cho chúng ta biết có tất cả bao nhiêu mảnh, tiện nữ và thiếu hiệp lập tức truy tìm những mảnh kia kể cả chủ nhân của chúng! Sau đó, khi đã gặp được chủ nhân, tự khắc chúng ta biết xuất xứ và những ẩn tình của Liễu Yểm Ngọc Điệp. Thiếu hiệp nghĩ có đúng không?

Nghe nàng biện giải, Thượng Thanh tán phục:

- Cô nương nghĩ thật chu đáo! Càng nghe, tại hạ càng thông suốt!

Thu Nương lại đỏ mặt:

- Thiếu hiệp lại quá khen! Tiện nữ còn chưa có lời cảm kích ân cứu mạng vừa rồi của thiếu hiệp!

Thượng Thanh cười gượng:

- Cô nương nói chỉ những lời này, khiến tại hạ thêm thẹn! Nghĩ lại tại hạ càng thêm lo sợ vì sự liễu lĩnh vừa rồi của bản thân! Nếu không có lệnh của Xích Huyết kiêu chủ nhân, có lẽ giờ này đây tại hạ đã là oan hồn uổng tử dưới chướng của Tuyết Vân Ma Bà!

Thu Nương nhìn chàng không chớp mắt:

- Dẫu sao đó cũng là thành ý của thiếu hiệp, tiện nữ không thể không cảm kích! Tiện nữ phải xưng hô với thiếu hiệp như thế nào đây?

Thượng Thanh vùng cười lên:

- Ấy chết, mãi chuyện tại hạ quên cả xưng danh! Gia sư khi tình cờ nhặt được tại hạ, vì tiếng khóc của tại hạ quá lớn, quá chối tai, gia sư cứ thế gọi là Thượng Thanh! Với chữ Đường trên mảnh ngọc bội, tại hạ có tính danh đầy đủ là Đường Thượng Thanh!

Thu Nương gật đầu:

- Đường Thượng Thanh! Còn tiện nữ là...

- Tại hạ biết cô nương là Đoàn Thu Nương! Và cô nương bắt tất phải tự khiêm, xưng là tiện nữ với tại hạ nữa! Phương chi, giữa tại hạ và cô nương kể như có chung cảnh ngộ, có cùng một nghi vấn là muốn biết rõ lai lịch bản thân!

Thu Nương một lần nữa phải đỏ mặt vì thẹn:

- Nếu vậy, muội xin mạn phép gọi thiếu hiệp là Đường huynh!

Thượng Thanh bật cười:

- Hay lắm! Còn tại hạ sẽ gọi...

Bỗng có tiếng quát giận dữ vang lên...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nhờ Ngọc Diệp Tiếp Nhận Kim Sa - Những Đau Đớn Hành Hạ Thế Xác

Đúng là hạng mèo mả gà đồng! Đây là nơi cho đôi cầu nam cầu nữ bọn người cười cợt sao?

Đường Thượng Thanh phẫn nộ, đưa mắt nhìn người vừa quát lên những lời lẽ quá khiếm nhã!

Tuy nhiên, khi nhận ra đó là Hoàng Thiểu Phủ, Chưởng môn Không Động phái, Đường Thượng Thanh kinh ngạc kêu lên:

- Ở hay! Tôn giá đã ở đây, còn những nhân vật kia đâu, sao không cùng quay lại?

Hoàng Thiểu Phủ vẫn giữ sắc diện hằm hằm giận dữ:

- Hừ! Không phải vì người biết tất cả đang truy đuổi và lùng sục tên Cốc chủ hèn nhát nên mặc tình ở đây giở trò đòi bại sao?

Đường Thượng Thanh cả giận:

- Tôn giá dẫu sao cũng là hạng đứng đầu một phái, sao lại dễ dàng thốt ra toàn những lời lẽ hồ đồ?

Hoàng Thiểu Phủ chợt rống lên:

- Tiểu tử chó ngoa ngôn xảo ngữ! Điều mắt ta đang thấy, tai ta đang nghe chưa đủ nói lên tất cả sao? Người đã vậy thì sư phụ người Ô Mộc cư sĩ cũng là hạng giả danh lừa đời, ngụy quân tử, ngụy nghĩa hiệp!

Đường Thượng Thanh lập tức quát lên căm phẫn:

- Lão thử lặp lại một lần nữa xem!

Không chút chần chừ, Hoàng Thiểu Phủ gầm lên:

- Ta nói lão sư phụ của người là hạng ngụy quân tử!

Đường Thượng Thanh tung người lao đến:

- Thất phu vô sỉ! Đừng trách Đường Thượng Thanh ta vô lễ! Đỡ!

Vút!

Vù!

Hoàng Thiếu Phủ cười lớn:

- Là người tự chuốc họa! Ha... ha... ha...

Vừa cười, Hoàng Thiếu Phủ vừa thản nhiên dựng đứng đơn chưởng và đẩy mạnh ra một luồng kinh uy mãnh.

Vù... vù...

Ầm!

Sau tiếng chấn kinh, cho thấy Thượng Thanh là kẻ lâm vào thế hạ phong, chàng vẫn kiên gan bậm môi lao đến với một khí thế hoàn toàn liễu lĩnh.

Vút!

Vù!

Hoàng Thiếu Phủ càng thêm quyết liệt khi tiếp tục xuất chưởng:

- Tiểu tử không biết tự lượng sức! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Nhận định rõ Đường Thượng Thanh khó tránh khỏi việc bị thảm bại, Đoàn Thu Nương bất ngờ hét lên lanh lảnh:

- Chớ quá bức người! Lão họ Hoàng kia, xem chưởng!

Vút!

Vù... vù...

Hoàng Thiếu Phủ vội sa sầm nét mặt khi nhận định rõ chưởng pháp của Thu Nương! Lão gầm lên danh giọng:

- Là Xích Huyết chưởng của Xích Huyết kiêu! Tiện tỳ muốn chết!

Vù... vù...

Đúng lúc đó, khi chưởng kinh của song phương sắp chạm vào nhau, tiếng rít lạnh lẽo của Tuyết Vân Ma Bà chợt vang lên thật bất ngờ.

- Hoàng Thiếu Phủ lão thất phu! Đố người dám!

Viu... viu...

Nếu Tuyết Vân Ma Bà xuất hiện có nghĩa là cổ kiệu Xích Huyết cũng sẽ xuất hiện. Đường Thượng Thanh chợt kêu lên, ngay khi phát hiện có ánh chớp đỏ loang loáng lao đến:

- Xích Huyết kiệu!

Chính điều này làm cho Hoàng Thiếu Phủ phải tức thời nao núng!

Và...

Ầm!

Hoàng Thiếu Phủ bị chấn kinh đẩy bật sang bên và có phần bàng hoàng vì tiếng rít của Tuyết Vân Ma Bà bỗng vang lên kề cận:

- Hãy đỡ Xuyên Cốt Vân trảo!

Viu... viu...

Nhờ đó, cả Đường Thượng Thanh lẫn Đoàn Thu Nương không còn bị lão Hoàng Thiếu Phủ áp đảo nữa!

Tuy nhiên, diễn biến lập tức khác đi khi chủ nhân Xích Huyết kiệu bỗng lên tiếng có phần thảng thốt:

- Bọn chúng quay lại kìa, Tuyết Vân! Mau lui nào!

Vút!

Như một tia chớp đỏ ma quái, hai gã đại hán vận xích y lập tức tung người, đưa cổ kiệu Xích Huyết chạy đi như tên bắn! Và Tuyết Vân Ma Bà cũng phải nhanh chân chạy theo!

Nhưng sự xuất hiện của bọn Xích Huyết kiệu không phải là không có chủ đích!

Đường Thượng Thanh chợt gầm lên lúc phát hiện hành vi đầy tà ý của Tuyết Vân Ma Bà:

- Đổ mụ dám! Đoàn muội mau cản trở!

Tiếng kêu của Đường Thượng Thanh thốt ra quá muộn!

Trên đường tháo thân, Tuyết Vân Ma Bà đã nhanh nhẹn khống chế Đoàn Thu Nương và đưa nàng đi biệt dạng!

Trong khi đó, Hoàng Thiếu Phủ chợt hô hoán:

- Chư vị sao đến giờ mới quay lại! Mau đuổi theo Xích Huyết kiệu đang bỏ chạy kìa!

Tiếng hô hoán của Hoàng Thiệu Phủ là dành cho tám nhân vật Chương môn các phái vừa bất ngờ quay lại từ Bát Quái Ma Vân trận như sự phát hiện của chủ nhân Xích Huyết kiệu!

Như có mối thù không đội trời chung với Xích Huyết kiệu, hầu hết những vị Chương môn nhân khi nghe tiếng hô hoán của Hoàng Thiệu Phủ đều ùn ùn đuổi theo!

Duy nhất chỉ có Nhất Nan đại sư là dừng lại khi phát hiện ở Đường Thượng Thanh có thần sắc ra chiều khác lạ.

- A di đà Phật! Tiểu thí chủ như đang có điều gì không được hài lòng?

Thượng Thanh vẫn nhìn theo dòng người đang chạy đi:

- Đại sư có thể giải thích tại sao Chương môn Không Động phái như luôn có ác cảm với tại hạ?

Nhất Nan đại sư khẽ thở dài:

- A di đà Phật! Như tiểu thí chủ vừa mục kích, ở Hoàng chương môn luôn có những hành vi và lời lẽ xốc nổi háo thắng! Trước kia cũng vì lý do này, lệnh sư thường đả kích họ Hoàng! Vì lẽ đó, do không thể phản bác những đả kích đúng người đúng tội của lệnh sư, Hoàng chương môn từ đó luôn để tâm ghi nhớ, dẫn đến mâu thuẫn!

Thượng Thanh cười nhẹ:

- Như đại sư nói, ở gia sư không có điều gì sai trái với phái Không Động?

- Điều đó thì không! Bởi vậy, Ô Mộc bài của lệnh sư luôn được đồng đạo xem trọng!

Chàng quay ngoắt người, nhìn chăm chăm vào Nhất Nan đại sư:

- Đại sư có biết Hoàng chương môn vừa thóa mạ gia sư như thế nào không?

- A di đà Phật! Là...

- Lão bảo gia sư là hạng ngụy quân tử, ngụy nghĩa hiệp!

Nhất Nan chép miệng:

- Biết thế nào được một khi đó là cố tật của Hoàng chương môn! Mà thôi, tiểu thí chủ chớ để tâm làm gì, hãy tỏ ra đại lượng như lệnh sư trước kia! Về phần Hoàng chương môn, từ từ bần tăng sẽ liệu lời khuyên giải!

Đường Thượng Thanh vụt lắc đầu, như muốn xua đi bao nỗi bức dọc đang đè nén trong tâm khảm!

Chàng chợt hỏi:

- Việc của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đã như thế nào rồi, đại sư?

Nhất Nan đại sư chau mày lắm lắm:

- A di đà Phật! Cốc chủ Hoàng Thạch cốc quả là một nhân vật hết sức mờ ám! Y đã bỏ đi trước khi mọi người tìm cách vào Bát Quái Ma Vân trận!

- Đại sư có đoán được ai là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc không?

Nhất Nan lắc đầu và thở dài thườn thượt:

- Đừng nói chi bần tăng, e rằng khắp võ lâm cũng không biết y là nhân vật thế nào! Chỉ có điều, bần tăng cho rằng đây là điềm báo trước một viễn ảnh đen tối sắp sửa phủ chụp lấy toàn bộ võ lâm Trung Nguyên và phải có liên quan đến Cốc chủ Hoàng Thạch cốc này!

- Tại sao?

- Vì không những ở y đã lộ địch ý quá rõ đối với Cửu đại phái mà y còn tỏ ra là hạng thông kim bác cổ, am tường rõ tuyệt kỹ võ học của các phái! Hạng người này rất dễ đưa võ lâm vào vòng đại loạn!

Thượng Thanh nghi ngờ:

- Điều gì đã xảy ra cho Hoàng chương môn, trước khi chư vị tiến vào Bát Quái Ma Vân trận?

Nhất Nan đại sư cười ý nhị:

- Chẳng có việc gì ngoài việc Hoàng chương môn luôn mồm gào thét, buộc đối phương hiện thân để đối phó với Phá Thiên đao của phái Không Động!

Thượng Thanh cau mày:

- Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đã tháo chạy?

- Có thể nói như thế vì bên trong Hoàng Thạch cốc không hề có bóng dáng một ai!

- Đại sư định làm gì để truy tìm tung tích Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

Nhất Nan đại sư đáp nhẹ:

- Tìm y sao bằng y tự tìm đến Cửu đại phái? Bần tăng và các phái đã có chủ trương rồi, tiểu thí chủ cứ an tâm! Đã muộn lắm rồi, bần tăng phải đi đây! Cáo biệt!

Vút!

Dù chưa biết các phái đã có chủ trương như thế nào nhưng đối với Thượng Thanh, chàng đâu dễ gì bỏ qua ý định!

Ngẫm nghĩ một lúc để liệu xem Cốc chủ Hoàng Thạch cốc có thể đi về phương nào, từ khi biết những nhân vật nhất môn chi chủ của Cửu đại phái nhất loạt đi vào Bát Quái Ma Vân trận để vây bắt, Đường Thượng Thanh sau đó vội đi vòng qua trận pháp mù mờ vân vụ và tiến sâu hơn nữa vào Hoàng Thạch sơn...

* * * * *

Đang đi chuyển, một tiếng rên nhẹ khiến cho Đường Thượng Thanh lưu tâm!

Nhìn vào đằng sau một khối đá lớn, chàng kinh ngạc kêu thầm: “Sao lại là Hoắc Phi Thước? Ai đã hạ thủ lão? Phải chăng đó là hậu quả của một chương Phi Ma Vô Hình như lời Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đã báo trước với Tuyết Vân Ma Bà?!”.

Tiến lại gần hơn, chàng phát hiện hơi thở của Hoắc Phi Thước chỉ còn là những làn tơ mỏng manh, có thể đứt bất kỳ lúc nào! Đồng thời một dấu vết chợt lóe vào nhãn quang khiến chàng kinh nghi khôn xiết: “Lão bị kiếm thương đả tử, không phải do Phi Ma Vô Hình chương?!!”.

Nhìn chuôi kiếm chỉ còn lấp ló đôi chút ở một bên thân lão họ Hoắc, Đường Thượng Thanh chắc kẻ hạ thủ lão không phải là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc!

Chàng khẽ khàng gọi:

- Hoắc tiên bối! Kẻ nào đã nhẫn tâm hạ thủ tiên bối?

Sau một lúc lâu chờ đợi, chàng nghe được tiếng thều thào của lão:

- Người... là... ai?

Chàng đưa mặt đến gần hơn! Chờ lão nhướng mắt nhìn rõ chàng mới đáp:

- Văn bối là người sau cùng chờ được Cốc chủ Hoàng Thạch cốc điểm hóa! Tiền bối còn nhớ không?

Khá bất ngờ, Thượng Thanh nghe Hoắc Phi Thước cười nắc lên:

- Cốc chủ...! Hà... hà...! Điểm hóa! Người chớ dại gì mà tin lão! Ta... ta...

Chàng kinh nghi:

- Sao vậy, tiền bối? Phải chăng là do tiền bối bị Cốc chủ gạt mất Thiên Niên Hà Thủ Ô và một báu vật nữa?

Hơi thở của lão Hoắc chợt chững lại như muốn tan vào hư vô, điều đó khiến Đường Thượng Thanh nôn nao và bồi hồi!

Tuy nhiên, sau cùng chàng vẫn nghe lời lẩm bẩm mơ hồ của lão vang ra như có như không:

- Liễu... Yểm... Ngọc... Điệp...

Giật nẩy mình, chàng kêu:

- Tiền bối vừa đề cập đến Liễu Yểm Ngọc Điệp? Phải chăng đó là báu vật thứ hai tiền bối đã giao cho Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

Lão nắc lên:

- Người cũng biết vật đó!?

Chàng đáp bằng cách đưa cho lão xem mảnh ngọc bội của chàng:

- Văn bối cũng có một mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp đây!

Hoắc Phi Thước khẽ rướn người lên:

- Đó là... là chữ gì... chữ gì vậy?

Chàng đáp với tâm trạng bồn loạn:

- Chữ Đường! Và văn bối đã lấy đó đặt thành tính danh: Đường Thượng Thanh!

Hoắc Phi Thước giãn người nằm xuống:

- Họ Đường? Nhị bối Ngọc Điệp? Tốt lắm, ta ở tứ bối, chữ Hoắc! Người... người...

Chàng đang vội nên không đợi được nữa những lời thêu thào khó hiểu của lão:

- Sao là nhị bối, tứ bối? Có một mảnh nữa ghi chữ Đoàn, đó là thế nào?

Lão vụt mở to hai mắt:

- Là đại bối Đoàn tặc tử?! Hãy báo thù... báo thù cho Ngũ Điệp...

- Ngũ Diệp nào? Thù gì? Ai là thù nhân?

Lão chợt nắc lên, lần này có thêm một búng máu đen đặc:

- Hãy tìm... tam bối... ở Kim Sa... Đại mạc.

- Tìm tam bối? Là ai? Cụ thể là địa phương nào?

Thượng Thanh thoáng hy vọng khi nghe Hoắc Phi Thước cố kêu thành tiếng:

- Hãy tìm ở xà cạp bên chân tả của ta... hự!

Sau một tiếng hự khô khan, gọn lỏn, Hoắc Phi Thước liền hồn du địa phủ!

Thượng Thanh thờ người một lúc lâu, sau đó mới nghĩ đến việc chôn cất lão.

Trước đó, chàng đã kịp mở lớp vải được cuộn chặt bên chân tả của lão. Giữa lớp vải được gọi là xà cạp, Thượng Thanh bị bất ngờ khi tìm được một mảnh lụa có ghi hàng chữ: Kim Sa tâm pháp!

Đây không phải là vật chàng đang trông chờ. Sau những lời nói mơ hồ của lão, chàng chỉ nghĩ vật tìm được phải là những gì có liên quan đến Liễu Yểm Ngọc Diệp, đến đại bối, nhị bối, tứ bối và nhất là tam bối đang cư ngụ ở Kim Sa đại mạc! Nhưng té ra là tâm pháp luyện Kim Sa chưởng như lão đã nói với Cốc chủ Hoàng Thạch cốc.

Nhìn sững người vào mảnh lụa chỉ chút nhữnghàng chữ chính là kinh văn võ học mà rất có thể khiến ai khác thêm muốn, Đường Thượng Thanh suýt nữa đã vui chôn theo Hoắc Phi Thước vì xem đó là vật không thuộc diện chàng quan tâm!

Tuy nhiên, chàng kịp giữ lại vì một ý nghĩ chợt đến: “Nếu không cho lời nói của lão là mơ hồ do thần trí đang lúc mê man để đáp lại câu hỏi của ta về tam bối và địa điểm ngụ cư của nhân vật này, lão đã điểm chỉ cho ta nơi lão ẩn giấu Kim Sa tâm pháp! Điều này không phải có nguyên do! Phải chăng lão muốn ám chỉ, ta chỉ có thể tìm được nhân vật tam bối kia nếu ta luyện được Kim Sa chưởng?”.

Ngẫm nghĩ mãi về điều này, sau cùng chàng đành phải giữ lại Kim Sa tâm pháp! Đó cũng là lúc màn đêm buông về khắp Hoàng Thạch sơn, nơi

hiện giờ chỉ có mỗi một mình chàng là người duy nhất đang lâm vào tình thế sa chân lỡ bước!

Để xua đi nỗi cô đơn, Đường Thượng Thanh đốt lên một đồng lửa to.

Dưới ánh sáng tỏa quang bập bùng, chàng nghiền ngẫm mãi Kim Sa tâm pháp đến quên đi thực tại!

Cạch!

Một tiếng động khê vang lên, không đủ giúp chàng choàng tỉnh!

Chàng chỉ giật mình và trở lại thực tại khi có một tiếng quát bất ngờ vang lên:

- Tiểu tử ngươi xem thường bốn kiêu đến thế sao?

Mảnh lụa có ghi Kim Sa tâm pháp trên tay chàng do toàn thân chấn động phải rơi đúng vào đồng lửa đang cháy đỏ.

Xèo!

Mảnh lụa cháy quá nhanh, đến nỗi Tuyết Vân Ma Bà đang thần tốc lao đến cũng không kịp chớp giữ lấy mảnh lụa.

Đường Thượng Thanh sau cơn hốt hoảng bỗng nhanh nhẹn tháo lui khi phát hiện quanh chàng ngoài Tuyết Vân Ma Bà còn có sự hiện hữu của Xích Huyết kiêu như lời quát vừa nghe!

Khi đó, Tuyết Vân Ma Bà do không đặc thủ, để mảnh lụa phải biến thành tro bụi, nên vừa hoành thân lao ập vào chàng vừa gầm thét độc ác:

- Ngươi chạy đâu cho thoát? Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Tự lượng sức, biết mình không phải là đối thủ với hạng ma đầu đã thành danh là Tuyết Vân Ma Bà, Đường Thượng Thanh vụt di hình hoán vị để tránh chiêu.

Ầm!

Một khối đá phải vỡ tan vì vừa hứng chịu một chưởng thay chàng!

Mụ Ma Bà rít lên dữ tợn:

- Hóa ra người là truyền nhân của lão giả đạo Ô Mộc cư sĩ! Xem trào!

Viu... viu...

Ngọn trảo Xuyên Cốt của Tuyết Vân Ma Bà quá lợi hại khiến Đường Thượng Thanh bối rối vì không biết có kịp nhảy tránh hay không.

Chàng thu người hồi bộ và bất giác kêu thầm: “Không kịp rồi! Ta không nhanh hơn trảo của mụ!”.

Phát hiện sự việc có thể dẫn đến tồi tệ, Đường Thượng Thanh đành phải hất mạnh hữu thủ đẩy ra một chiêu cật lực.

Vù... vù...

Ầm!

Chàng bị chấn lùi hơn nửa trượng trong khi mụ Ma Bà đắc ý:

- Ha... ha... ha...! Người cũng không hơn gì lão Ô Mộc sư phụ người! Năm xưa lão cũng bị ta đả bại bởi chiêu này! Nạp mạng!

Viu... viu...

Nhìn bóng trảo như bóng dáng tử thần đang đổ ập vào người, Đường Thượng Thanh phần nộ gầm lên:

- Ta phải quyết liều với mụ! Đỡ!

Vù... vù...

Chàng nâng cao song chưởng, vận dụng toàn bộ chân lực, quyết một mất một còn với mụ Ma Bà!

Đúng lúc đó, từ cổ kiệu đỏ chói, âm thanh của chủ nhân Xích Huyết kiệu chột vang ra:

- Chớ vội lấy mạng tiểu tử! Tuyết Vân! Mau đưa gã về bốn động!

Mệnh lệnh vừa lọt vào tai, mụ Ma Bà với thân thủ quá linh hoạt đã kịp thời biến đổi chiêu thức!

Vù... vù...

Mụ khóa chặt huyết đạo của chàng dễ như thò tay lấy đồ trong túi!

Hự!

Đường Thượng Thanh sau cảm nhận đất trời đảo lộn liền mê man thần trí, để mặc cho Tuyết Vân Ma Bà đưa đi...

* * * * *

Toàn thân vệt chấn động, các huyết đạo được khai mở, Đường Thượng Thanh tỉnh lại trong sự ngơ ngác!

Bởi trước mặt chàng, một Xích Y nữ lang cực kỳ diễm lệ đang nhìn chàng với đôi môi nở ra một nụ cười chúm chím khó hiểu!

Chàng lắp bắp thốt lên những lời vô nghĩa:

- Cô nương... Cô nương là ai? Tại hạ... tại hạ đã gặp cô nương bao giờ chưa?

Và Xích Y nữ lang lên tiếng, phát ra những thanh âm thánh thót dễ nghe:

- Không phải ngay bây giờ, ta và người đang diện đối diện đó sao?

Nghe qua ngữ điệu của nữ lang, đối với Đường Thượng Thanh, đây không còn là lời nói du dương thánh thót nữa! Ngược lại, Xích Y nữ lang chính là hiện thân của tử thần, của loài ngạ quỷ.

- Nàng chính là chủ nhân Xích Huyết kiệu!

Xích Y nữ lang bật cười hăng hắc:

- Ha... ha... ha...! Là chủ nhân Xích Huyết kiệu chứ nào phải quỷ dạ xoa, sao người lại tỏ ra kinh hãi?

Đường Thượng Thanh chống tay định đứng lên nhưng vô ích, bởi toàn thân chàng giờ đây không hiểu sao lại như kẻ hoàn toàn không một chút sức lực!

Chàng chỉ đủ lực để bật ra tiếng cười mỉa:

- Người lắm! Ta chỉ kinh tởm chứ không kinh hãi người!

Xích Y nữ lang trừng mắt nhìn chàng:

- Thế nào, nhan sắc ta đối với người không được thuận mắt sao? Ta đâu phải xú diện để người kinh tởm?

Chàng bĩu môi:

- Hạng người độc tâm như người còn đáng kinh tởm hơn bất cứ kẻ xú diện bội phần!

- Hừ, phải ta như thế nào mà người bảo là độc tâm?

Chàng đáp bất chấp mọi hậu quả:

- Người không độc tâm, sao đồng đạo giang hồ đều tỏ ra oán ghét mỗi khi nghe đến ba chữ Xích Huyết kiệu? Người không độc sao dưới trướng người lại có Tuyệt Vân Ma Bà mà ác danh đã khiến mọi người rúng động?

Xích Y nữ lang cười lãnh lút:

- Ha... ha... ha...! Nói như người, những ai chống lại giang hồ Cửu đại phái đều là hạng ác độc? Người đừng quên, chính người cũng đã đương đầu với Hoàng Thiếu Phủ, Chương môn Không Động phái.

Đường Thượng Thanh cười lạt:

- Hoàn cảnh của ta không giống người! Chớ kéo ta vào cùng phe với người!

Nàng ta dẫn giọng hung dữ:

- Được! Đã thế ta không việc gì phải khách sáo với người nữa! Xem đây! Xích Y nữ lang vụt xòe tay, cho chàng nhìn thấy mảnh Liễu Yếm Ngọc Điệp của chính chàng! Nàng hỏi:

- Từ đâu người có mảnh Ngọc Điệp này?

Nhớ lại những gì đã xảy ra với Đoàn Thu Nương, chàng hỏi ngược lại:

- Tại sao người phải quan tâm đến Liễu Yếm Ngọc Điệp?

Nàng rít qua kẽ răng:

- Người có tư cách gì hỏi ta câu này? Người nên nhớ, sinh mạng người đang do ta toàn quyền định đoạt, người không đáp không được với ta.

Chàng trầm giọng:

- Trừ phi người nói rõ nguyên do, bằng không người đừng vọng tưởng!

Xích Y nữ lang chợt quát với sắc mặt đặng đặng sát khí:

- Người nhất định không nói?

Chàng hất mặt nhìn nàng:

- Ta sẽ không nói dù nửa lời nếu không phải người là người phải nói trước!

Nàng cười lạnh:

- Người tưởng ta không thể giết người?

Chàng lặng thinh và chỉ đáp lại bằng ánh mắt thật kiên quyết!

Nàng nâng cao ngọc thủ:

- Người có muốn ném qua thủ đoạn của ta không?

-...

Thấy chàng vẫn kiên gan, không một lời hồi đáp, nàng vụt chớp động thân hình.

Vút!

Tiếp đó, hai tiếng động chất chúa vang lên khô khốc.

Bốp! Bốp!

Hai bên mặt của Thượng Thanh liền hằn rõ hai bàn tay thon nhỏ của Xích Y nữ lang với hai khốe môi rỉ máu!

Nàng long mắt dữ tợn nhìn chàng:

- Người có quan hệ thế nào với Ngọc Diệp bang?

-...

Nàng bật rít:

- Người muốn chết!

Vù... vù...

Ầm!

Toàn thân chàng bị hứng trọn một chưởng nên phải lăn lông lốc! Tuy nhiên, đúng như lời báo trước, chàng không có đến nửa lời thốt ra cho dù là lời rên rỉ vì đau!

Nàng càng thêm giận:

- Người và Đoàn Thu Nương có quan hệ thế nào?

-...

- Người không dám nhìn nhận người chính là hậu nhân của bọn Ngọc Diệp bang khốn kiếp?

-...

- Là người tự chuốc khổ đó! Xem đây!

Vù... vù...

Ầm!

Bốp! Bốp! Bốp!

Vừa quật kinh vừa liên hồi kỳ trận vả vào mặt chàng, càng đánh Xích Y nữ lang càng thêm căm phẫn!

Sau cùng, khi không thể thắng nổi sự kiên cường của chàng, nàng dừng lại để thay đổi biện pháp!

Nhìn thân hình toát của chàng, nàng cười nhẹ:

- Hình hài của người sẽ càng không giống với hình người nếu như người vẫn tỏ ra ương bướng và cố chấp! Người có biết nào là thuật Phân Cân Thác Cốt không?

Đường Thượng Thanh tái mặt với đôi môi sưng mọng lên đang tìm cách mấp máy!

Tuy nhiên, hoặc do chàng kịp nghĩ lại nên không lên tiếng nữa, hoặc vì chàng đã chịu quá nhiều sự hành hạ nên dù muốn cũng không thể thốt lên thành lời!

Không cần tìm hiểu nguyên nhân, Xích Y nữ lang bất ngờ vươn nhanh ngọc thủ và điểm vào vài trọng huyết của chàng!

Cho dù lúc nàng thu tay về vẫn chưa có điều gì xảy ra nhưng Đường Thượng Thanh vẫn ngưng đọng thần sắc và nhìn chòng chọc vào nàng bằng những tia nhìn oán hận! Đến nỗi Xích Y nữ lang phải lên tiếng:

- Nếu người chịu nghĩ lại, ngay lúc này vẫn chưa phải là muộn!

Chàng vẫn không mở miệng! Và điều gì đến phải đến!

Toàn thân chàng bỗng co rút lại với toàn bộ kinh mạch như đang bị muôn ngàn những sinh vật nhỏ bé xâm xé! Chúng nhanh chóng lan tỏa khắp châu thân tạo cho Thượng Thanh những đau đớn tột cùng!

Bên tai chàng, tiếng quát hỏi của Xích Y nữ lang vẫn lơng lộng:

- Từ đâu người có Liễu Yểm Ngọc Điệp?

-...

- Người có phải là hậu nhân của ai đó trong bọn Ngọc Điệp bang khốn kiếp?

-...

- Người có quan hệ thế nào với Đoàn Thu Nương?

- Ha... ha... ha...!

Bỗng dưng, Thượng Thanh lại bật cười và giữa những tiếng cười là những nhịp hô hấp trì trệ.

Xích Y nữ lang quát lớn hơn:

- Người đừng tưởng cười như thế sẽ quên đi sự đau đớn do thuật Phân Cân Thác Cốt đưa đến! Người càng cười càng tự đưa mình vào chỗ chết!

- Ha... ha... ha...!

Chàng vẫn cười, khiến Xích Y nữ lang đoán được mục đích của chàng!

Nàng nhanh chóng điểm vào Định thân huyết của chàng với tiếng rít độc ác:

- Người đâu thể chết dễ như thế, khi ta chưa muốn người chết!

Lúc này, do huyết Định Thân bị chế ngự Đường Thượng Thanh dù vẫn bị thuật Phân Cân Thác Cốt hành hạ nhưng lại không thể lặn lội! Cho dù điều đó không làm cho nỗi đau của chàng vơi đi nhưng có lặn lội vẫn hơn chịu đựng với tư thế ngồi yên một chỗ như thế này!

Sự đau đớn quả nhiên đang làm cho hình hài chàng biến dạng, đến diện mạo của chàng cũng không thể nào được xem là tuấn tú khi môi miệng phải méo xệch và vầng trán luôn xâm xấp mồ hôi lạnh!

Thấy chàng vẫn kiên trì chịu đựng, Xích Y nữ lang bực tức thét lên:

- Giữa ta và Ngọc Điệp bang luôn có mối đại thù không đội trời chung! Ngày nào người chưa cung xưng ngày đó ta vẫn còn hành hạ người! Người đừng tưởng ta sẽ buông tha người! Hừ!

Dứt lời, vì muốn chi trì tính mạng của chàng, nàng lập tức hóa giải Phân Cân Thác Cốt thủ pháp và vỗ tay ra lệnh:

- Đem y giam vào Biệt Hối động!

Từ một chỗ khuất, một trong hai gã đại hán vận xích y, vốn là kiêu phu của Xích Huyết kiêu, chột bước ra và mang Đường Thượng Thanh đang hôn mê vì đau đớn đi đến Biệt Hối động.

Kể từ đó, hầu như mỗi ngày một lần, Xích Y nữ lang bắt chàng phải chết đi sống lại một lần cũng bằng thủ pháp Phân Cân Thác Cốt.

Đến nỗi, nàng không cần phải chế trụ huyết đạo hoặc phế bỏ võ công của chàng vì chàng luôn trong tình trạng sống dở chết dở với toàn bộ kinh mạch hầu như lúc nào cũng đau nhức!

Vì thế, đối với chàng việc nhận thức thời gian hầu như không được chàng nghĩ đến nữa! Bởi có nghĩ thêm vô ích!

Nhưng thật ra, mọi nhận thức của chàng để khỏi bị tê liệt đều được chàng dồn toàn bộ vào nhiều nghi vấn, liên quan đến Liễu Yểm Ngọc Điệp, liên quan đến thái độ cùng hung cực ác trái ngược với sắc diện mỹ miều của Xích Huyết kiêu chủ nhân, và liên quan đến kinh văn Kim Sa chương.

Nhờ đó, thân xác chàng tuy như đang chết dần nhưng trí não của chàng vẫn luôn hoạt động, vẫn nghĩ suy!

Thời gian cứ thế trôi đi, chưa đủ lâu cho Thượng Thanh nhận biết đã bao ngày trôi qua và đủ lâu cho Xích Y nữ lang mất hết nhẩn nại!

Lần đó, sau khi ngắm nhìn hình hài thân tàn ma dại của chàng, thật khó chịu đựng nữa một lần thủ pháp Phân Cân Thác Cốt, Xích Y nữ lang buông lệnh:

- Hạng ương bướng như người ta chưa từng nghe qua. Chịu đựng những sự hành hạ này, ta thật sự muốn biết người sẽ ra sao nếu bị ném vào Tử động! Đường Thượng Thanh! Tính mạng người còn hay mất tùy ở cao xanh vậy!

Nàng lại vỗ hai tay vào nhau và hạ lệnh:

- Ném y vào Tử động!

Như lời phán quyết của tử thần, ngay sau đó toàn thân chàng liền được một gã đại hán vận xích y ném vào một động khẩu âm u với những khắc nghiệt tự có...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chốn Tử Động Quái Phong Dày Xéo - Luyện Kim Sa Đắc Ngộ Công Phu

Thoạt đầu, đối với Dương Thượng Thanh, Tử động hoặc Biệt Hối động đều như nhau! Bởi chỉ có một mình chàng bị giam giữ, xung quanh không lấy một bóng người! Đồng thời, dù ở Biệt Hối động hay ở Tử động như bây giờ, chàng nào nhìn thấy bất kỳ một ánh dương quang soi tỏ!

Không những thế, riêng ở bản thân chàng vẫn có chung một cảm giác: đau nhức tột cùng! Sự đau đớn khắp toàn thân vẫn luôn hiện diện cùng với chàng kể từ lần đầu chàng phải nếm chịu thủ pháp Phân Cân Thác Cốt!

Vì thế, dù được biết nơi chàng vừa bị ném vào được gọi là Tử động, chàng vẫn mặc nhiên chấp nhận và xem đây là dịp để chàng có thể nghỉ ngơi, hy vọng sự đau đớn sẽ vơi đi!

Tuy nhiên chỉ một lúc sau, Thượng Thanh mới biết thế nào là sự lợi hại của nơi được Xích Y nữ lang gọi là Tử động! Đến khi nàng nhắc đến hai chữ này còn phải tỏ ra kiêng dè, như thế đủ biết hai chữ Tử động không phải tự dưng mà có!

U... u...

Những trận cuồng phong bất ngờ xuất hiện. Thoạt đầu là nhẹ, sau đó mạnh dần, khiến Tử động vốn thâm u thì bây giờ càng thêm tối tăm như vũ trụ đang lúc hỗn mang!

Và không biết do bản thân chàng đang đau nhức hay do ở trận cuồng phong có những đặc tính quái dị mà từng thớ thịt, từng kinh mạch của chàng lại bắt đầu đau nhức khôn tả! Trước kia, nếu thủ pháp Phân Cân Thác Cốt tạo cho chàng một cảm giác là đang bị muôn ngàn côn trùng cắn xé, thì bây giờ dưới tác dụng của từng luồng cuồng phong chàng như

đang bị hàng ngàn hàng vạn những mũi kim nhọn châm chích vào từng thớ thịt!

Cảm giác đã khác thì sự đau nhức đưa đến cũng phải khác! Và có thể nói đây là một hình thái hoàn toàn khác biệt so với thủ pháp Phân Cân Thác Cốt chàng đã chịu đựng! Tự chung, chàng vẫn phải chịu đựng những hành hạ cho dù cung cách thay đổi.

Và đã thế, ở chàng liên có một điểm không thay đổi! Chàng không có đến nửa lời kêu đau, cho dù ở Tử động này không có ai mục kích sự khiếp nhược của chàng!

Chàng đã quen căn răng chịu đựng, nên cứ thế chịu đựng!

Trong khi đó, khi thể xác bị hành hạ bằng những trận cuồng phong quái ác, trong tâm tưởng của chàng như trước kia lại xuất hiện những nghi vấn, những đoạn kinh văn có thể nói là kỳ khôi của Kim Sa tâm pháp!

Suốt thời gian dài bị hành hạ bởi thủ pháp Phân Cân Thác Cốt, không lúc nào chàng nghĩ đến những lời đối đáp giữa Hoắc Phi Thước và Cốc chủ Hoàng Thạch cốc liên quan đến Kim Sa tâm pháp!

Chàng nhớ Hoắc Phi Thước đã nói: “Mỗi dù đang có Kim Sa tâm pháp, nhưng sau hơn mười năm khổ luyện vẫn không thu được kết quả nào!”.

Và lúc đó, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đã buột miệng bảo: “Là do người luyện sai tâm pháp!”.

Việc luyện sai tâm pháp là điều không thể nào có được nếu Hoắc Phi Thước thật sự có cất giữ Kim Sa tâm pháp! Chính vì nghĩ như vậy, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc mới phải đề cập đến việc linh đan bổ trợ, dẫn đến việc phân biệt thế nào là Thiên Niên Hà Thủ Ô có tính dương nhiệt hoặc âm hàn!

Nhưng giờ đây, dưới sự hành hạ khắc nghiệt của từng luồng cuồng phong quái ác, Đường Thượng Thanh bỗng xuất hiện một ý nghĩ, cũng kỳ khôi không kém những đoạn kinh văn khó hiểu của Kim Sa tâm pháp!

Chàng nghĩ: “Là Kim Sa lại ở vùng Đại mạc, phải chăng đó là điều cốt lõi của Kim Sa tâm pháp? Đại mạc nào cũng có gió cát (phong sa) và Kim Sa chưởng hoặc có uy lực như gió cát ở Đại mạc để luyện Kim Sa chưởng cần phải có sự bổ trợ của gió cát Đại mạc?”.

Chàng nghĩ như vậy vì chợt so sánh với nỗi đau đớn đang xảy ra đến cho chàng hiện giờ, cứ như muôn ngàn hạt cát đang va đập vào chàng.

Luồng cuồng phong đang mang đến cho chàng hàng ngàn những mũi kim châm nhức nhối, nếu ví với gió cát Đại mạc, thì đây có thể xem là Kim Sa phong chẳng?

Nếu phải, từ đó có thể hiểu tại sao công phu này có xuất xứ từ Đại mạc và được gọi là Kim Sa chưởng! Vì chính từng luồng cuồng phong cát rất bỏng ở vùng Đại mạc sẽ là điều kiện tiên quyết để luyện Kim Sa công phu!

U... u...

Cuồng phong lại phát động, bắt đầu va quật vào Đường Thượng Thanh và gây cho chàng những cơn đau nhức khắp các xương tủy với mức độ trầm trọng hơn trước!

Toàn thân chàng chao đảo theo nhịp điệu của cuồng phong!

“Đúng là Tử động với sự hung hãn dị thường của cuồng phong như những cánh tay tử thần!”.

Thượng Thanh vừa nghĩ vừa nghiêng răng chịu đựng để thân hình không bị cuồng phong xô đẩy dập vùi!

Chính lúc đó, một câu kinh văn trong Kim Sa tâm pháp chợt hiển hiện trong tâm trí Đường Thượng Thanh: “Minh Nguyệt dĩ tàn hà Kim Sa, Minh Sơn kiên định hàm ám nguyệt”.

(Tạm dịch: Gió cát Đại mạc khiến vầng nguyệt lu mờ và đỉnh núi cao vợi vẫn hiện ngang sông sông bất chấp vầng nguyệt phải bị u ám...)

Đường Thượng Thanh chợt thức ngộ: “Chiếu theo Kim Sa tâm pháp, người luyện công phải thấu hiểu nguyên thần lẫn ngũ quan, phải gạt bỏ mọi tạp niệm để xem ngoại cảnh dù thế nào đi nữa cũng là hư vô? Từ đó, chính bản thân người luyện công như hóa thành minh sơn kiên định, bất chấp Kim Sa phủ phàng làm minh nguyệt cũng phải trở thành ám nguyệt!”.

Phúc chí tâm linh, dù bản thân không còn lấy một mẫu võ công sau một thời gian dài nếm chịu nhục hình hà khắc, Đường Thượng Thanh vợi vầng vừa lẩm nhẩm vừa kiên quyết khởi luyện Kim Sa tâm pháp!

Đây là tia hy vọng mỏng manh cuối cùng của Thượng Thanh nếu chàng không muốn mãi mãi vùi thân nơi Tử động nghiệt ngã này!

Tuy nhiên...

U... u... u...

Mức độ hung hãn của những luồng cuồng phong đến đây chưa phải là hết!

Chúng lại nổi lên và tạo ra những tiếng rú rít càng lúc càng ghê rợn!

Giữa muôn ngàn tiếng rú rít đáng sợ đó, Đường Thượng Thanh vừa như cảm nhận được vừa như nghe được những âm thanh thật sự kỳ quái.

U... u... u...

Rào... rào...

Bộp! Bùng!

Bộp! Bùng! Bùng!

Và những âm thanh này ngay sau đó đã có dấu hiệu cho thấy chúng không phải là những âm thanh do Thượng Thanh vì quá mơ hồ thần trí đến phải tưởng tượng ra! Chúng thật sự hiện hữu, thật như thể chính bản thân chàng đang thật sự hiện hữu ở một nơi được gọi là Tử động!

Vì một lực đạo cực mạnh bỗng giáng ngay vào thân thể chàng!

Ầm!

Hự!

Thượng Thanh buột miệng kêu lên thành tiếng đúng vào lúc một sự đau đớn đến tột cùng bỗng lan tỏa xuống khắp châu thân!

Chàng liền có một cảm nhận, hay nói đúng hơn thì đó chính là một nhận định bỗng xộc tới: “Cuồng phong hung hãn quá mạnh bạo đã khiến đất đá bay loạn! Cứ như thế này, chẳng mấy chốc thân thể ta phải bị loạn thạch nghiền nát và biến thành đồng thiet nát như!”.

Không sai, lực đạo lúc này va vào chàng chính là một hòn đá bị cuồng phong cuốn đi và nhờ đó chạm đúng vào thân thể chàng.

Điều này hoàn toàn khác với cách thức luyện Kim Sa công phu như chàng vừa nghĩ vì ở Đại mạc nếu có gió cát nổi lên thì gió cát dù có làm người luyện công phải khó chịu và rát bỏng khắp châu thân nhưng vẫn chưa đến nỗi phải khiến người luyện võ công thảm tử! Bởi gió cát là gió cát, không hề có những hòn đá vô tình va quật vào như hiện trạng đang xảy ra cho Thượng Thanh!

U... u...

Sự hung hiểm của Tử động mười phần đủ mười phải được bắt nguồn từ từng luồng cuồng phong cuốn theo những hòn đá vô tội vạ! Chính chúng đã nghiền nát tất cả, hủy diệt tất cả khiến bản thân u động này phải được gán cho hai chữ ‘Tử động’!

Uy lực của từng luồng cuồng phong càng lúc càng tăng cao! Và đến lúc này, chính bản thân Đường Thượng Thanh cũng bắt đầu chao đảo như sắp bị phong ba tung bổng lên và sẵn sàng ném chàng vào bất kỳ nơi nào mà cuồng phong có thể ném đến!

Theo bản năng, chàng vội vàng ngồi thụp xuống, hy vọng nhờ đó sẽ giảm đi uy lực của cuồng phong đang tác động vào bản thân chàng!

U... u...

Nhưng đã là cuồng phong thì chúng đâu phải chỉ xuất hiện từ một phương hướng nhất định! Suýt nữa Thượng Thanh phải bị ngã ngửa vì sự thay đổi phương hướng một cách bất ngờ của loạn phong!

Kèm theo đó, một mẩu đá vô tình bay sượt qua chàng!

Vù... vù...

Lúc đó, nếu chàng có đủ lực để giữ thân hình ngồi thật ngay ngắn, có lẽ mẩu đá nọ sẽ quật đúng vào đầu chàng và lập tức đưa hồn chàng về chốn âm ty địa ngục.

Thần tình bất loạn, Thượng Thanh dù rất muốn nhưng vẫn không tài nào trấn định được nguyên thần phải ngoại cảnh khắc nghiệt vẫn luôn chi phối tâm tưởng, làm cho chàng vô phương thể chi trì được ý chí kiên định!

Sự sợ hãi bắt đầu xuất hiện trong chàng và chúng như xuất phát từ tận xương tủy lan tỏa khắp các đường gân thớ thịt, vượt quá sự tự chủ của chàng đang cố sức kiềm hãm nhưng không thành công!

U... u...

Loạn phong luôn đổi hướng, Đường Thượng Thanh không thể nào biết trước những thay đổi này để phòng bị!

Sau cùng, khi mức độ hung hãn của cuồng phong bỗng dâng lên đến đỉnh điểm, toàn thân chàng bất ngờ bị phong ba cất cao và cuốn phăng phăng về một phương vô định!

Vù... vù...

U... u...

Và đây là lần đầu tiên trong tâm tưởng của chàng hai chữ thảm tử bắt đầu hiện hữu. Đến nỗi, chàng phải kêu thầm: “Nguy tai! Phen này Đường Thượng Thanh ta không thể nào tránh khỏi cái chết! Ta phải chết thảm như thế này sao?!”.
Bung!

Một cú va thật mạnh! Toàn thân chàng như vỡ tung ra đúng vào lúc thân thể chàng bị cuồng phong ném vào vách đá cứng!

Một bóng đen u ám liền phủ chụp toàn bộ nhận thức của chàng! Chàng bất ngờ ngất đi đúng vào lúc hữu thủ của chàng tình cờ chộp vào một mẫu vật lạnh toát!

* * * * *

Một lớp sáng nhờ nhờ bỗng xuất hiện khi Đường Thượng Thanh cuối cùng cũng hé mở được hai mắt nặng như đeo đá!

Cùng với hiện trạng này, Đường Thượng Thanh bật rên lên tiếng khi chàng tìm lại được nhận thức:

- Chao ôi! Đau đớn như thế này sao ta không chết đi mà vẫn sống? Hừ... hừ...

Chàng phát hiện chàng đang lấp ló ngay trước một huyết động! Tay chàng thì bắt chặt vào một thanh kiếm đã bị ai đó cắm ngấp vào vách đá phải và ở trên cao, thật cao. Những tia sáng nhờ nhờ được đưa đến mục quang của chàng là do một động khẩu tròn vành vạnh và lộ thiên! Từ đó, những tia sáng sau bao lần phản chiếu lớp đá thâm u tha hồ mà ủa vào Tử động, nơi Thượng Thanh cho đến lúc này vẫn giữ được tính mạng!

Cuồng phong không còn nữa, Tử động lúc này im vắng lạ thường, tạo cho chàng một khoảng khắc yên tĩnh để hồi tưởng lại những gì đã xảy ra!

Nhìn lại thanh kiếm đang được chàng nắm giữ trên tay, chàng nhận ra sự may mắn lạ thường vừa đến với chàng: “Nếu ta không kịp nắm giữ đốc kiếm và nhờ đó thân hình bị kéo trì lại, có lẽ ta đã tan xương nát thịt vì bị cuồng phong quật thẳng vào vách đá!”.

Thanh kiếm, vật cứu tinh tình cờ của Đường Thượng Thanh, cho đến lúc này vẫn cắm ngập vào vách đá, bất chấp nó vừa chịu một lực trì kéo mãnh liệt do chàng bám vào. Sự hiện diện của thanh kiếm lẽ đương nhiên không phải là sự việc ngẫu nhiên!

Đã có người từng lâm vào cảnh ngộ như chàng và nhân vật đó đã khôn khéo, biết cắm thanh kiếm vào vách đá để chống đỡ sự vùi dập của phong ba điên loạn ở Tử động!

Đó là ai? Người đó rốt cuộc đã thoát đi hay cuối cùng vẫn bỏ thân tại Tử động?

Đường Thượng Thanh đưa mắt tìm kiếm hy vọng tìm thấy ai đó hoặc dấu tích của kẻ đó đã lưu lại!

U... u...

Làn ánh sáng nhợt nhạt chợt mờ đi khi một lần nữa những luồng cuồng phong lại xuất hiện!

Kinh hoàng, nghĩ đến sự hung hãn dị thường của những luồng cuồng phong, Đường Thượng Thanh vội vàng chộp giữ lấy đốc kiếm, mong đủ sức chịu đựng được như chàng đã từng chịu đựng.

U... u...

Bộp! Bộp!

Đúng như chàng đã nhận định, nhờ có thanh kiếm cắm ngập vào vách đá, chàng không đến nỗi bị cuồng phong cuốn đi như đã từng bị trước đó!

Như quả cây trĩu cành đang lung lay trước gió, Đường Thượng Thanh dù mỏi rã rời tứ chi nhưng vẫn cố sức bám giữ đốc kiếm, quyết không rời tay!

Sau đó, khi đã biết với biện pháp này bản thân không đến nỗi phải sợ chết, Đường Thượng Thanh lần thứ hai bắt đầu dẹp bỏ tạp niệm để chìm đắm vào kinh văn võ học Kim Sa tâm pháp.

Chàng chìm dần vào vô thức, đến độ cuồng phong đã lui đi từ lúc nào chàng không hề hay biết!

Chàng chỉ nhận ra điều này khi có một cảm nhận yên vắng lạ thường đang đến với chàng!

Mở mắt ra, những tia sáng nhợt nhạt lại lọt vào mục quang của chàng!

Chàng đưa mắt nhìn quanh với sắc mặt càng lúc càng nghi hoặc!

Trong tầm thị tuyến của chàng, chàng nhìn thấy rải rác khắp nền Tử động có vô số những mẫu xương trắng hếu! Đó là những mẫu xương dài có, ngắn có, to có, nhỏ có! Đồng thời, còn cả những chiếc đầu lâu đang nhe những hàm răng trắng nhớn như muốn đe dọa những ai yếu bóng vía!

Chàng hiểu, đó là những mẫu xương của những nhân vật xấu số đã từng lâm vào cảnh ngộ như chàng hiện giờ! Họ không những phải uổng mạng tại Tử động mà còn bị cuồng phong xô đẩy, loạn thạch va vào làm cho tứ chi phải gãy rời, đầu phải lìa thân!

Và mỗi lần cuồng phong kỳ quái xuất hiện, những mẫu xương đó cùng loạn thạch liền bay tứ tung, không thể nào ở nguyên một vị trí nhất định!

“Như vậy, nếu ta không có cách nào để mau chóng thoát khỏi chốn này, ta cũng sẽ nhận một kết cục như họ! Hà...! Một viễn ảnh thật bi thảm!”.

Cùng với lời than thầm này, chàng vô tình nhìn vào huyết động cạnh đó, nơi chàng đáng lý phải lặn vào nếu không kịp nắm giữ đốc kiếm để chống đỡ với cuồng phong quái ác!

Huyết động nông chèn choẹt, chỉ vừa đủ cho một người nấu thân, không thể đứng thẳng lưng cũng không thể hy vọng tìm lối thoát từ huyết động này!

Dưới làn ánh sáng nhợt nhạt một mẫu vật lấp lánh phản chiếu ánh sáng đang từ vách của tuyết động chọt đập vào mục quang của chàng!

Kinh nghi, chàng rời tay khỏi thanh kiếm và dịch người vào huyết động!

Chỉ là việc dịch chuyển một cách chậm chạp, tuy nhiên, chàng phải ngiên chặt đôi hàm răng để khỏi phải bật lên tiếng kêu vì toàn thân phải đau đớn khôn tả!

Mẫu vật nọ tuy nhỏ nhưng vẫn được ai đó vận lực cắm sâu vào vách đá! Đường Thượng Thanh dù đã cố sức nhưng không thể nào có đủ lực để lôi vật đó ra khỏi vách đá!

“Người có thể cắm vật này vào vách đá hẳn phải có một nội lực cực kỳ thâm hậu! Phải chăng vật này và thanh kiếm kia đều do một người cắm vào? Người ấy là ai?”.

Đang khi nghĩ ngợi về điều này, Đường Thượng Thanh bất chợt nhận ra ở vật nọ có điểm gì khá thân thuộc! Nhưng là sự thân thuộc như thế nào,

ngay lúc này chàng không thể nhớ được!

Huống chi, chính lúc đó những luồng cuồng phong hung hãn lại xuất hiện!

U... u...

Kinh hồn bạt vía, Đường Thượng Thanh vội vàng nhào ra khỏi huyết động và kịp thời nắm giữ lấy đốc kiếm, trước khi cuồng phong bắt đầu tác động vào chàng!

U... u...

Bộp! Bộp!

Lại bị va quật, bị đung đưa như một quả cây trầu cảnh, Đường Thượng Thanh nhanh nhẹn theo kinh nghiệm đã có liền đắm chìm vào kinh văn võ học Kim Sa tâm pháp!

* * * * *

Cuồng phong rồi cũng tan biến đi, trả lại cho Đường Thượng Thanh một khoảnh khắc yên tĩnh sau từng đợt cuồng phong luân phiên xuất hiện!

Chàng nghĩ, trong tâm trạng hoang mang: “Khoảng thời gian yên tĩnh này quá ngắn ngủi, dù ta có phát hiện được lối thoát thân e cũng không đủ để chạy thoát. Chi trì mãi tình trạng này không phải là thượng sách! Ta phải làm gì bây giờ?!!”.

Càng nghĩ càng thất vọng, và còn một điều nữa mà Đường Thượng Thanh cố tình không nghĩ đến! Đó là cảnh đói khát chắc chắn sẽ đến với chàng!

Lúc trước, khi bị Xích Y nữ lang hành hạ bằng thủ pháp Phân Cân Thác Cốt, chàng tuy nếm trải nhiều đau đớn nhưng sau đó ở Biệt Hối động chàng vẫn được bọn Xích Y nữ lang chu cấp thực vật qua ngày.

Còn bây giờ, nơi đây là Tử động, khác xa với Biệt Hối động, sẽ không ai màng đến việc ăn uống của chàng! Điều tất yếu sẽ xảy đến là chàng nếu không bị cuồng phong lẫn loạn thạch dày xéo cho đến chết thì cũng phải chết vì đói khát!

Buông mình và lăn người vào huyết động, Đường Thượng Thanh chợt có cảm nhận ngay dưới lưng chàng là một lớp rêu xanh mềm nhũn!

Không lưu tâm đến điều đó, chàng chỉ chú mục nhìn vào mẫu vật nọ, hy vọng lần này sẽ tìm ra điểm thân thuộc mà chàng thoát nhìn vào đã mơ hồ nhận ra!

Lần này, tuy không toại nguyện vì không tìm thấy điểm thân thuộc gì, nhưng trước kia những luồng cuồng phong hung hãn kia lại xuất hiện, chàng vô tình phát hiện ra có vài tự dạng được ghi trên vách đá!

U... u...

Để chi trì, chịu đựng trước những luồng cuồng phong, Đường Thượng Thanh đành phải theo biện pháp trước đó, vội đeo bám thân hình vào thanh kiếm đang cắm ngập vào vách đá!

U... u...

Bộp... Bộp!

Chiêm niệm kinh văn Kim Sa tâm pháp để quên đi cuồng phong, gạt bỏ ngoại cảnh chi phối, Đường Thượng Thanh một lần nữa kéo dài được sinh mạng!

Sau đó, nhân khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, Đường Thượng Thanh vội vàng lăn người vào huyết động và dùng tay mò tìm những tự dạng đã phát hiện!

Chàng đọc thầm: “Một kiếp sống thật vô vị, ăn Địa y để đủ sức chống chọi quái phong! Sống như vậy nào phải kiếp sống! Ta đã mất hết nhân lại rồi!”.

Những tự dạng thật mơ hồ khó hiểu, kể cả hàng thự danh cũng không có! Tuy nhiên, đối với Đường Thượng Thanh thì đây là lời đề tỉnh đúng lúc!

Chàng nghĩ: “Nhân vật vô danh này nếu không đủ nhẫn nại thì bản thân ta lại có thừa nhẫn nại! Ta phải sống để báo thù, để minh bạch lai lịch và thân thế! Nếu y có thể dùng Địa y ăn thay cho vật thực thì ta sao lại không thể ăn Địa y?”.

Địa y chính là lớp rêu xanh mềm nhũn vừa được chàng phát hiện! Chàng vơ vội một nắm Địa y và cho vào miệng!

Nhắm nháp từng chút một, Đường Thượng Thanh suýt nữa đã phải nhổ ra do mùi vị vừa lạt lẽo vừa tanh tưởi của nó!

Tuy nhiên, chàng kịp kèm nén lại và chậm chạp nuốt từng mẩu nhỏ! Dù mùi vị của Địa y thật lạt lẽo nhưng dầu sao nó cũng đem đến cho chàng sự thỏa mãn cơn đói khát!

Đúng như hàng chữ lưu tự của nhân vật vô danh kia: “Ăn Địa y để đủ sức chống chọi quái phong”. Đường Thượng Thanh chưa kịp nhắm nháp xong nắm Địa y thứ hai, những luồng cuồng phong lại xuất hiện!

U... u...

Chàng lại phải vội vã lao ra để nắm giữ lấy đốc kiếm!

Cứ thế, ở chàng liền hình thành một nếp sinh hoạt khác thường! Đó là ăn Địa y để chi trì sinh mạng, để đủ sức chống chọi lại quái phong, và trong khi chịu đựng từng luồng cuồng phong quái ác, chàng lại đắm chìm vào kinh văn võ học của Kim Sa tâm pháp!

Có một điểm khác với nhân vật vô danh đã lưu tự, chàng chẳng có mấy thời gian để phải suy nghĩ vẩn vơ! Với chút ít thời gian yên tĩnh sau mỗi đợt quái phong xuất hiện, Đường Thượng Thanh chỉ kịp nhắm nháp hai nắm Địa y rồi lại phải đắm chìm vào vô thức, giữa muôn ngàn ý niệm sâu nhiệm có từ Kim Sa tâm pháp.

Bởi đó, chàng làm gì có thời gian để thất vọng, để nghĩ đến sự nhần nại vẫn còn hay đã mất?

Lầnhồi, cũng với thời gian trôi đi, Đường Thượng Thanh như cảm nhận được sức lực đang phục hồi khi Kim Sa tâm pháp càng lúc càng được chàng thấu triệt!

Chàng nhận ra điều này vào lần chàng thử lay lay mẩu vật nọ.

Mẩu vật nọ rời ra, tạo cho chàng một sự bàng hoàng khôn tả!

- Sao lại là một mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp? Ở đây có chữ “Hạ”, là Tam Bối hay Ngũ Bối? Có tất cả bao nhiêu mảnh Ngọc Điệp? Ở chúng có ẩn tình gì? Phải chăng chủ nhân của mảnh Ngọc Điệp này cũng do Xích Huyết kiêu hãm hại bằng cách ném vào Tử động?

U... u...

Quái phong lại nổi lên và Đường Thượng Thanh không nhận ra là chàng vẫn còn kịp thời gian để cầm trả lại mảnh Ngọc Điệp vào vách đá, trước khi bám giữ lấy thanh kiếm mà không bị quái phong đập vùi!

Chỉ sau đó, khi quái phong đến lúc tạm lui đi, chàng mới nhớ lại điều khác thường này!

Chàng kinh nghi tự hỏi:

- Không lẽ ta đã luyện được Kim Sa công phu? Ta đã đủ lực để tự chống chọi với quái phong chưa?

Để giải đáp điều nghi vấn này, lần kế tiếp quái phong xuất hiện, chàng chỉ đặt tay hờ lên đốc kiếm và vận dụng Kim Sa tâm pháp để thử sức chịu đựng!

U... u...

Chàng thoáng mừng vì nhận ra tự bản thân chàng có thể chống chọi với quái phong đủ lâu! Chỉ khi quái phong thật sự hung hãn chàng mới phải bám giữ vào đốc kiếm.

“Khả năng thoát thân kể như đã có, chỉ cần ta đủ sức chi trì cho đến lúc ta thoát khỏi Tử động theo lối động khẩu lộ thiên ở trên kia!”.

Phấn khích vì kết quả này, Đường Thượng Thanh thêm dũng khí để tiếp tục khổ luyện Kim Sa tâm pháp.

Thời gian lại trôi qua, cho đến lúc thanh kiếm kia bị chàng vận lực buộc phải ra khỏi vách đá.

Kim Sa công phu đã tạo cho Đường Thượng Thanh một nội lực sung mãn. Thanh kiếm kể như mất tác dụng với chàng!

Đúng lúc đó, những luồng quái phong chợt tan biến đi, bắt đầu một quãng thời khắc yên tĩnh ngăn ngùi!

Không chút chậm trễ, Đường Thượng Thanh một tay cầm giữ thanh kiếm, một tay nhanh nhẹn thu hồi mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp và lập tức tung mình lên cao, hướng đến chỗ có động khẩu lộ thiên nọ!

Vút!

Đã lao đến động khẩu, chàng phải vượt qua một độ cao ngoài hai mươi trượng!

Cũng may, bù đắp vào sự thấp kém của khinh thân pháp, chàng luân phiên điểm mũi kiếm vào vách đá để lấy đà và đổi hơi!

Vút!

U... u...

Quái phong lại xuất hiện khi chàng còn những năm trượng độ cao nữa phải vượt qua!

Nhanh tốc, chàng vội vận dụng Kim Sa tâm pháp, hy vọng vừa chống chọi lại những luồng quái phong vừa đủ lực vượt qua năm trượng còn lại!

Vút!

Sau cùng, với tâm pháp Kim Sa lợi hại, chàng cũng lọt qua động khẩu lộ thiên nọ!

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ngọc Diệp Kiểm Phát Hiện Họa Đồ - Bảng Ngọc Cung Giang Hồ Khởi Loạn

Chưa kịp trút ra hơi thở dài nhẹ nhõm vì vừa thoát khỏi tử địa, Đường Thượng Thanh phải giật mình kinh tâm vì phát hiện ngay chân vách đá trước mặt là một bộ cốt khô vương vãi!

Ở bên ngoài động khẩu lộ thiên, đúng như Thượng Thanh nhận định, chỉ là những vách đá trơn loáng có tác dụng phản chiếu ánh dương quang và đưa vào Tử động.

Và ngay dưới chân vách đá đầu tiên mà chàng nhìn vào, ngoài những đoạn xương rời gãy trắng hếu chỉ có một chiếc đầu lâu khô duy nhất! Do đó, chàng mới nghĩ đây là di cốt của một bộ cốt khô!

“Nhân vật nào phải phơi thây ở đây và do ai hạ thủ?”.

Quay người định bỏ đi, Đường Thượng Thanh tình cờ nhìn thấy một vật lạ mắt do có màu xám xịt!

Tiến đến gần và nhặt lấy, chàng nhận ra đó là một vỏ kiếm rỗng không!

Thoáng chút ý niệm nghi ngờ, chàng dứt thanh kiếm được chàng mang theo từ Tử động vào vỏ kiếm nọ!

“Keng!”.

Vỏ kiếm thật vừa khớp thanh kiếm kia! Điều đó đủ cho chàng có một nhận định.

“Đây là một nhân vật vô danh đã lưu tự bên trong Tử động! Nhân vật này vì mất hết nhẫn nại đã liều lĩnh vọt khỏi Tử động như ta vừa vượt qua! Nhưng do không có Kim Sa tâm pháp, luồng quái phong đã quật đuổi theo nhân vật này và làm cho tan xương nát thịt do va mạnh vào vách đá! Rất

tiếc, cho đến bây giờ ta vẫn không có cách nào để biết danh tính của nhân vật này!”.

Nghĩ lại, dấu sao cũng nhờ thanh kiếm và hàng chữ lưu tự của nhân vật này mà chàng vẫn toàn mạng, Đường Thượng Thanh đành phải thâu lượm toàn bộ di cốt của nhân vật nọ để an táng!

Khi chàng định đặt cả thanh kiếm lẫn vỏ vào mộ huyệt cho nhân vật nọ, một hàng chữ được khắc theo lối chữ triện ngay bên trên vỏ kiếm chợt đập vào mục quang chàng!

Chàng cầm lại vỏ kiếm và tìm cách lau sạch tất cả những chỗ gỉ sét ngay trên vỏ kiếm. Sau cùng chàng đọc được ba chữ: Ngọc Điệp Kiếm!

Chưa hết, chàng còn phát hiện trên vỏ kiếm có nhiều nét khắc li ti như thế đó là một bức họa đồ được thu nhỏ từ một địa phương nào đó có thật! Vì từ những nét khắc đó, chàng như nhận ra có những dòng chảy len lỏi qua những tảng đá! Do bức họa đồ quá nhỏ, nếu xem những tảng đá được khắc họa là biểu tượng thay cho những ngọn núi to lớn thì những dòng chảy kia chỉ có thể là những dòng suối cuộn cuộn chảy!

Ngắm nhìn một lúc lâu, sau cùng, chàng đặt cả vỏ lẫn thanh kiếm vào mộ huyệt và lấp kín.

Trong lòng chất chứa nhiều nghi ngờ, chàng tung người lao đi!

* * * * *

Trên quan đạo tro bụi sỏi đá, nơi dẫn đến một trấn thành sầm uất đã bắt đầu nhìn thấy thấp thoáng từ xa, một gã lãng tử vẫn thản nhiên đếm bước dưới ánh nắng chói chang của một buổi trưa đầu hạ!

Bảo gã thản nhiên đếm bước vì không có ai lại có thái độ nhàn nhã như gã! Trái lại, nếu vì nguyên nhân nào đó khiến có kẻ phải lỡ độ đường đúng vào một buổi trưa nắng như thế này thì việc đầu tiên mà kẻ đó thực hiện là lập tức nhanh chân rảo bước. Huống chi, trấn thành đang ở ngay phía trước dễ làm động lòng bất kỳ ai đang muốn tìm một nơi mát mẻ hoặc chí ít là tìm được vị trí có thể lẩn tránh tạm thời cái nóng gay gắt, thì người lỡ đường nào cũng vậy đều rảo bước nhanh hơn!

Ở gã lãng tử, sự gấp rút không hề có! Đồng thời, đối với gã, dường như cái nắng nóng không hề làm gã sồn lòng!

Gã vẫn thong dong đếm bước!

Hay gã đang mắc chứng loạn thần nên không cảm nhận là gã đang đi dưới trời nắng nóng?!!

Cọc cọc... cọc cọc...

Có tiếng vó ngựa dồn đuổi từ phía sau và gã lẳng tử liền dịch người nép về một bên, nhường hẳn quan đạo cho con tuấn mã nào đó ở phía sau có thể vượt qua.

Gã có được hành động này chứng tỏ gã vẫn còn đầy đủ nhận thức, gã không phải kẻ loạn thần lạc trí!

Vậy tại sao gã vẫn thản nhiên đi dưới trời nắng nóng? Hay gã đang mải trầm tư, đeo đuổi một nghĩ suy thâm kín nên không nhận ra chính hiện trạng của gã?

Cọc cọc... cọc cọc...

Không phải một mà là hai thốt tuấn mã cùng một lúc lao vượt qua gã!

Và khi đôi vó câu đã vượt qua rồi dĩ nhiên chỉ lưu lại phía sau là từng lớp bụi mù, phủ kín lấp thân hình của gã lẳng tử!

Dẫu vậy, gã vẫn đếm bước!

Tuy nhiên, cùng với lớp bụi mù lưu lại ở phía sau đôi tuấn mã, một câu nói của một trong hai vị chủ nhân của đôi tuấn mã cũng được lưu lại và vô tình lọt vào tai gã:

- Trang huynh có nhận ra hiện tình giang hồ mấy lúc gần đây có phần kỳ quái không? Một năm trước, nếu mọi người đều đổ xô về Hoàng Thạch cốc thì bây giờ mọi chú tâm đều dồn cả về Băng Ngọc cung! Phải chăng đây là điềm báo trước giang hồ sắp đến ngày đại loạn?

Đôi tuấn mã phóng đi khá xa! Tuy vậy, một tràng cười đáp lại của nhân vật thứ hai cũng vang ngược ra phía sau và lọt vào tai gã lẳng tử:

- Ha... ha... ha...! Nghe Từ lão huynh nói, xem ra hầy còn hận lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

Cọc cọc... cọc cọc...

Tiếng vó ngựa xa dần và đến lúc này, như bao người khác, gã lẳng tử mới bắt đầu rảo bước! Có lẽ cái nắng nóng rôt cuộc đã vượt quá sức chịu

đứng của gã, buộc gã phải nhanh chân tìm cho được nơi có thể lẩn tránh cái nắng kinh người này?!

Vượt qua cánh cổng dẫn vào trấn thành, bằng cái lướt nhìn thật nhanh, sau đó gã lẳng tử liền xăm xăm tiến đến một tửu quán, nơi đôi tuần mã tuy đang thành thói nhai cỏ nhưng vẫn còn những giọt mồ hôi to tướng đang lăn dài khắp trên thân thể bóng mượt của chúng!

Vừa định đặt chân vào tửu quán như bất kỳ ai đang muốn tìm một bữa no lòng, gã lẳng tử chợt dừng lại khi từ bên trong có một tiếng quát vọng ra:

- Vu Lang! Bôn ba ngàn dặm để tìm nhưng không gặp, đến lúc gặp lại dễ như thế này! Hôm nay, Từ Xuyên ta đã quyết báo thù cho độc tử! Động thủ đi, Vu Lang!

Gã lẳng tử vừa nép người về một bên của ngưỡng cửa, một bóng nhân ảnh từ bên trong chợt lao ra.

Vút!

Bóng nhân ảnh còn ném lại phía sau một câu nói đầy khí phách:

- Lão họ Từ! Nếu lão muốn động thủ hãy theo ta! Đừng ở đây hại đến người vô tội!

Nhanh như tên bắn, từ bên trong tửu quán một bóng người nữa lao ra!

Vút!

Chưa hết, thêm bóng nhân ảnh thứ ba cũng xuất hiện, hợp với hai bóng nhân ảnh ở phía trước tạo thành một chuỗi nhân ảnh mờ mờ dẫn đến một vùng hoang sơn của trấn thành.

Không chậm, gã lẳng tử cũng chớp động thân hình và hóa thành một vệt nhân ảnh thứ tư, nối gót theo ba bóng nhân ảnh kia.

Vút!

Vu Lang, bóng nhân ảnh thứ nhất bỗng dừng lại và uy nghi đứng ngay chính giữa một khoảnh lư bằng, kề cận một khu trang viện có vẻ điêu tàn như đã bị bỏ hoang từ lâu!

Gã lẳng tử cũng dừng lại xa xa và lẳng lặng gật đầu như muốn tán dương hành vi quang minh lỗi lạc của Vu Lang!

Bởi nếu Vu Lang không dừng lại, chứng tỏ câu nói lúc nãy của y tại tửu quán chỉ là câu nói có tính cách phô trương, hoặc giả là câu nói nhằm ý

đánh lừa đối phương để y có cơ chạy đi mà thôi!

Nhưng Vu Lang đúng là không bỏ chạy. Y đã đứng lại khi tìm được một địa điểm thích hợp và y hoàn toàn dừng dừng khi nhận ra đuổi theo y có đến ba nhân vật.

Y chỉ cười và thốt ra một lời thật mỉa mai cay độc:

- Chẳng trách lần này lão dám huyênh hoang, mở miệng đòi báo thù! Trợ thủ của lão là những ai vậy? Sao lão không thay họ báo danh để xem Vu Lang này có vì quá sợ nên phải vỡ mặt mà chết không?

Từ Xuyên, một nhân vật có niên kỷ xấp xỉ ngũ tuần với một khuôn mặt tuy không khá coi nhưng lại có những tia mắt luôn hấp háy của hạng lừa lọc không trung thực! Lão đưa mắt nhìn và phát hiện gã lăng tử. Và ngay lập tức lão trả đũa bằng lời mỉa mai khác:

- Ta tuy có bằng hữu trợ thủ nhưng dấu sao cũng là hạng hữu danh, không phải là phường đầu trộm đuôi cướp như trợ thủ của người đâu!

Gã lăng tử chợt dạ khi vô tình bị Từ Xuyên gán cho bốn chữ đầu trộm đuôi cướp! Cũng vậy, Vu Lang cũng nhìn gã lăng tử với tia mắt kinh dị, cứ như Vu Lang cũng phải tin vào lời Từ Xuyên cho gã lăng tử kia đích thực là hạng đạo chích, chuyên làm những việc mờ ám bất nhân!

Gã lăng tử mấp máy môi định cải chính, nhưng Từ Xuyên vụt nói khiến gã phải nín lời:

- Nghe cho rõ đây Vu Lang! Bằng hữu của Nhất Phách Phi Không Từ Xuyên này có ngoại hiệu là Hắc Hồ Thâu Tâm, tính danh là Trang Tôn, được đồng đạo giang hồ quanh vùng Hán Thủy gọi trại là Trang Hắc Hồ! Lần này đồ người tránh khỏi việc bị Trang lão huynh thâu tâm, để xem trái tim người màu gì mà dám xuống tay sát hại độc tử của ta thâm!

Nhân vật được dẫn kiến chợt nhâng nhâng nét mặt và cao ngạo thừa nhận những lời nói huyênh hoang của Từ Xuyên:

- Hôm nay, tính mạng của người thật khó bảo toàn! Sao người không hài danh hài tính của người trợ thủ người để xem đó là nhân vật ba đầu sáu tay nào?

Gã lăng tử ngao ngán lắc đầu và tự bước lùi lại, nép sát vào khu trang viện hoang phế như chứng tỏ giữa gã và Vu Lang không hề có quen!

Lần này Vu Lang vì nhận ra điều đó nên hiểu khác đi!

Y bật cười:

- Ha... ha... ha...! Vu Lang mỗi bình sinh vẫn quen cảnh đơn thân độc lực! Vị bằng hữu kia nếu không người do nhị vị đưa đến thì cũng không phải là trợ thủ của mõ!

Từ Xuyên sa sầm nét mặt:

- Người không thừa nhận cũng không sao! Chỉ một lúc nữa ta sẽ rõ là người có thật sự đơn thân độc lực hay không? Động thủ đi!

Vu Lang vẫn giữ thần thái thản nhiên, hướng về phía Trang Hắc Hổ:

- Trang tiền bối muốn liên thủ với lão Từ ngay bây giờ hay chờ một lúc nữa?

Trang Hắc Hổ cười lạt:

- Đối với người, ta đâu cần phải liên thủ. Người có bao nhiêu bản lĩnh mau giở ra đi! Kéo khi uống mạng lại trách ta không báo trước.

Vu Lang bỗng gật đầu:

- Được lắm! Nhưng trước khi cùng tiền bối so tài cao hạ, Vu Lang muốn minh bạch một điều!

Trang Hắc Hổ vùng cười lên ngạo mạn:

- Người muốn trần trối gì cứ nói, ta không hẹp lượng khi phải chờ đâu! Ha... ha... ha...

Công phu hàm dưỡng của Vu Lang kể ra cũng có hạng! Y vẫn ung dung chờ khi Trang Hắc Hổ cười xong mới nói:

- Không phải lời trần trối, ngược lại, Vu mõ chỉ muốn hỏi rằng, tiền bối có biết vì sao Từ Thông phải thảm tử không?

Trang Hắc Hổ cười lạt:

- Không phải là do người giết sao, Vu Lang?

Vu Lang thản nhiên gật đầu:

- Vu mõ không phủ nhận Từ Thông là do Vu mõ đã tử! Nhưng còn nguyên nhân của sự việc, tiền bối có biết không? Tại sao Vu mõ phải giết y? Và tại sao đôi ba lượt sau đó dù gặp phải thái độ hung hãn đòi báo thù của lão họ Từ, Vu mõ vẫn không nỡ xuống tay?

Nghe thế, gã lăng tử càng thêm chú tâm nghe ngóng.

Gã nhả mặt khi Từ Xuyên tận lực gào lên:

- Cuồng đồ ngạo mạn! Ta nào cầu khẩn để được người tha chết! Người dối mà không ngượng miệng sao?

Trong khi đó, Trang Hắc Hồ long mắt sòng sọc nhìn Vu Lang:

- Như người nói, người đã đôi ba lần cố tình tha mạng cho Từ huynh, bằng hữu của ta?

Vu Lang cười nhẹ:

- Từ Thông phải chết vì phạm phải tội ác tày trời, không liên quan gì đến phụ thân y là Từ Xuyên! Vu mỗ đâu phải hạ bệ người nào hạ thủ người ấy?

Trang Hắc Hồ hiểu lời phân minh của Vu Lang theo ý khác!

Lão lạnh giọng:

- Có nghĩa là người đã thật sự tha chết cho Từ lão huynh?

Vu Lang vừa gật đầu, Trang Hắc Hồ liền gầm lên vang dội:

- Trước mặt ta mà người còn dám có lời lẽ ngông cuồng, chứng tỏ người không xem ta và những nhân vật khác ở Hán Thủy ra gì cả! Đã vậy, ta không thể không giáo huấn người một phen! Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Không chờ Vu Lang kịp thủ bộ, Trang Hắc Hồ vừa lao đến vừa vỗ ngang vào tâm thất của Vu Lang hai chưởng liên hoàn.

Vu Lang nhẹ nhàng lách tránh, miệng kêu lên:

- Chậm tay đã nào! Vu mỗ chưa hề có bất kỳ lời lẽ nào tỏ ra xem thường tiền bối hay những nhân vật ở Hán Thủy. Tiền bối xin chớ ngộ nhận!

Đã không dừng lại như Vu Lang kêu gọi, Trang Hắc Hồ chừng như bất phục trước sự lách tránh quá dễ dàng của Vu Lang! Lão gầm vang:

- Người có được thân thủ này chẳng trách người sinh cường ngạo mạn! Xem chiêu!

Vù... vù...

Vu Lang lại lách tránh và quắc mắt nhìn Từ Xuyên đang hờm sẵn ở bên ngoài:

- Lão đã đem đặt những gì khiến bằng hữu của lão phải ngộ nhận và căm phẫn ta?

Từ Xuyên cười nửa miệng:

- Không phải người đã thách ta muốn đưa đến trợ thủ nào cũng được sao? Đó không phải lời xem thường của người dành cho lão bằng hữu của ta là Trang lão huynh đây sao?

Vu Lang động nộ:

- Là ta muốn nói bất kỳ ai muốn mình xét việc ta hạ thủ gã ác tặc Từ Thông là đúng hay là sai? Sao lão xuyên tạc, bắt quàng qua ý nghĩ khác?

Trang Hắc Hồ đảo người nhanh như tên bắn:

- Người còn muốn chối nữa sao? Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Khi đó, Từ Xuyên bất chợt vòng lại phía sau Vu Lang và xuất kỳ bất ý quát lên một tiếng:

- Nạp mạng!

Vù... vù...

Bị tấn công từ hai phía tiền, hậu, Vu Lang thoáng khựng người như không biết phải đối phó thế nào!

Gã lãng tử phát hiện điều này định tung người lao đến để can thiệp nhưng tiếng gầm vang dội của Vu Lang bất ngờ phát ra:

- Ta không đấu khẩu nữa với hạng cuồng đồ! Xem đây!

Vút!

Ầm!

Vu Lang kịp tung người lên cao khiến cho chương lực của Từ Xuyên và Trang Hắc Hồ phải va vào nhau.

Sau đó, nhân lúc đối phương mải loạn choạng tìm cách ổn định cước bộ, Vu Lang bỗng từ bên trên quật xuống một chương thật uy mãnh.

- Lui lại nào!

Vù... vù...

Ầm!

Chưởng kinh của Vu Lang được cố tình quất vào nền đất nên không gây phương hại cho bất kỳ ai trong hai người Từ Xuyên và Trang Hắc Hồ. Và chấn kinh từ ngọn chưởng này ngay lập tức như lời Vu Lang vừa bảo!

Qua thái độ đó của Vu Lang, cho thấy y thật đã nhân nhượng, không muốn hồ sâu oán thù càng bị đào sâu hơn nữa!

Nhưng Trang Hắc Hồ hầu như không nhận ra điều đó! Lão lại lao đến với sự phẫn nộ tột cùng:

- Cuồng đồ dám hí lộng ta! Xem chiêu!

Vụt! Vụt!

Lão thay đổi đấu pháp, dùng song trảo thay cho chưởng kinh! Và lão đang cố tình chộp mạnh ngọn trảo vào tâm thất của Vu Lang như muốn móc bật quả tim ra ngoài, đúng với ngoại hiệu của lão!

Cùng lúc đó, từ phía sau Từ Xuyên len lén vỗ vào hậu tâm của Vu Lang một chưởng cách không. Đây là tuyệt học thành danh của Từ Xuyên, Nhất Phách Phi Không!

Không chịu đựng được hành vi ám muội của Từ Xuyên, gã lăng tử dịch người bay lướt đến!

Tuy nhiên, một lần nữa gã lăng tử phải bỏ dở ý định vì bất ngờ Vu Lang vụt cười dài:

- Ha... ha... ha...! Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng! Vu mỗ có một chiêu này mong nhị vị chỉ giáo! Đờ!

Vù... vù...

Thân hình của Vu Lang bỗng bật ngã về phía sau, khiến hai cước của chân Vu Lang phải đập thẳng vào hai ngọn trảo uy mãnh của Trang Hắc Hồ.

Đồng thời, qua cử động này, Vu Lang còn kịp thời hất nhẹ tả chưởng, đón đỡ ngay vào ngọn chưởng cách không ám toán của Từ Xuyên!

Bung! Bung!

Ầm!

Ba tiếng chấn kinh như vang lên cùng lúc khiến cả Trang Hắc Hồ lẫn Từ Xuyên phải chấn lùi một lượt, không ai trước không ai sau!

Đến lúc đó, Trang Hắc Hồ mới kêu thất thanh:

- Song Long Bái Vĩ?!! Họ Vu người là đệ tử của Độc Long Thần Cái, Bang chủ Cái bang?!!

Vu Lang cười mỉm:

- Vu mỗ nào được may mắn như vậy. Bang chủ lão nhân gia chỉ nhìn nhận mỗ là ký danh đệ tử mà thôi! Mong nhị vị lượng thứ.

Trang Hắc Hồ đưa mắt lườm Từ lão hữu:

- Từ lão huynh hay thật! Chọc vào ai không chọc lại chọc đúng vào cao đồ của Thần Cái! Hừ!

Từ Xuyên hoang mang:

- Là cao đồ của ai cũng mặc! Y đã giết người tất phải đến mạng!

Trang Hắc Hồ quay ngoắt đi:

- Hiệp danh của Thần Cái là thế nào, Từ lão huynh không rõ sao? Lệnh lang phải phạm vào tội tày đình, đến không tha thứ được, nên mới bị thảm tử! Từ lão huynh muốn làm gì thì làm, Trang mỗ không muốn can dự vào nữa!

Vút!

Bị Trang Hắc Hồ bất ngờ bỏ đi, Từ Xuyên vội ném cho Vu Lang cái nhìn phẫn hận rồi mới tung người đuổi theo!

Vu Lang kêu với theo:

- Muốn rõ hư thực tội ác của lệnh lang, Từ tiên bối có thể đến Hán Thủy phân đà và hỏi ở...

Bóng của Từ Xuyên nhanh chóng mờ dần cho thấy lão không muốn nghe thêm gì nữa, Vu Lang đành phải bỏ dở câu nói!

Phát hiện gã lăng tử đang lui thủi bỏ đi, Vu Lang vội gọi:

- Nhân huynh xin chậm bước! Vu mỗ còn chưa nói lời cảm kích với nhân huynh, sao nhân huynh vội bỏ đi?

Gã lăng tử dừng lại và bất ngờ phát thoại bằng một thanh âm khàn khàn quái đản:

- Tại hạ chỉ là người bàng quang, nào giúp gì cho Vu huynh khiến Vu huynh phải cảm kích?

Vu Lang bước nhanh đến và đứng đối diện với gã lăng tử có giọng nói kỳ dị nọ:

- Tuy Vu mỗ không dám tự nhận là cao nhân nhưng qua những gì Vu mỗ thoáng nhìn thấy Vu mỗ tin chắc là hiểu được định ý của nhân huynh!

Gã lăng tử nhìn ngay vào mắt Vu Lang:

- Vu huynh đã nhìn thấy gì và hiểu được định ý gì?

Vu Lang đáp:

- Ít nhất có hai lần nhân huynh định ra tay giúp sức! Do mỗ không nhìn lầm nên mỗ không thể không cảm kích!

Gã lăng tử thở ra một hơi vừa dài vừa nhẹ:

- Vu huynh đúng là chân nhân bất lộ tướng, chỉ khiến tại hạ lo sợ hãi!

Bật cười, Vu Lang bảo:

- Thân thủ của nhân huynh nào kém gì Vu mỗ! Bằng không tại sao hai lão hồ đồ kia vẫn không phát hiện hành vi của nhân huynh? Ha... ha... ha...

Gã lăng tử chột nghiêm mặt, khiến âm thanh giọng nói càng khàn thêm:

- Vu huynh hãy nói thật, việc giết Từ Thông là thế nào?

Vu Lang cũng thôi cười:

- Nhân huynh hỏi như thế sẵn sàng ra tay nếu Vu mỗ thật sự lạm sát người vô tội.

Gã lăng tử không gật cũng không lắc, chỉ nói:

- Biết sao được lòng người trá ngụy! Mong Vu huynh chớ trách!

Vu Lang gật đầu:

- Lời nói của nhân huynh khiến cho mỗ ít nhiều thán phục! Nhân huynh yên tâm, dù chỉ là ký danh đệ tử của Bang chủ lão nhân gia nhưng Vu mỗ nào dám làm nhơ bẩn thanh danh của người? Từ Thông thật sự đáng tội chết!

Không cần hỏi đó là tội gì, gã lăng tử cất giọng khàn khàn bảo:

- Tại hạ tin chắc như vậy! Bằng không, Vu huynh đâu dễ gì để đến lúc cuối mới xuất tuyệt kỹ?

Vu Lang chột vòng tay thi lễ:

- Mỗ họ Vu tên Lang, nhân huynh đã biết rồi! Còn nhân huynh, tính danh là gì? Có thể cho Vu mỗ tỏ tường không?

Gã lăng tử thoáng lạng người khiến cho Vu Lang phải hiểu khác nên nhanh nhẹn xua tay:

- Nếu nhân huynh có ân tình...

Gã lãng tử cũng xua tay nhưng là để ngăn không cho Vu Lang nói hết:

- Tại hạ Đường Thượng Thanh! Gia sư Ô Mộc...

Vu Lang chột sững người:

- Lệnh sư Ô Mộc cư sĩ? Nhân huynh chính là người cùng xuất hiện tại Hoàng Thạch cốc với cửu vị Chương môn Cửu đại phái một năm trước đây?

Đường Thượng Thanh, gã lãng tử, kinh ngạc:

- Sao Vu huynh biết?

Vu Lang tỏ ý nghi ngờ:

- Một năm qua Đường huynh ẩn náu ở đâu?

- Ẩn náu? Sao Vu huynh hỏi câu này?

Vu Lang thở dài:

- Nếu không ẩn náu tại sao Đường huynh vẫn toàn mạng và xuất hiện bất ngờ như thế này?

Thượng Thanh hoang mang:

- Điều gì đã xảy ra. Nếu tại hạ hiểu đúng phải chăng những ai đã xuất hiện tại Hoàng Thạch cốc đều gặp những chuyện chẳng lành?

Vu Lang chăm chú nhìn Đường Thượng Thanh với vẻ mặt càng lúc càng nghi ngờ:

- Dường như Đường huynh không hề hay biết những gì xảy ra cho giang hồ?

Nhớ lại câu nói của Từ Xuyên trên đường vào trấn thành, Đường Thượng Thanh nửa đáp nửa hỏi:

- Vu huynh muốn nói đến Băng Ngọc cung?

- Không sai! Vậy là Đường huynh đã biết những gì xảy ra cho cửu đại môn phái?

Đường Thượng Thanh cười gượng:

- Trái với điều Vu huynh vừa nói, tại hạ chỉ biết hiện tình giang hồ có liên quan đến Băng Ngọc cung là do nghe Từ Xuyên và lão Trang Hắc Hồ nói thoáng qua! Ngoài ra, tại hạ không còn biết gì thêm!

Vu Lang kinh nghi:

- Đường huynh thật sự không biết?

Đường Thượng Thanh tỏ ra bức dọc:

- Tại hạ cần phải biết sao?

Đoán được tâm trạng của chàng, Vu Lang vừa thu ánh mắt nghi hoặc về vừa bảo:

- Đường huynh lượng thứ! Thật sự Vu mỗ nghĩ rằng Đường huynh chính là người cần phải biết rõ hơn ai hết!

Thượng Thanh thở dài:

- Một năm qua, tại hạ không biết đã trải qua bao nhiêu lần chết đi sống lại, hiện tình giang hồ như thế nào, thật sự tại hạ không hề biết! Nếu Vu huynh có lòng, tại hạ xin được chỉ giáo!

Vu Lang bỗng gật đầu:

- Hóa ra Đường huynh cũng đã trải qua cảnh thập tử nhất sinh như bao người khác! Vu mỗ kể như lầm lẫn!

Đường Thượng Thanh kinh ngạc tốt độ:

- Vu huynh nói ai cũng trải qua cảnh thập tử nhất sinh? Không lẽ Chương môn Cửu đại phái đã bị Cốc chủ Hoàng Thạch cốc tìm đến tận cửa để báo thù rửa hận?

Vu Lang hoàn toàn hoang mang, đến nỗi phải kêu lên:

- Đủ rồi, Đường huynh! Theo mỗ nhận định, chúng ta càng nói càng sai lạc đề tài. Trong khi mỗ muốn đề cập đến Băng Ngọc cung thì Đường huynh lại luôn miệng nhắc đến Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, chứng tỏ Đường huynh hoàn toàn không biết gì!

Đường Thượng Thanh cười gượng gạo:

- Tại hạ nào phủ nhận điều này! Nói thật nếu không phải chính Vu huynh nhắc đến quãng thời gian một năm, tại hạ cũng không biết bản thân đã trải qua thời gian lâu như vậy sau bao cực hình khốn khổ!

- Điều gì đã xảy ra cho Đường huynh?

Chàng đáp lại mập mờ:

- Nhắc lại làm gì điều đã xảy ra! Tại hạ chỉ có thể nói những gì tại hạ vừa chịu đựng so với địa ngục chưa biết ở đâu khốn khổ hơn. Và người đã gây

bao thống khổ cho tại hạ không phải Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, cũng không phải Băng Ngọc cung!

Không thể làm gì hơn một khi Thượng Thanh cố tình không nói rõ, Vu Lang đành phải nói tất cả:

- Sau lần truy tìm tung tích của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc bất thành, lần lượt các phái đều bị người của Băng Ngọc cung tìm đến! Và những trận giao chiến không rõ nguyên nhân cứ liên tiếp diễn ra giữa các phái và Băng Ngọc cung. Đến độ các phái phải nghĩ rằng Cốc chủ Hoàng Thạch cốc chính là người do Băng Ngọc cung bố trí! Băng Ngọc cung đương đầu với các phái là để báo thù cho Cốc chủ Hoàng Thạch cốc!

Thượng Thanh kinh ngạc:

- Vu huynh vừa nói đó là những trận giao chiến không rõ nguyên nhân là hàm ý gì?

Vu Lang thở hắt ra:

- Băng Ngọc cung tồn tại từ bao giờ, không ai biết! Và suốt thời gian tồn tại đó, Băng Ngọc cung không những không giao du với các phái mà còn chưa bao giờ có hiềm khích! Vậy mà một năm qua, lần lượt các phái đều có người đột nhiên bị Băng Ngọc cung hạ thủ không rõ nguyên do! Để đối phó, các phái cũng lần lượt truy tìm môn hạ Băng Ngọc cung để báo thù!

- Là do Băng Ngọc cung hạ thủ trước?

- Đúng vậy! Đều do Băng Ngọc cung hạ thủ trước!

- Những người bị Băng Ngọc cung hạ thủ đã nói gì về những điều xảy ra cho họ?

Vu Lang cười lạt:

- Đáng tiếc là họ không thể nói gì cả!

- Tại sao? Không lẽ...

Vu Lang gật đầu:

- Ở Băng Ngọc cung có một tuyệt kỹ vang danh thiên hạ, là Băng Nhiếp Hồn! Trúng phải tuyệt kỹ này, nạn nhân của Băng Ngọc cung đều phải chết ngay đương trường! Họ làm gì có thời gian để nói lại những gì đã xảy ra khiến họ phải chết?

- Có thể là do bọn họ gây hấn trước với Băng Ngọc cung?

Vu Lang cười khẩy:

- Đối với ai khác, điều đó rất có thể xảy ra! Nhưng đối với Nhất Trần đại sư, người đã mấy mươi năm chưa hề ly khai Thiếu Lâm tự mà vẫn bị Băng Ngọc cung hạ thủ, Nhất Trần đại sư bằng cách nào có thể tự gây hấn với Băng Ngọc cung?

Đường Thượng Thanh lộ vẻ trầm tư:

- Như Vu huynh nói, chính Băng Ngọc cung đã tự gây hấn trước! Nhưng nếu là vậy thì lại mâu thuẫn với lời nói trước của Vu huynh, Băng Ngọc cung chưa hề có hiềm khích với các phái và họ cũng không giao du với ai?

Vu Lang trầm giọng một cách nghiêm nghị:

- Bởi đó các phái mới nghĩ đến Cốc chủ Hoàng Thạch cốc! Có thể Cốc chủ Hoàng Thạch cốc là người của Băng Ngọc cung và vì truyện xảy ra một năm trước nên Băng Ngọc cung mới có hành vi báo thù!

Đường Thượng Thanh chợt hỏi:

- Đã có ai bỏ công truy tìm tung tích Cốc chủ Hoàng Thạch cốc chưa?

Vu Lang nhún vai:

- Đã tìm và vẫn bắt vô âm tín! Sau cùng mọi người đều nghĩ cứ hủy diệt Băng Ngọc cung trước, lo gì sau này không tìm được Cốc chủ Hoàng Thạch cốc hẳn đang ẩn nấp kín đáo tại Băng Ngọc cung!

Đường Thượng Thanh thoáng lo ngại:

- Nếu Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đúng là người của Băng Ngọc cung thì không nói gì! Chỉ sợ không phải mọi chuyện đậm ra vỡ lẽ!

- Không phải cũng không sao! Vì đằng nào các phái cũng phải báo thù sau những gì Băng Ngọc cung đã gây ra!

Đường Thượng Thanh không thể không tán thành:

- Như vậy cũng phải! Còn thái độ của quý bang là thế nào?

Vu Lang cười đắc ý:

- Cái bang là một đại bang, cũng may cho đến lúc này vẫn chưa có ai nghĩ đến chuyện gây hấn với tệt bang! Bằng không...

Vu Lang còn muốn nói nữa nhưng Đường Thượng Thanh bất ngờ quát hỏi:

- Là ai? Hãy mau hiện thân đi nào!

Vu Lang ngơ ngác nhìn quanh...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ngõ Gian Nhân Nào Ngờ Bang Chủ - Tình Cờ Chạm Trán Bằng Ngọc Cung

Vu Lang chợt lao ào hỏi:

- Đường huynh đã phát hiện điều gì?

Bằng giọng khàn khàn không phù hợp với niên kỷ, Đường Thượng Thanh lớn tiếng đáp lại, nửa cho Vu Lang nghe và nửa như muốn kẻ ẩn diện cũng được nghe:

- Người vừa lên xuất hiện tuy kịp thời ẩn nấp nhưng đâu thể qua được tai mắt tại hạ? Vu huynh có am tường địa thế của khu trang viện hoang phế này không?

Đoán được ý đồ của Thượng Thanh, đồng thời còn nghi ngờ Thượng Thanh đã có điều gì lầm lẫn, Vu Lang cười lớn:

- Ha... ha... ha...! Nếu có kẻ lén đến và ẩn náu bên trong khu trang viện bỏ hoang này, Vu mỗ dù không am tường địa thế nhưng vẫn có cách buộc y phải xuất hiện!

Đường Thượng Thanh kinh ngạc:

- Là cách gì mà tuyệt diệu vậy?

Vu Lang phẩy tay bảo:

- Chỉ có cho một mối lửa thì lo gì cháy nhà không ra mặt chuột?

Thượng Thanh thất sắc:

- Phóng hỏa? Như vậy sao được, Vu huynh?

Vu Lang hấp háy mắt:

- Sao lại không được? Hay là Đường huynh đã nghĩ được biện pháp nào hay hơn?

Chàng lắc đầu:

- Tại hạ nào nghĩ được cách gì? Chỉ có điều, tại hạ không tán thành việc phóng hỏa!

- Tại sao?

- Một là gây náo động dân tình! Hai là nếu khu trang viện vẫn còn chủ nhân, đốt như thế là gây phương hại đến họ!

Vu Lang giẫm chân tức tối:

- Là mỗ chỉ nói vậy để đánh lừa kẻ nào đó nếu Đường huynh thật sự phát hiện! Đường huynh vì quá thật tâm khiến kế mưu của mỗ bất thành!

Vỡ lẽ, Thượng Thanh bảo:

- Do tại hạ ngỡ Vu huynh nói thật nên mới ra cố sự! Nhưng không sao, tại hạ sẽ có cách buộc kẻ đó phải hiện thân!

Đến lượt Vu Lang kinh ngạc:

- Là cách nào?

Chàng bảo:

- Dẫn dụ!

- Dẫn dụ bằng cách nào?

Chàng hỏi:

- Để nhử hổ xuất lâm theo Vu huynh thì phải làm gì?

- Dùng mồi để nhử!

- Không sai!

- Mồi gì bây giờ?

Chàng lập luận:

- Kẻ vừa đến chắc hẳn vì quan tâm đến những gì chúng ta vừa đàm đạo, trong đó có nhắc đến Cốc chủ Hoàng Thạch cốc! Tại hạ sẽ dùng Cốc chủ Hoàng Thạch cốc để dẫn dụ y!

- Cốc chủ Hoàng Thạch cốc? Đường huynh có biết tung tích của nhân vật này?

Chàng hệt đầu:

- Có biết nên tại hạ mới nói!

- Cốc chủ Hoàng Thạch cốc hiện đang ở đâu?

Chàng bảo:

- Thiên cơ bất khả lộ! Vu huynh rồi sẽ biết!

Vu Lang nôn nóng:

- Đường huynh định đưa Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đến đây để dẫn dụ kẻ kia thật sao?

- Không thật chẳng lẽ là giả? Vu huynh cứ đi theo tại hạ khắc biết!

Dứt lời, chàng quay người bỏ đi thật nhanh khiến Vu Lang vì quá hiếu kỳ cũng vội vã đi theo.

Bất ngờ, Đường Thượng Thanh quay phắt lại và cười lớn:

- Lần này thì tôn giá đừng hòng kịp lánh mặt! Ha... ha... ha...

Vu Lang cũng quay lại và ngẩn ngơ kêu lên:

- Sư phụ lão nhân gia? Là người đó sao?

Khi này Đường Thượng Thanh cười và nói như vậy không phải là do chàng phát hiện được tung tích kẻ ẩn diện! Ngược lại, phần thì do tự đoán, phần thì do chàng chỉ thoáng nhìn thấy có bóng người thấp thoáng mà thôi!

Giờ đây, sau khi nghe vòng kêu và nhìn rõ dáng mạo của người vừa thật sự xuất hiện, Thượng Thanh lộ vẻ bàng hoàng:

- Không ngờ là Bang chủ Cái bang nên vẫn bối có phần mạo phạm! Mong Bang chủ lượng thứ.

Trước mặt cả hai chính là một lão khất cái có y phục rách rưới với nhiều mảnh vá nhưng tướng mạo vẫn uy nghi, dáng bậc đại tôn sư một phái! Lão khất cái nhìn một cách chú mục vào Đường Thượng Thanh:

- Cốc chủ Hoàng Thạch cốc hiện ở đâu?

Thượng Thanh lên bển:

- Đó là mẹo của văn bối cốt ý muốn lừa tiền bối phải xuất đầu lộ diện! Thật ra...

Lão khất cái khẽ nạt:

- Thật ra người đã biết tung tích của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, đúng không?

Thượng Thanh lắc đầu:

- Tiền bối chớ lầm lẫn! Văn bối nào biết tung tích của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

Lão khất cái cười lạnh:

- Người đừng mong lừa được ta như đã lừa Vu tiểu tử!

Thấy tình thế khẩn trương ngoài sự định, Vu Lang chợt nói xen vào:

- Sư phụ! Rõ ràng đây là mẹo mà Đường huynh dùng để buộc người hiện thân, sao người vội tin là thật?

Lão khất cái quắc mắt nhìn Vu Lang:

- Tội người bất cẩn, để lộ tuyệt kỹ bản bang khi chưa được lệnh, ta còn chưa hỏi đến! Người không được nói xen vào!

Vu Lang co rúm người lại vì sợ, buộc Đường Thượng Thanh phải tự phân minh:

- Sự thật đúng như Vu huynh nói! Sao tiền bối lại lấy giả làm chân?

Lão khất cái gằn giọng:

- Là ta hay là người lộng giả thành chân? Người lập lại xem một lần nữa xem, sư phụ của người là ai?

Thượng Thanh ngơ ngác:

- Gia sư là Ô Mộc cư sĩ...

- Bằng chứng đâu?

Bị lão quát chặn ngang, Thượng Thanh vội lấy ra Ô Mộc bài.

- Đây là tín vật của gia sư...

- Ô Mộc bài?! Đưa ta xem nào!

Chàng ném Ô Mộc bài qua cho lão!

Vụt!

Lão bắt lấy và không một lần xem qua! Trái lại, lão thản nhiên cất luôn vào bọc áo!

Chàng tái sắc:

- Nếu tiền bối đã xem xong xin hoàn lại cho vẫn bối!

Lão khất cái hất nhẹ hữu thủ:

- Thì trả cho người này! Đờ!

Vù... vù...

Không ngờ lão có thể đường đột xuất thủ, Đường Thượng Thanh giật mình lách tránh.

Vút!

Lão khất cái vẫn tiếp tục xuất thủ:

- Đúng là thân pháp của Ô Mộc cư sĩ! Còn chiêu pháp thì sao? Đờ!

Vù... vù...

Vỡ lẽ ra là lão khất cái muốn giảo nghiệm để thử xem liệu chàng có đúng là truyền nhân của Ô Mộc cư sĩ hay không, chàng liền ung dung phát chương đối kháng:

- Tiền bối chớ trách! Đỡ!

Vù... vù...

Ầm!

Lão khất cái lại quát như thể chưa chịu tin ngọn chương vừa rồi của chàng đúng là sở học của Ô Mộc cư sĩ:

- Hảo công phu! Tiếp chiêu!

Vù... vù...

Chàng lại phải đối kháng một cách miễn cưỡng:

- Văn bối đành thất lễ! Đỡ!

Vù... vù...

Ầm!

Sau hai lần chạm chiêu những tưởng lão khất cái sẽ thôi cái trò giảo nghiệm, nào ngờ chàng vẫn nghe lão quát:

- Hay lắm! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Lão vẫn quát và như càng lúc càng quát lớn:

- Đỡ!

Vù... vù...

Ầm!

- Thêm lần nữa nào!

Vù... vù...

Ầm!

- Song Long Xuất Hải! Đỡ!

Vù... vù...

Ầm!

- Song Long Hý Thủy!

Ầm!

- Song Long Triều Dương!

Ầm!

- Song Long Tiềm Phục!

Ầm!

Ầm!

Nhận thấy lão khất cái ra tay càng lúc càng trầm trọng, vượt quá mức giáo nghiệm bình thường, Đường Thượng Thanh mất dần sức nhẫn nại! Và khi nghe lão quát tiếp:

- Song Long Quá Giang!

Vù... vù...

Chàng lập tức quát trả:

- Tiền bối chớ quá bức người! Văn bối không thể nhân nhượng nữa đâu!

Lão rít lên:

- Ai cần tiểu tử ngươi nhân nhượng? Hãy tiếp chiêu thì hơn!

Ào... ào...

Chàng động nộ:

- Tiếp thì tiếp! Đỡ!

Vù... vù...

Ầm!

Diễn biến này dĩ nhiên cũng vượt ngoài sức tưởng của Vu Lang, khiến Vu Lang phải kêu lên ngăn lại:

- Chưa đủ sao, lão nhân gia? Hãy dừng lại nào!

Lão khất cái cười lớn:

- Muốn ta dừng ư? Trừ phi tiểu tử phải quỳ xuống van xin ta! Đỡ!

Vù... vù...

Lời nói của Bang chủ Cái bang khiến bao hùng tâm tráng khí của Đường Thượng Thanh cùng bốc lên đến tận đỉnh đầu:

- Muốn tại hạ phải van xin đâu phải dễ! Xem này!

Vù... vù...

Viu... viu...

Chưởng lực của Thượng Thanh lần này thật kỳ lạ! Giữa bóng chưởng ảnh chớp chùng chợt xuất hiện khá nhiều những tia kinh khí li ti, tuy bé nhưng lại rộng khắp khiến uy lực của chưởng kinh thật lợi hại!

Ầm!

Lão khất cái nửa như bị chấn lùi nửa như cố tình lùi lại để rồi ngưng việc xuất thủ!

Vút!

Thượng Thanh lo ngại:

- Tiền bối không hề gì chứ? Văn bối thật không ngờ uy lực của chiêu chưởng lợi hại đến vậy!

Lão khất cái trợn mắt:

- Đó là công phu gì, tiểu tử?

Chàng phân vân và không muốn đáp.

Lão gắt:

- Nhất định không phải là sở học của Ô Mộc cư sĩ, đúng không?

Chàng không thể không thừa nhận:

- Không sai! Sở học của gia sư không hề có công phu này!

- Vậy công phu này là do ai truyền thụ cho người?

Chàng lắc đầu:

- Văn bối có ẩn tình khó nói, mong tiền bối lượng thứ!

- Hừ! Có phải là do tên Cốc chủ Hoàng Thạch cốc giáo hoạt truyền thụ cho người không?

Biết lão đang dẫn câu chuyện đi đến đâu chàng đáp thật đồng dục:

- Văn bối xin trình trọng phân minh! Đến việc gặp, văn bối chưa bao giờ gặp nói gì đến việc được Cốc chủ Hoàng Thạch cốc truyền thụ võ công?

- Hừ! Vậy người nói đi, từ đâu người có thể có được bản lãnh cao minh hơn cả sư phụ người là Ô Mộc cư sĩ?

Chàng thở dài:

- Từ đâu mà có, văn bối đã nói là không thể nói! Còn bản lãnh có cao minh hơn sư phụ, chẳng lẽ đó là điều sai trái?

- Tuy không sai trái nhưng người nói đi, lệnh sư có di mệnh gì bảo người bái đệ nhị nhân làm sư phụ không? Huống chi công phu của người ít nhiều

mang hơi hướm tà đạo!

Chàng lạnh lùng bảo:

- Văn bối chưa từng nói đến việc bá ai khác làm sư phụ! Tiền bối chớ ngộ nhận!

Lão khất cái vùng cười lên:

- Ha... ha... ha...! Rốt cuộc người cũng lòi cái đuôi man trá! Không bá sư lần thứ hai, chẳng lẽ công phu này tự do người thức ngộ luyện thành? Đến Phương trượng Thiếu Lâm phái hiện là cao thủ đệ nhất nhân mà cũng chưa dám nhận là tự nghĩ ra công phu cao thâm hơn tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm! Người làm được ư?

Chàng lạnh giọng:

- Văn bối dù có giải thích e tiền bối vẫn không hiểu được! Tiền bối nghĩ sao nếu văn bối nói đó là do văn bối có cơ duyên, gặp kỳ ngộ khác thường?

Lão hoang mang:

- Người tình cờ nhặt được bí kíp chân kinh?

- Có thể nói như vậy cũng được!

- Đó là chân kinh gì? Ở đâu?

Chàng cười nhẹ:

- Tiền bối hãy lượng thứ! Tại hạ không nói được!

- Hừ! Người không nói dễ thường ta không biết ư? Đờ!

Vù... vù...

Lão lại bất ngờ xuất thủ, đủ cho Đường Thượng Thanh hiểu rằng lão đang muốn truy nguyên nguồn gốc xuất xứ võ học của chàng!

Chàng bật cười:

- Công phu này đừng nói là tiền bối, văn bối e khắp võ lâm cũng không thể biết được xuất xứ, tiền bối đừng phí công vô ích!

Lão phải dừng tay:

- Hừ! Ta nào mong truy tìm xuất xứ võ học của người! Ta chỉ muốn biết Cốc chủ Hoàng Thạch cốc có bản lãnh như thế nào mà đào tạo được một cao đồ như người!

Chàng thất sắc:

- Tiền bối sao lại cứ đề quyết văn bối là đệ tử của Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

Lão khất cái phùng phùng lửa giận:

- Nếu không phải thế tại sao Băng Ngọc cung vì chuyện có liên quan đến Hoàng Thạch cốc để hạ thủ các nhân vật các phái? Và tại sao Băng Ngọc cung lại chưa chạm đến người?

Để đáp lại những câu hỏi có phần đề quyết của lão khất cái, một giọng nói mang âm sắc nữ nhân chợt vọng đến:

- Bốn cung bình sinh chưa bao giờ hành sự hồ đồ! Những ai không động đến bốn cung, bốn cung quyết không xúc phạm!

Vút!

Một Bạch y nữ lang bất ngờ xuất hiện, ngay khi câu nói kia vừa chấm dứt!

Lão khất cái kinh ngạc bước lùi lại:

- Cô nương vừa tự nhận là người Băng Ngọc cung?

Bạch y nữ lang đáp:

- Khắp cả gầm trời này làm gì có người mạo nhận là người của bốn cung?

Và đột nhiên, bạch y nữ bỗng hỏi ngược lại lão khất cái:

- Cũng như lão, có kẻ nào dám mạo nhận là người của Cái bang không?

Lời nói trịch thượng của nữ lang chỉ có niên kỷ chừng mười bảy mười tám khiến Bang chủ Cái bang bức tức. Lão đáp xẵng giọng:

- Hạng người như thế nhất định ở bốn bang không hề có!

Không ngờ Bạch y nữ lang bỗng hé miệng điểm một nụ cười thật tươi:

- Lão nói thật?

Nụ cười của nữ lang nếu có làm cho Vu Lang và Đường Thượng Thanh phải mê mẩn thần tình thì lại làm cho lão khất cái phải hoang mang trước thái độ phản thường của nàng! Lão không thể nào phát tác được trước nụ cười quá tươi của nữ lang:

- Đương nhiên là thật!

Đến lúc đó, một lần nữa Bạch y nữ lang lại thay đổi thái độ, kể cả khẩu khí! Nàng chợt đánh giọng:

- Lão nói như vậy có nghĩa là tuyệt kỹ Song Long chẳng không hề do ai khác ngoài lão thi triển?

Mơ hồ cảm nhận có điều oái oăm uẩn khúc, Vu Lang chợt lên tiếng:

- Ngoài sư phụ lão nhân gia, chỉ có Vu Lang tại hạ là am tường Song Long tuyệt kỹ! Cô nương sao lại đề cập đến việc này?

Bạch y nữ lang bắt đầu để mắt nhìn đến Vu Lang:

- Cả người cũng biết tuyệt kỹ đó? Vậy thì khó cho bốn cung rồi!

Lão khất cái nổi giận:

- Khó cho Bằng Ngọc cung các người thì sao? Có liên quan gì đến Cái bang mà người nói?

Nàng nói một cách ung dung:

- Khó là vì bốn cung không hề có ý lạm sát! Một mạng đền một mạng! Giữa lão và tên kia chỉ có một người được quyền sống mà thôi!

Lão khất cái trợn to hai mắt:

- Người nói sao, nha đầu! Sau các phái đến lượt bốn bang làm đối tượng cho Bằng Ngọc cung sao?

Nàng lạnh lùng bảo:

- Nợ máu phải trả bằng máu! Lão chớ nhiều lời vô ích, hoặc lão hoặc tên kia, kẻ nào không muốn sống nữa hãy ra tay!

Lão khất cái với hình dung dữ tợn vội động thân lao đến:

- Nha đầu cuồng ngôn! Bốn Bang chủ nhất định phải hóa kiếp cho người! Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Trước khi Bạch y nữ lang kịp phát xạ ngọc thủ, Đường Thượng Thanh vội vận lực gầm lên vang dội:

- Ngừng tay!

Tiếng quát với trung khí đầy dẫy khiến Bang chủ Cái bang có phần chậm lại cước bộ. Nhân đó, Bạch y nữ lang tuy không hề động đậy thân hình nhưng vẫn dễ dàng lướt nhẹ qua một bên thoát khỏi phạm vi uy lực giả như như lão khất cái thật sự phát kinh!

Sau đó, nàng mới hỏi:

- Các hạ không liên quan gì đến chuyện này, sao các hạ muốn xen vào?

Chàng chưa kịp đáp đã nghe Bang chủ Cái bang gầm lên giận dữ:

- Việc này của ta, ai mượn người xen vào? Người không tránh đừng trách ta phải ra tay tế độ cho người!

Thượng Thanh cười lạt và lập tức bước tránh qua một bên! Bằng giọng luôn khàn khàn chàng bảo:

- Được thôi! Chờ khi Bang chủ Cái bang phải thảm tử một cách bất minh, thử xem từ một ngộ nhận nhỏ sẽ dẫn đến bao chuyện to tát sau này? Hừ!

Lão khất cái quắc mắt nhìn chàng:

- Có ngộ nhận hay không, nào liên quan gì đến người! Ta...

Vu Lang thật sự khiếm lễ khi bật lên câu nói, ngắt ngang lời của chính lão là sư phụ của Vu Lang:

- Đường huynh muốn ám chỉ điều gì khi nói đến hai chữ bất minh và ngộ nhận?

Chàng mĩa mai:

- Lệnh sư nào chịu nghe, Vu huynh là đệ tử thật không nên hỏi!

Vu Lang nhú mày:

- Là đệ tử, dĩ nhiên Vu mỗ càng phải quan tâm nhiều hơn! Đường huynh giải thích xem nào.

Chàng vì có phần ngưỡng mộ hành vi quang minh lỗi lạc của Vu Lang nên phải đáp:

- Qua lời vị cô nương kia vừa nói, tại hạ tin rằng có ai đó đã dùng chính tuyệt kỹ của lệnh sư để sát hạ một môn nhân Băng Ngọc cung! Sao huynh không hỏi lại cho minh bạch thực hư, trước khi để quá muộn?

Vu Lang sững sờ:

- Có điều này sao?

Bạch y nữ lang chột thúc hổi:

- Thật hay không, nhất định phải có một người trong sư đồ của người phải chết để đền mạng! Lão kia! Chờ gì nữa mà không xuất thủ?

Đã hiểu ở đây quả nhiên có điều ngộ nhận như Đường Thượng Thanh vừa vạch ra, lão khất cái như giật nẩy mình khi kêu lên:

- Môn nhân quý cung có thật là đã có người thọ tử vì tuyệt kỹ Song Long trường?

Nàng đáp gọn:

- Không sai!

Lão khất cái nhăn nhó:

- Ta chưa bao giờ nhìn thấy ai tự là người của Băng Ngọc cung! Chuyện này nhất định không do ta gây ra!

Nghe thế, Vu Lang có phần hoang mang sợ hãi:

- Đã ngoài một năm qua, chỉ có Từ Thông là bị Vu Lang mỗ dùng tuyệt kỹ sư môn hạ thủ! Không lẽ Từ Thông chính...

Hiếu Vu Lang muốn nói gì, Bạch y nữ lang cướp lời:

- Người của bốn cung bị mất mạng không hề có tên là Từ Thông! Và thời gian cũng chỉ mới đây, không phải ngoài một năm như người cố tình chạy tội!

Lập tức lão khất cái và Vu Lang liền đưa mắt nhìn nhau, tựa như muốn hỏi là ai trong số họ đã dùng tuyệt kỹ đó để hạ sát nhằm lẫn, phải người của Băng Ngọc cung.

Sau đó, như đã hiểu rõ lời đáp của nhau, lão khất cái chợt quát lên thịnh nộ:

- Một là cô nương cố tình đặt điều vu khống. Hai là nếu có đi nữa cũng can dự gì đến sư đồ ta!

Bạch y nữ lang cười lạnh:

- Lão thật không khác gì bọn hèn nhát các phái và cuối cùng cũng phải phụ...

(Mất 2 trang)

... Sư phụ hãy để đệ tử gánh chịu! Chỉ cần sư phụ minh bạch rõ việc này là do ai gây ra và báo thù cho đệ tử, đệ tử có chết cũng cam tâm!

Vút!

Cách lao đến của Vu Lang rõ ràng là có ý dùng tấm thân nhục thể để hứng chịu trọn vẹn một trường sát thủ của Bạch y nữ lang! Điều đó khiến Đường Thượng Thanh phải cảm thấy gai gai ở sống mũi!

Chàng còn chưa biết phải làm gì thì lão khất cái vụt hét lên:

- Ta không chấp nhận bất kỳ cái chết nào bất minh! Lui nào!

Vù... vù...

Lão vung cả song thủ, một để đẩy Vu Lang bay lùi lại, một còn lại thì đỡ ngay vào chưởng kinh lạnh toát của nữ lang bạch y.

Ầm!

Chỉ là tuyệt học bất hư truyền của Băng Ngọc cung, lão khất cái dùng đòn chưởng để đón đỡ quả là khinh suất!

Sau tiếng chấn kinh, lão khất cái phải loạn choạng lùi mãi và sau cùng phải té ngổ xuống nền đất!

Lão khất cái chưa chết, điều đó khiến Bạch y nữ lang phải lạnh giọng rít lên:

- Lão khất cái quả có thân thủ hơn người! Lần này phải chết!

Vù... vù...

Vu Lang càng thêm lo sợ cho tính mạng sư phụ vội tung người lao vào.

- Cô nương hạ thủ xin lưu tình! Đừng...

Bất chấp có bóng nhân ảnh Vu Lang đột nhiên xen vào giữa, Bạch y nữ lang lạnh lạnh thét lên:

- Người muốn chết, ta sẽ cho người toại nguyện! Đờ!

Vù... vù...

Bất nhẫn vì ngay ở lần này Vu Lang cũng không hề có ý vận lực đối kháng và vẫn bị nữ lang bạch y nhắm vào xuất thủ không hề nhân nhượng nương tay, Đường Thượng Thanh bất ngờ xuất thủ:

- Dừng tay nào!

Vù... vù...

Chàng tung đủ hai chưởng, vừa đỡ hộ cho Vu Lang vừa ngăn ngừa việc lấy mạng lão khất cái do Bạch y nữ lang hạ thủ!

Ầm! Ầm!

Hự!

Chàng bị dư kinh chấn động tạng phủ phải loạn choạng thối lùi!

Sự can thiệp của chàng khiến Bạch y nữ lang động sát cơ:

- Các hạ thật sự muốn chết?

Thất kinh vì thân thủ quá cao minh của nữ lang, Thượng Thanh vội kêu lên:

- Chậm đã! Cô nương đừng làm sai với những gì cô nương vừa nói!

Nàng tuy kinh ngạc nhưng vẫn nào hậm hực:

- Ta đã nói những gì mà các hạ cho là ta đã thực hiện sai?

Thấy nàng chịu mở miệng hỏi, nghĩa là sẵn sàng chấp nhận việc đối đáp, Đường Thượng Thanh vừa tìm cách kéo dài thời gian vừa lo điều hòa chân khí!

Chàng hỏi:

- Trước hết cô nương hãy nói, môn nhân quý cung có mấy người đã thiệt mạng vì tuyệt kỹ Song Long chương?

Nàng càng thêm phần nộ khi nghe nhắc đến mối thù này! Nàng thét hỏi:

- Chỉ một thôi, chưa đủ sao?

Thượng Thanh vội gật đầu, cố làm dịu bớt sự khẩn trương:

- Ai bảo là không đủ? Chỉ có điều, cô nương có nói là ở quý cung không bao giờ có những hành sự hồ đồ, ai không chạm đến quý cung, quý cung cũng không chạm đến?

Nàng có phần hòa hoãn, đúng với ý đồ của Thượng Thanh:

- Không sai! Ta có nói điều này! Sao?

Chàng cười nhẹ:

- Vậy hà cớ gì cô nương lại thực hiện sai lời? Vừa muốn giết Bang chủ Cái bang vừa hạ thủ luôn Vu Lang huynh là đệ tử của lão?

Nàng cười lạt, như đã biết chàng đang sắp đặt những gì:

- Đối với hạng người liều lĩnh, cố tình chọn lấy con đường chết, ta đâu thể từ chối? Kể cả các hạ cũng vậy, nếu các hạ tự tìm lấy cái chết thì đâu thể trách ta là người thành toàn cho ý nguyện của các hạ?

Đường Thượng Thanh chau mày nhăn mặt:

- Vậy câu nói Băng Ngọc cung không hề lạm sát chỉ là câu nói môi miệng thôi sao?

Nàng ta không kém phần linh lợi, lời lẽ thật mau mắn:

- Vô cớ giết người nhất là giết người vô tội, đó mới gọi là lạm sát! Ta chưa làm như thế bao giờ!

Nàng vừa dứt lời không ngờ Thượng Thanh ngay lập tức phản bác, dùng câu nói của chính nàng quật lại nàng:

- Sư đồ Bang chủ Cái bang cho đến lúc này vẫn kiên quyết phủ nhận việc họcó hạ sát môn nhân của quý cung, bằng cớ không có, họ đâu khác gì người vô tội? Cô nương giết họ chẳng phải là hành vi lạm sát hay sao?

Nàng cười thành tiếng:

- Ha... ha... ha...! Các hạ mãi tìm lời lẽ bênh vực họ mà quên đi một điều! Họ đã thừa nhận chỉ có họ là am tường tuyệt kỹ Song Long chương! Ngoài họ không còn ai khác am tường tuyệt kỹ này!

- Tại hạ nào dám quên khi đó là bằng cớ duy nhất cô nương có! Tuy nhiên xin cô nương nhớ lại cho, có người chưa hề rời khỏi sơn môn cho dù nửa bước, như Nhất Trần đại sư chẳng hạn, nhưng quý cung vẫn miễn cưỡng gán cho đại sư tội hạ sát người của quý cung! Điều này hẳn phải có nguyên nhân, sao quý cung không thử xem xét lại hư thực?

Nàng gằn giọng:

- Trong những tăng nhân Thiếu Lâm phái hiện nay chỉ có lão trọc Nhất Trần là luyện được tuyệt kỹ Phục Ma chương của Đạt Ma lão tổ! Chỉ cần biết rõ điều đó là đủ cho bốn cung tiến hành việc báo thù, không việc gì phải xem xét lại!

Thượng Thanh không hề bối rối trước lý lẽ thập phần xác đáng của Bạch y nữ lang! Chàng hỏi như thuận miệng:

- Bao nhiêu môn nhân quý cung bị sát hại bằng tuyệt kỹ Phục Ma chương?

Nàng thét lên phẫn nộ:

- Các hạ có ý gì khi cứ gợi lại những đau buồn mất mát của bốn cung?

Thượng Thanh vẫn thản nhiên đưa một ngón tay lên hỏi nàng:

- Chỉ một người chết vì Phục Ma chương, phải không?

Nàng ta như không dẫn lòng được nữa, bất ngờ nâng cao ngọc thủ:

- Rõ ràng là các hạ muốn chết, vậy đừng trách ta!

Đường Thượng Thanh vội vàng vận tụ chân lực, sẵn sàng phát chương dương đầu nếu nàng ta thật sự xuất chiêu! Tuy nhiên, ngoài miệng chàng vẫn nói, vẫn hỏi:

- Cô nương có lấy làm lạ không, nếu môn nhân quý cung tuy có nhiều người cùng thiết mạng nhưng mỗi người bị sát hạ theo một công phu tuyệt học khác nhau? Một thì chết vì Song Long chưởng, một nữa vì Phục Ma công phu, tại hạ có thể kể tiếp vài trường hợp nữa, phù hợp với tuyệt học trấn sơn của các môn phái hữu danh trên giang hồ! Cô nương nghĩ sao?

Lúc đó, với sự giúp đỡ của Vu Lang, lão khất cái cũng bắt đầu hồi phục! Lão chợt lên tiếng, nói xen vào:

- Không sai! Nếu cô nương tự xét lại ắt sẽ nhận ra trong việc này phải có một đại âm mưu.

Tuy có phần nao núng trước lập luận lần nhận định quá rõ ràng của Thượng Thanh nhưng nàng vừa nghe tiếng của lão khất cái liền ào ào nổi giận:

- Lão đừng mong vin vào đó mà tìm đường chạy tội! Chính lão đã nói không ai khác luyện được Song Long chưởng, ta đâu có nói quá cho lão?

Lão khất cái gượng đứng lên và phát ra những lời lẽ tràn đầy khí phách:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu! Ta sống đến từng này tuổi chưa bao giờ có ai nói ta, Thượng Quan Điền là hạng man trá, không dám nhìn nhận việc ta đã làm!

Không bỏ lỡ cơ hội, Vu Lang lập tức nói thêm vào:

- Chắc chắn phải có kẻ âm thầm ném đá giấu tay! Cô nương hãy cho tề bang một thời hạn? Đến hạn định, nếu tề bang không tìm được nguyên hung, Vu mỗ nguyện dâng thủ cấp gọi là đền mạng!

Bạch y nữ lang nhất thời dao động và khó xử:

- Đây là mệnh lệnh, ta không thể tự tiện thay đổi, nhất là phải ra hạn định cho các người!

Đường Thượng Thanh chợt hỏi:

- Đến khi nào cô nương mới phải hồi cung bẩm báo?

Nàng kinh ngạc:

- Các hạ hỏi như thế để làm gì?

Chàng giải thích:

- Nếu thời gian đủ lâu thì không sao! Ngược lại, nếu quá gấp rút, tại hạ nguyện cùng đi với cô nương để giãy bày tất cả!

Nàng ta vội lắc đầu:

- Mọi việc không dễ như các hạ nghĩ đâu!

- Tại sao? Nếu cô nương không tiện giải thích dĩ nhiên cần phải có người giải thích hộ, nào có gì là khó khiến cô nương lo ngại?

Nàng hất mặt nhìn mọi người:

- Không riêng gì ba người ở đây, khắp võ lâm hiện giờ làm gì có người đủ tư cách diện kiến Cung chủ bốn cung! Việc giải thích hộ, các hạ bất tất nghĩ đến!

Câu nói cao ngạo của nàng làm cho lão khất cái và Vu Lang thất sắc! Nhưng đối với Đường Thượng Thanh thì khác, chàng còn vờ hờn hờ:

- Nghĩa là cô nương tán thành và tự giải thích với quý Cung chủ?

Nàng lắc đầu:

- Ta nào đã tán thành? Và dù có tán thành đi nữa, phần ta, ta càng không dám tự đứng ra giải thích!

Thượng Thanh ngạc nhiên:

- Sao vậy? Là môn nhân, việc giải bày hoặc bẩm báo với Cung chủ là chuyện đương nhiên, sao cô nương bảo là không dám?

Nàng chau mày ủ dột:

- Các hạ chỉ biết ta không dám là đủ rồi, hà tất phải hỏi rõ!

Chàng cười lạt:

- Thường có nhiều người như vậy, tự thị bản thân là vạn nhân chi thượng nên hay ngược đãi và hà khắc với kẻ dưới! Có phải Cung chủ quý cung là hạng người như vậy không?

Bạch y nữ lang chột tái nhợt thần sắc:

- Các hạ nên giữ mồm giữ miệng! Nếu còn tái phạm, các hạ đừng trách ta chẳng thể dung tình!

Không chịu được thái độ của nàng, mở miệng ra là hăm dọa, Bang chủ Cái bang bỗng cười khan:

- Cô nương bất tất phải dọa nữa! Chờ khi tể bang truy tìm được hung nhân, kẻ nào dám mạo nhận võ học bản môn để giở trò ngậm máu phun người, Thượng Quan Điền này nhất định sẽ có lần thỉnh giáo tuyệt học của quý cung!

Càng nghe dung mạo của Bạch y nữ lang càng nhột nhạt! Và lần này, nàng chưa kịp lập lại lời dọa nạt bỗng có thanh âm cực kỳ lạnh lẽo từ xa vọng đến:

- Tuyết Ngân! Hãy vả vào mặt lão già ngông cuồng kia ba cái!

Bạch y nữ lang bật lên tiếng kêu hoảng:

- Cung chủ?!!

Âm thanh nọ lại vang lên thúc hối:

- Hành động đi! Hãy dạy cho lão bỏ thói ngông cuồng, tự cao tự đại!

Lão khất cái thất kinh, Vu Lang và Đường Thượng Thanh bàng hoàng đến không thốt nên lời...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bằng Ngọc Công Đấu Với Kim Sa - Hiện Tượng Lạ Hóa Thành Người Tuyệt

Bạch y nữ lang ngay sau đó máy môi lẩm bẩm:

- Thần khẩu hại xác phàm! Lão không thể trách ta!

Vút!

Bằng một thân pháp cực kỳ biến ảo, Bạch y nữ lang chỉ một thoáng động thân liền làm cho bóng nhân ảnh vụt mờ đi! Và dĩ nhiên nàng phải thi hành mệnh lệnh của nhân vật ẩn diện được nàng gọi là Cung chủ!

Ngọc thủ của nàng chột loang loáng, nhắm ngay vào hai bên mặt của lão khất cái, Bang chủ Cái bang!

Không cam tâm nhìn sư phụ chịu sỉ nhục, Vu Lang vụt lao đến:

- Chớ hiếp người thái quá! Ta...

Âm thanh nọ từ xa vẫn vọng đến:

- Sư nào đồ nấy, hãy trừng trị cả hai! Mau!

Lập tức có sự biến đổi của thủ pháp do Bạch y nữ lang đang vận dụng! Và sự biến đổi này nhằm vây chặt sư đồ Vu Lang vào giữa bóng nhân ảnh chập chùng của nàng với quá nhiều bóng cánh tay loang loáng!

Với ý nghĩ vừa nảy sinh, Đường Thượng Thanh bật cười vang dội:

- Tại hạ không biết tự lượng sức, cũng muốn thử qua tuyệt học của quý cung! Cô nương nên cẩn trọng!

Diễn biến xảy ra thật bất ngờ, thế là chỉ trong một vài lượt chớp mắt, một mình Bạch y nữ lang phải vận dụng khinh pháp ảo diệu để vây bọc lấy cả ba! Đồng thời nàng còn phải hoàn thành mệnh lệnh của Cung chủ, là trừng trị tội ngông cuồng bằng cách phải vả vào mặt lão khất cái và Vu Lang.

Không những không thông cảm cho nỗi khó của Bạch y nữ lang, từ nơi ẩn nấp, Cung chủ Băng Ngọc cung vẫn thản nhiên hạ lệnh:

- Tội mao phạm của tiểu tử cũng phải bị trừng trị! Tuyết Ngân! Đây là dịp may cho người đấy! Hãy hành động theo hướng dẫn của bốn Cung chủ nào!

Liền sau đó, Cung chủ Ngọc Băng cung tuy không hề xuất đầu lộ diện nhưng vẫn ung dung chỉ bảo võ công cho Bạch y nữ lang, xem ba người đối phương là đối tượng để thao lược!

- Tả cước bước lùi, tiến hữu, xoay tả rồi trụ bộ! Hữu cước tiến lên, tả thủ xuất chiêu đánh!

Bốp! Bốp! Bốp!

Theo lời chỉ điểm của Cung chủ, Bạch y nữ lang nghe đến chữ “đánh” liền thẳng cánh quật ra! Và lập tức Vu Lang phải nhận đủ ba cái tát vào chỉ một bên mặt!

Đau đớn không bằng chịu nhục, Vu Lang thần thờ lùi bước và không sao ngờ được đối phương lại có bản lĩnh siêu phàm đến vậy?

Trong khi đó, Cung chủ Băng Ngọc cung vẫn tiếp tục chỉ vẽ:

- Hữu cước thoái bộ, xoay tả, cước tả trụ bộ, xoay tả! Đánh!

Bốp!

Đúng vào lúc một bên mặt của lão khất cái bị Bạch y nữ lang vả trúng, Thượng Thanh không chờ những âm thanh tiếp sau đó vang lên đã đồng dục quát:

- Cô nương khá cẩn trọng! Trúng! Trúng!

Vù... vù...

Bóng nhân ảnh của Bạch y nữ lang còn đang mù mờ là vậy, không thể phân biệt đâu là người và đâu là ảnh, vậy mà khi có tiếng gầm của Đường Thượng Thanh vang lên, liền xuất hiện hai lượt chạm kinh çat chúa!

Bung!

Bung!

Thượng Thanh loạng choạng phải bước lùi còn Bạch y nữ lang thì vừa kinh ngạc vừa dừng hẳn thân pháp!

Nàng ta kinh ngạc cũng phải! Vì đâu phải bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng nhận định được phương vị của nàng, huống hồ còn đủ tinh tường mục lực để quật đúng vào nàng những hai kinh liên tiếp như Đường Thượng Thanh?!

Âm thanh của Cung chủ Băng Ngọc cung bỗng vang đến, không thể hiểu được đó là âm thanh kinh ngạc hay phẫn nộ:

- Là Kim Sa công phu? Khá lắm đó, tiểu tử?

Đường Thượng Thanh thở hắt ra một hơi, sau đó phải buột miệng tán dương:

- Công phu của quý cung thật bất phàm! Tại hạ hết sức thán phục!

Lời tán dương của chàng không hề đem lại kết quả như chàng nghĩ! Chàng bỗng cảm thấy lạnh khắp khi nghe Cung chủ Băng Ngọc cung phát thoại:

- Người đừng tưởng lời tán dương của người sẽ khiến bốn cung bỏ qua việc này!

Chàng cất giọng khàn khàn đáp lại:

- Bỏ qua hay không bỏ qua, đó là tùy đại lượng của Cung chủ, tại hạ không dám oán thán! Chỉ có điều...

Chàng thoáng ngập ngừng và đưa mắt nhìn qua sư đồ của Vu Lang!

Như đoán được định ý của chàng, âm thanh của Cung chủ Băng Ngọc cung liền vang lên:

- Người muốn đứng ra bảo lãnh cho họ, liệu có đủ tư cách không?

Chàng hít mạnh một hơi thanh khí:

- Nếu Cung chủ đã tin đây là mưu kế của tiểu nhân, nhằm tạo hiềm khích giữa quý cung và toàn thể võ lâm Trung Nguyên, Cung chủ muốn thế nào mới chấp nhận ban cho họ một kỳ hạn hồng truy tìm hung thủ?

Một tràng cười ngạo nghễ chợt đưa đến tai mọi người đương diện:

- Ha... ha... ha...! Trừ phi bản thân người chịu được một chưởng Băng Ngọc Nhiếp Hồn, ngoài ra đừng mơ tưởng đến chuyện sẽ có một kỳ hạn cho họ!

Chàng thất sắc:

- Bản lãnh của Cung chủ là tối thượng, tại hạ nào dám mạo phạm, nghĩ đến chuyện so tài cao hạ?

- Hừ! Bổng Cung chủ là hạng người nào mà phải hạ mình cùng người đối chưởng? Bổng Cung chủ nói là nói Tuyết Ngân kia! Đối với Tuyết Ngân chỉ sợ người còn không là đối thủ nữa kìa! Ha... ha... ha...

Lời lẽ trịch thượng mà tràng cười tiếp đó càng tỏ ra cao ngạo thập bội, khiến Đường Thượng Thanh phải nhăn nhó khó chịu!

Sau cùng, khi tràng cười không còn nữa, chàng chợt hỏi:

- Cung chủ đã quyết ý như vậy?

- Nhất ngôn cửu đỉnh, người bất tất phải nghi ngờ!

Chàng nhăn mặt:

- Tại hạ nào có ý nghi ngờ? Chỉ muốn hỏi ngoài biện pháp đó còn có biện pháp nào có thể thay thế được không?

- Người sợ?

Chàng lắc đầu:

- Nếu sợ mà tránh được việc dùng vũ lực, nói thật, tại hạ không ngại tự thú nhận bản thân đang sợ!

- Hừ! Vậy thì miễn bàn! Một trong hai người bọn họ phải chết!

Lão khất cái dù sao cũng là Bang chủ một đại bang, lão nào chịu nổi cảnh phải làm bung xung cho người, phải tùy thuộc vào quyết định của ai khác! Lão quát lên lồng lộng:

- Thượng Quan Điền ta chưa chết kia mà? Kẻ nào muốn giết ta hãy tự thân ra tay!

Lời nói của Cung chủ Băng Ngọc cũng liền đưa đến, ngay lập tức làm cho lão phải thất hồn kinh vía:

- Lão chóe khoác lác phô trương! Lúc mới rồi, nếu không nhờ Đường tiểu tử kịp thời thi thố Kim Sa công phu, phá hỏng bộ pháp Vạn Nhân Chiếu Băng, không chừng giờ này lão đã hồn du địa phủ từ lâu rồi! Hay lão không nhận ra tại sao lão chỉ chịu có một cái tát, thay vì ba cái như Vu tiểu tử? Chỉ cần Đường tiểu tử xuất thủ chậm một sát na, cái tát thứ hai của Tuyết Ngân sẽ vỗ trúng vào Khí Hải huyết mà lão vô tình để lộ.

Lão khất cái sững người lăm bắm:

- Phải rồi! Chính lúc đó ta vì lo tránh né phần thượng bàn nên thật sự có để lộ huyết Khí Hải!

Cả Đường Thượng Thanh cũng phải bờ ngỡ và lên tiếng thừa nhận điều đó:

- Thảo nào khi tại hạ xuất thủ, với định ý là chỉ đẩy bật vị cô nương kia ra, lại chạm vào chưởng kinh của nàng! Thì ra Cung chủ đã có ý định lấy mạng Bang chủ Cái bang!

Cung chủ Băng Ngọc cung đáp:

- Chính vì vậy, bốn Cung chủ đang muốn biết rõ sự lợi hại của Kim Sa công phu! Để xem người nhờ may hay Kim Sa công phu thật sự có chỗ lợi hại!

Đường Thượng Thanh mau chóng trấn định và điều hòa nguyên khí:

- Chỉ một chiêu thôi sao, Cung chủ?

- Một là đủ!

- Sau đó thì thế nào? Bại thì sao mà thắng thì sao?

- Bất chấp ai thắng hoặc ai bại, sau một chiêu so tài, bốn Cung chủ nhất định dành cho bọn họ một kỳ hạn là ba tuần trăng!

Chàng lại hít mạnh một hơi thanh khí:

- Được! Tại hạ chấp thuận!

Vu Lang kêu lên:

- Đường huynh sao lại liều mình vì chuyện của tệt bang?

Chàng đáp khẽ:

- Tại hạ hành động nào phải vì riêng gì việc của Cái bang! Mà là có liên quan đến đại kiếp nạn sắp xảy ra cho toàn thể võ lâm!

Vu Lang nhăn nhó:

- Nhưng vì thế Đường huynh có thể thiệt mạng, Đường huynh không nhận ra điều tất yếu đó sao?

Chàng cười nhẹ:

- Cũng như Vu huynh có nói, chỉ cần tìm ra hung thủ và báo thù cho tại hạ, tại hạ có chết cũng cam lòng!

Lão khất cái chợt có thái độ rất kỳ lạ! Lão không nói không rằng, đi vượt qua Đường Thượng Thanh và dừng lại ngay phía trước Bạch y nữ lang.

Đoán được ý định của lão, Bạch y nữ lang vừa lùi bước về sau vừa lên tiếng bảo lão:

- Nếu lão muốn tranh phần, cùng ta giao đấu một chiêu, một là ta không chấp nhận vì đó là trái lệnh Cung chủ. Hai nữa, lão không đủ tư cách!

Bị đối phương đoán được ý đồ, lão khất cái phần nộ:

- Ta là Bang chủ một đại bang không lẽ đến bản lãnh cũng không bằng Đường tiểu tử chỉ là hạng vô danh tiểu tốt? Đừng nói là một chiêu, dẫu là ba chiêu ta cũng thừa khả năng đối phó!

Âm thanh của Cung chủ Băng Ngọc cung lại đưa đến, như dội vào lão khất cái một làn nước lạnh khiến lão phải tỉnh ngộ:

- Hừ! Địa ngục không nẻo, lão lại muốn tìm vào! Song Long chưởng của lão bất quá chỉ ám hại được môn nhân của bốn cung, những người chưa luyện Băng Ngọc cung công phu quá năm thành. Lão muốn đối chiêu ư? Tuyệt Ngâm! Người cứ cho lão nếm mùi lợi hại!

Đường Thượng Thanh và Vu Lang cùng tỏ ra bàng hoàng! Cả hai thừa biết bản lãnh của Bang chủ Cái bang chí ít cũng ngang với cửu vị Chưởng môn Cửu đại phái, và qua lời vừa nói của Cung chủ Ngọc Băng cung thì bản lãnh như lão không thể sánh bằng Băng Ngọc công phu nếu gặp phải người luyện được trên năm thành! Điều đó chẳng khác nào sở học của Băng Ngọc cung là đứng đầu thiên hạ? Vì nếu Bang chủ Cái bang còn không là đối thủ thì cho dù có mặt Nhất Nan đại sư ở đây, vị Phương trượng Thiếu Lâm phái cũng phải thúc thủ nhận bại!

Lão khất cái nhếch môi cười lạt:

- Dù phải nhục bại, ta cũng nhất định thử qua sự lợi hại của Băng Ngọc công phu! Ta thật sự không tin Song Long chưởng được ta khổ luyện suốt một đời lại không chịu đựng nổi một chiêu Băng Ngọc.

Lão dứt lời liền vận dụng đủ thập thành chân lực vào song chưởng! Sau đó, lão dần trầm tĩnh và nói với Tuyệt Ngâm:

- Khác với khi nãy, ta chưa thi thố hết hỏa hâu! Lần này cô nương nhớ phải cẩn trọng!

Tuyệt Ngâm lập nghiêm sắc mặt và nói như tát vào mặt lão:

- Ta cũng vậy, ta cũng chưa vận dụng hết hỏa hầu! Và một chương này theo ta, lão đừng mong toàn mạng!

Song chương của lão khát cái chừng như khựng lại! Rồi lão lăm bắm, nói qua hơi thở nặng nề trầm uất:

- Nói như vậy, không lẽ Song Long chương của ta không thể so bì với Kim Sa công phu của Đường tiểu tử?

Cung chủ Băng Ngọc cung tiếp tục chìm lão sâu hơn nữa vào nỗi thất vọng ê chề:

- Bốn Cung chủ không muốn phí lời giải thích Kim Sa công phu thật sự cao minh hơn Song Long chương của lão bội phần! Tin hay không tùy lão! Và lão có cơ hội truy tìm hung thủ như bốn Cung chủ vừa hứa!

Tuyết Ngân khoa chân bước tới và hối thúc lão:

- Nếu lão đã quyết ý thì động thủ đi! Ta đã sẵn sàng từ lâu rồi!

Thật nhanh, Đường Thượng Thanh bước đến khuyên ngăn lão:

- Bang chủ xin hãy nghĩ lại! Và hãy vì đại cuộc nhượng cho văn bối phần đối chiêu. Văn bối dù gặp phải mệnh hệ nào cũng không tiếc, nhưng tiền bối thì khác, Cái bang không thể không có Bang chủ!

Lão đưa mắt nhìn chàng và thật sự ngỡ ngàng:

- Người thật tâm vì bốn bang, sẵn sàng hy sinh tính mạng sao?

Chàng đáp:

- Văn bối đã nói rồi! Văn bối có hành động này không chỉ vì một Cái bang! Từ thừa sinh thời cho đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay, gia sư hằng luôn giáo huấn văn bối như vậy! Huống chi, ha... ha... ha...

Tràng cười của Đường Thượng Thanh chợt vang lên, toát đầy hào khí cao ngất tầng xanh!

Dứt tiếng cười, chàng nói thật đồng dục:

- Sự sống chết của mọi người đều do thiên định, Đường Thượng Thanh này vị tất phải chết, một khi số chết chưa đến!

Tiến lên một bước để có thể diện đối diện với Tuyết Ngân, giọng nói khàn khàn của Thượng Thanh vang lên:

- Tại hạ đã sẵn sàng! Mong được thỉnh giáo tuyệt học của quý cung! Động thủ đi!

Không nghe mệnh lệnh nào thêm nữa của Cung chủ, Tuyết Ngân bắt đầu nâng cao ngọc thủ! Và trước khi xuất chiêu này chột lên tiếng, có thể vì ngưỡng mộ khí phách ngang tàng của Thượng Thanh:

- Băng Ngọc công phu rất lợi hại, các hạ hãy cẩn trọng! Ta xuất thủ đây!

Hiểu được hảo ý của nàng, Thượng Thanh gật đầu:

- Lần này tại hạ buộc phải dụng đến thập thành, cô nương cũng nên cẩn trọng! Mời!

Dù đã bị Cung chủ Băng Ngọc cung xem nhẹ sở học bản thân một cách lộ liễu nhưng ngay lúc này, qua sự ngưng đọng thần sắc của Thượng Thanh, một sự ngưng đọng thật cẩn mật có khí thế có thể ví ngang hàng với bậc đại tôn sư, lão khất cái buộc phải ngấm ngầm thừa nhận Kim Sa công phu phải có điểm lợi hại nhất định!

Chính Tuyết Ngân cũng phải nhận ra điều đó nên nàng cũng phải tỏ ra đôi chút kiêng dè!

Sự dè dặt của nàng ngay lập tức bị Cung chủ Băng Ngọc cung cảnh báo:

- Tuyết Ngân! Khí thế đối phương đang vượng, người phân thần như thế là tự chuốc lấy thảm bại! Mau thu liễm nguyên thần, hội tụ đủ chân lực! Được rồi! Đánh!

Vù... vù...

Được sự chỉ điểm của Cung chủ, Tuyết Ngân liền vẩy nhanh ngọc thủ, đẩy ra một luồng kinh lực âm nhu mang theo hơi hàn lạnh toát, đúng vào lúc chân lực được hội tụ đủ đầy.

Thoáng chút e ngại, Đường Thượng Thanh cũng đẩy bật ra một chưởng Kim Sa với lòng tự tin có phần suy giảm.

Tuy thế, chưởng lực của chàng vẫn hiển hiện những tia kinh khí li ti mang theo uy lực lợi hại như muôn ngàn hạt cát nhỏ của Đại mạc lúc gặp phải phong ba sóng cuộn.

Ào... ào...

Gặp phải hơi lạnh từ công phu Băng Ngọc, những tia kinh khí li ti của Thượng Thanh lập tức giảm thiểu đi uy lực. Và đó là dấu hiệu minh chứng có sự chênh lệch về mức độ lợi hại của hai loại công phu: Băng Ngọc và Kim Sa.

Ầm!

Chưa kịp bổ khuyết chỗ sai lầm do có thái độ e ngại, tiếng chấn kinh đã vang ra và hắt Thượng Thanh bay ngược về phía sau hơn trượng.

- Hự!

Buột miệng kêu thành tiếng khi nội tạng như chực vỡ toang, Đường Thượng Thanh theo bản năng vội vàng tìm cách ổn định cước bộ.

Sau cùng, khi chàng rốt cuộc cũng trụ vững trên đôi chân, âm thanh của Cung chủ Băng Ngọc cũng chợt vang đến với âm sắc nửa thán phục nửa gay gắt:

- Hảo công phu! Khá lắm, tiểu tử! Hãy buông tha cho họ, Tuyết Ngân! Hừ! Sau ba tuần trăng nữa nếu bọn người không đưa ra được nguyên hung, bọn người đều phải chết. Ha... ha... ha...

Tuyết Ngân nào dám diên trì, vội dợm chân lao đi.

Tuy nhiên, nàng như cố tình lao ngang chỗ Thượng Thanh đang đứng.

Vút!

Và chỉ trong thoáng mắt, bóng nhân ảnh của nàng mờ dần rồi mất hẳn.

Chờ đến lúc đó, Vu Lang vội chạy đến với Thượng Thanh.

Chưa kịp nói lời nào, Vu Lang chợt nhìn thấy một vật tròn nhỏ bằng sấp, không hiểu từ đâu xuất hiện, đang nằm dưới đất, ngay chân Thượng Thanh.

Vu Lang khom người xuống để nhặt lấy vật nọ.

- Ừa!

Một dòng nước ấm chợt chan hòa ngay trên lưng Vu Lang, khiến Vu Lang phải ngẩng đầu lên.

Và Vu Lang thật sự hốt hoảng khi nhìn thấy hai bên khóe miệng của Thượng Thanh vẫn đang ứa ra hai dòng máu thẫm.

Giữ chặt vật vừa nhặt được vào lòng bàn tay, Vu Lang kêu lên:

- Đường huynh đừng cố gượng! Nếu còn chỗ nào khó chịu cứ để huyết thổ ra.

Trong khi Vu Lang kêu như vậy, lão khất cái kịp lao đến và lập tức vận lực vỗ vào hậu tâm của Thượng Thanh một lượt.

Bình!

- Ồe!

Thượng Thanh được lão khất cái tiếp trợ lập tức thổ thêm một ngụm huyết đen bầm.

Đến lúc đó, Vu Lang mới thở phào nhẹ nhõm:

- Ổn rồi! Hà...! Băng Ngọc cung quả nhiên là danh bất hư truyền.

Đường Thượng Thanh nghe được câu này cũng gật đầu tán thành:

- Cũng may tại hạ vẫn còn giữ lại một thành chân lực để bảo hộ tâm mạch. Băng không e nguy mất. Băng Ngọc công phu thật... lợi hại...

Âm thanh của Thượng Thanh nhỏ dần và sau cùng chàng phải lịm đi.

Phát hiện trước điều này từ khi nghe chàng càng lúc càng nhỏ giọng, Vu Lang kịp giữ lấy và không để Thượng Thanh phải ngã dúi về phía trước.

Lão khất cái nhanh chóng thò tay xem qua mạch tượng cho Thượng Thanh.

Nhìn sắc diện lão khất cái càng lúc càng khó coi, Vu Lang thoáng bồn loạn:

- Thế nào, sư phụ? Thương thế nặng lắm sao?

Lão khất cái chậm rãi lắc đầu, sau cùng bằng một giọng trầm cảm, lão bảo:

- Toàn bộ kinh mạch đều ngưng trệ, do lãnh khí xâm nhập và làm đặc cứng khí huyết. Y chỉ cách cái chết trong gang tấc thôi.

Vu Lang biến sắc và bất ngờ kêu lên:

- Không xong rồi! Sư phụ hãy xem này, toàn thân Đường huynh đang dần dần giá lạnh. Làm sao bây giờ sư phụ?

Lão khất cái nhìn lại toàn thân Thượng Thanh và phát hiện từ khắp châu thân chàng bắt đầu xuất hiện những hạt tuyết nhỏ li ti. Thoạt đầu thì thưa thớt, càng lúc những hạt tuyết càng xuất hiện dày đặc.

Mục kích hiện trạng này, lão khất cái hoàn toàn hoang mang:

- Lạ thật! Băng Ngọc công phu lại có thể đạt đến mức lợi hại như thế này sao?

Vu Lang dường như không chịu nổi sự lạnh giá từ thân thể Thượng Thanh truyền sang. Vừa run lên cầm cập Vu Lang vừa cố gượng hỏi:

- Là mức độ lợi hại nào, sư phụ?

Lão khất cái nhận ra sự chịu đựng đang càng lúc càng quá sức Vu Lang, vội bảo:

- Người mau vận dụng chân lực, vừa tránh lãnh khí xâm nhập vào người vừa có thể giữ ấm cho tiểu tử.

Vu Lang vội làm theo và lập tức mất hẳn vẻ run rẩy.

Lão khất cái gật đầu khen:

- Hảo đồ đệ! Chứng tỏ bấy lâu nay người không hề xao nhãng việc luyện công. Ta đã không lầm khi chọn người làm ký danh đệ tử.

Không quan tâm đến điều đó, Vu Lang lại hỏi:

- Sư phụ sao không giải thích mức độ lợi hại nào như sư phụ vừa nói?

Lão khất cái cười gượng:

- Ta không đáp vì ta đang tìm cách né tránh câu trả lời. Người không nhận ra sao?

Vu Lang sửng sốt:

- Có nghĩa là sư phụ không biết rõ mức độ lợi hại của Băng Ngọc công phu?

Lão cười gượng:

- Không sai! Ta làm sao biết được nếu bao lâu nay Băng Ngọc cung không hề xuất thế, không hề giao du với bất kỳ ai? Khi này ta nói như thế vì ta chỉ có thể so sánh điều đang xảy ra cho tiểu tử với những nhân vật bị hạ thủ cũng bởi Băng Ngọc công phu.

Vu Lang thêm ngờ ngác:

- Sư phụ đã so sánh như thế nào? Có điều gì khác biệt chăng?

- Có! Ở những nhân vật đã chết trước kia, ngoài máu huyết và ngũ tạng lục phủ bị đông đặc thành tuyết, họ không bị băng giá bao phủ toàn thân như tiểu tử này. Và hiện trạng đang xảy đến cho tiểu tử, ta thoát nghĩ, phải chăng do mức độ thâm hậu khác nhau ở công phu Băng Ngọc?

Vu Lang đâm hoảng:

- Có lẽ đúng như sư phụ nghĩ, không phải ả Tuyết Ngân vừa rồi trước khi xuất thủ đã nói là phải vận dụng toàn bộ chân lực sao? Nếu vậy, phen này Đường huynh e nguy mất.

Lão khất cái thở dài:

- Hà...! Rất tiếc bây giờ trời đang về chiều, ánh dương quang không còn đủ gay gắt nữa. Bằng không, lớp băng giá này rất có thể tan đi nếu được vầng dương sưởi ấm.

Vu Lang chợt đề xuất:

- Sự phụ nghĩ sao nếu ngay lúc này chúng ta đốt đồng lửa thật to để sưởi ấm cho Đường huynh?

Lão khất cái nhìn lại, phát hiện toàn thân Thượng Thanh lúc này hầu như được nhuộm tuyết. Hình hài của chàng cứ trắng dần và trắng xóa từ đầu đến tận hai chân.

Lão đáp thật miễn cưỡng:

- Chỉ còn một cách thể duy nhất đó thôi. Người cứ ở đây, ta sẽ đi thu nhặt củi khô và đốt thành đồng lửa.

Vút!

Lão khất cái vừa đi khỏi, Vu Lang đang loay hoay tìm chỗ để đặt Thượng Thanh nằm xuống, một tiếng động khả nghi chợt vang lên.

Bộp!

Vu Lang quay vụt về phía phát ra tiếng động và trăn trối người khi ở Linh Đài huyết bỗng có một bản tay áng vào.

Bản tay nọ chỉ chạm vào rồi thôi, không có chút kinh lực nào được nhả ra. Biết gian nhân không muốn nhả kinh sát hại, Vu Lang khẽ hỏi:

- Các hạ là ai? Hành động này là có ý gì?

Đáp lại, Vu Lang chỉ nghe một tiếng cười lạnh...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Kế Phóng Hỏa Giải Nguy Bằng Hữu - Tàn Lão Y Bất Cứu Vô Nhân

Một giọng nói đầy ma mỵ bỗng lọt vào tai Vu Lang:

- Người muốn chết hay muốn sống?

Vu Lang do đang thầm mong đợi sự quay lại bất chợt của sư phụ nên tìm cách kéo dài thời gian:

- Muốn sống là thế nào và muốn chết thì sao?

Âm thanh kia để lộ cơ trí hơn người:

- Người đừng trông mong vào Thượng Quan lão quỷ. Lão không kịp quay lại đâu. Hãy đặt tiểu tử kia nằm xuống, rồi chậm chậm tiến về phía trước. Nếu người thực hiện không đúng lời ta dặn, đừng trách ta hủy hoại sinh mạng con con của người. Hành động đi!

Bất đắc dĩ, Vu Lang đành phải thực hiện theo mệnh lệnh của gian nhân. Thật chậm, đúng như gian nhân ra lệnh, Vu Lang từ từ khom người, đặt Thượng Thanh nằm xuống.

Khi thực hiện xong việc đó, Vu Lang nghe gian nhân bảo:

- Tốt lắm! Người thật dễ dạy! Mau đứng lên và bước về phía...

Xuất kỳ bất ý, Vu Lang thay vì đứng thẳng lên như gian nhân vừa bảo, lại bất ngờ tung mạnh cả hai cước chân về phía sau.

Vù... vù...

Gian nhân tuy bị bất ngờ nhưng cũng kịp lùi lại, thoát khỏi uy lực hai cước chân uy mãnh của Vu Lang.

- Song Long Bái Vĩ ư? Còn kém lắm tiểu tử! Người...

Bị hụt mất tuyệt chiêu Song Long Bái Vĩ, Vu Lang không những không hoảng loạn mà còn trầm tĩnh đẩy bật song thủ vào gian nhân, kẻ vừa hiển

hiện trước mắt Vu Lang với chân diện được che kín bằng một túi lụa trùm đầu chỉ để lộ đôi mục quang sáng quắc.

- Hãy còn chiêu Song Long Xạ Tinh đây! Đờ!

Rào... rào...

Từ song thủ của Vu Lang, hàng loạt những hạt cát nhỏ li ti chọt bay ra tua tủa và phủ trùm kín đầu gian nhân.

Gian nhân ẩn diện chọt rít lên:

- Người định lòe ta à? Làm gì có chiêu Song Long Xạ Tinh... Ôi chao!

Có không ít hạt cát lọt đúng vào hai mắt của gian nhân, khiến y phải vừa kêu vừa đưa cả hai tay lên dụi bừa vào mắt.

Vu Lang cười đắc ý:

- Ai bảo với người rằng không có chiêu này? Còn đây là Song Long Xuất Hải! Đờ!

Nhân lúc gian nhân phải nhắm chặt hai mắt vì bị cát rơi vào, Vu Lang liền tận lực thi thố tuyệt học.

Vù... vù...

Mất đi mục lực nhưng hãy còn thính lực, gian nhân ẩn diện vội vàng nường theo tiếng kinh phong phát ra để nhanh chân lạng tránh.

Vụt!

Không ngờ đối phương lại có bản lĩnh này, dễ dàng tránh thoát tuyệt chiêu Song Long đã thành danh của Bang chủ Cái bang mà bản thân chính là đệ tử đích truyền, Vu Lang hăng say vũ lộng toàn bộ sở học:

- Song Long Triều Dương! Đờ!

Vù... vù...

Vụt!

Đối phương vẫn ung dung thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, khiến Vu Lang đâm hoảng.

- Song Long Thoái Bộ! Đờ!

Đôi mắt vẫn nhắm tịt, gian nhân rít lên bức tức:

- Làm gì có chiêu này, tiểu tử?

Đương nhiên không thể có chiêu này vì lúc đó Vu Lang đang len lén thoái bộ và nhẹ nhàng nhắc bổng thân hình của Thượng Thanh lên. Sau đó,

Vu Lang tìm cách chuồn êm, hy vọng sẽ không bị gian nhân có bản lĩnh vượt trội có thể phát hiện.

Cảm nhận được hành vi của Vu Lang do không nghe thêm lời phát thoại nào, gian nhân há miệng gầm lên, tiếng gầm phát ra từ sau túi lụa trùm đầu:

- Phát chiêu đi chứ, tiểu tử? Không lẽ lão Thượng Quan chưa dốc túi truyền thọ đủ bát y cho người sao?

Mặc cho đối phương gầm thét nhằm kích nộ Vu Lang lên tiếng và để lộ phương vị, Vu Lang cứ len lén dịch người dời đi, mang theo Đường Thượng Thanh.

Động nộ, đối phương lập tức xuất kinh:

- Người định lén bỏ chạy à? Muốn chết! Đờ!

Vù... vù...

Vu Lang suýt bật cười vì ngọn chưởng đánh vu vơ của gian nhân chỉ nhắm vào khoảng trống không. Tuy nhiên, ngay sau đó Vu Lang phải kêu thầm, khi ngọn chưởng kia cuối cùng quật vào nền đất vô tội.

Ầm!

- Công phu của đối phương sao lại giống chiêu Phật Quang Tâm Chiếu của phái Nga Mi? Không lẽ y là người Nga Mi phái? Không phải, tuyệt đối không phải. Vì Nga Mi phái làm gì có nam đệ tử. Lạ thật! Chẳng lẽ ta nhìn lầm? Đáng tiếc là sư phụ lão nhân gia cho đến giờ vẫn chưa quay lại, bằng không với kiến văn lịch lãm của sư phụ chắc chắn sẽ nhận ra đây là công phu gì.

Do lão khất cái vẫn chưa quay lại nên suýt nữa Vu Lang đã lên tiếng hỏi đối phương cho ra lẽ điều nghi ngờ này.

May nhờ Vu Lang kịp nhớ cảnh ngộ hiện giờ nên chỉ dám kêu thầm và không để phát ra thành tiếng.

Nhân lúc chấn kinh còn vang dội, Vu Lang lẩn nhanh vào khu trang viện hoang phế, trước khi gian nhân có ý nghi ngờ và gầm thét vang dội:

- Khôn hồn thì người chớ để ta tóm được! Người đừng tưởng ta không biết người đang tìm chỗ ẩn nấp quanh đây, chờ Thượng Quan lão quý quay lại tiếp cứu. Hừ!

Vút!

Vu Lang kinh động tâm phách vì nhìn thấy gian nhân đang tung người lao đúng vào khu trang viện. Cho thấy trước khi xuất đầu lộ diện và uy hiếp Vu Lang, gian nhân vì đã từng ẩn nấp ở đó nên mới có thể nhớ rõ từng phương vị của khu trang viện.

Vù... vù...

Đối phương bắt đầu quật kinh túi bụi vào những gì làm vương bận chân y trong khu trang viện.

Ầm!

Rắc!

Rào... rào...

Khu trang viện do bị bỏ hoang từ lâu nên không còn vững chắc nữa. Từng ngọn kinh trút hận của gian nhân đang hủy hoại dần trang viện.

Ầm!

Vù... vù...

Ầm!

Rào... rào...

Cảm nhận sự bất an nếu dùng khu trang viện làm chỗ tạm thời dung thân, Vu Lang vội đưa Thượng Thanh lui dần ra bên ngoài.

Với ý nghĩ vừa nảy sinh, Vu Lang chột cho tay vào bọc áo và lấy ra một ngọn hỏa tập.

Xòà...!

Bật hỏa tập lên, Vu Lang châm vào chỗ dễ bắt lửa nhất của khu trang viện.

Phùng... phùng...

Nép sát người vào một lùm cây dại gần đó, Vu Lang nhìn ngọn lửa càng lúc càng bốc cao và ngấm ngấm nuôi hy vọng.

Tuy nhiên, ngọn lửa thì cứ cao dần mà bóng dáng của lão khất cái cho đến giờ vẫn không thấy quay lại.

Trong khi đó, phát hiện hành vi phóng hỏa của Vu Lang qua hơi nóng bắt đầu tỏa mạnh, gian nhân lớn tiếng gầm thét:

- Tiểu tử quả thâm độc! Dám phóng hỏa để đánh động cho Thượng Quan lão quỷ à? Xem đây!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm! Ầm!

Trái với ý đồ của gian nhân, và có lẽ là do gian nhân cho đến giờ vẫn chưa mở được mắt nên không thể nhìn thấy, y càng phát chưởng càng giúp ngọn lửa bốc cao hơn. Vì y nào phát kình đúng vào chỗ có ngọn lửa đang phừng cháy.

Trời đang sập tối và khu trang viện đang dần chìm ngập trong biển lửa, khiến ánh hỏa quang bốc lên soi tỏ khắp một vùng rộng lớn.

Do khu trang viện chỉ cách trấn thành không xa, phát hiện có hỏa hoạn, dân cư ngụ ở đó bắt đầu kéo đến.

Họ kêu la í ới và nhoáng nhoàng tìm cách dập tắt những nơi chỉ mới bén lửa.

Như một bóng u linh, vì không thể một mình múa may cuồng cạnh biển lửa, gian nhân ẩn diện lập tức thi triển khinh thân pháp để lao đi biệt dạng.

Nhẹ thở phào, Vu Lang lại nhắc Đường Thượng Thanh lên và len lỏi giữa hàng người càng lúc càng đông để thoát đi.

Có không ít người phát hiện ra Vu Lang nhưng do nghĩ Vu Lang đang tìm cách chữa trị cho người bị nạn do hỏa hoạn nên họ lập tức nép người nhường đường.

Không dám thi triển khinh thân pháp và cũng không dám chậm chân, Vu Lang chỉ còn cách dồn sức vào hai chân để hót hơ hót hải chạy như một thường nhân. Được một lúc, khi đã đi xa khỏi đám người hiếu động, Vu Lang lập tức vận dụng chân lực và thi triển khinh thân pháp lao đi.

Vút!

* * * * *

Dừng chân trước một ngôi miếu cũ nát, Vu Lang dùng năm đầu ngón tay gõ nhẹ vào cánh cửa miếu cũng mục nát.

Cạch! Cạch! Cạch!

Từ bên trong miếu lập tức có một cái đầu bù xù nhô ra, rất dễ lầm với một ổ rơm vào một lúc tối trời như thế này.

Từ cái đầu đó có âm thanh phát ra:

- Bằng hữu là người thuộc miếu nào?

Vu Lang thừa biết nhân vật có cái đầu bù xù đó thể nào cũng có năng lực nhìn xuyên bóng đêm do có võ công, nên vừa đưa một ngón tay lên cao vừa nói:

- Là miếu thượng. Hãy gọi miếu chủ nào!

Cái đầu đó lập tức rút lại và có một cái đầu khác liền nhô ra thế chỗ:

- Bằng hữu ở miếu thượng có mấy túi bên mình?

Vu Lang đưa năm ngón tay:

- Tuy năm túi nhưng được đặc cách tu ở miếu thượng. Các hạ là miếu chủ?

Cái đầu nọ nhô dài hơn, sau cùng để lộ nguyên hình là một nhân vật khất cái với năm chiếc túi đeo ở hai bên:

- Ở miếu thượng chỉ có một nhân vật đeo năm túi. Bằng hữu mau xưng danh!

- Vu Lang xin bái kiến Đà chủ!

Nhân vật nọ vội vái dài:

- Không dám! Tiểu trưởng lão sao lại đến giờ này?

Vu Lang đưa tay chỉ vào Đường Thượng Thanh đang được đặt đứng kê bên:

- Vu mỗ gấp tìm y sư để chữa trị cho vị bằng hữu đây, nhờ Đà chủ...

Vị Đà chủ Cái bang nhanh nhẩu:

- Tìm y sư ư? Tiểu trưởng lão gõ trúng cửa rồi. Cách đây hai mươi dặm...

Vu Lang ngắt lời:

- Bằng hữu của Vu mỗ không nhiễm bệnh thông thường. Vả lại, việc tìm y sư sẽ do mỗ tự lo liệu. Việc Vu mỗ cần nhờ Đà chủ là...

Vị Đà chủ Cái bang lại quá nhanh nhay:

- Vị y sư này cũng không phải hạng bình thường. Tiểu trưởng lão có bao giờ nghe nói đến câu, “y cứu nhân bất cứu tử nhân” chưa?

Vu Lang suýt sặc:

- Là Tàn Lão Y?

Vị Đà chủ mỉm cười đắc ý:

- Đích thị y lão Tàn. Tiểu trưởng lão chỉ cần đi về phía Đông khoảng hai mươi dặm sẽ nhìn thấy...

Vu Lang đưa tay xua loạn:

- Vu mỗ biết rồi, tạ ơn Đà chủ đã chỉ giáo! Và đây là việc Vu mỗ đang cần Đà chủ tiếp tay.

Vị Đà chủ Cái bang đến lúc này mới hiểu lời lẽ của Vu Lang:

- Hóa ra tiểu trưởng lão còn có việc khác cần sai phái tiểu cái? Tiểu cái do hiểu lầm nên làm chậm mệnh lệnh, mong tiểu trưởng lão lượng thứ!

Vu Lang đành phải gật đầu bỏ qua và vội giải thích:

- Gần phía ngoài trấn thành có một khu trang viện hoang phế...

Một lần nữa vị Đà chủ Cái bang lại tỏ ra quá nhanh nhẩu:

- Là khu trang viện mới vừa phát hỏa? Đệ tử bốn bang có người đang bị giam hãm trong biển lửa ư?

Vu Lang thở dài:

- Vậy thì không phải! Đà chủ xin cứ nghe, đừng ngắt lời Vu mỗ nữa! Chuyện là thế này...

Chờ khi Vu Lang nói xong, vị Đà chủ tỏ ra phấn khích:

- Có đại giá Thần Cái lão nhân gia xuất hiện ở đây à? Sao tiểu trưởng lão không nói sớm cho tiểu cái biết?

Vu Lang khẽ nhăn mặt:

- Thì bây giờ Vu mỗ nói cũng đâu muộn. Nghe đây, thế nào lão nhân gia cũng quay lại đó tìm mỗ, nhờ Đà chủ báo cho lão nhân gia biết rằng...

Như một cố tật, vị Đà chủ Cái bang vẫn có thái độ nhanh nhẩu khác thường:

- Tiểu cái hiểu rồi, tiểu trưởng lão yên tâm! Khi gặp lão nhân gia lập tức tiểu cái sẽ bẩm báo rằng tiểu trưởng lão đang ở chỗ Tàn Lão Y.

Thật đúng ý, Vu Lang lần đầu tiên mỉm cười khen ngợi:

- Hay lắm! Mọi việc Vu mỗ đều trông cậy vào Đà chủ! Xong việc này Vu mỗ tất sẽ có cách đáp đền. Cáo biệt!

- Tiểu trưởng lão bảo trọng và nhớ đừng quên lời hứa! Hì... hì...

Cảm thông cho bọn họ, vì để gì có dịp được diện kiến Thần Long khi bang đồ Cái bang có nhân số lên đến chữ vạn? Vu Lang cũng mỉm cười tỏ

ý sẽ không quên, trước khi tung người lao đi mãi về phía Đông.

Vút!

* * * * *

Quanh quần mãi ở khu đồi núi mọc đầy cỏ dại, Vu Lang vẫn không có cách nào tìm được nơi cư ngụ của y lão Tàn.

Đến lúc này Vu Lang mới hối hận vì quá vội nên không để vị Đà chủ kia chỉ điểm cho đến nơi đến chốn.

“Mà cũng do y. Y quá nhanh miệng khiến ta đang nóng lòng phải sinh ra bực dọc. Hà! Một phần cũng do lão Tàn Y quái quỷ. Quanh đây không có lấy một mái nhà, biết lão ngụ cư ở đâu mà tìm chứ?”.

Vu Lang càng tìm càng nôn nóng và không hề để ý nhìn thấy một thung lũng vừa bé nhỏ vừa không có lấy một bụi cỏ dại.

Đến lúc túng cùng, vì không còn chỗ nào chưa tìm kiếm, Vu Lang đành đi bừa vào thung lũng khô cằn nọ.

Chỉ khi đặt chân vào trũng núi, Vu Lang mới phì cười tự trách:

- Chỉ tại ta vô tâm! Do là phế nhân nên lão cũng chọn chỗ ngụ cư có phần nào giống với lão. Lão thật thâm thúy hơn ta tưởng.

Chính lúc đó, từ một động khẩu nửa vời, được nhiều hòn đá sứt mẻ nằm chông chênh kề nhau che khuất, một thanh âm vang ra thật đột ngột:

- Người tìm đến chắc hẳn là muốn trị thương. Đáng lẽ lão Tàn này sẽ không từ chối nhưng vì lời người vừa nói, lão không thể không hỏi ở đây có điều gì khiến người bảo là thâm thúy?

Vu Lang cả mừng:

- Cứu nhân như cứu hỏa, lão cứ xem qua bệnh trạng của tỳ băng hữu, sau đó mới xin giải thích.

Âm thanh của Tàn Lão Y vang ra:

- Không được! Giải thích trước, cứu mạng sau! Lời lão đã nói quyết không cải sửa.

Vu Lang nhăn mặt:

- Lời nói này chừng như mâu thuẫn với tâm tính của lão, so với những gì đã đồn đại trên giang hồ. Tỳ băng hữu e không thể chi trì sinh mạng nếu lão cứ buộc mỡ phải giải thích.

Tàn Lão Y hỏi vọng ra:

- Giang hồ đồn đại những gì mà người cho là mâu thuẫn?

Cực chẳng đã, Vu Lang phải ép lòng giải thích:

- Họ nói rằng ngoài tài y thuật cao minh, chẳng kém gì Hoa Đà Biển Thước thì lão vừa không ưa những tiếng xu nịnh vừa rất cao hứng nếu gặp phải những bệnh nhân vương bệnh trầm kha. Tệ bằng hữu là một bệnh nhân như vậy sao lão còn chần chừ?

Tàn Lão Y cười lớn:

- Không ưa xu nịnh, cao hứng với những bệnh trầm kha! Ha... ha... ha...! Lời đồn đại của bọn giang hồ quả không sai. Chỉ có điều họ vẫn chưa biết ở lão còn một điều kiêng kỵ nữa.

Vu Lang lo ngại:

- Hãy còn một điều nữa ư? Là điều gì?

- Câu nói truyền miệng được xem như ngoại hiệu của lão là câu nói gì?

Vu Lang đáp:

- Y cứu nhân bất cứu tử nhân! Nếu lão muốn nói đây là điều kiêng kỵ thì lão yên tâm! Tệ bằng hữu vẫn còn sống, chưa phải đã chết!

- Hừ! Câu nói đó chỉ đúng với trước kia, khi lão vẫn còn ẩn thân ở Tàn cốc và luôn bị bọn người giang hồ quấy nhiễu. Hiện giờ câu nói đó đã có phần đổi khác. Người muốn nghe không?

Vu Lang càng thêm lo ngại:

- Lão thử nói xem nào.

- Y cứu thường nhân bất cứu võ nhân! Tôn chỉ của lão bật là đã rõ rồi chứ?

Vu Lang thất sắc khi lặp lại:

- Y cứu thường nhân bất cứu võ nhân? Lão không chữa trị bất kỳ ai là người thuộc giới giang hồ?

Dứt lời, Vu Lang có phần nhẹ nhõm khi nghe Tàn Lão Y nói vọng ra:

- Không sai! Nhưng người thì khác. Vì người vừa nói chỗ lão cư ngụ có những điểm thâm thúy. Nếu người giải thích và đúng, lão sẽ phá lệ một lần.

Vu Lang mỉm cười gượng gạo.

- Chẳng biết đúng sai thế nào, nếu lão đã buộc, mỗi đành phải giải thích. Vì thân phận của lão là một phế nhân nên không hiểu sao vừa bước vào trũng núi này, mỗi có cảm nhận cảnh vật quanh đây chừng như đều có điểm khiếm khuyết.

- Khiếm khuyết như thế nào?

Biết đã đoán đúng, Vu Lang phấn khích nói tiếp:

- Một thung lũng bất toàn vì khiếm khuyết cỏ cây. Một động khẩu bất thành động khẩu vì không đủ sâu, đủ rộng, đủ kín đáo. Và những hòn đá kia nếu chúng không nứt sọc một cách tự nhiên thì cũng bị ai đó cố tình làm choméo mó, mất đi vẻ tròn trịa hoàn mỹ hóa công đã tạo ra. Phải chăng ý lão muốn nói, “nhân vô thập toàn”?

Tàn Lão Y cười lớn:

- Ha... ha... ha...! Kể như người đoán đúng. Nhưng ở đây hãy còn một ý nữa, người thử đoán tiếp xem nào.

Vu Lang chột kêu lên:

- Sao lão cố tình làm khó mỗi? Tệ bằng hữu đang lâm cảnh...

Tàn Lão Y lên tiếng nói ngắt ngang:

- Quý bằng hữu vẫn còn chịu đựng được, lão nghe rõ hơi thở của y chưa đến lúc hiểm nghèo. Người đừng tìm cách thoát.

Vu Lang mắng thầm: “Lão đúng là hạng đa tài đa tật. Thật đáng ghét”.

Tuy thế, Vu Lang vẫn không tránh được câu trả lời.

- Mỗi nghĩ thế nào nói thế ấy, lão đừng cho mỗi xu nịnh.

- Nói đi!

Vu Lang hăng giọng:

- Lão chọn một nơi khiếm khuyết như thế này để ngụ cư phải chăng ý lão muốn nói cho mọi người biết lão tuy tàn nhưng không phế.

Tàn Lão Y cười rộ lên:

- Tàn nhưng không phế! Ha... Ha... Ha... hay lắm! Hãy đưa quý bằng hữu vào đây cho lão nào! Ha... Ha... Ha...

Vu Lang vội vàng đưa Đường Thượng Thanh đi vào, lách qua những hòn đá nứt mẻ.

Trong động khẩu đang ngập tràn ánh dương quang cho Vu Lang nhìn thấy đây là một động khẩu vừa sâu vừa rộng, không phải một động khẩu nửa vời như Vu Lang đã nhìn và đã nghĩ khi còn ở bên ngoài.

Đang kinh ngạc về điều khác thường này, Vu Lang nghe có tiếng phát thoại của Tàn Lão Y vang lên từ một góc khuất:

- Ngạc nhiên lắm phải không? Lão phải hoang phí nhiều tâm huyết để tạo nên một cảnh tượng nửa vời để bất kỳ ai thoát nhìn vào đều phải tin như vậy.

Vu Lang đưa mắt nhìn về phía có tiếng phát thoại, phát hiện Tàn Lão Y đang chồm chồm nhảy đến do hai chi dưới không còn. Vu Lang buột miệng hỏi:

- Động khẩu rộng thế này mà lão phải chọn một chỗ nhỏ để ẩn thân sao?

Khuôn mặt nhăn nheo hợp với một nhân vật đã ngoài thất tuần của Tàn Lão Y vụt nở ra một nụ cười hóm hỉnh:

- Lần này tiểu bằng hữu đoán sai rồi. Mà thôi, tiểu bằng hữu bất tất phải đoán nữa, hãy đặt vị huynh đệ kia nằm xuống nào.

Nụ cười và cách xưng hô của lão, cả hai khiến Vu Lang phải hiểu rằng Tàn Lão Y đang vui. Và có lẽ được điều đó là do Vu Lang vừa đoán đúng tâm sự của lão, lão tuy tàn nhưng không phế!

Như đoán được ý nghĩ của Vu Lang, Tàn Lão Y vừa vận dụng hai tay để du thân hình đến chỗ Đường Thượng Thanh đang nằm vừa bộc lộ tư sự:

- Tiểu huynh đệ chớ áy náy! Không phải ngày nào hoặc với bất kỳ ai lão cũng vui như thế này đâu. Nếu xưa kia chỉ có Bá Nha mới hiểu được Tử Kỳ thì bây giờ chỉ có mỗi mình tiểu huynh đệ là hiểu được lão. Lão vui là vì vậy. Ôi chao...

Vừa xem qua mạch tượng cho Đường Thượng Thanh, Tàn Lão Y phải kêu lên thảng thốt! Điều đó khiến Vu Lang phát hoảng:

- Không cứu được ư?

Tàn Lão Y lắc đầu:

- Không cứu được!

Vu Lang thất sắc:

- Y thuật của lão...

Tàn Lão Y ngắt lời:

- Điều này không liên quan gì đến y thuật của lão, tiểu huynh đệ chớ ngộ nhận.

Vu Lang hoang mang:

- Cứu được người hay không là nhờ ở y thuật sao lão cho là không có liên quan?

Tàn Lão Y trả lời ngắn gọn:

- Lão không thể cứu một kẻ đã có người cố tình làm y phải chết!

Vu Lang càng thêm hoang mang:

- Đồng ý rằng tặc tử là do người cố tình đả thương nhưng có như thế mới không ngại khó đưa tặc tử đến đây nhờ lão cứu chữa.

Tàn Lão Y lắc đầu giải thích:

- Do lão chưa rõ đấy thôi. Lão không nói công phu chí hàn đã đả thương lệnh hữu mà là nói người sau này đã làm cho hàn khí có dịp xâm nhập tâm mạch, khiến cho lệnh hữu chắc chắn phải chết.

Vu Lang nghe lạnh người:

- Sau khi tặc tử vương nội thương trầm trọng chỉ có gia sư là người giúp tặc tử dễ dàng lưu thông khí huyết. Chẳng lẽ chính điều đó đã dẫn đến hậu quả nghiêm trọng?

Tàn Lão Y nhìn sững Vu Lang...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Bởi Tâm Hợp Kết Nghĩa Kim Bằng - Cùng Sư Phụ Luận Về Kẻ Ác

Vu Lang thoáng bất ngờ khi nghe Tàn Lão Y hỏi:

- Đáng lẽ lão không nên hỏi câu này, lệnh sư là nhân vật nào?

Vu Lang đáp vẻ miễn cưỡng:

- Gia sư là Bang chủ Cái bang, tính danh Thượng Quan Điền.

Tàn Lão Y giật mình:

- Là Thượng Quan Điền? Y bây giờ đã là Bang chủ Cái bang?

Vu Lang kinh ngạc:

- Lão có biết gia sư?

- Gần năm mươi năm xa cách, không ngờ gã Thượng Quan năm nào đã trở thành nhất nhân chi chủ! Hà... Hà...

Vu Lang tròn mắt nhìn lão:

- Lão biết gia sư từ lâu như thế sao?

Tàn Lão Y bật cười:

- Người quân tử chỉ cách xa ba ngày đã thấy khác, huống hồ gần năm mươi năm trôi qua! Mà thôi, cổ nhân giờ đã hóa thành người hữu dụng, chuyện xưa còn nhắc lại làm gì?

- Nói như vậy, mỗi phải gọi lão là bá bá?

Tàn Lão Y xua tay:

- Bất tất! Lão mến là mến tiểu huynh đệ, không phải mến truyền nhân của cổ nhân, có điều lão muốn hỏi, sao y phục của tiểu huynh đệ không giống bọn Cái bang?

Vu Lang giải thích:

- Nguyên mỗi không phải đệ tử Cái bang. Nhân một lần tình cờ chạm mặt, gia sư trông vừa mắt bèn thu nhận làm đệ tử.

- Một khi đã là đệ tử của Cái bang, Bang chủ nói sai tiểu huynh đệ không vận y phục lam y như tất cả bang đồ?

Vu Lang mỉm cười:

- Đó là do ý của gia sư. Vì mỗi chỉ là ký danh đệ tử với thân phận chưa minh bạch nên không thể tự nhận là đệ tử Cái bang!

- Chỉ là ký danh đệ tử thôi sao? Vậy thì lạ thật.

- Sao lại lạ?

- Lệnh sư bảo đến lúc nào tiểu huynh đệ mới chính thức báỉ sư?

Đang hỏi lão lại bị lão hỏi ngược. Vu Lang nhăn nhó:

- Gia sư không đề cập và mỗi thì ngại, không dám hỏi, nên không biết đến bao giờ.

Biết Vu Lang chưa mãn ý, Tàn Lão Y bảo:

- Lão bảo lạ là vì bất kỳ ai khi thu nhận môn đồ đều muốn được quang tông diệu tổ. Chỉ khi có ẩn tình khó thể nói ra, mới có chuyện nhận làm ký danh đệ tử. Phải chăng lai lịch của tiểu bằng hữu có điều khác biệt khiến lệnh sư ngại không đủ tư cách nên không nhận làm đệ tử chính thức?

Vu Lang cười hể hả:

- Sai rồi! Từ thừa nhỏ mỗi là một đứa trẻ cô cút, không nơi nương tựa. Mỗi được may mắn như lão nói?

Tàn Lão Y kinh ngạc:

- Vậy thì càng khó hiểu! Lệnh sư đâu phải hạng khiếm tốn, có môn đồ giỏi lại không thừa nhận?

Thấy lão càng nói đi xa chính đề, Vu Lang chợt hỏi:

- Việc gia sư giúp tậ hữu lưu thông khí huyết có chỗ không đúng sao?

Lão gật đầu minh định:

- Chẳng những không đúng, đây còn là hành vi sát nhân.

Vu Lang trầm giọng:

- Không đúng! Gia sư rõ ràng có hảo ý, quyết không phải cố tình. Chỉ là do kém hiểu biết về y thuật nên mới có điều lầm lẫn này.

Tàn Lão Y lại gật đầu:

- Có thể là như thế. Vì trước kia, khi biết lão đam mê y đạo, lệnh sư thường chê bai dè bủ, bảo không đáng mặt anh hùng hảo hán.

Nghe lão cứ luôn nhắc chuyện xưa kia Vu Lang phải dẫn lòng lăm mới không hỏi cho rõ tự sự. Điều khiến Vu Lang phải quan tâm vào lúc này, chính là sinh mạng của Đường Thượng Thanh:

- Như tề hữu, việc thăm tử là điều không tránh khỏi.

Tàn Lão Y trầm ngâm một lúc mới đáp:

- Đúng vậy! Đáng tiếc là lão phải làm cho tiểu bằng hữu thất vọng.

Vu Lang thất vọng thật:

- Không có tiên đan diệu dược nào có thể cứu mạng được sao?

Lão không đáp mà chỉ hỏi:

- Tiểu bằng hữu lo buồn đến thế sao? Y quan hệ thế nào với tiểu bằng hữu?

Vu Lang đáp một cách hững hờ:

- Là bằng hữu! Một bằng hữu có thể ví như huynh đệ thủ túc, đồng sinh cộng tử!

- Thâm tình đến thế sao?

Đến lúc này Vu Lang mới nhớ lại những gì vừa nói và có phần bẽn lễn vì đã nói quá sự thật.

Phản ứng của Vu Lang không qua được ánh mắt tinh tường của Tàn Lão Y:

- Tiểu bằng hữu vừa cố tình dối gạt lão?

Vu Lang đáp nhẹ:

- Dối gạt thì đúng nhưng không phải cố tình.

- Là ý gì?

Hít mạnh một hơi, Vu Lang giải thích:

- Nếu không kể vị huynh đệ đây đã từng xả thân cứu mạng cho mõ và gia sư thì ngay lần đầu gặp mặt mõ đã có cảm giác đây là vị huynh đệ đáng phải kết nghĩa kim lan. Và thật ra, nếu vị huynh đệ đây chậm mang thương thế, giữa mõ và y thế nào cũng có chuyện tam bái chi giao, kết tình huynh đệ. Lời mõ nói có thể là khó hiểu, chỉ khi lâm vào tình cảnh như mõ, lão mới hiểu.

Lão xua tay:

- Lão hiểu! Vì lão cũng đã có cảm nhận như thế ngay lần đầu gặp tiểu huynh đệ. Lão đã có ý định cùng tiểu huynh đệ kết bái vong niên.

Vu Lang nhìn sững lão:

- Sao lão có ý này?

Lão lắc đầu:

- Cũng như tiểu huynh đệ, lão không thể giải thích. Chỉ biết đó là những cảm nhận tự có, vượt qua sự hiểu biết của lão.

Ngẫm nghĩ một lúc, Vu Lang hỏi:

- Nếu mổ bằng lòng, lão ca còn giữ ý định đó không?

Tàn Lão Y chợt nói bằng giọng run run:

- Tiểu huynh đệ chịu gọi một kẻ tàn phế như ta là lão ca?

Vu Lang cũng bồi hồi không kém và cố che giấu bằng cách vùng cười lên:

- Lão ca tàn mà không phế, sao tiểu đệ phải ngại? Ha... Ha...

Tàn Lão Y quá mừng đến phải lắp bắp mãi không thôi:

- Tiểu lão đệ... tiểu lão đệ...

Vu Lang cắt ngang bằng cách chỉ vào Đường Thượng Thanh:

- Đệ đã từng xem Thượng Thanh đây là bái đệ của đệ! Nếu lão ca không ngại thì đệ ở hàng thứ hai và đây là tam đệ của lão ca. Lão ca không thể để tam đệ phải chết!

Tàn Lão Y phì cười:

- Ta thừa biết thế nào nhị lão đệ cũng tìm cách làm khó lại lão ca này. Nhưng không sao, đã là lão ca lại là lão Đại, ta đương nhiên phải chịu thiệt.

Vu Lang kinh ngạc:

- Nghĩa là lão ca vẫn có cách cứu tam đệ?

Tàn Lão Y gật đầu:

- Gọi là cách thì không đúng. Ta chỉ tạm thời giúp tam đệ giữ vững tâm mạch trong một thời gian để chờ nhị lão đệ đi tìm linh dược. Sống hay chết là nhờ ở phúc phận của tam đệ.

Vu Lang bàng hoàng:

- Chỉ được thế thôi ư?

Tàn Lão Y nhăn mặt:

- Là ta đã tận lực lắm rồi. Nhị lão đệ nói như thế có khác nào xem nhẹ lão ca?

Vu Lang phải cố nở một nụ cười:

- Đệ chỉ lỡ lời thế thôi, lão ca bất tất phải lưu tâm.

Dứt lời, Vu Lang định hỏi phải tìm linh dược gì và tìm ở đâu thì ở bên ngoài chợt có tiếng gọi:

- Vu Lang! Người ở đâu? Vu tiểu tử...

Tàn Lão Y kinh nghi:

- Tiếng ai gọi là nửa quen nửa lạ?

Vu Lang nghe được vội đáp:

- Đó là gia sư! Lão ca còn cảm nhận được đó là âm thanh quen thuộc, chứng tỏ lão ca có trí nhớ hơn người.

Khi thấy Vu Lang há miệng định đáp lại tiếng gọi của Thượng Quan Điền, Tàn Lão Y vội ngăn lại:

- Đừng lên tiếng. Ngay lúc này ta cũng chưa muốn gặp lại lệnh sư.

Vu Lang kinh ngạc:

- Trước khi đến đây đệ có điềm chỉ cho đệ tử bản bang, đệ không lên tiếng sao được?

- Lão đệ không nói ta cũng hiểu vì sao lệnh sư biết đường tìm đến đây. Chỉ cần đệ không lên tiếng, lệnh sư tìm không thấy chắc hẳn phải bỏ đi.

Vu Lang ngơ ngác:

- Lão ca nói gia sư sẽ không tìm được đệ? Thật thế ư?

- Rồi lão đệ sẽ rõ. Lệnh sư đang đến kìa, đừng lên tiếng nữa.

Đưa mắt nhìn ra quả nhiên Vu Lang nhìn thấy sư phụ đang đi xăm xăm đến. Và khi đi đến đủ gần, Vu Lang nghe sư phụ lại gọi:

- Vu Lang! Người không nghe ta gọi sao? Người ở đâu? Tàn Lão Y ở đâu?

Vu Lang nghiêng đầu định nói thì vào tai Tàn Lão Y thì bị lão ngăn lại.

Lão đưa tay chỉ vào tai, ý nói nếu Vu Lang lên tiếng sẽ bị Độc Long Thần Cái Thượng Quan Điền phát hiện.

Là đệ tử, khi sư phụ gọi mà không lên tiếng là bất lễ, huống chi chỉ cần Độc Long Thần Cái tiến thêm nữa về phía động khẩu chắc chắn Vu Lang sẽ bị sư phụ nhìn thấy. Do đó, Vu Lang cứ lúng ta lúng túng với vẻ mặt thật khó coi.

Biết ý, Tàn Lão Y khẽ chạm vào tay Vu Lang và hoạc vào nền động mấy chữ: “Đây là trận thế kỳ môn, lệnh sư sẽ không nhìn thấy”.

Vu Lang có phần nào nhẹ nhõm cho dù đang ân hận bởi để sư phụ phải kiếm tìm. Độc Long Thần Cái quả nhiên không nhìn thấy phần bên trong động khẩu, như trước đó Vu Lang đã nhìn và đã cho rằng động khẩu không đủ sâu nên không có người cư ngụ.

Ngược lại, Vu Lang không những nhìn thấy rất rõ mà còn nghe được từng lời lẩm nhẩm của sư phụ:

- Quái lạ, Tàn Lão Y không thể ở nơi nào khác ngoài chỗ mà tên Đà chủ đã chỉ, sao ta không tìm thấy kìa?

Không đành lòng, mấy lần Vu Lang định lên tiếng hoặc bước ra nhưng đều bị Tàn Lão Y ngăn lại.

Sau cùng, Vu Lang đành phải vạch xuống nền động: “Gia sư đang lo lắng, đệ tử không chịu được”.

Tàn Lão Y vạch xuống mấy chữ đáp lại: “Lệnh sư lo nhưng vô hại! Trừ phi lão đệ không muốn cứu tam đệ!”.

Vu Lang giật mình nhìn sững Tàn Lão Y, vì không hiểu từ việc phải xuất đầu lộ diện đến việc cứu mạng Thượng Thanh có điểm nào chung mà lão phải nói: “Trừ phi không muốn cứu mạng tam đệ”.

Như hiểu được, Tàn Lão Y lại nói:

- Ta chưa thể gặp lại lệnh sư lúc này. Sự xuất hiện của lệnh sư có thể khiến ta khó thi thố y thuật như đã nói.

Vỡ lẽ, Vu Lang đành bấm bụng gật đầu, hy vọng sau này khi gặp lại sẽ giải bày với sư phụ.

Đúng lúc đó, Độc Long Thần Cái bỗng cười toáng lên:

- Đây rồi! Ha... Ha... Ha...

Vu Lang giật mình lo sợ.

Tàn Lão Y trấn an:

- Trận thế này rất cao minh, lệnh sư dù phát hiện cũng không thể giải phá.

Vu Lang lại gật đầu, hy vọng sư phụ sẽ hiểu và bỏ qua cho lỗi lầm hôm nay.

Nào ngờ, Độc Long Thần Cái bỗng nói:

- Tàn Lão Y đã cao minh về y thuật, không ngờ cũng am tường trận thế kỳ môn. Thật bội phục.

Sau đó, Độc Long Thần Cái lại gọi:

- Vu Lang! Người không lên tiếng phải chăng đã bị Tàn Lão Y hạ độc thủ? Nếu vậy, ta sẽ phá trận đồ này và báo thù cho người.

Vu Lang kinh hãi:

- Nguy mất! Gia sư đang nghĩ lầm về lão ca, đệ phải giải thích mới được.

Tàn Lão Y nhanh tay chặn lại:

- Lầm thì lầm! Cứu mạng cho tam đệ mới là điều hệ trọng.

Độc Long Thần Cái chợt gầm lên:

- Tàn Lão Y! Nếu tệ đồ có mệnh hệ nào, lão đừng trách Thượng Quan mỗ sẽ làm cho lão không còn một chỗ dung thân.

Lời hăm dọa của sư phụ khiến Vu Lang là đệ tử cũng phải kinh hoàng! Vu Lang bật kêu lên:

- Sư phụ chớ hiểu lầm! Đệ tử...

Tàn Lão Y đưa tay ngăn lại nhưng đã muộn.

Âm thanh của Vu Lang bị ngưng giữa chừng khiến Thượng Quan thần cái động nộ:

- Vu Lang! Tàn Lão Y chớ hăm hại tệ đồ.

Bất đắc dĩ, Tàn Lão Y phải lên tiếng:

- Lão bất tất phải hốt hoảng. Ta là Tàn Y không phải là Độc Y.

Vu Lang vội phụ họa:

- Đúng đó, sư phụ! Đệ tử chưa kịp lên tiếng vì đang cùng lão lo chữa trị cho Đường huynh!

Tàn Lão Y cười lớn:

- May cho lão là còn có ta ở đây. Bằng không Đường tiểu tử phải uống mạng vì điều lầm lẫn của lão.

Thượng Quan Diên nôn nóng:

- Vu Lang! Nếu người thật sự vẫn bình an mau bước ra cho ta xem nào.
Nhìn Tàn Lão Y, thấy lão ra dấu bảo cứ đi, nhưng đừng đưa sư phụ bước vào.

Vu Lang bèn lên tiếng:

- Đệ tử sẽ ra ngay, sư phụ chờ đi loạn kéo bị thất lạc trong trận đồ.

Đang nói như thế, Vu Lang đọc được cách thức nhập trận do Tàn Lão Y vạch vệt trên nền động, hàm ý cho Vu Lang chỉ điểm cho sư phụ. Vu Lang lẩm nhẩm đọc theo và vệt gặt đầu:

- Nhờ lão chăm sóc cho Đường huynh, mỗi sau này nguyện có ngày báo đáp.

Câu nói của Vu Lang ám chỉ muốn che giấu việc cùng Tàn Lão Y kết bạn vong niên, vì sợ sư phụ quở trách là đã làm chuyện vượt quá bối phận.

Tàn Lão Y gặt đầu, nói hòa theo:

- Người yên tâm, ta sẽ chăm sóc.

Mới bước được hai bước, Vu Lang bỗng quay lại.

Tàn Lão Y nghi hoặc, hỏi lão trào:

- Có chuyện gì ư, lão đệ?

Sợ sư phụ ở ngoài nghe được, Vu Lang đưa một ngón tay lên môi:

- Suyt! Có một vật này đệ tình cờ nhặt được, có thể là do tam đệ đánh rơi. Lão ca cứ giữ lấy và nhớ bảo trọng. Đệ sẽ quay lại sau.

Trao cho Tàn Lão Y vật tròn tròn bằng sáp, đã xuất hiện bất chợt ở ngay chân Thượng Thanh, sau khi Thượng Thanh cùng Tuyết Ngân đối chiêu chạm chưởng. Vu Lang mới vội bước ra.

Nhìn thấy Vu Lang thật sự bình an, Độc Long Thần Cái mỉm cười:

- Suyt nữa ta đã nghi lầm Tàn Lão Y. Mong được lượng thứ.

Từ bên trong Tàn Lão Y đáp lại:

- Có những lầm lẫn vô hại và có những lầm lẫn rất có hại. Hy vọng sau này lão hãy nghĩ kỹ trước khi hành động.

Thấy sắc mặt của sư phụ chợt biến đổi như đang khó chịu trước lời lẽ hàm nhiều ẩn ý của Tàn Lão Y, Vu Lang vì không muốn giữa cả hai lại có

thêm những hiểu lầm nên vội kéo sư phụ rời đi. Vừa đi, Vu Lang vừa giải thích:

- Tàn Lão Y nói không sai, sau khi vương nội thương vì Băng Ngọc công phu, Đường huynh hãy còn một phần chân lực để bảo hộ tâm mạch. Sư phụ vì quá lo lắng đã giúp Đường huynh lưu thông huyết khí nên kể như vô tình đưa Đường huynh đến chỗ sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông. Ý của lão là vậy, sư phụ cũng đừng để tâm làm gì.

Thần Cái Thượng Quan Điền giật mình kinh hãi:

- Có chuyện này sao? Chao ôi! Nếu Đường tiểu tử có mệnh hệ gì, lỗi là do ta, ta sẽ ân hận suốt đời không nguôi.

Không muốn sư phụ cứ phải áy náy vì một lỗi lầm do tình cờ, Vu Lang tìm lời trấn an:

- Mọi việc xảy ra đều không ngoài thiên định, nào phải do sư phụ chủ tâm. Cũng may, nhờ có Tàn Lão Y với y thuật cao minh, Đường huynh tất sẽ vô sự. Hà...! Ngược lại, nếu Đường huynh phải uống mạng, đại ân mà Đường huynh dành cho bốn bang đệ tử không biết phải làm như thế nào để đền đáp.

Thượng Quan Điền tỏ vẻ thán phục.

- Y thuật của lão Tàn Y cao minh đến thế sao? Lão dùng phương cách gì để cứu mạng Đường tiểu tử?

Nhớ lại những gì Tàn Lão Y giải thích, Vu Lang đáp:

- Điều đầu tiên lão cần làm là giữ vững tâm mạch, chi trì sinh mạng bằng cách trực hàn khí khỏi nội tạng. Sau đó...

- Trực hàn khí ra khỏi nội tạng? Ái chà! Không lẽ Tàn Lão Y có nội lực uyên thâm, thượng thừa? Vì chỉ có như thế mới hy vọng trực được Hàn khí.

Vu Lang kinh ngạc:

- Bản lãnh của Tàn Lão Y như thế nào, sư phụ thật sự không biết rõ sao?

Thượng Quan Điền lắc đầu:

- Ta làm sao biết được khi lão vừa có tính thích cô độc khác người, vừa chưa từng cùng ai khác giao thủ đối chiêu? Xem ra, Tàn Lão Y chính là một cao nhân ẩn thế. Hà...

Vu Lang hoang mang:

- Nói như vậy, sư phụ không hề quen biết Tàn Lão Y?

- Ha... Ha... Ha... Cũng may điều đó chưa xảy ra! Ta thật sự không có chút hứng thú nào để giao du với giới y sư, nhất là phải nằm ườn ra đó, phơi bày nội tạng cho họ nhìn không sót một chỗ nào.

- Lạ thật! Giữa Tàn lão ca và sư phụ nhất định phải có người nhớ lầm. Không lẽ người đó chính là Tàn lão ca? Hoặc giả còn có một nhân vật nữa cũng có tính danh trùng với tính danh của sư phụ?

Còn đang ngẫm nghĩ, Vu Lang chợt giật mình vì nghe sư phụ gọi:

- Người đang suy nghĩ điều gì, Vu Lang? Sao ta hỏi người không đáp?

Nửa muốn nêu nghi vấn kia ra, nửa lại không dám, Vu Lang đành nói khóa lấp:

- Mong sư phụ lượng thứ. Vì đệ tử mãi lo nghĩ cho tính mạng của Đường huynh nên...

Lão ngắt lời:

- Còn gì nữa phải lo nghĩ? Chẳng phải người vừa nói Đường tiểu tử rồi sẽ bình yên vô sự sao?

Vu Lang thở dài:

- Đó là chuyện sau này, nếu Tàn Lão Y có đủ thời gian tìm linh dược kịp lúc để cứu mạng Đường huynh. Còn ngay lúc này chưa thể nói chắc được.

- Sao vậy? Mới rồi nghe người nói ta cứ ngỡ Tàn Lão Y đã có sẵn linh dược?

Vu Lang lắc đầu:

- Nếu được như sư phụ nói thì hay biết mấy.

- Lão cần linh dược gì để trị thương cho Đường tiểu tử?

- Lúc sắp nói cho đệ tử nghe điều này, sư phụ lại xuất, lão chưa kịp nói là cần linh dược gì?

Thượng Quan Điền lộ vẻ ưu tư:

- Tiếc thật! Nếu biết lão cần linh dược gì, vì đại ân của Đường tiểu tử, bằng mọi giá ta sẽ giúp lão.

Vu Lang cả mừng:

- Sư phụ nghĩ sao nếu đệ tử quay lại để hỏi lão điều này?

Thượng Quan Điền bĩu môi:

- Người chớ phí công vô ích. Nếu lão muốn nói thì đã nói rồi. Huống chi, lão lại sắp bày kỳ môn trận thế để ngăn ngừa ngoại nhân xâm nhập.

Suýt nữa Vu Lang quên đi lời căn dặn của Tàn Lão Y và nói hớ ra cách xuất nhập trận đồ như Tàn Lão Y đã ngấm ngấm chỉ điểm. Kịp nhớ lại, Vu Lang bảo:

- Từ bên ngoài chúng ta hỏi vọng vào. Nếu cần, lão sẽ nhờ chúng ta tìm giúp.

Thượng Quan Điền lắc đầu:

- Tính khí của lão rất khác người. Làm như người có khi lão lại nghĩ chúng ta cố tình dò xét lão.

“Sự cẩn thận của sư phụ không phải không có nguyên do. Dầu vậy, rồi ta cũng tìm cách quay lại để hỏi lão ca sau”.

Nghĩ thế, Vu Lang chợt hỏi sang chuyện khác:

- Theo hiểu biết của sư phụ, Nga Mi phái hiện giờ có thân nhận nam đệ tử không?

Thượng Quan Điền phì cười:

- Từ khi lập phái cho đến nay, có bao giờ Nga Mi phái phá lệ, thu nam nhân làm đệ tử? Sao người hỏi điều này?

Vu Lang đáp với sắc mặt trầm trọng:

- Vì đêm qua, khi sư phụ rời khỏi đệ tử, có một nhân vật xuất hiện và ám toán đệ tử. Nhân vật này như đã thi triển sở học của phái Nga Mi!

Thượng Quan Điền sửng sốt:

- Người nói ta mới nhớ! Điều gì đã xảy ra đêm qua? Khu trang viện là do ai phóng hỏa?

Vu Lang lo sợ vì nghĩ sư phụ sẽ quở mắng vì tội vô cớ phóng hỏa nên vội lược lại những gì đã xảy ra đêm qua.

Nghe xong, Thượng Quan Điền lên tiếng với vẻ kinh ngạc tột cùng:

- Nếu vậy, kẻ đó chắc chắn phải là đệ tử Nga Mi phái!

Vu Lang ngơ ngác:

- Sư phụ vừa nói Nga Mi phái chưa hề thân nhận nam đệ tử?

- Hừ! Điều này hoàn toàn đúng. Nhưng ai có thể cấm bọn sư thái giả làm nam nhân? Huống hồ đêm qua người không thể nhìn rõ lư sơn chân diện

mục của kẻ đó.

Vu Lang mấp máy môi như muốn lên tiếng phản bác nhưng không dám. Thấy vậy và hiểu rõ tâm trạng của Vu Lang, Bang chủ Cái bang nhấn nhó:

- Người muốn nói gì cứ nói! Đừng làm ra vẻ khẫu phục nhưng tâm bất phục.

Vu Lang đề quyết:

- Theo đệ tử, kẻ gian nhất định không phải đệ tử phái Nga Mi.

Thượng Quan Điền hất hàm:

- Vậy thì ai? Người nói đi!

- Là kẻ đang bị chúng ta và Băng Ngọc cung truy tìm.

- Là y? Sao người có ý nghĩ này?

- Như Đường huynh nghi ngờ, đã có kẻ vận dụng công phu của các phái để vu họa cho các phái bằng cách lén hạ sát môn nhân Băng Ngọc cung.

- Người nói như vậy là dựa vào chiêu Phật Quang Tâm Chiếu của phái Nga Mi do kẻ đó đem qua thi triển?

- Không sai! Ngoài ra theo đệ tử nhận định, cũng chính là kẻ đó vu họa cho sư phụ bằng chính tuyệt học Song Long chưởng.

Thượng Quan Điền bàng hoàng:

- Không lẽ y cũng biết tuyệt học này? Người có nhìn thấy y thi triển không?

Vu Lang nửa lắc nửa gật đầu:

- Tuy y không thi triển nhưng đệ tử biết y rất am tường.

Thượng Quan Điền trầm giọng:

- Sao người biết? Hay chính y đã tự thú nhận điều này?

- Y nào dám tự thú nhận. Chỉ có điều, y đã tự để lộ ra khiến đệ tử phải hiểu như vậy.

- Y để lộ như thế nào?

Vu Lang phì cười:

- Nhân lúc y bất phòng, đệ tử vừa đặt Đường huynh nằm xuống theo lệnh y vừa tìm cách vơ lấy hai nắm đất. Và khi đệ tử tung cả hai nắm đất khiến y không thể nào mở mắt, đệ tử còn kêu lên đó là chiêu Song Long Xạ Tinh.

- Song Long Xạ Tinh? Trong sở học của ta làm gì có chiêu nào mang danh xưng này?

- Y cũng kêu lên như vậy. Thử hỏi, nếu y không am tường sao y biết trong sở học bốn bang không hề có chiêu này?

Thượng Quan Điền sau một lúc ngó người liền lắc đầu quầy quậy:

- Biết rõ cách gọi của từng chiêu vị tất y phải am tường từng chiêu thức. Đó chỉ là sự vô đoán của người thôi.

Vu Lang chán nản:

- Nếu không phải như vậy sao y am tường tuyệt học Nga Mi? Dáng dấp của y chính là dáng dấp của một nam nhân, không thể do nữ cải dạng nam nhân như sư phụ nghi ngờ. Hơn nữa...

- Hơn nữa thế nào?

- Thật sự không hiểu sao lại có một nhân vật am tường tuyệt học của nhiều phái, kể cả sở học bốn bang, đệ tử không thể không nghi ngờ y!

Thượng Quan Điền xua tay:

- Được rồi! Cứ kể như người nói đúng, chờ khi tìm được kẻ đó, ta nhất định phải tra vấn y, từ đâu y biết được sở học của bốn bang. Hừ!

Thấy sư phụ có vẻ giận, Vu Lang vì không dám đề cập đến nữa nên phải hỏi sang chuyện khác:

- Đêm qua, vì muốn cấp báo cho sư phụ, đệ tử buộc phải phóng hỏa. Lúc đó sư phụ đang ở đâu, sao không kịp quay lại với đệ tử?

Thượng Quan Điền đang giận một bỗng trở lên giận mười:

- Nghe người nhắn ta càng thêm bức. Đêm qua không hiểu kẻ nào đã giở trò lừa mỵ hý lộng ta. Báo hại phải đến gần sáng ta mới quay lại thì đã thấy khu trang viện bị thiêu rụi! Hừ!

Vu Lang kinh ngạc:

- Là kẻ nào? Y đã hý lộng ra sao?

- Ta đang thu nhặt củi khô, chưa kịp đem về, kẻ đó không ra mặt cứ dùng những mẩu đá vụn ném loạn vào ta. Ta giận dữ đuổi theo, càng đuổi càng bị y đưa xa dần. Đến lúc nghĩ lại biết là lầm kế diệu hổ ly sơn, ta nhận ra thế là trời đã sáng bạch. Cuối cùng, y là ai ta không biết, điều gì xảy đến cho

người, ta cũng không hay. Hừ! Còn may là người đã liệu trước, cho tên Đà chủ đến báo tin, bằng không ta làm sao biết người đến chỗ Tàn Lão Y?

Đặt vào tâm trạng của sư phụ, Vu Lang biết sư phụ đang rất phẫn nộ. Vào lúc như thế này, nếu Vu Lang tìm cách tách ra hoặc nghĩ cố để quay lại với Tàn Lão Y là rất khó. Do đó, Vu Lang đành phải lẳng lặng theo chân, hy vọng sẽ có lúc sư phụ nguôi giận rồi sẽ liệu cách... Trong khi đó ở chỗ Tàn Lão Y vẫn diễn ra việc chữa trị!

Không lưu tâm đến vật tròn nhỏ bằng sáp vừa được Vu Lang trao cho, Tàn Lão Y cứ mãi mê sắp bày các vật dụng cần thiết!

Với đủ các loại kim châm ngắn dài, Tàn Lão Y nhìn sững vào Đường Thượng Thanh và không ngớt băng khuâng lo ngại!

Lão chợt lẩm bẩm thành lời:

- Làm cách nào ta có thể thi triển thủ thuật kim châm đả huyết?... Không thể thi triển thì cũng không thể bức dọn hàn khí ra khỏi tâm mạch!... Hà...! Khó quá!

Lúc đó, toàn thân Đường Thượng Thanh tuy không còn trắng xóa vì bị tuyết bao bọc nữa nhưng sự việc lại không dễ cho Tàn Lão Y! Bởi bao quanh thân Thượng Thanh lúc này là một lớp băng mỏng và trong suốt! Với hiện trạng đó, nếu Tàn Lão Y dùng kim châm vào lớp băng mỏng dĩ nhiên phải vỡ ra và trở lực này dù nhỏ cũng làm cho lực cầm kim châm của lão phải sai lệch đi ít nhiều!

Với thủ thuật kim châm đả huyết điều tối hệ là phải thi triển thật chuẩn xác, không được sai phạm cực nhỏ như một chân tơ! Thế nhưng, qua lớp băng tuy mỏng Tàn Lão Y thật khó lòng ước lượng được sức phóng kim. Và chỉ cần một sai lệch nhỏ, Thượng Thanh chắc chắn phải thảm tử!

Phân vân một lúc lâu để tìm biện pháp khả thi, Tàn Lão Y lại lẩm bẩm:

- Phá vỡ lớp băng trước thì không được! Chút nguyên khí còn lại của y sẽ vì thế bị tiêu tan, có thi triển thủ thuật cũng là thừa! Hừ!...

- Hoặc giả ta cầm thật chậm? Chờ khi xuyên qua lớp băng mỏng, ta sẽ dễ dàng cầm đúng độ sâu cần thiết? Hà! Như vậy cũng không xong! Vì có những lúc ta cần phải cầm năm bảy kim cùng lúc! Lúc đó, nếu chậm tay là sẽ toi mạng! Ái chà! Làm thế nào bây giờ?...

- Nếu không phải y là kẻ có đại ân đại nghĩa với tiểu lão đệ ta đâu phải hao phí nhiều tâm huyết như thế này? Thượng Thanh ơi Thượng Thanh! Không lẽ ngươi lại làm ta phải bội ước với vị tiểu lão đệ tri âm tri kỷ? Hừ! Sao ngươi không chết đi cho rồi!

Đang lúc thất vọng vì sợ phụ lòng kỳ vọng của Vu Lang là người mới kết nghĩa vong niên, Tàn Lão Y tình cờ chạm mục quang vào vật tròn nhỏ bằng sáp nọ!

Lão cầm lấy, bóp nhẹ và kêu lên:

- Là một hoàn linh đan?

Theo bản năng của một vị đại y sư, Tàn Lão Y bóp vỡ thuốc và đưa lên mũi ngửi...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Có Linh Đan Sinh Mạng Văn Hồi - Điều Bí Ẩn Xoay Quanh Ngọc Điệp

Hai tay của Tàn Lão Y chợt run lên bần bật, suýt nữa đánh rơi hoàn linh đan nọ xuống nền động! Lão kịp giữ chặt và bật lên tiếng kêu thảng thốt:

- Là Thiên Niên Hà Thủ Ô? Y được cứu rồi, sinh mạng của y chắc chắn sẽ được văn hồi!

Sau tiếng kêu, lão có phần hoang mang vì nhiều điều khó hiểu:

- Từ đâu y có được loại linh dược ta cần? Tiểu lão đệ khi nhặt được sao không nghĩ ra và cho y phục ngay hoàn linh đan này? Phải chăng y không kịp điểm chỉ cho tiểu lão đệ nên phải đánh rơi làm hiệu ám chỉ điều đó? Không đúng! Nếu y còn đủ lực để lấy ra thì y chắc chắn phải có đủ lực để tự cho linh đan vào miệng! Y không dùng phải chăng là vì y không biết hoàn linh đan này có thể giúp y chữa thương? Cũng không đúng, nếu là hoàn linh đan của y, tất y phải biết rõ công dụng! Y không biết vì đây không phải hoàn linh đan của y! Không phải của y thì là của ai? Đây là loại linh đan có diệu dụng cải tử hoàn sinh, bồi bổ nguyên khí đâu có chuyện của ai khác khinh suất đánh rơi để tiểu lão đệ tình cờ nhặt được? Ái chà! Càng nghĩ càng khó hiểu!

Sau tiếng thở dài, Tàn Lão Y lại lẩm bẩm:

- Bây giờ có được linh dược cũng khó cho y uống! Y bị lớp băng vây bọc, làm cách nào ta cho linh đan vào miệng y.

Lúc đó, Tàn Lão Y đang nhìn chăm chăm vào phần mặt của Thượng Thanh, lão chợt phát hiện ở dưới lớp băng, ngay mũi của Thượng Thanh có những vết ố mờ!

Lão khẽ kêu:

- Y đang thổ nạp mạnh dần? Sao lạ vậy? Không lẽ tự y có năng lực tự phục hồi?

Đặt vội tay hổ khẩu tay của Thượng Thanh, qua lớp băng cứng và mỏng Tàn Lão Y kiểm lại mạch tượng của chàng!

Lão chợt thất sắc và tỏ vẻ hốt hoảng khác thường!

Lão nhanh tốc phá vỡ lớp băng ngay trên miệng Thượng Thanh và nạp ngay hoàn linh đan nọ vào miệng chàng!

Không kịp ngồi tay, lão điểm vừa nhanh vừa mạnh vào ba bộ vị của Thượng Thanh, là Yết Hầu huyết, Phúc Kết huyết và Cự Môn huyết!

Ba huyết đạo vừa điểm, giúp Thượng Thanh dù đang hôn mê vẫn dễ dàng nuốt hoàn linh đan nọ vào nội tạng!

Lớp băng bao phủ toàn thân Thượng Thanh sau ba lượt điểm của lão liền bị vỡ toang!

Dưới mục lưa tinh tường và am hiểu của Tàn Lão Y, những hạt tuyết nhỏ li ti một lần nữa lại bắt đầu xuất hiện quanh thân Thượng Thanh!

Lão càng ngưng đọng thần sắc trước hiện trạng này và lập tức phô diễn bản lãnh!

Song thủ của lão luân phiên nhặt hết cây kim châm này đến cây khác! Và tuần tự, lão dùng cả hai tay để cầm từng ngọn kim châm vào khắp các huyết đạo của Thượng Thanh!

Vụt! Phập!

Vụt! Phập!

Lão thi triển càng lúc càng nhanh và có lúc với mỗi tay ba ngọn kim châm, lão cầm đủ sáu ngọn vào sáu bộ vị khác nhau trên người Thượng Thanh!

Những mũi kim châm càng được cắm vào thân thể của Thượng Thanh nhiều chừng nào thì trên khuôn mặt nhăn nheo của lão càng xuất hiện nhiều hạt mồ hôi chừng nấy!

Tuy thế lão vẫn không dám ngơi tay! Những mũi kim châm vẫn được lão tiếp tục phóng ra và làm cho toàn thân Thượng Thanh không ngớt run rẩy...

Đang lúc phải khẩn trương như vậy, dù không muốn nghe Tàn Lão Y vẫn nghe có tiếng quát hỏi lớn từ ngoài vọng vào:

- Vu Lang! Người định làm gì?

Tàn Lão Y thoáng nhãn mặt vì mừng tượng cảnh Vu Lang định lên vào với lão nhưng lại bị Thần Cái Thượng Quan Điền tình cờ phát hiện!

Lão nghe có tiếng đáp lại của Vu Lang:

- Ra là sư phụ! Đệ tử đang định hỏi Tàn Lão Y về linh dược cần tìm!

Có tiếng Thượng Quan Điền cất vấn:

- Người lẳng lặng bỏ đi không nói với ta một lời là có ý gì?

Vu Lang đáp:

- Đệ tử không nói vì sợ sư phụ không tán thành. Vì đệ tử nghĩ Tàn lão sẽ không đến nỗi khó tính như sư phụ nói.

- Hừ! Người sợ ta không tán thành nhưng vẫn giữ nguyên ý định, có phải người không còn xem ta là sư phụ?

- Đệ tử nào dám! Cho dù sư phụ đã lẳng lẽ dối theo, đệ tử cũng không hề có ý nghĩ đó!

Có một quảng yên lặng đủ cho Tàn Lão Y kịp nhận ra hơi thở của Thượng Thanh có phần trì trệ hung hiểm!

Lão hốt hoảng, tìm cách trút chân khí vào người Thượng Thanh!

Lão đặt hữu thủ vào Khí Hải huyết của chàng! Nhưng chưa kịp trút chân khí vào lão bỗng giật tay lại và kêu lên:

- Ôi chao!

Lập tức từ bên ngoài có tiếng hỏi hốt hoảng của Vu Lang:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi, lão ca?

Lão chưa có chủ ý nên chưa kịp đáp, có tiếng quát nạt của Thượng Quan Điền:

- Người vừa gọi ai là lão ca?

Vu Lang lúng túng đáp lại:

- Sư phụ! Là đệ tử gọi... gọi...

- Đứng lại! Người không được liều lĩnh, xông bừa vào trận như vậy!

Vu Lang đã nhập trận! Vừa đi vào Vu Lang vừa gọi:

- Mong sư phụ lượng thứ! Đệ tử sẽ giải thích sau!

- Hay lắm, Vu Lang! Hóa ra người đã biết cách thức nhập trận!

Chạy xộc vào động khẩu, Vu Lang thờ người nhìn Đường Thượng Thanh tuy vẫn nằm yên bất động nhưng ở hai khốe miệng lại được rì rì ứa huyết!

- Tại sao vậy, lão ca?

Tàn Lão Y lắc đầu:

- Nghịch hành chân khí! Dược lực của Thiên Niên Hà Thủ Ô đang bị hàn khí bao bọc, tạo cảnh lưỡng khí tương tranh!

- Thiên Niên Hà Thủ Ô?

- Là hoàn linh đan do tiểu lão đệ trao cho ta! Dược liệu đúng nhưng gặp phải hàn khí nhập tâm, việc tâm mạch không thể tiếp nhận dược liệu là điều ta không ngờ!

- Đó là hoàn thuốc đệ nhật dược của Đường tam đệ! Phải chăng vì thế tam đệ không dám tự phục lấy?

Có tiếng gọi của Thượng Quan Điền vọng vào:

- Đường tiểu tử đã làm sao rồi? Người còn không mau đưa ta vào sao, Vu Lang?

Vu Lang đưa mắt dò hỏi Tàn Lão Y.

Lão tuy gật đầu nhưng lại bảo:

- Lão đệ bất tất phải phí lực! Để ta triệt thoái trận đồ và lệnh sư sẽ tự đi vào!

Dứt lời, Tàn Lão Y vội chống hai tay xuống nền động và nhấp nhồm nhảy vào xó xỉnh mà lần đầu tiên Vu Lang đã nhìn thấy lão từ đó chui ra!

“Hóa ra lão ca phải vào đó để triệt thoái thế trận! Chính ở lần đầu, nhờ đó ta dễ dàng đưa Thượng Thanh vào đến tận đây và sau đó lão ca phải chậm xuất hiện vì còn lập lại trận đồ! Lão ca quá ư cẩn trọng!”.

Đang suy nghĩ, Vu Lang nhìn thấy sư phụ xuất hiện!

Vừa xuất hiện, Thượng Quan Điền cất giọng oang oang hỏi:

- Tàn Lão Y đâu rồi? Lão có cần ta tiếp trợ chân khí, giúp Đường tiểu tử ổn định nguyên khí không?

Từ xó xỉnh nọ, Tàn Lão Y đu mình lao trở lại:

- Tiểu tử đang cần luồng chân khí dương cương, chẳng hay lão huynh...

Thượng Quan Điền nhìn vào Tàn Lão Y như lần đầu tiên nhìn thấy:

- Bản thân công lực của mỡ cũng may là có từ tâm pháp nguyên dương! Và cũng may là cho đến giờ mỡ vẫn còn là một đồng nam! Mỡ có thể giúp được!

Tàn Lão Y nhìn sững Thượng Quan Điền:

- Vậy thì tốt quá! Tình trạng của tiểu tử vẫn đang lúc giằng co giữa được lực mang tính dương từ Thiên Niên Hà Thủ Ô với hàn khí đang công phạt! Nếu lão huynh có được chân khí nguyên dương có thể tiếp trợ cho tiểu tử từ Đan Điền huyết!

Thượng Quan Điền hăm hở rồi ngồi xuống và nhanh chóng tọa công!

Lão áp chưởng tay vào huyết Đan Điền của Thượng Thanh và lên tiếng hỏi trước khi thật sự trút chân khí:

- Mỡ bắt đầu được chưa?

Tàn Lão Y gật đầu:

- Lão huynh hãy trút từ từ từng chút một! Được rồi!

Thượng Quan Điền thản nhiên trút bớt chân khí vào nội thể Thượng Thanh! Trong khi đó, Tàn Lão Y cũng nhanh nhẹn cắm thêm vài ngọn kim châm nữa, giúp chân nguyên nội thể của Thượng Thanh dễ dẫn lưu!

Được một lúc, Tàn Lão Y thu tay về và nhìn Thượng Quan Điền vẫn tiếp tục hành công trút lực!

Nhân lúc đó, Vu Lang khẽ nghiêng đầu phụ nhĩ:

- Dường như gia sư không hề biết lão ca?

Tàn Lão Y gật đầu đáp khẽ:

- Tính cách của lệnh sư hoàn toàn khác với một Thượng Quan Điền ta đã biết trước kia! Không có lẽ có đến hai Thượng Quan Điền và lệnh sư là người mà ta chưa từng hội diện?

Vu Lang cũng nói:

- Có lẽ là vậy! Chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi!

Vu Lang vừa dứt lời liền có tiếng nói của Thượng Quan Điền vang lên:

- Điều gì là trùng hợp?

Tàn Lão Y vừa đưa mắt dõi nhìn sắc diện của Thượng Thanh vừa giải thích:

- Là do lão nói trước kia lão có biết một nhân vật cũng có tính danh là Thượng Quan Điền! Hóa ra không phải lão huynh!

Thượng Quan Điền kinh ngạc:

- Là nhân vật nào? Sao mờ không nghe nói đến?

Vu Lang chợt kêu:

- Lão ca nhìn kìa! Đường tam đệ đang có dấu hiệu hồi phục!

Tàn Lão Y gật đầu:

- Ta thấy rồi! Điều hung hiểm đã qua, cũng may nhờ có lệnh sư ra tay trợ giúp!

Thượng Quan Điền xua tay:

- Chỉ là đền đáp phần nào trong muôn một đại ân của Đường tiểu tử mà thôi! Lão chớ có quá lời tán tụng!

Tàn Lão Y cười nhẹ:

- Đừng nói là tán tụng, lão còn phải tạ lỗi lão huynh nữa mới đúng!

- Tạ lỗi? Về việc gì?

Tàn Lão Y đưa ra một ngón tay:

- Thứ nhất, là lão đã ngờ sai cho lão huynh. Thứ hai, là chưa được phép lão huynh, lão đã vội cùng lệnh đồ kết tình bằng hữu vong niên!

Thượng Quan Điền bật cười:

- Hãy khoan nói đến việc ngờ sai, riêng lão huynh nếu đã cùng tề đồ kết nghĩa kim băng, mờ là người có lợi dĩ nhiên đâu cần phải trách lão huynh? Ha... ha... ha...

Tràng cười của Thượng Quan Điền khiến Đường Thượng Thanh hồi tỉnh! Chàng lên tiếng thật yếu ớt:

- Điều gì khiến Bang chủ cao hứng?

Vu Lang kinh ngạc:

- Rốt cuộc Đường tam đệ đã tỉnh? Ha... ha... ha...

Lại nghe thêm một tràng cười nữa của Vu Lang, Đường Thượng Thanh ngơ ngác:

- Sao Vu huynh lại cười? Huynh gọi ai là tam đệ?

Vu Lang giải thích:

- Chuyện là thế này...

Đến khi nghe xong, Đường Thượng Thanh mới nhận ra sự hiện diện thêm nữa của Tàn Lão Y! Chàng gượng ngồi dậy:

- May nhờ có tiền bối...

Vu Lang xua tay ngăn lại:

- Vu mỗ vừa nói rồi, trừ phi giữa chúng ta không kết nghĩa đệ huynh, bằng ngược lại...

Nhận thấy Thượng Thanh đang yếu ớt dùng tay ra hiệu, Vu Lang bèn bỏ lửng câu nói để Thượng Thanh có dịp lên tiếng:

- Vu huynh chớ vội, hãy chờ tại hạ nói xong huynh sẽ hiểu!

Chàng lại đưa mắt nhìn Tàn Lão Y với nét mặt nhăn nheo đang hằn nhiều nếp suy tư:

- Ân cứu mạng, tại hạ không dám nói đến hai chữ đáp đền! Đã thế, tiền bối còn tự hạ, xem tại hạ và Vu huynh như tình thủ túc, tại hạ thật không dám đương! Huống chi, so về bối phận, đến gia sư khi còn sống vẫn kính phục và mặc nhiên xem tiền bối như bậc huynh trưởng! Suy cho cùng, tại hạ nào dám có hành vi vượt quá phận!

Tàn Lão Y nửa như gật nửa như không, chợt hỏi:

- Lệnh sư chẳng hiểu là vị cao nhân nào?

Chàng đáp:

- Gia sư tuy là nhân vật thuộc giới giang hồ nhưng vì thường xem nhẹ những phù hoa hư ảo nên hay xa lánh cõi hồng trần! Đồng đạo giang hồ thường gọi gia sư là Ô Mộc cư sĩ!

Tàn Lão Y kinh ngạc:

- Là Ô Mộc cư sĩ? Từ lúc nào Ô Mộc cư sĩ thu nhận tiểu bằng hữu làm truyền nhân?

Tuy lấy làm lạ về câu hỏi có phần dò xét của Tàn Lão Y nhưng Đường Thượng Thanh vẫn đáp:

- Nghe gia sư thuật lại, người đã tình cờ cứu tại hạ khỏi một biển lửa, khi đó tại hạ hãy còn ốm ngửa! Kể từ đó, gia sư mặc nhiên xem tại hạ là truyền nhân!

Tàn Lão Y chợt phẩy tay:

- Thôi, không phải nói đến những chuyện không hay đó nữa và cũng không cần bàn đến bồi phạt. Theo ta, ta đã cùng Vu lão đệ kết bái vong niên và nếu tiểu bằng hữu ưng thuận lời đề xuất của Vu lão đệ, hãy gọi ta bằng hai chữ “lão ca” là được rồi!

Chàng kinh ngạc trước sự thay đổi khá đột ngột của Tàn Lão Y, nhưng chưa kịp lên tiếng, dù là ưng thuận hay khước từ, Độc Long Thần Cái Thượng Quan bang chủ chợt cười lên thích thú:

- Ha... ha... ha! Vậy thì Tàn Lão Y phải gọi lão khất cái này như thế nào kìa?

Tàn Lão Y thản nhiên đáp lại:

- Cứ theo bồi phạt mà gọi, nếu Bang chủ thích, lão không ngại nhận là tiểu đệ của Bang chủ!

Nào ngờ, Thượng Quan Điền lại chối đây đẩy:

- Mỗ chỉ nói đùa thôi! Nếu tự nhận là trưởng bối của một người như Tàn lão, một mình mỗ phải có trách nhiệm quan tâm vừa cho tề đồ vừa cho Tàn mỗ, mỗ đương sao nổi! Mỗ chỉ mong được Tàn Lão Y xem như bằng hữu là đủ lắm rồi!

Vẫn với thái độ thản nhiên, Tàn Lão Y bảo:

- Tùy Bang chủ định liệu, lão thế nào cũng được!

Đến lúc này Vu Lang mới dám trước mặt sư phụ mà gọi Tàn Lão Y và Đường Thượng Thanh:

- Lão ca! Tam đệ!

Thượng Thanh cũng gọi:

- Đệ không biết nói thế nào để tỏ lòng cảm kích đối với Tàn lão ca và Vu nhị ca?

Tàn Lão Y xua tay:

- Bất tất phải nói lời cảm kích, tam lão đệ nên nhanh chóng tọa công để phục hồi chân lực! Chỉ cần làm như vậy là đủ để cảm kích lão ca này!

Thượng Quan Điền bỗng đứng lên:

- Để tiện cho lệnh đệ tọa công, mỗ đành phải lui bước!

Tàn Lão Y gật đầu:

- Đã thế, lão không tiện lưu lại! Bang chủ hãy保重!

Thượng Quan Điền quay lại nhìn Vu Lang:

- Người cũng nên theo ta! Chờ khi tam đệ người hoàn toàn khôi phục hãy gặp lại sau!

Vu Lang tuy không muốn đi ngay lúc này nhưng lệnh là lệnh của sư phụ khó thể trái mệnh!

- Tam đệ hãy bảo trọng! Lão ca! Rồi đệ sẽ có lúc đến vấn an lão ca!

Tàn Lão Y máy máy đôi môi một lúc mới buông được một lời:

- Nhị lão đệ cũng vậy, hãy bảo trọng!

Tinh ý, Đường Thượng Thanh như nhận ra thái độ khang khác của Tàn Lão Y nên khi Thượng Quan Điền và Vu Lang vừa đi khuất chàng hỏi vội:

- Lão ca như có điều miễn cưỡng? Phải chăng là do việc kết giao là ngoài ý muốn của lão ca?

Không đáp, Tàn Lão Y ra dấu bảo chàng đừng lên tiếng!

Không những thế, lão còn vạch vài chữ vào nền động cho chàng đọc: “Hãy chờ ta một lúc!”.

Khá nhanh, lão lao vào một góc động rồi nhanh chóng lao trở lại! Lão lại vạch xuống nền động: “Tuy ta đã lập lại trận đồ nhưng tốt hơn hết lão đệ đừng lên tiếng!”.

Không cho chàng lên tiếng mà chính lão lại lên tiếng:

- Sao tam lão đệ không bắt đầu việc tọa công? Đừng để quá muộn, không nên!

Miệng lão nói khác, tay lão lại vạch những chữ khác:

“Chớ vội tọa công! Chờ ta xem lại kinh mạch của lão đệ đã!”

Như người đang mơ ngủ, Đường Thượng Thanh cuối cùng vẫn không hiểu tại sao Tàn Lão Y lại có thái độ kỳ lạ này! Và chàng càng không biết lão đang đề phòng ai!

Thế nhưng, sau khi xem qua toàn bộ kinh mạch cho chàng, lão chợt lẩm bẩm:

- Lạ thật! Chẳng lẽ ta nghĩ lầm?

Chàng hạ thật thấp giọng:

- Lầm chuyện gì, lão ca?

Lão xua tay khẽ bảo:

- Ta cần phải suy nghĩ lại! Lão đệ tọa công đi!

Thái độ lão quá kỳ quặc, khiến cho Đường Thượng Thanh phải lâu lắm mới trút bỏ được mọi tạp niệm để tọa công như lão nói!

Trong khi chàng tọa công, Tàn Lão Y hết ngấm nhìn chàng như muốn dò xét lại nhẹ nhàng lui tới ở góc động như để tâm theo dõi bên ngoài!

Chưa hết, lão còn lui cui một lúc lâu cũng ở góc động đó và chỉ khi chàng lên tiếng lão mới quay lại! Chàng hỏi:

- Lão ca đang tìm kiếm vật gì?

Quay lại, lão bất ngờ hỏi chàng:

- Lão đệ đang tọa công vẫn bình thường?

Chàng nghi hoặc:

- Vẫn bình thường! Sao?

Không ngờ ngác:

- Vậy thì lạ thật! Ta thật sự không hiểu!

- Không hiểu chuyện gì, lão ca?

-...

Thấy lão vẫn không chịu đáp, chàng buột miệng nói hết những nghi hoặc của chàng:

- Chính tại hạ mới không thể hiểu được những thái độ của tiền bối thì có! Nếu việc kết giao là miễn cưỡng, tiền bối cứ xem như không hề có! Và bây giờ tiền bối hãy giải thích xem điều gì đã khiến tiền bối phải dè dặt? Tiền bối đề phòng ai? Là tại hạ hay là sư đồ của Vu Lang huynh? Nếu tiền bối không giải thích, tại hạ đương nhiên phải nghĩ tiền bối đang lo ngại về sự hiện diện của tại hạ! Tại hạ đành phải ghi nhận ân cứu mạng của tiền bối và quyết sẽ đáp đền!

Như không lưu tâm đến những gì Đường Thượng Thanh vừa trút ra, lão chột thờ dài và hỏi chàng:

- Đại tính của lão đệ thật sự ở họ Đường?

Chàng ngẩn người nhìn lão! Lão vẫn gọi chàng là “lão đệ” chứng tỏ không hề có sự miễn cưỡng ở chuyện kết giao! Và như vậy thái độ của lão là từ những nguyên nhân khác! Chàng dịu giọng:

- Gia sư tin như vậy nên đệ không thể không ở họ Đường!

- Nguyên nhân nào khiến lệnh sư nghĩ lão đệ ở họ Đường?
Chàng có phần khó xử! Sau cùng chàng đành thổ lộ:
- Có một vật luôn ở bên người đệ! Trên vật đó có chữ Đường, chắc hẳn đó là đại tính của đệ!
- Vật gì?
Đã trót thổ lộ, chàng đành phải đáp:
- Một vật gọi là Liễu Yểm Ngọc Điệp!
Lão xoè tay:
- Vật đó đâu?
Chàng cho tay vào bọc áo và phải đỏ mặt lấy tay ra:
- Đệ vẫn luôn mang theo bên mình nhưng một năm trước đã bị chủ nhân Xích Huyết kiệu đoạt mất!
Trên mặt lão có phần thất vọng:
- Mất rồi sao?
Chàng nghi ngại:
- Bên mình của đệ đang có một mảnh khác, lão ca có muốn xem không?
Lão giật mình:
- Còn một mảnh nữa sao? Trên mảnh đó có chữ gì?
Chàng như nổi gai khắp người:
- Như lão ca rất am tường những ẩn tình liên quan đến Liễu Yểm Ngọc Điệp?
Lão nôn nóng đến phải gắt:
- Mau đưa ta xem mảnh thứ hai nào?
Chàng đành phải lấy ra đưa cho lão! Vừa đưa chàng vừa bảo:
- Trên mảnh này có chữ “Hạ”, không biết là của Tam Bối, Ngũ Bối hay của ai khác!
Tay vừa chạm vào mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp lão liền rút tay lại:
- Ai nói cho lão đệ biết về Tam Bối, Ngũ Bối?
Chàng hoang mang:
- Không lẽ lão đệ không nên biết?
- Ai nói?
Tiếng nạt của lão khiến chàng giật mình, và suýt nữa phát tác lại!

Thấy thế, lão dụi giọng:

- Điều này rất hệ trọng, lão đệ nên nói rõ tất cả!

Chàng kèm nén lại:

- Một người ở họ Hoắc trước khi chết đã nói qua cho đệ nghe!

- Hoắc Phi Thước! Y chết rồi sao? Lúc nào? Do ai hạ thủ?

Lão kinh ngạc một thì chàng kinh ngạc đến mười:

- Lão ca biết rõ Hoắc tiền bối?

Lão định quát nạt vì chàng chậm đáp lời nhưng kịp nhớ lại nên có phần dụi giọng:

- Vì ta biết nên ta mới hỏi! Lão đệ mau nói cho ta nghe nào!

Thán phục lão là người tốt nhặn, chàng đáp:

- Câu chuyện bắt đầu từ Hoàng Thạch cốc! Hoắc tiền bối đã tìm đến Hoàng Thạch cốc để hỏi về Kim Sa công phu và diễn biến đã xảy ra!...

Hoàn toàn không đả động gì đến nhân vật quan trọng nhất, là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, chàng vừa dứt lời lão hỏi luôn một thôi dài:

- Mảnh Liễu Yếm Ngọc Điệp của họ Hoắc đã bị mất?

Chàng gật đầu:

- Kể cả Thiên Niên Hà Thủ Ô cũng bị nhân vật Cốc chủ kia lừa lấy đi!

- Y tự nhận là Tứ Bối?

- Đúng vậy! Bằng không đệ làm sao biết được!

- Y gọi Đoàn đại bối là tặc tử?

- Đệ có nghe như vậy nhưng không hiểu nguyên nhân!

- Và y nói cho lão đệ ở hàng Nhị Bối?

- Đó là lần đầu tiên đệ nghe như vậy!

- Y còn bảo hãy báo thù cho Ngũ Điệp?

- Kể cả việc phải tìm Tam Bối ở Kim Sa đại mạc nữa là hai việc Hoắc tiền bối ủy thác cho đệ!

Đến lúc này Tàn Lão Y mới xoa hai tay vào nhau:

- Vậy là rõ rồi! Lão đệ thật sự ở họ Đường và là Nhị Bối trong Ngọc Điệp ngũ bối!

Chàng hỏi vội:

- Thế nào là Ngọc Điệp ngũ bối? Có liên quan gì đến Liễu Yểm Ngọc Điệp?

Lão không đáp vội mà lại hỏi tiếp:

- Lão đệ lần đó tìm đến Hoàng Thạch cốc để làm gì?

Chàng không thể không đáp:

- Vì nghe danh Cốc chủ Hoàng Thạch cốc thông kim bác cổ, có kiến văn uyên bác, đệ tìm đến để chỉ hỏi đúng hai câu như đệ vừa hỏi lão ca!

Lão vờ như không hiểu lời nhắc khéo của chàng, vẫn thản nhiên hỏi tiếp:

- Vì sao lão đệ có được mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp của Ngũ Bối?

Chàng kêu lên kinh ngạc:

- Lão ca bảo sao? Mảnh này là của Ngũ Bối à, nói vậy họ Hạ là họ của Ngũ Bối? Còn lão ca, lão ca là thế nào trong Ngũ bối Ngọc Điệp?

Lão xua tay:

- Chuyện đó để sau hãy nói! Lão đệ cứ đáp lời ta trước đã!

Một lần nữa chàng phải nhân nhượng, và hy vọng sau đó lão sẽ giải tỏa biết bao nhiêu nghi vấn của chàng:

- Sau khi an táng Hoắc tiên bối, đệ tình cờ chạm trán Xích Huyết kiêu! Đệ do bản lĩnh non kém nên vừa mất mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp vừa bị bắt giữ...

Chàng thuật lại cho lão nghe những cay đắng khắc nghiệt đã chịu đựng trong suốt thời gian bị giam giữ, từ Biệt Hối động đến Tử động! Và chàng cũng nói qua những gì còn lưu lại của Hạ ngũ bối! Riêng chuyện có liên quan đến bức họa đồ được chạm khắc trên vỏ kiếm Ngọc Điệp chàng cố tình giữ kín, vì đó chưa phải là một bức họa đồ như chàng nghĩ!

Nghe xong, Tàn Lão Y nghiêng răng phần nộ:

- Người của Xích Huyết kiêu thật độc ác! Sẽ có ngày ta vì Hạ chủ nhân báo thù! Hừ!

- Chủ nhân? Sao lão ca gọi Hạ ngũ bối là chủ nhân?

Tàn Lão Y cười gượng như bị ai đó phát hiện sự lờ lờ:

- Không có gì, lão đệ bất tất phải để tâm! À, nhân đây ta mới hiểu tại sao lão đệ chưa đến nổi thiệt mạng cho dù bị gian nhân cố tình hãm hại!

Chàng kinh ngạc:

- Gian nhân nào? Nói về hãm hại phải chăng lão ca muốn nói đến thương thế của đệ?

Lão gật đầu:

- Đúng là ta đang nói đến chuyện này! Số là...

Chàng cướp lời:

- Số là đệ đã cùng môn nhân Băng Ngọc cung tử đấu qua ước hẹn một chiêu! Võ công không bằng người, đệ thảm bại là lẽ thường tình, nào dám gọi đối phương là gian nhân?

Tàn Lão Y lắc đầu quày quật:

- Mọi chuyện trước sau như thế nào ta đã nghe nhị lão đệ kể qua! Gian nhân mà ta đang đề cập đến không phải ám chỉ môn nhân Băng Ngọc cung!

- Ngoài môn nhân Băng cung còn có ai đáng để đệ xem là gian nhân?

Lão hừ nhẹ:

- Có đấy! Chính vì lẽ đó, khi này ta đã phải có thái độ bất thường như lão đệ có ý giận!

Chàng hoang mang:

- Không lẽ lão ca muốn ám chỉ Bang chủ Cái bang?

Lão kinh ngạc:

- Sao lão đệ biết ta muốn ám chỉ y?

Chàng mỉm cười:

- Lúc mới rồi ở đây ngoài lão ca chỉ có ba người đều là khách! Nếu không kể đệ thì còn lại hai! Riêng Vu huynh vẫn được lão ca gọi là nhị lão đệ, chứng tỏ lão ca không đề cập đến Vu huynh! Chỉ còn lại mỗi mình Bang chủ Cái bang là thuộc diện nghi vấn! Không đúng sao?

Lão gật đầu:

- Lão đệ rất thông tuệ! Đúng là y, kẻ ta đang hết sức nghi ngờ!

- Sao lão ca phải nghi ngờ? Không phải vừa rồi chính Bang chủ Cái bang đã vì đệ mà chịu hao tổn nguyên khí đó sao?

Lão lại gật:

- Chính vì thế ta càng thêm nghi ngờ! Này nhé, nếu không phải lão đệ “được” y cố tình vỗ nhẹ một cái, giúp huyết khí dễ lưu thông lão đệ đâu phải hôn mê trầm trầm và bị hàn khí có dịp công phạt tâm mạch?

Chàng nhớ lại cái võ thật mạnh thật đúng lúc của lão cái:

- Lão chỉ muốn giúp đệ, rõ ràng là vậy!

Tàn Lão Y vẫn nghi ngờ:

- Còn nữa, trước kia ta có biết một người thuộc hạng gian trá cùng có một tính danh là Thượng Quan Điền! Chỉ có một kẻ trá ngụy như vậy mới có thể thần nhiên lộng giả thành chân, hại người mà làm cho người ta phải tin rằng đã chịu ân của y!

- Người mà lão ca đã biết như thế nào? Diện mạo và thân phận có giống Bang chủ Cái bang không?

Lão lắc đầu:

- Đã gần năm mươi năm trôi qua, diện mạo còn có thể thay đổi nói gì đến thân phận? Thượng Quan Điền ta biết khi đó chỉ là một kẻ tiểu nhân, bản lĩnh kém cỏi, đâu thể so với một Thượng Quan Điền hiện là nhất bang chủ?

- Vậy lão ca sao phải nghi ngờ?

- Được một lúc ngăm nhìn tận tường diện mạo của y, ta có cảm nhận diện mạo của Thượng Quan Điền bây giờ có nhiều điểm giống với tên Thượng Quan Điền năm xưa!

Chàng nhăn mặt:

- Người giống người, tên trùng tên là chuyện vẫn xảy ra kia mà?

- Hừ! Nhưng ta không thể quên được tên Thượng Quan Điền phản trắc đó!

Chàng lộ vẻ quan tâm:

- Y đã làm hại gì lão ca?

Lão vỗ hai tay với phần hai chi dưới rỗng không:

- Đây là kiệt tác của y! Ngày nào mà ta còn sống còn phải chịu cảnh tàn phế này ngày đó ta còn nhớ y!

- Y đã hãm hại lão ca như thế này thật sao? Sau đó lão ca không tìm y để báo thù?

- Ta có tìm nhưng hơn mười năm ta ẩn tích, Thượng Quan Điền cũng biệt dạng!

- Chuyện như thế nào, lão ca?

Tàn Lão Y cay đắng thuật lại:

- Ta và y thật sự không quen nhau! Nhưng có một lần ta và y cùng tình cờ chạm trán! Lúc đó, cả hai đều bất ngờ phát hiện một quyển kinh thư ở dưới một ngôi mộ cổ bị bọn trộm khai quật để lại! Để tránh việc tranh giành dẫn đến phải giao chiến, ta bảo y là ta chỉ thích những gì liên quan đến y thuật! Nếu trong quyển kinh thư còn những gì ngoài y thuật thì y cứ lấy! Y xem qua và ném cho ta phần hạ! Sau đó...

Chàng đoán:

- Sau đó vì quá tham lam, y lên quay lại và hạ thủ lão ca?

Lão gật đầu:

- Lão đệ đoán không sai! Do phần thượng là phần độc kinh với những loại trận thế mang hơi hướm tà đạo, y xem qua liền chiếu theo đó lập trận dụ ta đi vào! Bị vây hãm ta buộc phải vận dụng tâm cơ với những gì liên quan đến trận thế kỳ môn ở phần Hạ để tìm cách thoát hiểm! Ta sắp thoát thì bị y xông vào! Do bất ngờ nên ta vương phải độc thủ của y! Cũng may, trước đó ta đã kịp nhớ hết quyển y kinh và đã phá hủy! Y dùng nhiều nhục hình tàn khốc để hành hạ và tra khảo ta! Sau cùng, khi ý đồ không đạt, y hậm hực bỏ đi, để ta lại một mình với thương thế cực kỳ nghiêm trọng!

Chàng phần nộ:

- Lại có hạng người tham lam và tà ác thế sao?

Lão gật đầu:

- Bởi đó, do ngờ Thượng Quan Điền bây giờ là tên tiểu nhân năm xưa, ta nghĩ chính y đã cố tình hại chết lão đệ tuy nhìn bên ngoài là giúp đệ!

Chàng trấn an lão:

- Đệ vẫn bình an, chứng tỏ Bang chủ Cái bang là kẻ thật lòng! Lão ca bất tất phải đa nghi!

- Hừ! Ta vẫn còn nghi ngờ cho đến khi nào ta tin chắc là có đến hai Thượng Quan Điền!

- Được rồi! Sau này đệ nhất định sẽ giúp lão ca truy tìm tên Thượng Quan Điền kia!

Định nói như thế là để hỏi lão về Ngọc Diệp ngũ bối, nào ngờ Đường Thượng Thanh vừa dứt lời liền nghe lão bảo:

- Lão đệ thử vận khí một lần nữa, xem có điều gì bất ổn không?

Chàng khó chịu:

- Lão ca lại nghi ngờ Bang chủ Cái bang vờ truyền công lực cho đệ để ngầm ngầm hãm hại đệ sao?

Lão bảo:

- Cần tắc vô ưu! Biết đâu ta ngờ đúng và nhờ đó ta còn kịp giải nguy cho đệ!

Hóa ra lão chỉ vì lo cho chàng! Chàng cười gượng:

- Đệ và lão ca chỉ mới kết giao, sao lão ca lại quá quan tâm đến đệ?

Lão cũng cười thật gượng:

- Biết làm thế nào khi ta lại là lão ca của lão đệ? Đệ vận khí đi?

Chàng nói trong tâm trạng cảm kích:

- Đệ không cần thử cũng biết là vẫn ổn! Đa tạ lão ca đã quan tâm!

Thấy chàng không chịu nghe theo lời. Lão bèn giải thích rõ:

- Lão đệ tuy có cơ duyên là nhờ có quái phong ở Tử động mà luyện được Kim Sa tâm pháp, nhưng tâm pháp đó sẽ bị phá vỡ nếu ác nhân lợi dụng lúc truyền công đã lén lưu lại một ít hàn khí tại một trong Bát đại mạch! Không phát hiện sớm để khu trục, sau này đệ sẽ gặp hậu quả khó lường!

Chàng mỉm cười:

- Nếu còn chút nào hàn khí đệ đã phát hiện rồi, lão ca yên tâm!

Lão thở dài:

- Hà! Là ta chỉ lo cho lão đệ thôi! Huống chi Kim Sa tâm pháp rất khó luyện, chỉ có lão đệ nhờ có phúc phận hơn người nên tình cờ luyện thành!

Chàng bỗng nghĩ đến Hoắc Phi Thước nên hỏi:

- Nghe nói để luyện Kim Sa tâm pháp đến đại thành cần phải có Thiên Niên Hà Thủ Ô ở vùng băng giá, đúng không lão ca?

Lão kinh ngạc:

- Sao lão đệ biết? Mà nhắc đến Thiên Niên Hà Thủ Ô ta mới nhớ, trong người lão đệ sao lại có một hoàn linh đan được phối chế từ Thiên Niên Hà Thủ Ô?

Chàng kinh ngạc:

- Đệ làm gì có hoàn linh đan như lão ca vừa nói?

Tàn Lão Y nghi hoặc, định nói cho chàng biết về việc Vu Lang đã nhặt được hoàn linh đan như thế nào, bất ngờ ở bên ngoài có tiếng chấn kinh vang lên.

Ầm!

Tàn Lão Y thất sắc định đi vào góc động để xem xét, Đường Thượng Thanh bỗng quát:

- Lão ca hãy cẩn trọng! Hay cho cuồng đồ! Đỡ!

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Vượt Trận Đồ Gian Nhân Xuất Hiện - Dụng Cơ Quan Thoát Khỏi Hiểm Nguy

Cùng một lúc với Thượng Thanh, nghe tiếng hô hoán của chàng Tàn Lão Y đành bỏ dở ý định đi đến góc động để kịp quay lại và xuất thủ vào đối phương, một hắc y nhân đen trùi trùi với chân diện che kín cả đầu mới vừa xuất hiện!

Vù... vù...

Hắc y nhân có phần bất ngờ vì sự phát hiện quá nhanh nhạy, đồng thời là sự liên tay hợp chưởng của Thượng Thanh nên phải khoa chân lùi và nhảy về một phía!

Ầm!

Bị hụt chiêu và nhất là một phần vật dụng trong thạch động bị chưởng kinh lao theo đà phá hủy, Tàn Lão Y phần nộ! Lão chống khê tay vào nền động để tung người lao vút vào hắc y nhân.

- Tặc đồ! Người làm sao vào được Cửu Cung thạch trận của lão phu! Đờ!

Vù... vù...

Hắc y nhân vẫn chưa lên tiếng! Vừa nhìn thấy bóng chưởng to sầm của Tàn Lão Y lao đến, hắc y nhân ung dung hất mạnh đòn chưởng đỡ vào.

Vù... vù...

Một chưởng của hắc y nhân tuy đơn giản nhưng khi hiển hiện lại tỏ ra là một kinh lợi hại!

Ầm!

Tàn Lão Y như một quả cầu vừa bị chạm vào vật chắn vững chắc phải bay bật về phía sau thật hung hiểm!

Lo lắng cho Tàn Lão Y, Đường Thượng Thanh vội lao đến định đưa tay đỡ lấy lão. Nào ngờ, chàng nghe thấy lão khẽ quát:

- Đừng đón đỡ! Ngược lại, hãy quật vào ta một kinh! Nào!

Tiếng quát của lão tuy khẽ nhưng lại toát ra một uy lực như một mệnh lệnh! Đường Thượng Thanh với một ý nghĩ chợt lướt qua tâm tưởng liền nhanh tay đẩy vào thân hình ngẩn ngui của lão ca một chưởng.

- Lão ca cần trọng! Đi!

Bung!

Vút!

Đúng với ý nghĩ của Thượng Thanh, bị kinh lực va vào toàn thân Tàn Lão Y lập tức chuyển đổi phương hướng hoàn toàn ngược lại và bay vút vào hắc y nhân!

Tàn Lão Y bật cười qua kẽ răng:

- Ha... ha... ha...! Nằm xuống nào, tặc đồ!

Vù... vù...

Tuy có bất ngờ trước đấu pháp kỳ dị của Tàn Lão Y nhưng vì thế Hắc y nhân phải mở miệng rít lên phần nộ:

- Là lão Tàn người tự tìm đến cái chết! Xem đây!

Vù... vù...

Cung cách phát chưởng của hắc y nhân chợt thay đổi. Song thủ bỗng chập lại làm một và thần tốc khai mở về hai bên, tạo một tia chớp kinh thật dũng mãnh, lối phát kinh của hắc y nhân vững chãi như một ngọn núi sừng sững uy nghi!

Mục kích được thân thủ này, Tàn Lão Y bất ngờ kêu khẽ:

- Phục Ma chưởng!

Tiếng kêu của Tàn Lão Y lập tức bị tiếng chấn kinh che lấp.

Ầm!

Vút! Hự!

Lần này nhìn thấy Tàn Lão Y bị chấn bay, Đường Thượng Thanh thừa biết là có điều chẳng lành! Chàng một lần nữa phải động thân lao đến để đón đỡ thân hình lão ca!

Chàng ngỡ đúng! Tàn Lão Y hiện đang nhắm nghiền hai mắt với nhịp thở nhẹ thoảng đường tơ!

Bất nhần đến cùng cực, Đường Thượng Thanh vội đặt lão ca nằm xuống, kịp lúc hắc y nhân quật ra một kinh tối hậu:

- Người nữa, tiểu tử! Nạp mạng!

Vù... vù...

Đang khom người vọt đứng lên, Đường Thượng Thanh bật thét phần nộ:

- Dễ thế sao? Đờ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Chàng loạng choạng thối lui và phải kinh tâm động phách vì phát hiện dư kinh vừa rồi đang làm cho lão ca Tàn Lão Y phải lăn lông lốc!

Vội ổn định cước bộ, Thượng Thanh tung người chộp giữ thân hình lão ca!

Đang lúc đó, hắc y nhân cười rống lên:

- Ha... ha... ha...! Hóa ra Kim Sa công phu cũng chỉ có vậy! Tiểu tử! Đờ!

Vù... vù...

Quá bất ngờ vì xem ra thân thủ của đối phương còn trên bậc Tuyết Ngân làm ôn nhân Băng Ngọc cung, Đường Thượng Thanh vừa chộp giữ được lão ca liền tung ngược về phía sau để tránh chiêu chưởng lợi hại đang dồn đến!

Vút!

Ầm!

Thêm một ít vật dụng nữa trong động thất bị chưởng kinh vô tội vạ phá hủy! Tuy thế, nhờ đó Thượng Thanh kịp lao đến góc động, nơi trước đó lão ca định đi vào!

Đặt vội lão ca vào góc động, Thượng Thanh lập tức xê mình đứng án ngữ phía trước như muốn che chắn hoàn toàn cho lão ca đang hôn mê trầm trầm!

Thật kịp lúc, hắc y nhân lao đến gầm thét:

- Phải chăng đó là nơi người chọn làm mộ huyết? Đờ!

Vù... vù...

Vận dụng đủ thập thành chân lực, Thượng Thanh gầm lên vang dội:

- Chớ quá tự đắc! Xem chiêu!

Vù... vù...

Một vầng chưởng kinh mang theo nhiều tia kinh khí li ti chợt xuất hiện!
Uy lực của Kim Sa chưởng lần này có phần trội hơn lần trước đó!

Ầm!

Đến lượt hắc y nhân bị chấn lùi khiến Thượng Thanh phấn khích!

Chàng khoa chân tiến lên hai bước:

- Vẫn chưa hết lợi hại đâu! Tiếp chưởng!

Vù... vù...

Lần thứ hai hắc y nhân thi triển chiêu thức vừa đả bại Tàn Lão Y.

- Tiểu tử chớ ngạo mạn! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Song phương bình thủ, điều này khiến hắc y nhân phải kêu lên thất thanh:

- Bản lãnh quả lợi hại! Hãy đỡ Phục Ma nhị thức của lão phu!

Vù... vù...

Vẫn hai tay chộp lại rồi hất mạnh về hai bên, chưởng Phục Ma lần này của hắc y nhân như tăng thêm uy lực!

Thượng Thanh đến lúc này mới biết đó là Phục Ma chưởng của Thiếu Lâm phái:

- Người là hạng cầu tăng nào? Hành vi của người thật phản thường hoàn toàn khác với tôn chỉ phái Thiếu Lâm! Xem đây!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Phục Ma nhị thức quả có uy lực bất phàm, Thượng Thanh phải lùi về nguyên vị, nhượng hai bước tiến lên vừa rồi cho hắc y nhân khoa chân chiếm lấy!

Hắc y nhân nào bỏ lỡ lợi thế vừa có được.

- Phục Ma tam thức! Chết!

Vù... vù...

Hết đất lùi, vì ngay phía sau chính là thân hình bất động của lão ca, Đường Thượng Thanh đành phải dồn toàn bộ chân lực vào chưởng Kim Sa.

- Đờ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Chàng bị chấn kinh bức thoái! Sợ giẫm phải lão đại ca, Thượng Thanh cố dịch người qua một bên chừng nửa bước!

Nhờ đó chàng không gây tổn hại cho lão ca tuy phải va vào vách động bằng đá cứng thật mạnh!

Bung!

Thật bất ngờ, dù toàn thân đang đau như dẫn do việc va chạm nhưng Thượng Thanh cũng phải bàng hoàng nhìn nền động chợt nghiêng vào trong và hất ngã cả chàng lẫn Tàn Lão Y vào một bí động chợt xuất hiện!

Chưa biết sự thế ra sao, Thượng Thanh thật sự lo ngại khi nghe có tiếng thét gầm của hắc y nhân vang lên lồng lộng:

- Chỉ mới đó người thông thạo địa hình đến thế sao? Đồ người chạy thoát!

Viu... viu...

Nền động nghiêng chậm, chỉ kinh của hắc y nhân lại thoát đi thật nhanh và trước khi Đường Thượng Thanh bị khuất lấp hẳn vào bí động tia chỉ kinh của hắc y nhân chỉ còn trong gang tấc là chạm vào chàng!

Thượng Thanh nộ khí xung thiên quật vội một chưởng vào tia chỉ kinh.

Vù... vù...

Ầm!

Bí động đến lúc này mới thực sự khép chặt!

Cạch!

Vì thế, dư âm của tiếng chạm kinh do không có chỗ thoát cứ xoáy lộn vào thính nhĩ của Thượng Thanh!

U... u...

Đúng lúc đó chàng có cảm nhận Tàn Lão Y đang nhích động thân hình!

Chàng nghiêng đầu, vận dụng mục lực và đôi nhìn sắc diện của lão ca!

Chàng mơ hồ nhìn thấy đôi môi lão mấp máy nhưng không thể nghe được gì vì tai chàng vẫn còn vang vọng mãi dư âm của lượt chấn kinh vừa rồi!

Tuy thế, chàng hiểu chính là nhờ dư tiếng chạm kinh vang vọng này đã giúp cho Tàn Lão Y kịp tỉnh lại!

Chàng khẽ gọi:

- Lão ca thương thế ra sao rồi?

Cũng vậy, nhờ nhìn thấy sắc mặt ngơ ngác của lão, chàng biết tai lão đang ù váng nên không thể nghe được bất kỳ lời phát thoại nào của chàng!

Như nhận ra nguyên nhân, đôi môi của lão tuy không còn mấp máy nữa nhưng tay lão khẽ động và chạm vào một mô đá nhỏ cạnh lão!

Kịt... kịt

Nền động bắt đầu nghiêng ngược trở ra và bí động lần lần hé mở.

Kinh hoàng vì không ngờ lão ca lại có hành động này, có lẽ lão tưởng chàng không biết phải làm gì để phát động cơ quan nên lão mới có hành động này. Chàng kêu lên, hy vọng lần này lão ca sẽ nghe lọt vào tai:

- Địch nhân vẫn còn ở bên ngoài, lão ca chớ...

Một tiếng gầm thịnh nộ chột vang lên và đương nhiên phải lọt vào thính nhĩ của chàng:

- Tiểu tử quả nhiên đã tận số! Đờ!

Vù... vù...

Ngay lập tức Đường Thượng Thanh nhìn thấy ở Tàn Lão Y có một cử động đáng ngờ! Lão vẫn giữ tay ở mô đá nhỏ và bắt đầu xoay mô đá đúng một vòng!

Thật bất ngờ, Thượng Thanh phát hiện hắc y nhân bỗng nhảy tạt sang một bên để tránh hai tia lửa đỏ ngùn ngụt chột phụt ra từ hai bên vách động!

Đến lúc đó Thượng Thanh mới biết Tàn Lão Y cũng kịp nhận ra sự hiện diện sẵn ở bên ngoài của hắc y nhân! Và trước tình thế cấp bách, hắc y

nhân vừa quát vừa quật chưởng vào, lão liền phát động cơ quan lần này là để hủy diệt hắc y nhân!

May cho hắc y nhân kịp nhảy tránh, Thượng Thanh nghe y gầm lên khi hai tia lửa vụt tắt đi:

- Không ngờ lão tàn lại còn năng lực để biến nơi này thành long đàm hồ huyết! Ta không thể không giết lão! Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Hắc y nhân vừa lao đến vừa thi triển Phục Ma chưởng tam thức!

Thượng Thanh kinh tâm định đưa tay phát kinh ngăn lại! Thế nhưng, hữu chưởng của chàng đột nhiên rũ xuống như một cánh tay vô lực!

- Chao ôi!

Tiếng kêu của chàng dù khê nhưng lần này lại đủ cho Tàn Lão Y nghe lọt!

Nhanh tốc, lão lại xoay mô đá những hai vòng!

Ào... ào...

Không biết cơ man nào là lửa chợt xuất hiện! Nếu khi nãy chỉ có hai tia lửa phụt ra từ hai bên thì lần này theo sự điều động của lão, lửa xuất hiện từ bên trên, bên dưới lẫn ở hai bên cùng phun ra!

Hắc y nhân lập tức tỏ ra luống cuống và trước khi ngọn Phục Ma của y lao ập đến đích, y phục của y đã bắt lửa!

Hắc y nhân hốt hoảng vừa nhảy lùi vừa vung loạn hai tay để dập bớt lửa đang bén vào y phục!

Mải lo lắng cho y phục, hắc y nhân không ngờ có ngọn lửa đang tình cờ lan tỏa đến túi lụa trùm đầu của y!

Phát hiện ra điều này, hắc y nhân quáng quàng đưa tay lên giật phắt túi lụa!

Không sớm cũng không muộn, chẳng hiểu Tàn Lão Y đã phát động cơ quan từ lúc nào. Ngay lúc này nền động chợt nghiêng vào trong và hất Thượng Thanh lẫn Tàn Lão Y lẫn vào bí động một lần nữa!

Cạch!

Đường Thượng Thanh tiếc ngơ tiếc ngẩn. Chỉ chạm một sát na nữa là chàng có thể nhìn rõ được lư sơn chân diện mục của hắc y nhân, kẻ có thể am tường vượt qua Cửu Cung thạch trận do Tàn Lão Y sắp bày và còn có ý đồ sát hại cả hai!

Như có sẵn chủ trương, Tàn Lão Y chợt đưa tay vỗ vào mô đá nhỏ lúc này!

Bộp!

Kịt... kịt

Ở phía sau, vách động tường liền kín chợt hé mở, để lộ một bí đạo sâu thẳm!

Chưa kịp thể hiện sự kinh ngạc, Thượng Thanh nghe Tàn Lão Y thều thào hồi thúc:

- Nhanh lên nào, lão đệ! Mau đưa ta đi theo bí đạo này!

Thượng Thanh vội vàng đưa tay bỗng lấy lão ca!

- Chao ôi!

Chàng lại kêu lên khi phát hiện chân nguyên nội lực của chàng như chỉ còn lại một phần không đáng kể!

Nhận ra điều đó, Tàn Lão Y khẽ kêu lên:

- Lão đệ sao... Ọe!

Phát hiện lão ca đang thổ huyết, chứng tỏ lão ca mang nội thương trầm trọng, Đường Thượng Thanh bất kể chân lực không còn, cứ chập chững loạng choạng đưa lão ca bước đi!

Qua khỏi bí động, nghĩa là vừa lọt vào bí đạo chừng ba bước, Thượng Thanh nghe ở phía sau vang lên một tiếng!

Bung!

Quay đầu lại nhìn, Thượng Thanh nghe lạnh khắp người vì phát hiện lối vào bí đạo đã hoàn toàn bị phong bế! Trước diễn biến này, bí động khi nãy không còn nữa, Thượng Thanh mới hiểu tại sao lão ca dù đang mỗi mòn kiệt quệ nhưng vẫn gượng lên tiếng để thúc hối chàng nhanh chóng đi vào bí đạo! Vì chỉ cần chạm chân một chút, khi bí động bị phá hủy, cả chàng lẫn lão ca dĩ nhiên phải bị chôn vùi, không thể nào thoát kịp!

Kinh hoảng, chàng nhìn xuống lão ca đang được chàng nâng trên tay định hỏi! Và những lời nói chàng định thốt ra đành phải trôi ngược vào miệng, do Tàn Lão Y đã trở lại trạng thái hôn mê!

Không còn cách nào khác, Đường Thượng Thanh đành phải bắt đầu một hành trình gian khổ!

Chân nguyên nội lực kể như không còn, nếu bước đi một thân một mình vị tất chàng bước đi nổi! Nhưng do ở đây còn có cả sinh mạng của lão ca, Thượng Thanh không thể không gắng sức!

Mỗi bước chân di chuyển của chàng là mỗi bước đi đau đớn! Và sự đau đớn trước kia chàng đã từng chịu đựng ở Tử động, chúng đang quay trở lại như chúng không hề biến mất, và chúng vẫn tiềm ẩn trong nội thể của chàng chỉ chờ dịp này xuất hiện trở lại!

Đau đớn khôn tả, hơn cả sự đau đớn lúc bị chủ nhân Xích Huyết kiêu thi triển thủ pháp Phân Cân Thác Cốt hành hạ chàng, hơn cả những đau đớn do bị quái phong ở Tử động xuyên thấu vào da thịt!

Nhưng Thượng Thanh vẫn phải bước đi! Chàng bước đi chỉ với một tia hy vọng duy nhất: “Bí đạo này do Tàn Lão Y kiến tạo, nhất định phải dẫn đến một nơi an toàn! Ta chỉ cần đi đến nơi đó, chắc chắn tự lão ca sẽ có cách phục hồi chưởng thương! Và khi đó, đến lượt ta sẽ được lão ca chăm sóc và chữa trị!”.

Như người bước đi trong mê loạn, chỉ có một tia hy vọng làm điểm tựa cho tiềm thức, Đường Thượng Thanh đi mãi, đi mãi! Và bí đạo như dài đến vô tận...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tàn Y Chết, Lưu Nhiều Bí Ẩn - Chạm Xích Kiệu, Họa Vô Đơn Chí

Một vùng không gian mờ sáng chợt rộng mở, Đường Thượng Thanh vừa mơ hồ nhận ra đó chính là một thạch thất với nhiều vật dụng được chuẩn bị sẵn thì đã ngã chúi về phía trước!

“Bịch!”

Thoát lực, Thượng Thanh ngay lập tức chìm vào màn đêm đen vĩnh hằng!

...

Huyệt nhân trung chợt đau nhói, Thượng Thanh bật kêu lên:

- Ái... hự!

Mở mắt ra, chàng nhìn thấy Tàn Lão Y đang ở bên cạnh chàng!

Lão đã hồi tỉnh, và đang dùng một đầu kim nhọn hoắt đâm vào nhân trung huyệt của chàng!

“Tàn lão ca phải dùng đến cách này để cứu tỉnh ta, chứng tỏ lão ca vẫn còn trong tình trạng vô lực!”

Với ý nghĩ hoàn toàn thực tế này, Thượng Thanh lồm cồm ngồi lên!

Đôi mắt của Tàn Lão Y đang he hé mở chợt nhấp nháy!

Hiếu ý, Thượng Thanh cố phát thoại:

- Lão ca gọi đệ?

Lão chớp mắt, đôi môi mấp máy mãi nhưng không có cách nào thốt ra thành lời!

Chàng phải nghiêng người xuống, đưa tai kề vào miệng lão mới nghe được ba tiếng, nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Quy... Nguyên... Đan...

Không đợi lão lặp lại lần thứ hai, Thượng Thanh vội ngồi thẳng lên và đưa mắt tìm kiếm khắp gian thạch thất!

Mé bên trái có một hộc đá với nhiều túi, lọ chột đập vào mục quang của chàng!

Chàng cố hỏi:

- Quy Nguyên đan là linh dược để chữa thương cho lão ca?

Lão chớp mắt thay cho câu trả lời! Qua tia mắt có phần ngời sáng hơn của lão ca, Thượng Thanh biết là chàng hiểu đúng!

Chàng chậm chạp đứng lên và di chuyển càng chậm chạp hơn về phía hộc đá nọ!

Trong số những cái túi lọ linh kinh chàng phát hiện ra lọ thuốc chỉ có một hoàn linh đan duy nhất với ba chữ Quy Nguyên đan ghi rõ bên ngoài!

Quay lại, chàng bắt đầu nạp thuốc vào miệng lão!

Lộ vẻ hài lòng, Tàn Lão Y nhắm nghiền hai mắt!

Được một lúc, lão nhanh nhẹn ngồi dậy, giống như bao thương thế đều đã biến mất!

Lão hăm hở một cách khác thường:

- Lão đệ mau tọa công để ta có thể dễ dàng xem lại toàn bộ kinh mạch!

Tuy đang kinh ngạc về sự bình phục mau lẹ của lão ca nhưng chàng đành phải làm theo lão!

Trong tư thế tọa công nhưng không thể vận hành chân khí, Thượng Thanh chột bàng hoàng khi nghe lão kêu lên:

- Quái lạ! Sao lại như thế này?

Chàng khẽ hỏi, vì có muốn hỏi lớn cũng không được:

- Tình trạng của đệ hiện ra sao?

Lão đáp với vẻ hoang mang cực độ:

- Lão đệ không bị Thượng Quan Điền cố tình hãm hại như ta nghĩ ngờ! Hàn khí đã hoàn toàn bị khu trục! Nhưng việc lão đệ không thể vận dụng được chân lực hoàn toàn ngoài sự hiểu biết của ta! Không lẽ y thuật của ta không thật sự cao minh như ta tự hào?

Chàng kinh ngạc:

- Phải chăng là do hoàn linh đan đã được lão ca nhắc đến?

Lão lắc đầu:

- Đó là hoàn linh đan được phối chế từ Thiên Niên Hà Thủ Ô, mà nguồn gốc lại xuất phát ở vùng băng giá như lão đệ đã biết! Dùng hoàn linh đan đó chỉ có lợi, không thể gây hại!

- Hàn khí không còn, hoàn linh đan lại phù hợp với tâm pháp Kim Sa, vậy tại sao đệ bị lâm vào tình trạng này?

Lão lắc đầu thất vọng:

- Ta không hiểu! Ta bất lực vì không giúp được gì cho lão đệ! Ta thật vô dụng, vô dụng đến nỗi không thể cứu được giọt máu duy nhất của Nhị chủ nhân!

Ngờ lão quá thất vọng nên nói những lời hàm hồ, Đường Thượng Thanh vội trấn an lão:

- Đệ chỉ thoát lực chứ nào đến nỗi phải chết, lão ca bất tất phải tự thống trách!

Tàn Lão Y bất giác gào lên thật bi thương:

- Nhị chủ nhân! Lão nô thật vô dụng! Nhị chủ nhân bị tiểu nhân hãm hại, lão nô không thể báo được thù! Giờ đến lượt thiếu chủ nhân sẽ phải uống mạng, lão nô cũng không thể làm gì được hơn! Lão nô dẫu chết cũng không thể nhắm được mắt! Nhị chủ nhân ôi!

Đường Thượng Thanh dần hiểu:

- Lão ca vừa gọi đệ là thiếu chủ nhân? Tại sao? Lão ca có quan hệ gì với gia phụ? Gia phụ là ai? Gia phụ là ai, lão ca?

Tàn Lão Y nhìn chàng với đôi mắt giàn giụa lệ:

- Thiếu chủ nhân chính là giọt máu của Nhị chủ nhân! Nhị chủ nhân là Đường... ọe!

Lão thổ huyết xối xả khiến Thượng Thanh đâm hoảng:

- Lão ca! Lão ca sao rồi?

Lão đưa tay lên gạt qua khóe miệng! Bất đồ, lão ngã vật xuống!

Huych!

Chàng chồm lên, nâng lão dậy:

- Lão ca! Quy Nguyên đan...

Lão phều phào và máu huyết cùng với âm thanh nắc nghẹn cùng thoát ra cửa miệng:

- Quy... Nguyên... chỉ có tác dụng quy hồi lực tàn! Hãy nghe lão nô căn dặn! Muốn rõ lai lịch hãy đến tìm tam bối Dư... Hự!

Chàng hốt hoảng ôm chầm lão vào người:

- Vị tam bối nào đó đang ở đâu? Sao lão ca không nói rõ lai lịch để ngay bây giờ?

Lão cố gượng:

- Lão... nô không thể! Sau thạch thất có lối thoát! Thiếu chủ nhân mau đến Kim Sa là... là...

- Là gì, lão ca? Phải chăng tam bối đang ẩn cư ở đó!

- Là Đại mặc Kim Sa động!

Lão ưỡn người lên rồi nằm im!

Thượng Thanh bật gào:

- Lão ca! Lão ca!

Chàng gào mãi cho dù Tàn Lão Y không thể lên tiếng được nữa! Lão đã vĩnh viễn ra đi, để lại cho chàng thật nhiều nghi vấn...

- Bước ra ngoài thạch thất, Thượng Thanh phát hiện đó là một trũng núi có đầy hoa cỏ! Trũng núi hoàn toàn vắng lặng, không có lấy một bóng người!

Chàng thất vọng vì không biết phải bằng cách nào để có thể đào được một mộ huyết cho Tàn Lão Y!

Nền đất ở trũng núi tuy mềm nhưng vẫn đòi hỏi ở chàng một chút sức lực còn con! Bằng không, nếu chàng vẫn là người vô lực, chàng dù muốn cũng không thể tự tay đào được một mộ huyết.

Đang loay hoay tìm cách, Thượng Thanh thất kinh khi nghe một âm thanh bật ré lên:

- Úy! Lại là Đường tiểu tử? Người còn sống thật sao? Hé... hé...

Tràng cười chưa dứt, một bóng nhân ảnh chợt thoáng qua!

“Vút!”

Và ngay lập tức chàng phát hiện toàn thân chàng đang bị chủ nhân của âm thanh the thé nọ tóm đi!

“Vù... vù...”

Gió thổi ngược vào mặt khá mạnh, cho Thượng Thanh biết nhân vật nọ đang đưa chàng đi bằng khinh thân pháp rất nhanh!

Chàng thầm cười đau khổ:

“Rốt cuộc ta vẫn chưa thể an táng chu tất cho lão ca! Hà...! Lão ca chớ trách đệ, bất quá gian thạch thất kia cũng là nơi an nghỉ mãi mãi cho lão ca! Đệ chỉ hy vọng rằng sẽ không ai phát hiện ra gian thạch thất đó để vong hồn lão ca không bị làm phiền!”

Còn đang tự thống trách, chàng bỗng bị xô té về phía trước!

“Huych!”

Cổ gượng ngẩng đầu lên, toàn thân chàng dù đã chuẩn bị sẵn cũng phải giá lạnh khi phát hiện cổ Xích Kiệu đang sừng sững trước mặt chàng!

Người vừa bắt giữ và ném chàng xuống trước cổ Xích Kiệu chính là mục Tuyết Vân Ma Bà! Mục lên tiếng:

- Chủ nhân có nhận ra tiểu tử này không?

Từ cổ Xích Kiệu, âm thanh của Xích Y nữ lang vang lên kinh ngạc:

- Là Đường tiểu tử? Tuyết Vân bắt gặp y ở đâu?

Mục Tuyết Vân Ma Bà:

- Ở cách đây không xa, tại một trũng núi!

- Y làm gì ở đó?

- Y thơ thẩn đứng một mình như kẻ nhàn du! Chỉ có điều, y không còn võ công!

Xích Y nữ lang từ cổ Xích Huyết kiệu bật cười khanh khách:

- Mất võ công là may cho y! Đáng lý y phải mất mạng vĩnh viễn tại Tử động mới đúng! Ha... ha... ha...

Dứt tiếng cười, Xích Y nữ lang hạ lệnh:

- Đưa y hồi động! Bốn kiệu còn phải tra hỏi y nhiều điều! Đi nào!

Bị Tuyết Vân Ma Bà đưa đi, Thượng Thanh hoàn toàn tuyệt vọng!

Một lần nữa chàng lại rơi vào tay Xích Y nữ lang, một nữ lang cực kỳ diễm lệ nhưng tính khí cũng cực kỳ tàn ác!

“Nếu ta lại bị nàng dùng thủ pháp Phân Cân Thác Cốt để hành hạ, phen này ta khó toàn mạng! Bằng không, nếu nàng lại ném ta vào Tử động một

lần nữa, vị tất ta có được lần thứ hai may mắn! Hà...! Đúng là họa vô đơn chí!”

Suốt lúc bị đưa đi không lúc nào Thượng Thanh không nghĩ đến những khắc nghiệt đang chờ đợi chàng ở Biệt Hối động hay ở Tử động!

Do đó, chàng không thể không lấy làm vui mừng khi phát hiện có người xuất hiện ngăn cản Xích Huyết kiêu!

- Dừng lại!

Bị ngáng đường, Tuyết Vân Ma Bà tay vẫn giữ chàng, hung hăng bước lên, diện đối diện với một Bạch y nữ lang:

- Nha đầu! Người muốn chết hay sao mà dám ngăn đường cản lối lão thân? Mau tránh ra nào!

Bạch y nữ lang không một lần nhìn đến Thượng Thanh, chỉ thản nhiên lên tiếng:

- Mụ là ai? Nếu không có quan hệ gì với cổ Xích Huyết kiêu kia thì mau tránh! Chớ làm ta phải động nộ!

Chưa từng nghe loại khẩu khí nào như vậy Tuyết Vân Ma Bà thuận tay ném chàng sang một bên như ném bỏ một phế vật và ào ào lao đến.

- Nha đầu muốn chết! Nằm xuống!

“Vút!”

“Vù... vù...”

Bạch y nữ lang ung dung vẩy nhẹ hữu thủ và khẽ nạt:

- Mụ tìm lầm đối tượng rồi! Đi!

“Vù... vù...”

“Ầm!”

“Hự!”

Chỉ một chiêu mụ Tuyết Vân Ma Bà phải chuốc lấy thảm bại! Nếu phía sau mụ không là cổ kiêu mà là một khoảng trống không thì chẳng biết mụ phải bị chấn lùi đến bao nhiêu trượng mới có thể dừng lại!

Chạm phải thực tế phũ phàng, một Bạch y nữ lang xem như hạng liễu yếu đào tơ lại là cao thủ kiệt xuất, mụ Tuyết Vân Ma Bà tròn mắt và lắp bắp nói:

- Người là... cô nương là nhân vật hà phương hà xứ? Xuất hiện như thế này là có ý gì?

Mụ bỗng thay đổi lối xưng hô! Chứng tỏ mụ đã biết đá biết vàng, biết thế nào là câu: “Cao nhân tắc hữu cao nhân tri”.

Bạch y nữ lang vẫn giữ thái độ thản nhiên như lúc đầu:

- Trừ khi mụ thực sự có quan hệ đến cổ Xích Huyết kiệu mới có quyền hỏi ta câu đó!

Mụ dậm hoảng thực sự:

- Cô nương tìm chủ nhân của lão thân có việc gì?

Bạch y nữ lang chợt nhếch cao đôi mày liễu:

- Xích Huyết kiệu là chủ nhân của mụ?

Mụ định lên tiếng thì chính lúc này Xích Y nữ lang từ bên trong cổ Xích Huyết kiệu mới chịu mở miệng:

- Tuyết Vân! Lui lại nào! Hãy chăm sóc cho tiểu tử, mọi việc đã có bốn kiệu lo liệu!

Nghe lệnh, Tuyết Vân Ma Bà vội dịch ngang người và bước giữ lấy Thượng Thanh! Đó cũng là lúc Bạch y nữ lang nhìn rõ được chàng! Nàng kêu lên:

- Ô hay! Sao lại là các hạ?

Thượng Thanh vừa nhếch môi cười nhẹ liền bị mụ Ma Bà chế trụ Á huyết! Chàng lắc đầu kèm theo tiếng thở dài chán ngán!

Khi đó có tiếng của Xích Y nữ lang vang lên với một vài tiếng cười khùng khục trong miệng:

- Hà... hà...! Cô nương có quen biết y sao? Có phải vì thế cô nương xuất đầu lộ diện và ngăn bốn kiệu?

Bạch y nữ lang đỏ gương mặt vì quá hiểu câu hỏi đầy hàm ý của đối phương. Nàng khẽ gắt:

- Người có thể hỏi là ta chứ không phải người! Hãy mau ra đây nạp mạng!

Tiếng kêu đầy ngạc nhiên của Xích Y nữ lang liền vang lên:

- Nạp mạng? Hung hăng thế sao, cô nương? Đây! Y không xứng là ý trung nhân của cô nương đâu! Cô nương chớ vì y mà phí đi nhan sắc trời

cho! Ta...

Bạch y nữ lang lập tức nang cao hữu thủ:

- Câm! Người còn lời nào nhảm nhí chớ trách ta hủy nát cổ kiệu có cả người trong đó!

- Ha... ha... ha! Bình tĩnh nào cô nương! Nếu thật sự lo cho ý trung nhân như vậy, cứ từ từ chờ nghe bốn kiệu đặt điều kiện trao đổi. Đừng có...

Bạch y nữ lang bật thét lên:

- Người muốn chết thật rồi!

“Vù... vù...”

Một luồng khí lạnh như băng liền được Bạch y nữ lang quạt thẳng vào cổ Xích Huyết kiệu!

Gã đại hán kiệu phu ở phía sau không cần đợi lệnh lập tứ nhích động thân hình tiến nhanh về phía kiệu! Kịp lúc, gã cùng đồng bọn ở phía trước liền đồng loạt xô ra hai ngọn kình phong di sơn đảo hải.

“Vù... vù...”

“Ào... ào...”

“Ầm!”

Bản lĩnh của Bạch y nữ lang thật cao minh! Hai gã đại hán cùng liên tay liên thủ nhưng vẫn bị dư kình đẩy bật về phía sau! Cả hai phải bám vào cổ kiệu mới có thể ổn định cước bộ!

Từ cổ Xích Huyết kiệu, âm thanh của Xích Y nữ lang vang ra:

- Thân thủ quả bất phàm, chẳng trách cô nương lại ngông cuồng tự cao tự đại!

Ngược lại, Bạch y nữ lang đột nhiên bưng bưng lửa phẫn nộ:

- Quả nhiên là tuyệt kỹ thượng thừa của Phật môn! Phải chăng đây là công phu có xuất xứ từ Đà La Bối Diệp kinh?

Xích Y nữ lang phát ra tiếng kêu kinh ngạc:

- Sao cô nương biết?

Bạch y nữ lang cười lạnh:

- Nào chỉ biết không thôi? Môn nhân bốn cung chí ít cũng có một người vừa được nếm qua sự lợi hại của công phu này! Quả nhiên là do người sát hại!

Vút!

Xích Y nữ lang bằng một khinh thân pháp thượng thừa lập tức xuất hiện ngay phía trước cổ Xích Huyết kiêu!

Nàng hỏi:

- Cô nương vừa xưng là bốn cung phải chăng là Băng Ngọc cung ở Tây Vực?

Bạch y nữ lang đáp:

- Không sai! Người đừng vờ ngây ngô nữa!

Xích Y nữ lang kinh ngạc:

- Cô nương muốn ám chỉ điều gì khi nói bốn kiêu đã sát hại môn nhân quý cung?

Bạch y nữ lang cười lạnh:

- Ta bảo người đừng giả vờ ngây ngô nữa kia mà? Động thủ đi! Ta đang muốn biết Đà La Bối Diệp kinh có công phu nào lợi hại!

Xích Y nữ lang xua tay ngăn lại:

- Chậm đã! Bốn kiêu không ngại việc chạm chiêu! Nhưng ít ra cô nương phải nói cho bốn kiêu rõ chuyện gì xảy ra mới được!

Bạch y nữ lang trợn mắt và nhướn cao đôi mày liễu:

- Được! Người muốn nghe lại kiệt tác của người chứ gì? Vậy thì nghe đây: nhân lúc ta và Cung chủ có việc phải xuất cung, lo đối phó với Cửu phái giang hồ, người ngang nhiên lên vào cung lấy đi năm hoàn Hà Thủ Ô Linh vừa dùng chính sở học của người để hạ sát một môn nhân đã tình cờ phát hiện người! Người còn chối nữa không?

Xích Y nữ lang sừng sốt:

- Cô nương nói có chứng cứ không?

- Hừ! Người quên người đã lưu tự tại bốn cung rồi sao?

- Lưu tự? Bốn kiêu đã lưu tự như thế nào?

- Ta không ngờ người lại buộc ta phải nói lại tất cả hầu thỏa mãn lòng tự cao tự đại của người! Chớ nhiều lời nữa! Người có bao nhiêu tài cán cứ thi thố cả đi! Ta...

Bạch y nữ lang còn muốn nói nữa nhưng lại bị Xích Y nữ lang chặn ngang:

- Cô nương chớ quá hồ đồ! Bốn kiệu hỏi như thế chỉ là muốn tìm hiểu xem kẻ nào táo gan dám mạo nhận danh xưng bốn kiệu khi cố ý lưu tự tại quý cung!

Bạch y nữ lang hậm hực:

- Người định chạy tội sao? Ngoài người ra còn ai biết về Đà La Bối Diệp kinh để lưu tự thách thức bốn cung?

- Sao? Trong lưu tự có nhắc đến năm chữ Đà La Bối Diệp kinh thật à?

- Không nhắc sao ta biết đó là công phu gì?

Xích Y nữ lang thoáng bàng hoàng:

- Nguyên văn như thế nào, cô xin hãy lập lại đi!

Bạch y nữ lang dần từng tiếng:

- Kinh Đà La nát ngọc bằng tan, chương Bối Diệp thu hồn nhiếp phách.

Xích Y nữ lang như bị chấn động toàn thân lùi lại:

- Không thể nào! Bốn kiệu chưa bao giờ tự hợm mình như vậy!

Bạch y nữ lang lao đến:

- Người có chối cũng đã muộn! Hãy xem Băng Ngọc Nhiếp Hồn của bốn cung!

“Vút!”

“Vù... vù...”

Xích Y nữ lang nhanh chân nhảy tạt qua một bên!

“Ầm!”

Cổ Xích Huyết kiệu vì phải hứng trọn một kinh thay cho chủ nhân nên lập tức vỡ nát. Hai gã đại hán đứng ở hai bên cũng bị dư kinh quật ào ào vào cũng loạng choạng ngã nghiêng như hai con thuyền nan gặp cơn sóng dữ!

Bạch y nữ lang quyết vì môn nhân báo thù nên lẳng không lao đuổi:

- Công phu của người đâu? Đỡ!

“Vù... vù...”

Xích Y nữ lang vì mục kích cổ Xích Huyết kiệu bị phá hủy nên long mắt động nộ:

- Tiện nhân! Người xem thường bốn kiệu đến thế sao? Tiếp chương!

“Vù... vù...”

“Ào... ào...”

“Ầm!”

Nhận thấy Xích Y nữ lang bị chấn lùi Bạch y nữ lang đặc ý:

- Bản lãnh của người chỉ có thể thôi sao? Vậy thì phải chết!

“Vù... vù...”

Xích Y nữ lang hét lên lạnh lẽo:

- Bốn kiệu hết nhân nhượng được nữa rồi! Xem Bối Diệp Nhất Chương!

“Vù... vù...”

Ngọn kinh kỳ quái của Xích Y nữ lang chợt hiển hiện! Đó là một lớp chưởng phong vừa dày đặc vừa nhanh chóng phình to, tạo thành một đám vân vụ mờ ảo như hình một phiến lá to ngoại cỡ!

Phiến lá khi đủ lực liền quất thẳng ngọn vào luồng chưởng lực lạnh toát của Bạch y nữ lang.

“Ào... ào...”

“Ầm!”

Không ngờ Xích Y nữ lang còn có công phu tuyệt diệu này, Bạch y nữ lang rít lên:

- Băng Ngọc Bạt Sơn! Đỡ!

“Vù... vù...”

Mức độ lạnh giá của ngọn kinh lần này thậm chí còn cao hơn chưởng lúc này những gấp đôi!

Xích Y nữ lang có phần hoảng loạn:

- Bối Diệp Nhị Chương! Đỡ!

“Vù... vù...”

“Ào... ào...”

“Ầm!”

Xích Y nữ lang tái sắc vì lần chạm chiêu này cho thấy bản lãnh của đối phương dầu sao cũng cao mình hơn! Nàng hoảng hốt gọi:

- Nhất kiệu, nhị kiệu! Đánh!

Hai gã đại hán lập tức nhảy ủa vào!

“Vù... vù...”

“Vù... vù...”

Bạch y nữ lang bật lên tiếng cười sắc lạnh:

- Hừ! Là người muốn chứ không phải ta thích lạm sát! Đờ!

“Vù... vù...”

“Ào... ào...”

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Sau nhiều lần chạm chiêu thất bại, chân nguyên nội lực của Xích Y nữ lang có phần bị suy giảm! Vì thế, dù có thêm hai gã đại hán liên thủ, sức chấn kinh cũng làm cho cả ba phải hồi bộ mãi về phía sau!

Bạch y nữ lang quyết chí báo thù bèn lao đến thần tốc:

- Băng Loang Mãn Địa! Đờ!

“Vù... vù...”

Xích Y nữ lang động dung biến sắc trước tuyệt học bất phạm của Băng Ngọc cung:

- Nhất kiêu, nhị kiêu! Đánh!

“Vù... vù...”

Như chưa cảm thấy đủ, Xích Y nữ lang còn rồi rít gọi:

- Tuyết Vân! Đánh!

Ném Thương Thanh qua một bên, Tuyết Vân Ma Bà động thân lao đến, tạo thế vây hãm Bạch y nữ lang vào hợp kinh của bốn tay đại cao thủ.

“Ào... ào...”

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Trận giáp chiến nhờ đó bỗng trở nên ngang tài ngang sức với phe Xích Huyết kiêu gồm bốn người và bên còn lại chỉ có một Bạch y nữ lang nhưng sở học lại cao minh thâm hậu!

Cả năm nhân vật tiếp tục quần thảo, gây thành một trận chiến kinh thiên động địa.

“Vù... vù...”

“Ào... ào...”

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Đang lúc những tiếng chạm kinh thay nhau vang ra, Đường Thương Thanh sau một lúc bị chế trụ Á huyết, không thể lên tiếng khuyên ngăn hoặc giải bày cho dù chàng vừa nhận ra ở song phương đang có điều nhằm

lần ngộ nhận, thì thời gian cầm chế huyết đạo đã mãn, Á huyết tự giải khai, Đường Thượng Thanh vội gào lên hết mức có thể gào vì chỉ có thể phát ra những thanh âm khàn khàn của một người không biết võ công. Vì thế, tiếng gào của chàng hoàn toàn không thể nào vượt qua những tiếng chạm kinh cứ vang lên lũng lộng và che át đi! Chàng vẫn mãi kêu, mãi gào:

- Dừng lại! Dừng động thủ nữa! Tuyết Ngân cô nương mau dừng lại!

Tuy không một ai nghe biết những gì chàng đang gào, đang gọi nhưng do chàng vừa gào vừa hươ tay giẫm chân nên lần hồi cũng có người phát hiện thái độ của chàng!

Phát hiện điều đó, Tuyết Vân Ma bà chợt nảy sinh ý đồ độc ác. Mụ bất ngờ tách người khỏi trận chiến!

“Vút”

Bách Y nữ lang - chính là Tuyết Ngân - tuy không nhận ra ý đồ của mụ nhưng không có mụ cùng liên thủ lại là cơ hội ngàn năm có một! Tuyết Ngân lập tức vũ lộng chưởng kinh, mong trấn áp ngay phe đối phương chỉ còn lại ba người:

- Băng Ngọc Nhiếp Hồn! Đờ!

“Vù... vù...”

Ngọn chưởng kinh băng ngọc lạnh buốt lập tức phủ chụp lấy Xích Y nữ lang và hai gã đại hán kiêu phu!

Khiếm khuyết một trợ thủ, Xích Y nữ lang phải tận lực bình sinh bù vào:

- Xem Bối Diệp Tam Chưởng đây!

“Vù... vù...”

Hai gã kiêu phu cũng vận dụng toàn bộ chân lực hất mạng song thủ.

“Ào... ào...”

Đúng lúc tiếng chạm kinh sắp sửa vang lên âm thanh the thé của mụ Tuyết Vân Ma Bà chợt cất lên:

- Nha đầu hãy mau dừng tay! Hãy xem thủ đoạn của lão thân!

Ngay tức khắc Tuyết Ngân xạ ánh mắt nhìn mụ Ma Bà! Nàng thoáng chần chừ khi phát hiện mụ đang áp chưởng tay vào Bách Hội huyết của Đường Thượng Thanh!

Không những thế Tuyết Ngân còn nghe Thượng Thanh rồi rít gọi với một âm thanh khàn khàn yếu ớt rất khó nghe:

- Đừng động thủ nữa, Tuyết Ngân cô nương!

Tuyết Ngân hoang mang, khắc lực đạo từ ngọn chưởng của nàng chợt suy giảm!

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Bạch y nữ lang bị hợp kinh của đối phương chấn lùi!

Lập tức, Xích Y nữ lang tung người lướt ào ào đến:

- Tiện nhân mau nạp mạng!

“Vù... vù...”

Hai gã kiêu phu cũng không bỏ lỡ cơ hội vừa có được! Cả hai lừng lững lướt đến!

“Ào... ào...”

“Ào... ào...”

Một kết quả như thế này quả là ngoài sự mong đợi, Tuyết Vân Ma Bà bất ngờ xô Thượng Thanh bật ngã để có thể lao đến hiệp lực với chủ nhân.

- Nha đầu! Vận số của ngươi đã hết rồi! Ta...

Mụ buông dờ câu nói vì cước chân hữu của mụ chợt có người nắm giữ.

Mụ đưa mắt nhìn xuống và lập tức quát:

- Tiểu tử muốn chết!

“Vù... vù...”

Mụ phát kinh.

Và trong nháy mắt, Đường Thượng Thanh đang liêu lĩnh giữ chân mụ có sinh mạng đang như chỉ mảnh treo chuông!

Không sớm cũng không muộn, trong lúc Đường Thượng Thanh tin chắc rằng phải chết, tiếng thét phản nộ của Tuyết Ngân chợt vang lên:

- Kẻ độc ác như mụ, ta chưa từng thấy qua! Đỡ nào!

“Vù... vù...”

Nhanh vô tưởng, phát hiện chưởng kinh của Bạch y nữ lang bất ngờ ập đến, mụ Tuyết Vân Ma Bà lập tức thu chiêu và lệ làng lạng người tránh thoát.

“Vút!”

Tình thế diễn ra đến lượt sinh mạng của Đường Thượng Thanh bị uy hiếp bởi chưởng lực của Tuyết Ngân đang theo đà ập đến!

“Vù... vù...”

Với thân thủ thật sự cao minh, Đường Thượng Thanh nhìn thấy Tuyết Ngân nhanh tốc uốn cổ tay khiến chưởng lực đang thoát ra vụt chuyển đổi phương hướng!

“Ào... ào...”

“Ầm!”

Ngọn kinh va mạnh vào nền đất, chỉ cách Đường Thượng Thanh một quãng ngắn nửa trượng! Nhưng theo lực phản chấn, Tuyết Ngân khẽ chạm chân vào nền đất và lập tức thân hình của nàng cất bổng về phía sau, truy đuổi theo bén gót mụ Ma Bà.

“Vút!”

- Mụ chạy đâu cho thoát! Đờ!

“Vù... vù...”

Thượng Thanh bàng hoàng nhìn theo vệt kêu gào:

- Tuyết Ngân cô nương, dừng...

Thật kịp lúc, Xích Y nữ lang và hai gã đại hán kiêu phu cùng lướt đến để xuất thủ giải nguy cho Tuyết Vân Ma Bà.

- Tiện nhân chóh bức người! Đờ!

“Vù... vù...”

Hai gã đại hán cũng xuất thủ, nhưng thật lạ, thủy chung không hề nghe hai gã thốt lên dù là nửa lời!

“Ào... ào...”

Đang lơ lửng trên không, những tưởng Tuyết Ngân phải bối rối khi lâm vào cảnh ngộ này! Nào ngờ nàng lại được dịp phô diễn một thân thủ tuyệt phàm!

Lăng không đảo người, Tuyết Ngân vừa kịp tránh hợp chưởng của phe đối phương vừa có thể thay đổi đấu pháp!

“Vút!”

Nàng du mình áp sát vào hai kiêu phu với khí thế thật lăng lẹ:

- Kẻ nào ngăn cản ta phải chết!

“Vù... vù...”

“Ào... ào...”

Bị tiến công bất thần, hai gã kiêu phu luống cuống! Đồng thời, Tuyết Vân Ma Bà và Xích Y nữ lang cũng phải khẩn trương vì họ không có cách nào kịp cứu nguy cho thuộc hạ!

“Ầm! Ầm”

“Huych! Huych!”

Mục kích hai gã thuộc hạ bị đối phương bất ngờ đả thương chí mạng, Xích Y nữ lang phần nộ lướt vào như cuồng tiễn rời cung.

- Giỏi cho tiện nhân! Xem bốn kiêu báo hận cho thuộc hạ đây!

“Vút!”

“Vù... vù...”

Những tưởng đây là dịp may để Tuyết Ngân có thể báo thù cho môn nhân Băng Ngọc cung khi chỉ có một mình Xích Y nữ lang cùng nàng đối chưởng! Nào ngờ Tuyết Ngân lại tung người tạt tránh sang một bên!

“Vút!”

Nghi ngờ ở đối phương có mưu đồ, Xích Y nữ lang lập tức đổi mắt nhìn theo! Và Xích Y nữ lang phải thu người bất động khi phát hiện Tuyết Ngân có hành động đó vì muôn truy đuổi Tuyết Vân Ma Bà! Mụ Tuyết Vân Ma Bà thì lại đang tay xách Thượng Thanh, chân cuống cuống bỏ chạy!

Xích Y nữ lang phải có thần tình như vậy vì nàng không ngờ giữa lúc nguy nan như thế này mà mụ Ma Bà vốn là tùy tùng thân thiết của nàng lại thản nhiên tự bỏ chạy để lo cứu lấy thân!

Mụ như bất cần việc chủ nhân của mụ đang gặp hung hiểm!

Với tâm trạng như vậy, Xích Y nữ lang bất ngờ cảm thấy trống vắng cho dù lúc đó Bạch y nữ lang đang quạt mạnh một kinh vào hậu tâm mụ Ma Bà!

- Mụ phải chết! Đờ!

“Vù... vù...”

Xích Y nữ lang vẫn tụ thủ bàng quan cho dù nàng nhìn thấy mụ Ma Bà vừa hồi hả ném ngược Thượng Thanh ra phía sau vừa khẩn trương tháo chạy!

Hành vi của mục Ma Bà, là ném Thượng Thanh vào luồng kinh lực đang ập đến, hầu như không nằm ngoài dự liệu của Tuyết Ngân! Và nàng chỉ cần giảm bớt kinh lực, đồng thời hướng kinh lực nọ cho lao vượt qua Thượng Thanh là đủ để bảo toàn tính mạng cho chàng, cũng là đủ để trừng trị kẻ gian xảo đang tháo chạy!

“Ầm!”

“Hự!”

Mục Ma Bà tuy đã tận lực nhưng vẫn không tránh khỏi ngọn chưởng đuổi đến từ phía sau. Mục bị trúng kinh và thừa giáo quyết để tận dụng lực chấn động để tiếp tục tháo chạy!

Thủy chung không một lần nào mục Ma Bà có dấu hiệu lo lắng cho Xích Y nữ lang!

Vừa phần nộ vừa uất ức, Xích Y nữ lang suýt phải rơi lệ! Nàng dịch chân tiến đến chỗ hai gã đạo hán đang nằm bất động và lầm thầm như muốn nói cho họ nghe:

- Chỉ có hai người là tận trung với ta! Hai người cứ yên lòng nhắm mắt, ta nhất định sẽ báo thù!

“Vút!”

Lúc Tuyết Ngân đưa Đường Thượng Thanh quay lại thì Xích Y nữ lang chỉ còn là một vệt màu hồng mờ nhạt.

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Diễn Biến Bất Ngờ Khó Suy Đoán - Dừng Hình Vẽ Minh Họa Phục Tùng

Nhìn theo và biết khó lòng đuổi kịp Xích Y nữ lang, Tuyết Ngân hậm hực quật thẳng một kinh vào hai thân hình bất động của hai gã đại hán!

- Hừ!

“Vù... vù...”

Thượng Thanh bật thét lên hết năng lực của chàng:

- Chớ quá tàn nhẫn, cô nương! Dừng lại nào!

Thật may, Tuyết Ngân vừa có thân thủ cao minh vừa kịp nghe tiếng kêu ngăn cản của Thượng Thanh! Hai gã đại hán nhờ đó thoát cảnh tan xương nát thịt bất thành nhân dạng!

Thu kinh về, Tuyết Ngân giận dữ quát chàng như muốn trút hận:

- Sao các hạ lại luôn can dự vào chuyện không phải của các hạ? Các hạ thương hại chúng thì được lợi gì? Chúng nào có thương hại các hạ?

Cứ để nàng giận dữ, Thượng Thanh cứ loay hoay sửa lại thi thể của hai gã đại hán, đặt họ nằm ngay ngắn!

Bất ngờ, chàng kêu khẽ:

-Ồ! Họ vẫn còn sống!

Tuyết Ngân đang nguôi dần cơn thịnh nộ vì đã để Xích Y nữ lang chạy thoát chợt phát tác trở lại:

- Càng tốt! Các hạ mau tránh ra!

Chàng lo sợ quay lại nhìn nàng:

- Cô nương muốn làm gì họ?

Nàng cười lạnh:

- Ta chỉ muốn báo thù cho môn nhân bốn cung, giết người phải đền mạng!

Chàng lập tức đứng lên, ngăn giữa họ và nàng:

- Nhưng họ nào phải những kẻ đã sát hại môn nhân quý cung?

“Vút!”

Tuyết Ngân vụt lao đến và vung tay hất chàng qua một bên! Nàng nghiêng răng rít lên thành tiếng:

- Chúng là người của Xích Huyết kiệu! Ta chỉ biết thế là đủ! Hừ!

Nàng lại nâng cao hữu thủ, chuẩn bị quật xuống hai thân hình bất động một kinh tối hậu!

Thượng Thanh kinh hoảng:

- Cô nương đừng lầm lẫn! Xích Huyết kiệu cũng không phải thủ phạm đã gây chuyện tày đình ở quý cung!

Thật may là vừa nghe được lời này nàng liền đình thủ. Vẫn giữ cánh tay phải lơ lửng trên hai thân hình bất động nọ, nàng giật giật khóe môi khi lên tiếng hỏi chàng:

- Sao các hạ biết Xích Huyết kiệu không phải thủ phạm?

Chàng càng thêm lo sợ trước tình thế này, sinh mạng của hai gã đại hán đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, họ chỉ còn chút hy vọng mong manh, và hy vọng đó có tồn tại hay không là tùy thuộc vào chàng!

Chàng cố trấn tĩnh để có thể giúp nàng hiểu rõ. Chàng nói:

- Sát nhân và lưu tỵ, đây là hành vi thừa thãi nếu đó đúng là hành vi của Xích Huyết kiệu.

- Sao lại thừa? Hừ! Ngược lại, chính Xích Huyết kiệu vì muốn bày tỏ lòng cao ngạo nên cố tình lưu tỵ thì đúng hơn!

Chàng lắc đầu:

- Cô nương quên rồi ư? Mọi việc trước nay xảy đến cho quý cung đều do có kẻ ném đá giấu tay! Tại hạ tin chắc rằng đây cũng là điều đang xảy đến cho Xích Huyết kiệu!

Tuyết Ngân bĩu môi:

- Lại là câu nói đó! Các hạ nói mà không sợ rằng đó chỉ là những lời vô đoán ư?

- Cũng có thể là võ đoán! Nhưng có một điều khiến tại hạ băn khoăn! Tại sao phải có lời lưu tự sau hành vi sát nhân đoạt vật? Sao Xích Huyết kiêu biết ở quý cung có Hà Thủ Ô Linh Bảo để nảy ý chiếm đoạt?

Tuyết Ngân lộ vẻ tư lự qua hữu thủ dần dần hạ xuống:

- Có thể Xích Huyết kiêu không biết nhưng vì thuận tiện nên không thể không lấy hầu thỏa mãn lòng tự tôn!

Chàng cười nhẹ:

- Hà Thủ Ô Linh Bảo của quý cung phải chăng là loại linh đan hãn thế?

Nàng gật đầu:

- Không sai! Chính vì lẽ đó ta quyết không tha thứ cho Xích Huyết kiêu!

Chàng xua tay:

- Chậm đã! Tại hạ còn muốn biết điều này, phải chăng Hà Thủ Ô Linh Bảo được quý cung cất giữ ở một nơi thật kín đáo?

Nàng gật đầu:

- Đương nhiên rồi! Nào có ai dám khinh suất trong việc này?

Chàng cười nhẹ:

- Vậy theo cô nương liệu Xích Huyết kiêu có thể nào biết được nơi cất giấu linh đan hoàn toàn kín đáo của quý cung không?

Nàng vừa thoáng ngần ngừ thì Thượng Thanh vội vàng bồi thêm:

- Chỗ cất giấu đó ở quý cung có bao nhiêu môn nhân được biết?

Nàng hoang mang:

- Ý của các hạ là...

Chàng gật đầu:

- Nếu chính môn nhân của quý phái cũng chưa biết chỗ cất giấu linh đan thì cả Xích Huyết kiêu cũng vậy! Và nếu nhân vật của quý cung bị sát hại bởi Đà La Diệp Bối công phu cũng không thể biết điều đó chứng tỏ cái chết của nhân vật này không phải do Xích Huyết kiêu sau khi tra khảo đã hạ thủ! Phải có một nguyên nhân khác!

- Nguyên nhân khác đó theo các hạ phải là nguyên nhân nào?

- Sát nhân diệt khẩu!

- Sát nhân diệt khẩu? Không thể nào!

- Sao lại không?

Nàng tỏ ra bàng hoàng:

- Theo lập luận của các hạ, người lên trộm linh đan đối với bốn cung không phải xa lạ gì! Và do bị phát hiện kẻ đó phải sát nhân diệt khẩu?

Chàng xác quyết:

- Đúng vậy!

Nàng kêu lên:

- Vậy thì càng phi lý!

- Tại sao phi lý?

Nàng nói sau một lúc ngập ngừng:

- Ở bốn cung chỉ có hai người biết được chỗ cất giữ linh đan mà thôi!

Chàng kinh nghi:

- Người thứ nhất đương nhiên phải là Cung chủ quý cung! Còn người thứ hai?

Nàng lí nhí đáp lại:

- Là ta!

- Là cô nương?

- Không sai! Vì thế, ta mới nói là phi lý!

Chàng hoang mang:

- Không còn ai biết ư?

Nàng quả quyết:

- Hoàn toàn không!

- Khi sự việc xảy ra, quý Cung chủ và cô nương không có mặt tại trú sở?

Nàng lắc đầu:

- Như ta đã nói, ta và Cung chủ khi đó còn đang bôn tẩu giang hồ!

Chàng thở ra:

- Hà...! Chỗ cất giữ linh đan bí ẩn như thế, kẻ nào biết được để lên lấy đi, rồi vu oan giá họa cho Xích Huyết kiệu?

- Các hạ vẫn không tin đây là hành vi của Xích Huyết kiệu?

Chàng nhún vai:

- Phải hay không, sao cô nương không tự thân tìm hiểu?

- Bằng cách nào?

Chàng đưa tay chỉ vào hai gã đại hán cho đến giờ vẫn nằm bất động:

- Họ là hai nhân vật kẻ như bất ly thân của chủ nhân Xích Huyết kiêu!
Nếu họ đã đến tận quý cung để hành sự tất nhiên cô nương có thể tra hỏi để
minh bạch! Chỉ cần cô nương tìm cách cứu họ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn!

Nàng phân vân:

- Cứu bọn chúng? Liệu có ích gì không?

Chàng nhìn nàng:

- Lời cô nương có hàm ý gì? Không cứu được họ hay cứu được nhưng
không thu được kết quả mong muốn?

Nàng bối rối:

- Việc cứu họ đương nhiên là được, ta chỉ sợ họ... họ...

Chàng khắp khởi mừng:

- Điều đó cô nương khỏi bận tâm! Nếu được cứu mạng họ sẽ không dám
để chết lần thứ hai! Nhất là khi chuyện không phải do họ làm, nhất định họ
sẽ thú nhận.

Sau một thoáng chần chừ nàng lấy từ trong người ra hai hoàn linh đan
được bao bọc bên ngoài bằng một lớp sáp cần thận. Nàng còn nói với về
tiệc nuôi:

- Ta chỉ có ba hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo để hộ thân! Trước đây đã cho
các hạ một, giờ lại vì các hạ phải phí đi hai hoàn cuối cùng, ta...

Chàng kêu lên:

- Cô nương bảo sao? Cô nương đã cho tại hạ một hoàn ư?

Nàng kinh nghi:

- Sau lần đả thương các hạ, xét các hạ không có lỗi, ta đã chuộc lỗi bằng
cách lên để lại cho các hạ một hoàn! Các hạ chưa dùng sao? Có phải vì thế
đến nay các hạ vẫn chưa khôi phục?

Chàng bất giác xúc động:

- Hóa ra đó là Hà Thủ Ô Linh Bảo do cô nương ban tặng! Tại hạ cho đến
giờ vẫn băn khoăn không biết...

Nàng ngắt lời:

- Rốt cuộc các hạ đã dùng chưa?

Chàng gật đầu:

- Đã dùng và...

- Vậy sao các hạ vẫn chưa bình phục?

Chàng thở dài với thần tình ngơ ngẩn:

- Chuyện xảy ra thật khó hiểu, cô nương cứ nghe sẽ biết!

Chàng thuật lại tất cả cho nàng nghe và nói luôn sự bất lực của Tàn Lão Y trước hiện trạng xảy đến cho chàng!

Nghe xong, nàng hết sức ngạc nhiên:

- Lời của Tàn Lão Y chứng tỏ lão có y thuật cao minh! Lão khất cái hồ đồ quả nhiên đã vô tình hại các hạ! Tuy thế, nhất định không thể nào xảy ra chuyện như các hạ nói, công lực đã hồi phục không thể tự biến đi! Các hạ hãy đưa tay cho ta xem nào!

Không hiểu vì ngại sự đụng chạm giữa đôi cô nam quả nữ hay thật sự như lời chàng giải thích mà chàng khéo léo chối từ:

- Đẳng nào thì chuyện cũng đã xảy ra, có muốn cứu vẫn cũng không kịp! Sao cô nương không lo tiến hành việc của quý cung mà cô nương đang quan tâm?

Thấy nàng có ý chần chừ, chàng nói thêm:

- Họ bị như thế này đã lâu, cô nương càng chậm trễ càng ít có hy vọng!

Thở hắt ra một hơi, nàng miễn cưỡng bảo:

- Thôi được! Ta vì các hạ vậy!

Dứt lời, nàng bóp võ lớp sáp bên ngoài hai hoàn linh đan và nhét vội vào miệng hai gã đại hán!

Sau khi điểm vào vài trọng huyệt để giúp được lực của Hà Thủ Ô Linh Bảo mau có tác dụng, nàng kiên quyết nói với chàng:

- Họ vẫn tỉnh cho dù họ đang trong trạng thái như hôn mê, đó là hậu quả của Băng Ngọc Nhiếp Hồn! Trong lúc chờ họ hồi phục, các hạ không thể chối từ việc để ta xem xét! Nào!

Chẳngặng đừng, chàng phải đưa tay tả cho nàng cầm lấy!

Với thủ pháp am tường, nàng vừa xem qua mạch tượng của chàng liền kêu lên:

- Vô lý! Được lực của hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo gần như đã bị hóa giải hoàn toàn!

Chàng ngơ ngác:

- Sao lại bị hóa giải?

Nàng cũng ngỡ ngác không kém:

- Ta làm sao biết được? Thật sự, các hạ vẫn đang trong tình trạng như chưa từng dùng Hà Thủ Ô Linh Bảo!

- Vậy tại sao hàn khí trong người tại hạ không còn nữa? Điều gì khiến chúng tự biến đi? Hay do được lực của linh đan chỉ có thể giúp hàn khí bị khu trục và không đủ giúp tại hạ hồi phục?

Nàng lắc đầu:

- Tuyệt đối không phải! Bằng chứng là võ công của các hạ đã có lúc khôi phục!

- Vậy tại sao?

Nàng nhíu mày nhăn trán:

- Các hạ thử thuật lại một lần nữa cách chữa trị của Tàn Lão Y xem nào? Hy vọng ta sẽ tìm ra chỗ nào không đúng!

Chàng cười buồn:

- Như những gì Tàn lão ca thuật lại, tại hạ chỉ có thể nói y lời nói trước đó!

Nàng lẩm bẩm:

- Hàn khí vì tình cờ công phạt tâm mạch, được lực của Hà Thủ Ô Linh Bảo được bổ trợ bằng chân nguyên nội lực đồng nam và nguyên dương của lão khất cái! Nào có điểm gì sai? Tại sao...

- Tại sao như thế nào? Sao cô nương không nói tiếp?

Nàng chép miệng:

- Tiếc quá! Ta chỉ còn mỗi hai hoàn đã sử dụng cho hai kẻ không đáng! Bằng không ta sẽ cho các hạ dùng lại một lần nữa để xem diễn biến như thế nào! Từ đó có thể biết tại làm sao các hạ bị như vậy!

Chàng mỉm cười trấn an nàng và cũng tự trấn an bản thân:

- Việc gì cũng vậy đều do số phận! Cô nương bất tất phải áy náy!Ồ! Họ đã hồi phục rồi kìa, cô nương!

Đương nhiên nàng cũng đã nhìn thấy hai gã đại hán đang có dấu hiệu hồi phục! Do đó, nàng phải hiểu tiếng kêu của chàng là có ẩn ý lẫn tránh việc đang đề cập!

Thái độ của nàng phần nào oán trách:

- Các hạ chỉ mãi lo chuyện thiên hạ, tại sao chứ?

Chàng thần nhiên:

- Người giang hồ phải lo chuyện giang hồ! Huống chi, họ không đáng tội chết, cô nương phải cứu họ là chuyện đương nhiên!

Khi đó do hai gã đại hán đã hoàn toàn hồi phục nên Tuyết Ngân không tiện nói gì thêm!

Nàng lạnh giọng hỏi cả hai:

- Những gì ta và vị nhân huynh đây vừa nói, hai người chắc hẳn đã nghe?

Tuy cả hai nhanh nhẩu gật đầu nhưng thật lạ, cả hai không hề mở miệng phát thoại!

Tuyết Ngân giận dữ:

- Hai người không biết nói ư? Ta không cần nghe lời cảm kích từ hai người, ta chỉ muốn biết có phải Xích Huyết kiêu đã từng đến bốn cung hay không?

Hai gã vẫn vậy, một thì lắc, một còn lại đưa tay chỉ vào miệng rồi xua tay làm hiệu, cả hai vẫn không có lấy một lời phát thoại.

- Hai người không thể nói?

Cả hai lại gật đầu.

- Hai người cùng bị câm?

Lại gật, thái độ của cả hai làm cho Tuyết Ngân vừa bức tức vừa thất vọng.

- Làm thế nào bây giờ? Cứu ai không cứu lại cứu nhằm hai gã chẳng thể nói năng, ta biết phải làm sao để tra xét mọi ẩn tình?

Cả hai chớp mắt vài lượt, tỏ ý cũng chẳng biết làm sao hơn!

Thấy vậy, tuy đang kinh tâm về điều kỳ dị này nhưng Thượng Thanh đành phải nghĩ kế giúp Tuyết Ngân!

Chàng chợt hỏi:

- Nhị vị không thể phát thoại nhưng nếu dùng chữ viết hoặc ra ký hiệu thì sao?

Cả hai vừa lắc đầu vừa ra hiệu loạn xạ khiến Thượng Thanh dù cố nghĩ cũng không thể hiểu họ muốn nói điều gì!

Chàng đoán:

- Nhị vị không thể viết chữ?

Họ gật đầu.

- Cả hai ư?

Họ lại gật đầu.

- Còn ký hiệu thì sao? Không ai trong chư vị có thể thuật lại bằng cách dùng hình vẽ để minh họa ư?

Một trong hai gã đại hán bỗng tự đưa tay chỉ vào ngực!

Thượng Thanh mừng rỡ:

- Vậy nhân huynh làm đi!

Tên nô vội nhặt lấy một cành cây và bắt đầu nguệch ngoạc những hình vẽ thật thô thiển.

Tuy vậy Thượng Thanh cũng phần nào hiểu được!

Chàng ngồi xuống cạnh tên nô và đưa tay chỉ vào một hình vuông - không thật vuông cho lắm - với bốn phần cạnh dư ra ở hai bên:

- Đây là Xích Huyết kiệu phải không?

Gã nô gật đầu có vẻ thích thú!

Chàng lại chỉ vào tám hình bán nguyệt được gã vẽ xung quanh cỗ kiệu:

- Còn đây là gì? Bị tám nhân vật vây đánh ư?

Gã lắc đầu quây quậy và tìm cách diễn đạt ý nghĩa của tám hình nô!

Thượng Thanh không thể hiểu đành phải chỉ vào hình thứ ba. Đó là hình một ngọn núi có một động khẩu, cạnh động khẩu là hình khô lâu với hai đoạn xương bắt chéo:

- Đây là gì?

Gã đưa tay chỉ vào chàng và ra dấu bằng cách nắm co quắp với hai mắt mở trừng trừng!

Chàng lạnh khấp người kêu lên:

- Các hạ muốn nhắc việc tại hạ bị hành hạ ở quý động ư?

Gã gật đầu có phần miễn cưỡng.

Chàng hít nhẹ một hơi để dẫn lòng sau những gì đã chịu đựng dưới tay Xích Huyết kiệu:

- Các hạ muốn nói hình này là ám chỉ Tử động?

Gã gật đầu và lần này không dám nhìn Thượng Thanh!

Gã còn đột nhiên chỉ tay vào tám hình bán nguyệt rồi ra dấu bảo mọi người hãy nhìn lên trên cao!

Nhìn lên và chỉ thấy ánh dương quang chói chàng, Thượng Thanh thảng thốt:

- Các hạ nói đó là hình biểu thị của thời gian?

Gã kia gật đầu.

- Là tám tuần trăng, phải không?

Không chờ họ gật đầu nữa, Thượng Thanh vội quay sang Tuyết Ngân:

- Họ muốn nói tám tuần trăng trước họ và Xích Huyết kiêu vẫn lưu ngụ tại nơi quanh Tử động. Chứng tỏ họ chưa từng xuất hiện ở quý cung!

Tuyết Ngân bĩu môi:

- Ai có thể minh chứng cho điều này? Họ đâu thể dễ dàng chối tội như vậy?

Chàng tự đưa tay chỉ vào chàng:

- Có! Chính tại hạ là nhân chứng cho lời họ nói!

- Là các hạ? Tại sao?

Chàng đưa mắt nhìn hai gã đại hán, vì chàng không thể đáp lại câu hỏi của Tuyết Ngân mà không nhìn họ khi họ cũng góp phần vào việc hành hạ chàng trước kia, và lẽ đương nhiên hai gã đại hán nào dám nhìn lại chàng!

Chính thái độ này của hai gã đại hán vô hình chung làm cho lời giải thích của Thượng Thanh thêm minh bạch:

- Vì không còn những chỉ có tám tuần trăng mà còn lâu hơn nữa! Đó là quãng thời gian tại hạ bị Xích Huyết kiêu giam giữ tại Tử động!

Nàng bán tín bán nghi:

- Nhiều hơn hay ít hơn tám tuần trăng?

- Nhiều hơn!

- Sao họ lại biểu thị chỉ có tám?

- Tại hạ đoán đó là thời gian mà Xích Huyết kiêu mỗi ngày đều hành hạ tại hạ một lần bằng thủ pháp Phân Cân Thác Cốt!

Hai gã đại hán như không giữ được tự chủ thi nhau gật đầu, ám chỉ lời vừa rồi của chàng là hoàn toàn đúng với sự thật!

Nàng kinh ngạc đến sững sờ:

- Sau đó thì sao? Các hạ được người cứu thoát ư?

Chàng cười thảm:

- Làm gì có người quan tâm đến tại hạ để phí công phí lực giải cứu? Sau đó tại hạ bị ném vào Tử động, nơi chỉ có một hệ quả chắc chắn là phải chết!

Nàng hoàn toàn ngơ ngác:

- Nếu là nơi chỉ có hệ quả như vậy, sao các hạ vẫn bình yên cho đến lúc này?

Không ai lưu tâm để nhìn thấy thái độ kỳ quặc của hai gã đại hán! Cả hai đang nhìn chòng chọc vào chàng như cũng muốn biết tại sao chàng có thể thoát chết ở một nơi chắc chắn phải chết!

Chàng đáp, không cần phải che giấu lòng tự hào:

- Điều đó chỉ có thể giải thích rằng hoặc khí số tại hạ chưa tuyệt, hoặc tại hạ có được sự độ trì của Trời Phật! Tại hạ vẫn sống, đó là sự thật!

Quá bất ngờ, hai gã đại hán bỗng chồm đến chỉ để khom người và phủ phục trước Đường Thượng Thanh!

Chàng kinh hãi:

- Nhị vị nhân huynh sao lại có hành vi này? Mau đứng lên đi nào!

Họ vẫn phủ phục và gã đã từng dùng hình vẽ để minh họa đang hí hoáy phác họa một số hình ảnh khác!

Trong khi đó, Tuyết Ngân bật cười thành tiếng:

- Các hạ không hiểu ý tứ của họ ư? Họ đã hành hạ nhưng không thể giết được các hạ, họ đang van xin các hạ tha thứ đó!

Chàng vừa nhìn vào những nét vẽ của gã kia, gã vẽ gì chàng chưa hiểu, vừa lắc đầu đáp:

- Không đúng! Họ đã biết tại hạ đang mất hết võ công, tại hạ không muốn tha họ cũng không được!

Tuyết Ngân lại bảo:

- Có thể là họ đang biểu thị lòng cảm kích của họ! Họ biết họ được sống đây là do các hạ cầu tình, nhờ đó ta đã trao cho họ hai hoàn linh đan duy nhất còn lại của ta!

Chàng không tin vào điều đó:

- Nếu thật sự cảm kích thì ngay khi hồi phục họ đã có thái độ này rồi, đâu phải đợi đến lúc này!

Lúc đó, khi gã kia thôi hí hoáy, cả hai chột cùng lùi lại và kiên trì phủ phục người trước Thượng Thanh!

Chàng bảo Tuyết Ngân:

- Cô nương thấy đấy! Họ vẫn giữ nguyên tư thế này chứng tỏ không phải vì hai nguyên nhân cô nương vừa đoán!

Tuyết Nhân nhún vai:

- Vị tất ta đoán sai? Các hạ thử nhìn xem họ đã vẽ những gì?

Để được nhìn thuận theo hình vẽ Đường Thượng Thanh phải len vào và đứng giữa hai gã đại hán!

Với tư thế đó, như Tuyết Ngân nhìn từ ngoài nhìn vào, nào khác gì Thượng Thanh là vị chủ nhân còn hai gã kia là gia nô đang quỳ đợi lệnh?

Thật tình cờ, trong những hình vẽ của gã nọ có một bức đang diễn đạt chính điều này! Hình đó vẽ một nhân vật đứng giữa với hai kẻ hầu cận hai bên đang phủ phục đợi lệnh!

Chàng chỉ tay vào nhân vật đang đứng ở giữa:

- Đây là ai?

Cả hai đưa mắt nhìn chàng!

Chàng kinh ngạc:

- Là tại hạ?

Họ gật đầu!

- Còn hai người quỳ bên?

Họ chỉ vào nhau.

- Là nhị vị?

Họ lại gật đầu.

- Tại sao chứ? Tại sao nhị vị phải nhận là tùy tùng của tại hạ?

Họ không thể giải thích nên chỉ biết dập đầu vái lạy thay thế!

Chàng bước tránh qua một bên:

- Tại hạ không thể! Nhị vị đừng quên nhị vị là thuộc hạ của Xích Huyết kiêu!

Họ bám theo chàng! Họ có võ công và chàng thì không, nên rốt cuộc họ vẫn giữ tư thế quỳ ở hai bên chàng!

Chàng bối rối:

- Nhị vị đều nhận tại hạ là chủ nhân?

Họ gật đầu cùng lúc!

- Tại sao?

Chàng hỏi mà quên rằng họ không thể giải thích!

Chàng đổi lại câu hỏi khác:

- Có phải nhị vị sợ tại hạ báo thù?

Họ lắc đầu, khiến chàng phải hỏi câu khác nữa:

- Hay nhị vị vì cảm kích tại hạ đã cầu xin Tuyết Ngân cô nương buông tha cho nhị vị?

Họ vẫn lắc đầu, chứng tỏ không phải như hai nguyên nhân đó!

Chàng buột miệng:

- Vậy thì tại sao?

Họ không thể đáp nên đều đưa mắt nhìn vào những hình vẽ nọ!

Chàng ngao ngán:

- Tại hạ đã nhìn rồi! Nhưng chịu thôi, tại hạ không thể nào hiểu được ý tứ của nhị vị!

Họ tỏ vẻ thất vọng!

Thấy vậy, Tuyết Ngân nói đùa:

- Họ thành tâm như vậy sao các hạ không thử gật đầu cho họ hài lòng?

Chàng nghiêm mặt:

- Không được! Nhỡ họ tưởng thật tại hạ sẽ có lỗi đối với Xích Huyết kiêu!

Nàng cười lạt:

- Có lỗi! Hừ! Ta thật không ngờ các hạ lại sợ có lỗi với hạng người đã từng giết các hạ! Các hạ có lượng bao dung hay chỉ muốn chứng tỏ các hạ là người quân tử?

Chàng đáp:

- Tại hạ bị hành hạ nhưng vẫn sống! Còn sống là đủ rồi, từ từ tại hạ sẽ tìm hiểu cho mình bạch, tại sao Xích Huyết kiêu lại muốn lấy mạng tại hạ!

Đến lúc đó, nếu chỉ do lầm lẫn thì thôi, tại hạ không chấp nhận! Ngược lại, nếu là cố tình và là hạng giết người không gớm tay, tại hạ nhất định phải báo phục!

Hai gã đại hán bỗng dừng lại tiếp tục đập đầu vái lạy, như thể họ hết sức thán phục những lời lẽ của chàng!

Nhận ra điều đó, chàng vô tình hỏi họ:

- Nếu tại hạ chấp nhận thỉnh cầu của nhị vị, đối với Xích Huyết kiêu nhị vị sẽ có thái độ như thế nào?

Hai gã đại hán có hai cử chỉ khác nhau! Một gã tự đặt tay lên ngực, rồi buông ra và xua đi, như muốn nói Xích Huyết kiêu chỉ còn là một điều gì đó trong tâm tưởng của gã mà thôi! Gã kia thì há hoáy vẽ! Gã vẽ một cổ kiêu, xung quanh cổ kiêu là một hình khuyên tròn và hình khuyên đó được xuất phát từ đầu của hình vẽ, vẽ người quỳ bên tả chủ nhân!

Nhìn lại, người đang quỳ bên tả chàng chính là gã vừa vẽ xong!

Ý của gã đã rõ, hoàn toàn trùng khớp với lời ám chỉ của gã kia!

Chàng nói rõ thành lời:

- Ý nhị vị vẫn luôn tưởng nhớ đến Xích Huyết kiêu, cho dù nhị vị đã có một chủ nhân khác?

Họ gật đầu!

Chàng thở dài:

- Thôi được! Tại hạ đành phải hỏi nhị vị vài điều, mong nhị vị chớ dối trá!

Họ nhìn chàng chờ đợi!

Chàng hỏi:

- Xích Huyết kiêu chưa từng đến Băng Ngọc cung?

Họ lắc đầu phủ nhận.

- Nhị vị nói thật?

Họ cùng gật đầu!

Chàng quay qua nhìn Tuyết Ngân:

- Cô nương nghĩ sao?

Nàng cười gượng:

- Ta biết nói gì ngoài việc chấp nhận giả thuyết của các hạ?

Chàng gật đầu:

- Nếu vậy kể như tại hạ đã nợ cô nương một câu trả lời về việc...

Nàng vụt đưa ra hai ngón tay:

- Là hai, đâu phải chỉ một? Các hạ đã quên lần vừa rồi ư?

Chàng phì cười:

- Tuy là hai nhưng lại có chung một câu trả lời! Vì thế. Tại hạ mới nói một!

Nàng quay ngoắt đi:

- Nhưng đối với ta thì phải là hai chứ không phải một!

Chàng ngơ ngác:

- Ý cô nương muốn nói...

“Vút!”

Nàng tung người bỏ đi, để lại cho chàng một câu nói dở dang buộc chàng phải tự suy nghĩ...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thu Thuộc Hạ, Thu Nhầm Kê Phản - Tái Nhập Động, Tái Phục Võ Công

Sau đó một lúc lâu thấy hai gã đại hán vẫn quỳ, chàng kêu:

- Nhị vị sao cứ quỳ? Đứng lên đi!

Họ không đứng! Ngược lại họ còn dập đầu như đã dập đầu!

Chàng cười khố:

- Tại hạ còn tư cách gì để làm chủ nhân của nhị vị? Võ công không còn, tại hạ tự lo cho bản thân còn chưa xong nói gì đến việc lo toan cho hai kẻ tùy tùng bất đắc dĩ?

Họ vẫn không thôi việc dập đầu!

Chàng đành phải dùng tay để ngăn cản hành vi của một trong hai gã!

Chàng bức tức vì không thể làm được như ý muốn! Họ có võ công và họ dễ dàng cưỡng lại sự ngăn cản vô lực của chàng!

Chàng đành nói với họ:

- Được rồi! Trước mắt, tại hạ đành chấp nhận cho nhị vị vui lòng, chờ sau này khôi phục võ công tại hạ nhất định để mắt đến nhị vị! Nhị vị đứng lên được chưa?

Trước khi đứng lên cả hai còn lại đáp tạ chàng ba lượt!

Thấy họ không những không bỏ đi mà còn đứng mãi sau lưng chàng, chàng kêu:

- Ở kìa! Nhị vị sao còn đứng đó?

Họ cúi đầu xuống như muốn tránh tia mắt trách cứ của chàng!

Thấy vậy chàng tự bỏ đi với ý nghĩ: “Họ không đi thì ta đi! Chẳng lẽ họ lại sẽ lẻo đẻo theo ta?”.

Không như chàng nghĩ họ không hề có ý đi theo chàng!

Và sau cái nhìn vào mắt nhau, cả hai tung người lướt đến và xuất thủ nhắm vào chàng!

Hự!

Chàng chỉ kêu được một tiếng là bị cả hai khống chế huyết Định thân và Á huyết!

Chưa hết, cả hai còn xốc hai bên chàng và lập tức thi triển kinh thân pháp đưa chàng cùng đi với họ!

Chàng trợn trừng hai mắt đến suýt phải rách khóe! Chàng không ngờ hành vi ân nghĩa của chàng rốt cuộc chỉ nhận được sự báo oán!

Đây quả là một điều không ngờ và cho dù có ngờ trước đi nữa chàng cũng không thể nào tránh khỏi!

“Ai bảo ta hồ đồ, giúp kẻ ác hồi phục thương thế để vô tình chuốc họa vào thân? Chúng định đưa ta đi đâu? Đến chỗ Xích Huyết kiêu đang chờ đợi ư?”.

Vút! Vút!

Họ đi càng lúc càng nhanh! Và Đường Thượng Thanh càng ngẫm nghĩ càng uất ức!

Sau cùng, vì quá uất ức và không chỗ phát tiết, chàng cảm thấy máu trong huyết quản sôi lên bùng bùng và dẫn đến tình trạng ngất lịm.

* * * * *

Được họ giải khai huyết đạo, Đường Thượng Thanh mắt tóe hung quang, miệng gào lên khàn khàn trước hai khuôn mặt đang bơ phờ vì đã vượt một chặng đường dài không ngừng nghỉ:

- Các người hành động như thế này là để đáp tạ ta sao? Các người muốn gì chứ? Muốn ném ta một lần nữa vào Tử động à?

Họ bối rối, sợ hãi và cùng quỳ xuống. Một gã chộp lấy một mẫu đá nhỏ như định biểu thị ý tưởng qua hình vẽ như gã từng làm!

Chàng giận dữ chồm đến, quyết giật mẫu đà khỏi tay gã:

- Các người đúng là hạng khẩu Phật tâm xà! Hừ! Các người định lừa dối ta nữa sao? Các người bảo là tôn ta làm chủ nhân để rồi các người có ý đồ ném ta vào Tử động! Sao các người không giết ta khi các người có thể? Hà tất các người phải lặn lội đưa ta về đến Tử động này!

Thái độ của hai gã thật kỳ quái! Một gã thì đập đầu lạy như tể sao, gã còn lại thì từ tốn gỡ tay chàng ra và cứ chỉ mãi vào Tủ động!

Thấy thái độ này, họ đâu cần phải nhân nhượng phải giữ lễ nếu họ thật sự có ác ý, Đường Thượng Thanh thoáng khựng người lại.

Đến lúc đó, gã kia mới dám dùng mấu đá vạch xuống nền đất.

Gã vẽ Tủ động với lối đi chi chít như chữ chi. Để đến cuối nét vẽ, gã đột ngột chấm dứt bằng một khuyên tròn.

Cạch! Cạch! Cạch!

Gã dùng mấu đá gõ vào khuyên tròn ba lần gõ như thế đó là loạt ám hiệu không thể thiếu. Sau đó gã ngược mắt nhìn chàng với ánh mắt van lơn cầu khẩn.

Chàng nghĩ: “Sao gã phải van xin ta? Hay gã muốn ta đưa gã đến tận vị trí đó? Để làm gì?”.

Chàng nghĩ không ra những ám thị của gã nên đành hỏi:

- Người cần ta đưa người đến chỗ người khuyên tròn?

Gã lắc đầu và ánh mắt tỏ ra sợ sệt.

Chàng nghi hoặc:

- Người không dám vào?

Gã càng lắc đầu nhiều hơn

- Người muốn ta vào đó thay người?

Gã gật.

- Để làm gì?

Gã đưa tay chỉ vào khuyên tròn vừa vẽ và lại gõ ba lượt.

Cạch! Cạch! Cạch!

- Gõ vào đó?

Gã gật.

- Vậy thôi ư?

Gã lắc đầu trong khi đồng bọn của gã lại đập đầu vái lại.

Chàng đoán:

- Trong đó có vật ám tàng?

Gã nọ gật, gã kia lắc

- Có hay không có ám tàng?

Gã đang gật lại tiếp tục gật, gã đã lắc tuy không lắc đầu nữa nhưng bắt đầu sụp lạy.

- Ta hiểu rồi! Nơi đó vốn có thi hài của người thân hai người, đồng thời cũng có vật do người đó lưu lại?

Hai gã cùng mỉm cười hài lòng.

Chàng thở ra:

- Ta đã một lần gặp may, làm sao dám thử lại vận số?

Hai gã cùng quỳ lạy chàng

- Hà! Lần vừa rồi tuy ta bị hành hạ đến kiệt quệ nhưng dầu sao cũng có thể tự vận khí để nhờ đó vận dụng tâm pháp Kim Sa và chống lại quái phong. Lần này võ công không còn, tâm pháp nọ vô phương thi triển, ta vào đó có khác nào đi vào chỗ chết?

Hai gã vẫn lạy khiến chàng phải than van:

- Hai người nữ nào cam tâm buộc ta phải chết thảm sao?

Một gã ngẩng đầu lên đưa tay chỉ vào chàng và tiếp đó chỉ lên trời.

Chàng cười lạt:

- Người cho rằng ta có phúc phận hơn người và được Phật Trời độ trì thật sao?

Gã gật đầu.

Chàng thở ra:

- Nếu ta cương quyết không ưng thuận thì sao? Hai người sẽ có thái độ gì đối với ta?

Thật lạ, họ không nổi hung như chàng nghĩ. Ngược lại, họ hốt hoảng và chỉ biết đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn chàng.

Kinh nghi, chàng hỏi:

- Vật gì đang được cất giấu trong đó?

Hai gã xua tay tỏ ý không biết.

- Nhân vật trong đó có quan hệ gì với hai người? Phụ thân? Mẫu thân? Huynh đệ? Sư phụ?

Để đáp lại từng lời gặng hỏi của chàng cả hai chỉ có cái lắc đầu mà thôi.

Sau cùng chàng hỏi:

- Là trường bối?

Họ gật.

- Thúc bá?

Họ lắc.

- Cô mẫu hay di nương?

Họ lắc.

- Nội tổ hay ngoại tổ?

Họ lắc.

- Hừ! Chẳng lẽ là sư tổ, sư phụ của sư phụ hai người?

Họ gật.

Chàng giật mình:

- Là lệnh sư tổ?

Họ gật đầu thừa nhận.

Chàng thở hắt ra một hơi trước khi bảo họ:

- Được! Vì sự kỳ vọng của hai người, ta quyết liều một phen nữa. Nhưng hai người chớ quá trông chờ kết quả ở ta. Lần này đi...! Hà! Tạm biệt!

Chàng bước đi mà không có chút nào tin tưởng. Bởi chàng thừa biết sẽ có những gì đang chờ đợi chàng trong Tử động.

Tuy nhiên trong tâm tưởng của chàng thật sự đang có một tia hy vọng. Nếu y thuật như Tàn Lão Y không thể khôi phục võ công cho chàng, nếu Hà Thủ Ô Linh Bảo của Băng Ngọc cung cũng không giúp ích gì cho chàng thì biết đâu chính những trận quái phong trong Tử động lại giúp chàng dễ dàng vận dụng Kim Sa tâm pháp, nghĩ là khôi phục võ công!

U... u... u...

Tử động vẫn là Tử động! Chào đón chàng là một trận quái phong xuất hiện.

Bất chấp võ công thật sự không còn, chàng vẫn nghiêng chặt răng và bắt đầu vận dụng tâm pháp Kim Sa.

Chân khí không xuất hiện. Ngược lại từng mảng da thịt nhỏ của chàng ngay lập tức đau buốt lên khi bị quái phong xuyên thấu.

U... u...

Quái phong nâng dần cường lực khiến thân hình chàng bắt đầu nghiêng ngả đảo chao. Tuy vậy, chàng vẫn tiếp tục vận dụng tâm pháp Kim Sa.

U... u...

Thân hình chàng bắt đầu chấp chới vì quái phong càng lúc càng tỏ ra hung hãn.

U... u...

Đúng vào lúc trận quái phong sắp sửa nâng bổng thân hình chàng lên để tha hồ dập vùi chàng vào một nơi không thể nào lường trước được, toàn thân đang rất bỏng của chàng bỗng căng phình vì khí huyết chột sục sôi.

Trong nháy mắt, như có một tiếng nổ phát ra từ nội thể của chàng.

Bung!

Và lập tức, tâm pháp Kim Sa bắt đầu tỏ ra kiến hiệu, dẫn lưu chân khí của chàng đi khắp các kinh mạch.

Việc diễn ra quá bất ngờ khiến chàng phải bật kêu lên:

A... a... a...

Đó cũng là lúc trận quái phong lên đến đỉnh điểm của sự cuồng nộ.

U... u...

Sợ quái phong cuốn phăng đi, sợ chệch mất phương hướng mà gã nọ đã điềm chỉ, Đường Thượng Thanh lập tức ngồi thụp xuống, vận hết toàn bộ chân lực để chi trì thân hình.

U... u...

Thân thể lắc lư như cành liễu trước gió, chàng vẫn kiên trì chịu đựng.

U... u...

Bằng Thiên Cân Trụ, Đường Thượng Thanh vừa đè thân hình xuống vừa bấu chặt mười ngón tay vào nền động.

U... u...

Thân thể vẫn liên tục chao đảo khiến hai tay chàng bắt đầu chấp chới.

Chàng có phần kinh hãi, cố quờ tay chộp giữ.

Bộp!

Một cái khô lâu chột lặn vào tận chân chàng, tiếp đó là một đoạn xương chân trắng hếu.

Bỏ qua cái khô lâu, chàng lẹ tay chộp lấy đoạn xương nọ.

Phập!

Vận lực vào hữu thủ, chàng cắm đoạn xương nọ vào nền động.

Thoáng mừng vì vô tình có được chỗ tỳ tay, Thượng Thanh lập tức giữ chặt phần còn lại của đoạn xương đang nhô cao khỏi nền động.

U... u...

Trận quái phong lui dần. Cho Thượng Thanh biết khoảng ngắn ngủi yên tĩnh cũng sắp đến.

Nhờ đó, trận quái phong vừa tan đi chàng lập tức đứng lên và di chuyển.

Di chuyển theo những gì gã nọ điềm chỉ, chàng phát hiện đó là lối di chuyển thật sự thuận lợi. Bởi cứ mỗi lần trận quái phong nổi lên thì y như rằng chàng đang dừng chân ở một điểm vừa kề vách đá vừa vô tình tìm được một mô đá nhỏ để bám giữ thân hình.

U... u...

Cứ thế, sau ba lượt chịu đựng quái phong Thượng Thanh bất ngờ dừng chân tại một vách đá hoàn toàn phẳng phiu.

Nghĩ quái phong sắp nổi lên mà ở vách đá này lại không có lấy một chỗ để bám giữ, chàng lo lắng đến bấn loạn.

U... u...

Trận quái phong rồi cũng đến lúc nổi lên. Và thật may, trong khi trận quái phong ở lượt đầu hãy còn kém hung hăng, hai tay chàng bỗng chạm phải một gờ đá nhỏ chạy dài theo hình tròn.

“Có phải đây là hình khuyên mà gã nọ đã ám thị?”.

Phải hay không, lúc này đối với Thượng Thanh không còn cần thiết nữa.

Bộp! Bộp! Bộp!

Chàng vỗ bừa vào vách đá, vừa đúng ba lượt vừa vỗ vào giữa vòng khuyên bằng đá nọ.

U... u...

Kẹt!

Vút!

Thật bất ngờ, chỗ mà Thượng Thanh vừa vỗ vào chợt dịch chuyển và để lộ một khoảng trống. Lập tức, vừa do trận quái phong xô đẩy vừa do có một hấp lực hút vào, toàn thân chàng liền bay bắn vào một nơi không thể ngờ là có.

Vút!

Trận quái phong không còn có lẽ do bí môn nọ đã khép lại, Thượng Thanh nhờ đó an tường hạ thân xuống.

Trước mặt chàng lúc này là một cung thất có dáng dấp như một lăng tẩm. Đường vào lăng tẩm được rải sỏi tạo thành một lối đi đủ cho một người bước vào. Cuối lối đi, trước khi bước vào phạm vi thật sự của lăng tẩm là một cổng tam quan chạm trổ cầu kỳ như bất kỳ cổng tam quan nào ở chốn nha môn. Và từ trên cánh cổng đang khép hờ là hai nhân viên dạ mình châu tỏa sáng. Ánh sáng tỏa ra từ hai viên minh châu dĩ nhiên không thể nào sánh được với ánh dương quang. Tuy thế, nhờ lối đi nhỏ được rải sỏi trắng, ánh sáng tạo nên từ hai viên dạ minh châu được tôn lên, tạo cho lối tiến đến cổng tam quan mang một sắc màu huyền hoặc và làm cho người lần đầu đặt chân đến như Đường Thượng Thanh lúc này, phải có tâm trạng như người đạt cõi phiêu diêu thoát tục.

Thượng Thanh cho đến lúc này vẫn lặng lẽ ngăm nhìn. Một ý nghĩ chợt thoáng qua tâm trí của chàng: “Có được sự sắp đặt này, sự tổ của hai gã đại hán kia chắc hẳn phải có lai lịch quan trọng. Nhưng nếu là thế thì lẽ nào nhân vật này không đào luyện hai gã đó thành người hữu dụng? Tại sao không có sự sắp đặt sẵn cho họ, giả như truyền thụ kiến thức hoặc lưu lại võ công cho họ có dịp tiến thân?”.

Chép miệng như có phần tiếc nuối cho sự sắp đặt không được hoàn hảo của chủ nhân nơi này, Đường Thượng Thanh sau đó mới cẩn trọng đặt chân đi trên con đường rải sỏi.

Đến cổng tam quan chàng đặt tay vào và đẩy nhẹ.

Thật lạ! Cánh tuy chỉ khép hờ nhưng vẫn nguyên vị cho dù đang bị chàng đưa tay đẩy vào.

Khẽ vận chút kinh lực chàng lại đẩy. Vô ích, cánh cổng vẫn không dịch chuyển.

Tăng thêm chân lực, càng tăng nhiều ngàn nào thì cánh cổng càng như bị gấn chặt chừng nấy.

Sau cùng, Thượng Thanh phải nghi ngờ: “Muốn mở rộng cánh cửa phải chăng cần nhờ có cơ quan điều động? Mấu chốt phát động cơ quan ở đâu?”

Có phải là ở một trong hai viên dạ minh châu được khảm bên ngoài cánh cổng?”.

Chàng đưa tay định chạm vào viên dạ minh châu ở bên tả! Kịp nhớ lại thái độ của hai gã kia lúc họ điềm chỉ cho chàng cách thức tìm ra địa điểm này, chàng vội rút tay lại và không dám chạm vào bất kỳ vật nào nữa bên ngoài cánh cổng.

Chàng từ từ lùi lại và đưa mắt nhìn xuống chân để tìm kiếm.

Đúng như chàng nghĩ, khi chàng lùi xa cánh cổng độ ba bước thì ngay dưới chân chàng nằm trên bề mặt của lớp sỏi được rải đều đang lấp ló ẩn hiện một phiến đá vừa đủ cho một người có thể đặt hai chân vào.

Khẽ mỉm cười chàng đặt hai bàn chân lên chỗ có phiến đá.

Nụ cười của chàng dần biến mất đi khi ở hai cánh cổng vẫn không có dấu hiệu của sự đổi khác.

Ngẫm nghĩ một lúc nữa chàng mới vỡ lẽ.

Vội dịch lùi lại, chàng quỳ xuống, đặt hai đầu gối vào phiến đá nọ.

Như hai gã đại hán đã ám thị, Thượng Thanh bắt đầu sụp lạy và là hành lễ với cánh cổng.

Ngay lập tức, như bị cơ quan phát động hai cánh cổng bắt đầu mở rộng vào trong, tạo một lối đi dẫn thẳng vào lăng tẩm. Và ở chỗ tận cùng của lăng tẩm là một hình hài một người đang uy uy lẫm lẫm ngồi hướng mặt rangoài. Và thế là vô hình chung Đường Thượng Thanh đang hành lễ với nhân vật uy lẫm nọ.

Chàng bắt đầu bớt đi sự hoài nghi của chàng đối với sự sắp đặt của nhân vật nọ.

Bởi vị tất nhân vật nọ đã không kịp nghĩ đến và không có sự sắp xếp dành cho hai gã đại hán kia.

Vì nếu không có sự ám thị của hai gã đại hán Đường Thượng Thanh đâu thể biết phải gõ vào bí môn ba lượt để phát động cơ quan, đâu thể biết phải phục người hành lễ để phát động và khai mở cổng tam quan dẫn vào lăng tẩm?

Nhân vật nọ đã lưu hai gã đại hán ở bên ngoài là có ý này.

Thán phục, Thượng Thanh bắt đầu lên tiếng:

- Vô lâm mạt học Đường Thượng Thanh vì sự điếm chỉ của nhị lệnh đồ tôn nên vô tình quấy rầy sự thanh tu của tiền bối. Mong được lượng thứ!

Đáp lại chàng chỉ là những lời vọng lại từ ngói lẫm tẫm.

Ngờ nhân vật nọ mãi hành công nên không thể nghe hoặc không thể đáp lời. Thượng Thanh sau một lúc quỳ chờ đợi bèn lập lại lần thứ hai:

- Vô lâm mạt học Đường Thượng Thanh...

Vẫn không có tiếng đáp lại, chàng chợt nghĩ: “Ta vẫn thường nghe bất kỳ vị cao nhân nào cũng vậy nếu đã có sự sắp xếp như thế này tất cả đều hóa thành người thiên cổ phải chăng vì thế nhân vật nọ chỉ còn là một di hài nên không có tiếng đáp lại lời ta vừa diện kiến?”.

Chàng định đứng lên nhưng kịp nghĩ lại: “Để thử một lần nữa xem sao đã! Chẳng phải hai gã đại hán đã kiên trì quỳ phục trước mặt ta khi hành lễ bái kiến tân chủ nhân đó sao? Hoặc là ta phải kiên trì như họ hoặc đó là nhữngám thị của họ bảo ta phải thật nhẫn nại!”.

Chàng lại lớn tiếng bái vọng:

- Hậu bối Đường Thượng Thanh xin tham kiến tiền bối theo sự điếm chỉ của nhị lệnh đồ tôn.

Hoặc do lần này chàng lớn tiếng khiến âm thanh phải chấn động cơ quan, hoặc do chàng quỳ đủ lâu khiến cơ quan tiếp tục phát động, một trong hai nguyên nhân trên đã dẫn đến một điều thật bất ngờ.

Từ cổng tam quan trước chỗ chàng quỳ độ ba bước, một mảnh hoa tiên nọ vừa rơi vừa chao đảo thật nhẹ nhàng để sau cùng phải nằm yên trên nền đá chỉ cách chàng đúng một tầm tay với.

Chàng vẫn chưa dám đứng lên hoặc đưa tay cầm lấy mảnh hoa tiên nọ.

Chàng cứ quỳ như thế và tìm cách đọc những hàng lưu tự có ghi trên mảnh hoa tiên.

Mảnh hoa tiên tuy không có được một vị trí thuận mắt nhưng chàng vẫn đọc được như sau:

“Đã hành lễ bái sư, ngay lúc này người chính thức là đệ tử kế truyền của bốn Tiên tử!

Mau đứng lên tiến đến và tiếp nhận di lệnh của ta!

Ngọc Điệp Tiên Tử”.

Đường Thượng Thanh tức thì bị chấn động khắp châu thân. Việc hành lễ bái sư ngoài ý định tuy có làm chàng kinh ngạc nhưng chưa đủ khiến chàng bị chấn động. Chàng bị chấn động vì một lễ khác.

Một lần nữa sự tình cờ ngẫu nhiên đã đưa hai chữ Ngọc Điệp đến với chàng và có liên quan đến trú sở của Xích Huyết kiêu.

Một Đoàn Thu Nương được hoặc bị Xích Huyết kiêu thu dụng vốn mang trong người mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp có chữ Đoàn - là đại bối!

Chàng vì có mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp nên bị Xích Huyết kiêu hạ thủ và tra vấn. Đó là mảnh có chữ Đường thuộc hàng Nhị bối.

Tại Tử động chàng phát hiện di tự và sau đó là di hài cùng mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp của Ngũ Bối họ Hạ.

Và bây giờ tại một lăng tẩm thần bí ở ngay bên trong Tử động lại có di thể lẫn di lệnh của một nhân vật có ngoại hiệu là Ngọc Điệp Tiên Tử.

Phải chăng tất cả đều có liên quan và ở ngay chỗ này là câu trả lời cho tất cả?

Cúi đầu hành lễ như lãnh lệnh, Thượng Thanh sau đó tiến thẳng vào lăng tẩm.

Diện đối diện với hình hài còn tươi như sống của Ngọc Điệp Tiên Tử bất giác ở Thượng Thanh có một cảm nghĩ bái ngưỡng.

Vì Ngọc Điệp Tiên Tử tuy đã tạ thế nhưng chẳng hiểu sao dung nhan vẫn tươi nguyên và cho thấy Ngọc Điệp Tiên Tử thuộc hàng mỹ nhân có sắc đẹp thiên kiều bá mỹ.

Trước nhan sắc thập phần toàn mỹ này nếu ở Thượng Thanh chỉ có ý niệm ngưỡng mộ mà không có bái vọng tất sẽ nảy sinh tà ý dục niệm.

Tuy nhiên cũng may, ở chàng lại có đủ hai cảm nhận nọ nên chàng càng ngắm nhìn càng thêm kính ngưỡng như thái độ thường có ở thường nhân đối với bậc thánh tiên.

Tà niệm không có nên chàng từ từ lùi lại và không hề tự chủ khi phục người xuống tiếp tục hành lễ.

Cạch!

Từ vách đá phía sau chỗ Ngọc Điệp Tiên Tử tọa vị có một ngọn liễu đao bay vọt ra và cắm ngập xuống nền đá trước mặt chàng.

Chuôi của ngọn liễu đao hãy còn run lên bần bật cho thấy lực đạo bắn ra rất mãnh liệt.

Và trên chuôi là một mảnh hoa tiên được cuộn chặt.

Không nghĩ ngợi nhiều, chàng đưa tay từ từ gỡ lấy cuộn hoa tiên.

Chàng càng đọc càng nghe lạnh khắp người.

“Hào đồ nhi!

Người sẽ không đọc được những lưu tự này nếu người dám xúc phạm đến nhục thể của ta.

Ngọn Điệp Vũ sẽ cắm vào tâm thất của người và lập tức biến người thành cô hồn dã quỷ khi người khởi tà niệm.

May cho người và cũng là phận phúc của người!

Hãy dùng ngọn Điệp Vũ đào cho ta một mộ huyết. Lấy chỗ ngọn Điệp Vũ cắm vào làm tâm, người chỉ có dịp này là dịp duy nhất để chứng tỏ thành ý của người đối với ta là sư phụ của người!

Vị sư phụ đã chết!”

Tuân theo sự sắp đặt của sư phụ - Đúng là một vị sư phụ đã chết trước khi thu nhận môn đồ - Thượng Thanh cẩn trọng dùng ngọn liễu phi đao được gọi là Điệp Vũ (có nghĩa là đuôi bướm) và đào một mộ huyết.

Một mộ huyết như mọi mộ huyết khác, ngang hai thước sâu ba thước dài ngót trượng (thước là thước mộc với năm thước thành một trượng).

Trong lúc đào, dù không hề tìm thấy bất kỳ vật nào trong phạm vi của mộ huyết nhưng Thượng Thanh vẫn không nản.

Ngược lại khi một huyết đã đào đủ với các bề như đã nói, Thượng Thanh tuy có phần thất vọng vì không phát hiện phần di vật chắc chắn phải có của sư phụ nhưng vẫn không dám đào sâu thêm hoặc dài hơn rộng hơn.

Chàng tin chắc vào sự sắp đặt của sư phụ qua những gì mình chứng.

Tuân thủ là tuân thủ, chàng bắt đầu bê nhẹ di hài của sư phụ lên.

Bộp!

Một vật gì rơi ra từ di hài sư phụ.

Đã nhìn thấy, chàng vẫn thản nhiên tiếp tục việc đang làm.

Hạ thổ, đắp đất và vun thành mộ. Chỉ sau đó chàng mới dám nhặt lấy quyển kinh sách nọ - chính là vật đã rơi ra.

Chàng đọc ngay trang đầu:

“Trên Ngọc Điệp chân kinh có tẩm độc nhưng người hãy vững tâm vì trong di hài của ta có tẩm sẵn giải dược.

Hà...! Biết nói thế nào đây, có khi người đọc xong bức thư di mệnh này thì đã chết. Vậy là người chưa thực thụ là đồ đệ của ta!

Đào huyết mà không phát hiện di vật, phải kẻ tham hăn sẽ bỏ dở nửa chừng. Hăn sẽ chuốc thảm họa do phần bên trên mộ huyết chỉ có chất độc.

Ngược lại, hăn sẽ đào quá rộng hoặc quá sâu, tuy không chết vì có giải dược tẩm sẵn ở phía dưới một huyết nhưng hăn sẽ động nộ để hủy hoại di hài của ta. Hăn cũng phải chết vì không có giải dược để giải trừ chất độc tẩm trong Ngọc Điệp chân kinh.

Nhưng khi hăn có tuân thủ và tuân thủ không trọn vẹn, đang lúc an táng chợt phát hiện chân kinh, hăn vất bỏ di hài của ta để đạt ý đồ khởi phát từ lòng tham, hăn cũng phải chết do giải dược từ di hài của ta vì chưa đủ ngấm vào nội thể nên không đủ hóa giải chất độc ở chân kinh.

Nếu người không phải kẻ tham, nếu người vượt qua bằng ấy thử thách của ta và nếu người thật tâm muốn báỉ ta làm sư phụ thì hãy đặt chân kinh xuống, tìm cho được lối vào Ngọc Điệp cung thất. Ở đó ta đã sắp sẵn mọi sự cho người.

Nhớ lấy”.

Hoàn toàn thán phục và kinh hãi trước sự sắp đặt quá chu đáo của Ngọc Điệp Tiên Tử sư phụ, lẽ đương nhiên Thượng Thanh nào dám chần chừ.

Chàng đặt Ngọc Điệp chân kinh xuống đúng nơi chàng đã nhặt và bắt đầu tìm kiếm lối dẫn vào Ngọc Điệp cung thất.

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tại Cung Thất Đắc Thành Võ Học - Gặp Mỹ Nhân Biết Rõ Hưng Tin

Chàng nghi ngờ với mệnh lệnh: “Hãy tìm cho được lối vào Ngọc Điệp cung thất!”.

Vì chàng đã phí nhiều thời gian cho việc tìm kiếm, kết quả là vô ích.

Chàng đã thử qua nhiều cách như những cách mà nhờ đó chàng hết khai mở cơ quan này đến phát động cơ quan kia, kết quả chỉ là vô vọng.

Vậy mệnh lệnh đó chắc chắn phải là một ẩn ngữ? Bằng không đã qua khá nhiều thử thách rồi và một khi Ngọc Điệp Tiên Tử đã có di tự là thừa nhận chàng làm đệ tử.

Chỉ cần chàng có thành tâm muốn báỉ sư hay không thì hà cớ gì Tiên tử lại hạ lệnh cho chàng bằng mọi giá phải tìm cho được lối vào Ngọc Điệp cung thất.

Khu lăng tẩm này đã là một động trung động (một thạch động nằm ẩn trong Tử động) lẽ nào lại còn có thêm một động trung động nữa?

“Không thể có! Vậy hàm ý sâu xa của ẩn ngữ này là gì?”.

Chàng nghi ngờ đến nỗi phải tự trầm lắng lại mọi sự sôi động háo hức để suy tư.

Kết quả cuối cùng, chỉ có nơi này mới chính là Ngọc Điệp cung thất. Và sự sắp đặt sẵn nếu có chỉ phải bắt đầu từ chỗ di hài của Tiên tử tọa vị và diệt tịch.

Chàng bèn nhắc quyển Ngọc Điệp chân kinh đặt qua một bên và bắt đầu ngồi thay vào đó.

Chàng chờ đợi mọi diễn biến nếu có, bằng cách nhắm hờ mắt và lắng chìm dần vào vô thức.

Được một lúc chàng có cảm nhận ở khắp người chàng, ở từng huyết đạo một bắt đầu có hiện tượng nóng dần lên.

Không thể không kinh tâm, chàng có phần hồ nghi về nhận định của chàng.

Tuy thế, vẫn nguyên vị, chàng kiên trì chờ xem sự thế sẽ như thế nào.

Các huyết đạo lớn nhỏ càng lúc càng nóng một cảm giác giống như cảm giác chàng đã có khi bị trận quái phong ở Tử động xuyên thấu da thịt.

Lấy làm lạ, chẳng lẽ ở trong này cũng xuất hiện quái phong, Thượng Thanh khẽ mở mắt để nhìn quanh.

Xung quanh vẫn tĩnh lặng. Chỉ có ở chỗ chàng đang ngồi là có vấn đề. Một lớp nước ươn ướt chợt xuất hiện quanh chỗ chàng ngồi.

Kinh ngạc, chàng dò xét khắp châu thân. Y phục trên người chàng cũng xâm xẩm nước. Như vậy lớp nước đang có trên nền đá chính là nước ứa ra từ y phục của chàng.

“Quái lạ! Tại sao ta lại xuất hạn mồ hôi nhiều như thế này? Xung quanh đây không khí vẫn thoáng mát kia mà, nào có bức bối do không được thông khí?”.

Nước ứa ra được một lúc rồi khô đi, các huyết đạo cũng không còn nóng nữa, Thượng Thanh hoang mang: “Toàn thân ta bây giờ thơ thối lạ, phải chăng đó chính là sự sắp đặt sẵn của sư phụ dành cho ta như di tự?”.

Không thể tin vào nhận định này, chàng bèn nhật lại Ngọc Điệp chân kinh, hy vọng sẽ tìm được lời giải thích chắc chắn có ở trong đó.

Ở trang kế tiếp có ghi:

“Khá lắm, hài tử!

Những dòng kế tiếp nếu người đọc được đủ chứng tỏ người thực sự xứng đáng là đệ tử của ta! Hãy nghe ta giải thích:

Mọi độc chất đã tình cờ thâm nhập vào người sẽ chẳng được giải trừ nếu người không ngồi yên và lắng đọng tạp niệm.

Có như thế mọi giải được mới có đủ thời gian để khu trục toàn bộ độc chất ra khỏi nội thể người.

Cho dù người mất kiên trì, do vội vàng mà đọc những lời này rồi mới hành động theo, mọi việc kể như quá muộn.

Hài tử là người vừa có cơ trí, có đức độ và có lòng nhẫn nại sẽ thừa điều kiện để tiếp thụ chân truyền của sư phụ.

Hào hài tử! Sư phụ thật sự hài lòng khi có được đệ tử đích truyền.

Trong Ngọc Điệp cung thất này không hề có vật thực cho hài tử. Hài tử bất tất phải lưu lại mãi nơi này.

Nghe đây, trong Ngọc Điệp chân kinh chỉ có tâm pháp nội công, chưởng pháp và khinh thân pháp. Còn Ngọc Điệp Ngũ Thức Kiếm của bốn môn vốn được lưu lại trên mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp.

Hài tử hãy thu hồi tất cả về, dùng nội công tâm pháp biến thành tam muội chân hỏa và đốt nóng đến cháy đỏ từng mảnh một. Từ đó hài tử sẽ đọc được kiếm quyết bốn môn.

Trên Ngọc Điệp kiếm sư phụ có khắc họa lối vào Ngọc Điệp cung thất này. Khi ly khai, do hài tử không cần phải quay lại nên chẳng cần lưu họa đồ làm gì. Hãy hủy đi để bọn phàm phu tục tử sau đó không thể vào đây quấy rầy sự an nghỉ của sư phụ.

Mọi cơ quan sẽ tự phong bế, hài tử bất tất phải lo lắng.

Còn nữa, A Tử và A Vi là hai đứa bé bơ vơ cô cút do sư phụ nhặt được. Khi chúng lên mười cũng là lúc sư phụ phải xa lìa chúng. Chúng không cam, chỉ do sư phụ dùng thủ pháp chế trụ. Hãy khai khẩu cho chúng và tùy nghi sử dụng chúng theo cách của hài tử. Nếu chúng bất trung bất nghĩa hài tử bất tất phải lưu lại.

Đủ rồi, đến lúc sư phụ phải đi!

Vĩnh biệt!”.

Hướng về mộ huyết để hành lễ tiễn biệt, Thượng Thanh sau đó ngồi ngẫm nghĩ lại từng sự sắp đặt của sư phụ.

Vì điều chàng cần biết có liên quan đến Liễu Yểm Ngọc Điệp rút cuộc cũng không có lấy một lời giải thích.

Tại sao Liễu Yểm Ngọc Điệp phải lưu lạc giang hồ? Ngọc Điệp bang do ai sáng lập? Phụ thân chàng có phải họ Đường và là Nhị Bối trong Ngọc Điệp ngũ bối? Điều gì khiến phụ thân chàng thảm tử? Ai giết? Ngọc Điệp bang vì cớ gì lâm cảnh ly tán? Kẻ nào gây ra?...

Để thử nghiệm lòng trung của hai gã đại hán - Chính A Tử, A Vi như sư phụ di tự - Thượng Thanh nghĩ được một cách.

Chàng đọc qua toàn bộ Ngọc Điệp chân kinh cho đến lúc lầu thông. Sau đó chàng phá hủy và tiến hành ly khai Ngọc Điệp cung thất.

Các cơ quan đúng là tự phong bế. Đầu tiên là cánh cổng tam quan, sau đó đó là bí môn dẫn vào Tử động vào.

U... u...

Thoát khỏi Ngọc Điệp cung thất là phải đối đầu với những trận quái phong, Đường Thượng Thanh không tìm cách ra ngoài Tử động.

Ngược lại chàng lần mò tìm đến nơi có di tự của Hạ ngũ bối.

Ở huyệt khẩu nhỏ đó chàng có được Địa y thay cho vật thực. Chàng thần nhiên lưu lại đó và bắt đầu khổ luyện Ngọc Điệp chân kinh, mặc cho hai gã đại hán nếu vẫn chờ cứ chờ.

* * * * *

Chỉ còn nửa trượng nữa là chàng rời khỏi Tử động.

Những âm thanh rú rít quen thuộc của những trận quái phong không còn làm vướng bận thính lực của chàng nữa. Một âm thanh chột vang lên từ bên ngoài vào làm chàng kinh ngạc:

- Hai người đã làm gì Đường Thượng Thanh? Hai người không nói chớ trách ta quá độ ác!

Thượng Thanh kêu thầm: “Là Tuyết Ngân? Nàng đến đây lúc nào? Còn hai nhân vật nào đang bị nàng uy hiếp? Phải chăng”.

Chàng bước nhanh ra và nhìn thấy đúng là một thảm trạng ngoài dự định.

Hai gã đại hán với máu huyết đầy người vẫn cố sức ngăn cản không cho Tuyết Ngân có lối đi vào Tử động.

Ngược lại, Tuyết Ngân thật hung hãn cứ muốn tra gạn cả hai:

- Phải chăng đây chính là Tử động? Hai người đã đẩy Thượng Thanh vào đó? Tại sao?

Ầm!

- Sao hai người nữ nhân tâm hãm hại chính người đã khẩn cầu ta cứu mạng hai người? Hai người bất nghĩa chớ trách ta bất dung! Đờ!

Nhận ra Tuyết Ngân đang thi triển công phu tuyệt học Băng Ngọc Nhiếp Hồn, Đường Thượng Thanh vội cất giọng khàn khàn kêu lên:

- Đừng quá tuyệt tình như vậy, Tuyết Ngân cô nương!

Ngay lập tức một cảnh tượng làm tâm tư của Thượng Thanh phải bồi hồi cảm xúc.

Tuyết Ngân nhanh chóng thu hồi chưởng thế để kêu lên đến lạc giọng:

- Thượng Thanh, ta lo cho các hạ biết chừng nào!

Ngược lại do không thể lên tiếng, hai gã đại hán chỉ biết chạy ào đến và rồi rít vừa lay tạ trời đất vừa nhìn chàng bằng ánh mắt đầy chân thành quyến luyến lẫn lo âu.

Chàng vừa đưa tay định nâng họ dậy bất ngờ có âm thanh của Tuyết Ngân vang lên:

- Thượng Thanh! Phải chăng chính họ đã đẩy các hạ vào Tử động?

Chàng cười gượng khi phát hiện Tuyết Ngân đang hờm sẵn hữu thủ để chuẩn bị hạ thủ hai gã đại hán nếu như chàng có dấu hiệu xác nhận điều đó.

Chàng lắc đầu:

- Không phải họ! Là do tại hạ tự nguyện.

Tuyết Ngân vẫn hậm hực:

- Tự nguyện? Trên đời này làm gì có người tự nguyện đi vào chỗ chết?

Chàng mỉm cười:

- Nhưng tại hạ nào đã chết?

Và chàng kịp hỏi trước khi Tuyết Ngân tiếp tục phản ứng vì không tin:

- Cô nương đến đây từ lúc nào?

Nàng đáp:

- Đã ba ngày! Và hai gã chỉ biết đưa tay chỉ vào Tử động một cách khó hiểu khiến ta phải...

Chàng xua tay chặn lại:

- Nghĩa là khi cô nương đến, nhị vị nhân huynh đây vẫn quanh quẩn bên ngoài?

Nàng gật đầu:

- Vì thế ta mới nghi ngờ họ đã cố tình hãm hại các hạ.

Chàng lại hỏi:

- Từ lúc tại hạ và cô nương chia tay nhau đến nay là bao lâu rồi?

Nàng kinh nghi:

- Sao các hạ lại hỏi như vậy? Thời gian trôi qua như thế nào, các hạ không hề có nhận thức sao?

Chàng vẫn điềm tĩnh:

- Nếu nhận thức được tại hạ cần gì phải hỏi? Cô nương chỉ cần đáp là đủ.

Nàng đáp trong nghi hoặc:

- Cũng suýt soát ba tuần trăng!

Chàng vụt quay nhìn hai gã nọ:

- Nhị vị vẫn ở ngoài này chờ tại hạ ngần ấy thời gian ư?

Cả hai gật đầu và ra đủ dấu hiệu mà chỉ có họ là hiểu được.

Chàng thật sự cảm kích:

- Nhị vị càng trung thành tại hạ càng áy náy. Đủ rồi, nhị vị đứng lên đi. Nhị vị đáng được tưởng thưởng.

Dứt lời, bằng thủ pháp thật biến ảo, Đường Thượng Thanh vụt lướt quanh họ như một bóng mờ.

Vụt!

Và khi dừng lại nguyên vị, chàng lập tức bảo họ:

- Nhị vị đã được giải khai cấm chế. Hãy lập tức tọa công điều trị thương thế. Muốn nói gì hỏi gì chờ sau hãy nói hãy hỏi.

Thật quái lạ, họ vừa bàng hoàng vừa lắp bắp thành lời:

- Đa tạ chủ nhân!

Chàng gật đầu ra hiệu cho họ hãy tuân theo mệnh lệnh. Trong khi đó Tuyết Ngân cứ tròn mắt vì không tin vào những gì diễn ra.

Chờ cho hai gã lùi xa và tự tìm chỗ tọa công, Thượng Thanh mới mỉm cười và hỏi Tuyết Ngân:

- Cô nương kinh ngạc lắm phải không?

Nàng vẫn tròn mắt:

- Họ nói được ư?

Chàng gật đầu và tuần tự thuật lại những gì chàng có thể thuật cho Tuyết Ngân nghe.

Nàng hoang mang:

- Ngọc Diệp Tiên Tử? Danh xưng này như ta có nghe và đã nghe từ lâu lắm rồi.

- Cô nương nghe ai nhắc và nghe như thế nào?

Nàng chỉ đáp sau một thoáng lưỡng lự:

- Là do gia mẫu nói!

- Lệnh đường ư? Là ai?

Nàng đáp lí nhí:

- Gia mẫu chính là Cung chủ bốn cung.

Chàng hốt hoảng:

- Hóa ra cô nương chính là thiên kiếm tiểu thư của Cung chủ Băng Ngọc cung? Tại hạ thật bất kính!

Nàng bối rối:

- Tại ta không nói, nào phải ta muốn trách các hạ!

Chàng vẫn băn khoăn:

- Không ít lần chạm mặt, do không biết là Thiếu cung chủ nên tại hạ cũng không ít lần mạo phạm. Mong được Thiếu cung chủ lượng thứ.

Nàng đáp với vẻ mặt đượm buồn:

- Ta đã bảo ta không có ý trách các hạ chứ bận tâm.

Nghi ngại thầm trong lòng Thượng Thanh đành hỏi lại câu đã hỏi:

- Lệnh đường đã nhắc đến Tiên tử sư phụ như thế nào?

Có vẻ tươi tỉnh hơn một chút, Tuyết Ngân đáp:

- Cụ thể như thế nào ta không nhớ rõ lắm. Ta chỉ nhớ Ngọc Diệp Tiên Tử là nhân vật thuộc hàng tiền bối.

Chàng phì cười, muốn nàng thêm vui:

- Người làm tại hạ bái làm sư phụ dĩ nhiên đâu thể đồng hàng với những người như tại hạ hoặc cô nương?

Nàng cũng cười nhưng sau đó nghiêm nét mặt:

- Hai chữ tiền bối này là do gia mẫu nói ra. Do đó các hạ phải hiểu Ngọc Diệp Tiên Tử là bậc tiền bối đối với gia mẫu và cả thế hệ của người!

Chàng kinh nghi:

- Không đúng! Tiên tử sư phụ đến lúc chết vẫn cho thấy sắc diện chưa đến tứ tuần, nghĩa là không thể hơn lệnh đường.

Đến lượt nàng phì cười:

- Các hạ không chịu nghĩ rất có thể Ngọc Diệp Tiên Tử là người yếu mạng, đã ra thiên cổ khi tuổi còn đang xuân? Người thế nào lúc chết thế ấy và Tiên tử đã hóa vật cách đây năm bảy mươi năm thì sao?

Chàng nhẹ nhàng phản bác:

- Cô nương nói đúng. Nhưng rất tiếc Tiên tử sư phụ chỉ ra đi cách nay không lâu.

- Không bao lâu là bao nhiêu?

- Mười hoặc cùng lắm là mười lăm năm.

- Sao các hạ biết? Tiên tử lưu rõ thời gian tịch diệt ư?

Chàng đưa tay chỉ vào hai gã đại hán vẫn đang lặng lẽ tọa công:

- Họ do Tiên tử sư phụ chăm sóc dưỡng nuôi khi họ lên mười, bây giờ chính là lúc Tiên tử ra đi.

Tuyết Ngân kinh ngạc đến ngơ ngẩn:

- Niên kỷ của họ chỉ ngoài đôi mươi chút ít, chứng tỏ Tiên tử vẫn còn tại thế cách đây như các hạ nói. Các hạ không lầm lẫn chứ?

- Không hề! Đó là do sư phụ Tiên tử sư phụ lưu tự dặn rõ.

- Lạ thật! Vậy gia mẫu dựa vào đâu để xem Tiên tử ngang bậc trường bối.

Thượng Thanh cũng suy nghĩ về điều này và bất chợt nhớ lại:

- Tại hạ nhớ rồi! Họ đã gọi Tiên tử là sư tổ. Có lẽ Tiên tử phải là người cao niên kỷ.

Nàng nhú mày vẻ không tin:

- Nhưng các hạ vừa nói nhan sắc của Tiên tử vẫn đang xuân?

Chàng chép miệng:

- Tại hạ nghi ngờ Tiên tử sư phụ có biết Trụ Nhan thuật!

- Trụ Nhan thuật?

- Phải! Người luyện thuật này có thể phản lão hoàn đồng, càng thâm luyện càng trẻ lại.

Tuyết Ngân bất giác vỗ vào trán:

- Các hạ nói không sai. Chẳng trách ta như đã nghe qua thuật này. Chính gia mẫu khi đề cập đến Tiên tử có ước vọng được Tiên tử chỉ điểm thuật

Trụ Nhan.

- Như vậy rõ ràng lệnh đường biết khá nhiều về Tiên tử?

Nàng gật đầu;

- Ta nghĩ như vậy!

Chàng hớn hờ:

- Hay lắm! Chờ khi có dịp tại hạ nhất định thỉnh giáo lệnh đường về những điều có liên quan đến sự phụ. Mong được cô nương dẫn kiến.

Trái với sở cầu của chàng, Tuyết Ngân thở dài sườn sượt:

- Như trước kia điều đó thật dễ dàng! Nhưng vào lúc này thì...

Tuyết Ngân buộc phải bỏ dở lời đang nói vì bất ngờ có hai tiếng reo của hai gã đại hán vang lên phá ngang:

- Đa tạ chủ nhân đã thành toàn!

- Cung hỷ chủ nhân tựu thành võ học!

Quay lại thấy sắc diện của hai gã đều hoàn toàn bình phục, Đường Thượng Thanh buột miệng hỏi:

- Trong nhị vị, ai là A Tử, ai là A Vi?

Gã đại hán có vết sẹo nhỏ ở một bên mắt vội đáp lời:

- A Tử là thuộc hạ!

Gã kia khom người:

- Còn thuộc hạ là A Vi!

Chàng hỏi:

- Nhị vị không có cách xưng hô khác ư?

A Tử lắc đầu:

- Chúng thuộc hạ chỉ nghe Tiên tử sư tổ quen gọi như vậy, không còn cách xưng hô nào khác.

Chàng chợt chú tâm đến hai chữ sư tổ vừa được A Tử trình trọng gọi:

- A Tử huynh sao lại gọi Tiên tử đến sư tổ?

A Tử khom người:

- Đó là do Tiên tử dạy phải gọi như thế.

A Vi tiếp lời:

- Như thuộc hạ còn nhớ, lúc Tiên tử cứu mang chúng thuộc hạ đã có niên kỷ ngoại bát tuần.

- Ngoài bát tuần?

Thấy chàng kinh ngạc kêu lên như vậy, A Tử mỉm cười:

- Chủ nhân bất tất phải ngạc nhiên! Đây là do sư tổ luyện được thuật Trụ Nhan. Sư tổ vẫn giữ được dung mạo như người chưa đến tứ tuần.

- A Tử huynh nghe Tiên tử nói rõ như thế ư?

A Tử gật đầu:

- Thuộc hạ nào dám quên những gì sư tổ căn dặn trước khi vĩnh viễn lưu lại Tử động.

Chàng háo hức:

- Tiên tử đã căn dặn những gì?

A Tử và A Vi luân phiên nhau nhắc lại:

- Điều thứ nhất có liên quan đến cách xưng hô. Sư tổ sau khi nói rõ niên kỷ còn giải thích tại sao chúng thuộc hạ phải gọi là sư tổ.

- Điều thứ hai là phải lưu tâm xem ai là người đầu tiên đi vào Tử động mà vẫn bình yên quay trở ra. Nếu có một nhân vật như vậy thì đấy chính là người được sư tổ chọn.

- Điều thứ ba, chúng thuộc hạ phải chỉ điểm cho nhân vật đó cách thức đến bái nhận sư tổ và bất luận như thế nào cũng phải tuân theo sự sai sử của nhân vật đó.

- Điều thứ tư, nếu được nhân vật đó thu nhận chúng thuộc hạ phải hành lễ bái sư, xem nhân vật đó là sư phụ.

- Điều cuối cùng để minh chứng nhân vật đó chính là người được sư tổ chọn, nhân vật đó phải có khả năng giải trừ cấm chế, giúp chúng thuộc hạ nói được như trước đây.

Dứt lời cả hai bỗng phục người quỳ xuống:

- Chúng thuộc hạ không dám trái lệnh sư tổ, mong chủ nhân thu nhận!

Chàng lập tức nâng cả hai đứng lên:

- Cũng may đây là điều tại hạ đã lường trước, nhị vị bất tất phải hành lễ bái sư và cũng không cần gọi tại hạ là chủ nhân một cách trịnh trọng nữa.

A Tử tái sắc:

- Chúng thuộc hạ tự biết có lỗi khi đã cố tình bắt ép chủ nhân quay lại đây.

A Vi tiếp:

- Và chúng thuộc hạ càng có lỗi khi đã miễn cưỡng, buộc chủ nhân phải mạo hiểm dẫn thân vào Tử động hung hiểm vạn phần.

Cả hai cùng quỳ xuống:

- Xin chủ nhân cứ trách phạt và đừng nói những lời như vừa rồi nữa.

Tuyệt Ngân cúi nhìn và chờ xem cách xử trí của Thượng Thanh.

Do đã có chủ trương, Thượng Thanh ung dung vận chân lực và nhắc cả hai lên từ từ. Chàng bảo:

- Tại hạ cũng không làm trái di lệnh của Tiên tử. Tiên tử là sư phụ của tại hạ, điều này đúng vì tại hạ đã tiếp nhận chân truyền. Ngược lại, nhị vị không được Tiên tử truyền thụ võ học nên cách gọi sư tổ có phần miễn cưỡng.

A Tử, A Vi cố kháng cự sức nâng lên của chàng nhưng vô vọng. Và cả hai đã phải kinh hoảng khi nghe chàng nói tiếp:

- Như tại hạ vừa nói giữa chúng ta với nhau không cần xét bối phận đối với Tiên tử. Chúng ta hãy xem nhau như huynh đệ, tại hạ tự biết niên kỷ của tại hạ là nhỏ nhất nên phải...

- Không được!

- Tuyệt đối không được!

A Tử và A Vi cùng kêu khiến Thượng Thanh phải dừng lời để hỏi họ:

- Nhị vị giải thích đi, sao lại không được?

A Tử nhanh miệng hơn:

- Cứ theo cách gọi đã quen dùng, chúng thuộc hạ không thể không xem chủ nhân là trưởng bối.

A Vi bảo:

- Đúng vậy! Và chúng thuộc hạ càng không thể nhận là huynh trưởng của chủ nhân.

Thượng Thanh cả cười:

- Nhị vị đúng là những nhân vật trung thành như di lệnh của Tiên tử sư phụ lưu lại.

A Tử buột miệng hỏi:

- Sư tổ đã di lệnh như thế nào về chúng thuộc hạ?

Chàng đắc ý:

- Người có di lệnh, nhị vị phải tuân thủ theo mọi môn phân phó của tại hạ.

- Nghĩa là...

A Vi bỏ lửng ngang câu nói vì mơ hồ đoán được định ý của chàng.

Chàng cười thành tiếng:

- Nghĩa là nếu như nhị vị dám trái mệnh tại hạ được toàn quyền xử trí.

Ha... ha... ha...

A Tử biến sắc:

- Chúng thuộc hạ nào dám trái mệnh! Nhưng sắp đặt như chủ nhân vừa nói chúng thuộc hạ thật tình không dám.

Chàng nghiêm mặt:

- Làm gì có chuyện dám hay không. Ý của tại hạ đã quyết, nhị vị...

Họ hốt hoảng bước lùi. Và khi thoát khỏi phạm vi uy lực của chàng đang vận dụng họ lại phục người xuống:

- Mong chủ nhân minh xét! Chúng thuộc hạ không dám!

Tuy thế, chàng vẫn quắc mắt nhìn họ. Chứng tỏ chàng sẽ vẫn làm theo ý định của chàng.

Bất ngờ, A Tử xoay người hướng về Tuyết Ngân:

- Cô nương là người có thể giúp bọn tại hạ khuyên giải chủ nhân. Mong cô nương nói giúp cho.

A Vi cũng nói:

- Qua thái độ của chủ nhân, bọn tại hạ biết chủ nhân sẽ bỏ qua bất kỳ lời khuyên giải nào của cô nương...

Tuyết Ngân chột đỏ mặt khi nghe Thượng Thanh nạt ngang, khiến A Vi không thể nói tròn câu:

- Nhị vị không được nói càn! Thái độ của tại hạ là thế nào chứ?

Chàng tuy nạt họ nhưng lại len lén dõi nhìn sắc diện của Tuyết Ngân.

Bắt gặp ánh mắt len nhìn của chàng, Tuyết Ngân như bừng đỏ cả mặt, nhất là khi phát hiện nhịp tim của nàng có phần nào hệt hắng.

Sắc diện của nàng lập tức làm cho Thượng Thanh bối rối.

Phát hiện điều đó, A Tử và A Vi đồng thanh kêu lên:

- Mong cô nương giúp bọn tại hạ khuyên giải chủ nhân một lời.

Tuyết Ngân cố trấn tĩnh và lên tiếng mà không dám nhìn ai:

- Ta thấy ở cả hai bên đều có những điểm hữu lý cũng như vô lý.

Tất cả cùng kinh ngạc:

- Điểm nào vô lý?

Thấy tất cả chỉ quan tâm đến điểm vô lý, do họ nghĩ họ có điểm nào hữu lý thì đã tự biết rồi nên Tuyết Ngân bảo:

- Như nhị vị chẳng hạn...

Nàng nhìn A Tử và A Vi:

- Thượng Thanh như thế này mà nhị vị khẳng khẳng xem là trưởng bối thì sao phải?

Quay qua Thượng Thanh, nàng nói thật nghiêm nghị:

- Các hạ có phúc phận được Ngọc Diệp Tiên Tử thu nhận làm truyền nhân, đến cả ta theo lẽ cũng phải kể các hạ ngang hàng trưởng bối. Bối phận như vậy các hạ định xem họ là huynh trưởng thì rõ ràng là sai rồi.

Tất cả cùng nhận ra điểm vô lý vừa được Tuyết Ngân vạch ra thật chí lý nên cùng lên tiếng hỏi nàng:

- Vậy như thế nào mới phải?

Nàng lập tức tỏ lộ uy thế của một vị Thiếu cung chủ Băng Ngọc cung:

- Tất cả đều thừa nhận là ta nói đúng?

Tất cả đều gật đầu.

Nàng tiếp:

- Và tất cả đều trông chờ một giải pháp ở ta?

Họ lại gật.

Nàng mỉm cười:

- Ta có một giải pháp dung hòa. Nhị vị vừa không phải là huynh trưởng của Thượng Thanh và Thượng Thanh cũng tránh khỏi việc là trưởng bối của nhị vị. Thế nào?

A Tử cân trọng:

- Mong cô nương chỉ giáo!

A Vi phân vân:

- Nếu giải pháp của cô nương không đi ngược lại di lệnh của gia sư tổ, tại hạ chấp nhận.

Nàng hỏi Thượng Thanh:

- Còn các hạ?

Chàng đáp với vẻ nghi ngờ:

- Tại hạ không thể nào mừng tượng được giải pháp của cô nương. Tại hạ đâu thể quyết định.

Nàng dẫn giọng:

- Nhưng nếu đó là giải pháp vẹn cho đôi đường thì sao? Các hạ không chấp nhận ư?

Chàng lưỡng lự:

- Tại hạ... tại hạ...

- Hay các hạ chỉ muốn họ gọi các hạ là sư phụ hoặc trưởng bối?

Chàng xua tay:

- Đời nào tại hạ chấp nhận giải pháp này.

- Vậy thì sao? Thuận hay không thuận nếu đây là giải pháp lưỡng toàn?

Chàng gật đầu:

- Nếu là lưỡng toàn thì... Được! Tại hạ chấp thuận.

Nàng thở phào và lên tiếng trong sự nôn nao chờ đợi của mọi người:

- Tất cả phải xem nhau như huynh đệ...

Nàng cố tình ngừng lời để mặc cho hai gã đại hán tha hồ nhăn nhó

- Và Thượng Thanh phải là Long đầu đại ca. Hết!

Nàng suýt phì cười vì nhìn thấy đến lượt Thượng Thanh nhăn mặt.

Tuy nhiên sau một lúc ngẫm nghĩ và cảm thấy đây quả là phương cách lưỡng toàn, chính A Tử và A Vi lên tiếng trước:

- Nếu chủ nhân ưng thuận biện pháp này, chúng thuộc hạ cung kính bất như tòng mạng.

Đến thế này, Thượng Thanh đành phải tán đồng:

- Thôi được! Là Long đầu đại ca còn hơn bị gọi là trưởng bối! Hà...

Ngay lập tức, A Tử và A Vi đồng tiến đến thi lễ:

- Nhị đệ, tam đệ, xin tham kiến Long đầu đại ca.

Chàng đáp lễ và bảo cả hai:

- Chúng ta không chỉ là huynh đệ mà còn phải kể là thủ túc. Theo tại hạ, nhị vị nên lấy đại tính của tại hạ làm họ cho tiện bề xưng hô. Đồng thời dùng thêm chữ Ngọc để tưởng nhớ đến Tiên tử. Nhị vị nghĩ sao?

A Tử ghen ngào:

- Đường Ngọc Tử này giờ đã có tính danh, đều là do Long đầu đại ca ban cho.

A Vi mau chóng trấn tĩnh:

- Đa tạ Long đầu đại ca đã thành toàn. Đường Ngọc Vi nguyện suốt đời cảm kích.

Chàng cười phá lên:

- Ha... ha... ha...! Lâu lắm rồi Đường mỗ mới có được một lần thật sự sướng khoái! Ha... ha... ha...

Phát hiện ở Tuyết Ngân đang có dấu hiệu u buồn cho dù nàng đang gượng làm vui, vui lây với Thượng Thanh, chàng hỏi:

- Cô nương đang có tâm sự?

Nàng gật nhẹ đầu. Tuy là nhẹ nhưng đối với Thượng Thanh lại là điều không thể bỏ qua:

- Là việc gì, cô nương?

Nàng chực rơi lệ khi bật lên hai tiếng:

- Gia mẫu...

Chàng bàng hoàng và bắt đầu dò hỏi cận kề nàng về những gì đã xảy ra cho Cung chủ Băng Ngọc cung...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Vượt Ngàn Trùng Đến Băng Ngọc Cung - Chạm Phải Người Kiêm Nghệ Cử Phái

Sau bao ngày cùng Tuyết Ngân kiêm trình, Đường Thượng Thanh và hai vị bá đệ cao niên kỷ hơn Đường Ngọc Tử, Đường Ngọc Vi rốt cuộc cũng đến Băng Ngọc cung!

Tại đây, cảnh tượng thật hoang tàn đúng như những gì Tuyết Ngân đã nói cho mọi người biết!

Tuy đã chuẩn bị sẵn nhưng khi tận mắt mục kích thảm cảnh này đến Thượng Thanh cũng phải kêu lên:

- Kẻ nào lại nhẫn tâm như thế này? Đã sát nhân lại còn hủy hoại tất cả!

Nhanh chân, cả Đường Ngọc Tử và Đường Ngọc Vi liền tung người lướt qua một lượt khắp Băng Ngọc cung!

Khi quay lại, Đường Ngọc Tử lên tiếng:

- Đúng như Tuyết Ngân cô nương nghi ngờ, các dấu hiệu lưu lại cho thấy đúng là giang hồ Cử đại phái cùng liên thủ tấn công Băng Ngọc cung!

Đường Ngọc Vi kể rõ hơn:

- Có Phục Ma chương của Thiếu Lâm, Lưỡng Nghi tuyệt kiếm của Võ Đang, Phật Quang công phu của Nga Mi phái, Phá Thiên đao Không Động, Thái Cực phái Thái Cực chương, Côn Luân kiếm pháp, bút pháp Điểm Thương...

Thượng Thanh ngăn lại:

- Xích Huyết kiêu và Cái bang thì thế nào?

Đường Ngọc Tử nhăn mặt:

- Điều lạ là không có Song Long chương của Cái bang cũng như không có Đà La Bối Diệp công phu của Xích Huyết kiêu! Như thế...

Tuyết Ngân cướp lời:

- Đường nhị huynh đừng quên Xuyên Cốt Tuyết Vân trảo của mụ Ma Bà Tuyết Vân có lưu lại nơi này!

Ngọc Tử gật đầu:

- Tại hạ nào dám quên! Chỉ có điều đường như mụ ta không còn đi theo hầu cận Xích Huyết kiệu như trước nữa!

Tuyết Ngân bĩu môi:

- Vị tất như Đường nhị huynh nói! Có thể là Xích Huyết kiệu nhưng do ả quá cần trọng nên không lưu lại dấu tích!

Thượng Thanh chen vào:

- Hoặc ngược lại, do công phu Đà La Bối Diệp Công phu không thể giả mạo nên kẻ đã ra tay không thể đổ vấy cho Xích Huyết kiệu!

Tuyết Ngân nhìn chàng với ánh mắt ngập tràn hung quang:

- Đường huynh cố tình bao che cho ả?

Nàng lắc đầu:

- Không phải như cô nương nghĩ! Tại hạ chỉ vì đồng đạo giang hồ, vì võ lâm Cửu phái!

- Hừ! Vì họ? Huynh vẫn cho tất cả xảy ra ở đây đều chỉ do một người thực hiện?

Chàng bối rối:

- Đó là điều tại hạ đang nghĩ! Bảo là do một người thì không thể, nhưng nếu là do Cửu phái lại càng không thể!

Tuyết Ngân sùng sộ:

- Sao lại không thể?

Chàng cố gắng giải thích:

- Nếu là do Cửu phái thì việc cố tình lưu lại dấu tích rõ ràng là vô ích! Họ đã hủy diệt được Băng Ngọc cung thì đây là chiến tích mà thế nào học cũng phải phô trương! Họ còn sợ gì mà phải mập mờ nửa lộ nửa kín!

Đường Ngọc Vi thán phục:

- Đại ca nói rất đúng! Và như vậy, suốt đường đi đến đây tại sao chúng ta không nghe thấy bất kỳ lời phô trương nào từ Cửu phái? Họ che giấu để làm gì nếu họ đã dám và đã hủy diệt được Băng Ngọc cung?

Đường Ngọc Tử lại hỏi:

- Đại ca nghĩ sao mà bảo là không thể do một người thực hiện?

Chàng đáp:

- Là một người thì không thể hủy diệt hết từng ấy môn nhân Băng Ngọc cung! Chỉ ít phải có một người chạy thoát! Do không có ai chạy thoát nên ta mới dám quả quyết như vậy!

Tuyết Ngân có phần đuối lý:

- Đường huynh vẫn khẳng định cho rằng có người đang tìm đủ cách để đồ vạ cho võ lâm Cửu phái?

Chàng gật đầu:

- Chắc chắn phải như vậy!

- Là ai? Sao kẻ đó có được bản lãnh này? Đến nỗi gia mẫu cũng không sao thoát nạn?

Chàng đáp nhẹ và thật quả quyết:

- Bản lãnh có được, theo tại hạ, là do năm hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo!

Tuyết Ngân tỉnh ngộ:

- Là do Hà Thủ Ô Linh Bảo?!!

Chàng gật đầu một lần nữa:

- Không sai! Và chính là kẻ lần trước đã tìm cách đồ tội cho Xích Huyết kiêu! Y từ khi có được năm hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo đã nghiêm nhiên nhử thêm chân, rồng thêm cánh!

- Vậy những ai đã hiệp lực với y? Y còn có vây cánh sao?

Chàng thở ra:

- Chắc chắn là có người hiệp lực nhưng có phải là vây cánh hay không tại hạ không thể đoán chắc!

Đúng lúc đó có một tràng cười sang sảng đưa đến:

- Ha... ha... ha...!

Tuyết Ngân dù có bản lãnh thật cao minh nhưng đối với tràng cười này không hiểu sao âm thanh nàng quát hỏi lại có vẻ kém khí thế lạ:

- Ai vậy?

Trong khi đó, Đường ngọc Tử và Đường Ngọc Vi thì tung mình lao như tên bắn về phía có tràng cười phát ra với những tiếng gầm uy mãnh:

- Kẻ nào to gan?

Vút! Vút!

Ngược lại, vì nhận ra thanh âm này Đường Thượng Thanh vội động thân lao theo và ngăn Ngọc Tử và Ngọc Vi lại:

- Nhị vị lão đệ chậm đã! Đừng lâm kế trá ngụy của gian nhân!

Tràng cười kia im hắc, thay vào đó là một câu nói thật huyền hoàng:

- Hừ! Để đối phó với bọn tiểu tử các người, bản nhân cần gì phải dùng kế?

Vút!

Một hắc y nhân với diện mạo được hoàn toàn che kín bởi một vuông lụa liền xuất hiện ngay sau câu nói đó!

Động nộ, Đường Thượng Thanh vừa gầm thét vừa lao đến:

- Hãy đền mạng cho Tàn lão ca nào, ác nhân!

Vút!

Vù... vù...

Hắc y nhân như chứng tỏ bản lãnh nghiêng trời lệch đất, thân nhiên đứng chõng gọn kình của Thượng Thanh đến đủ gần mới chịu xuất thủ:

- Người chưa xứng đâu, tiểu tử! Lui nào!

Vù... vù...

Thật bất ngờ, Đường Thượng Thanh chợt đảo người tránh chiêu, khiến chưởng kình lợi hại của hắc y nhân phải rời vào khoảng không!

Vù... vù...

Không những thế, tiếng hô hoán đề tỉnh của chàng còn tạo nhiều bất ngờ hơn:

- Tuyệt Ngân! Đây là tuyệt kỹ Thiếu Lâm Phục Ma chưởng! Chắc chắn lão tặc có dự phần vào việc tạo ra thảm trạng cho Băng Ngọc cung! Đánh nào!

Sự sợ hãi theo bản năng của một nữ nhân ở Tuyệt Ngân vụt biến đi! Và lời cáo giác của Thượng Thanh lập tức gây cho nàng một cơn thịnh nộ không gì sánh nổi!

Nàng động thân lao đến:

- Tặc nhân muốn chết! Đờ!

Vù... vù...

Hắc y nhân không thể lường trước và lường hết ý đồ của Thượng Thanh!
Lão gầm lên vang dội khi cử chưởng giao chiêu với Tuyết Ngân:

- Người định giở thủ đoạn gì đây, tiểu tử? Người tưởng bản nhân sợ hãi trước tuyệt kỹ của Băng Ngọc cung à? Xem đây!

Vù... vù...

Ào... ào...

Chưởng kinh song phương sắp chạm nhau, Đường Thượng Thanh do có ý đồ bèn ra hiệu cho Ngọc Tử!

Ngọc Tử khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu mệnh lệnh của chàng! Từ phía sau lao vào hắc y nhân, Ngọc Tử bất ngờ quát:

- Hạng chui đầu rứt cổ! Đờ!

Vù... vù...

Cùng lúc đó, Đường Thượng Thanh nhanh nhẹn đi về phía Đường Ngọc Vi và lăm thâm phụ nhĩ, nói khẽ vào tai Ngọc Vi điều gì đó.

Ngọc Vi động dung và chỉ biết lẳng lặng gật đầu!

Tiếp đó, đang khi đến lượt Đường Thượng Thanh lao vào hắc y nhân, sắc mặt của Ngọc Vi càng lúc càng tỏ ra trầm trọng!

Đường Thượng Thanh vừa lao vào vừa quát:

- Hãy lộ sơn chân diện mục nào! Đờ!

Đang đối phó với Tuyết Ngân ở phía chính diện lại bị Ngọc Tử công kích từ phía sau, giờ có thêm Thượng Thanh từ một bên lao vào, hắc y nhân không thể không nộ khí xung thiên!

Vẫn giữ nguyên chiêu chưởng ở phía trước, hắc y nhân vụt hoàng tả thủ để đẩy ra hai loạt chưởng kinh, một đờ vào ngọn chưởng của Ngọc Tử, một để chống lại Thượng Thanh:

- Bọn nhãi ranh đáng chết! Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Diễn biến xảy ra thật nhanh và đưa đến một kết quả hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng!

Ở bên ngoài nhìn vào, Ngọc Vi bất chợt kêu lên kinh hãi:

- Là Thái Cực chương và Phạt Quang công phu của hai phái Thái Cực, Nga Mi?!!

Tiếp đó là:

Ầm! Ầm! Ầm!

Tuy cũng bị chấn lùi như Tuyết Ngân và Đường Ngọc Tử nhưng Đường Thượng Thanh bỗng nhiên ngoác miệng cười đắc ý:

- Nội lực quả cao thâm! Ha... ha... ha...! Lão đã tự cáo giác chính lão là kẻ đã nhờ năm hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo mà có nội lực thâm hậu! Vậy là rõ rồi chứ, Tuyết Ngân?

Nhìn toàn thân của hắc y nhân như có phần nào chấn động - y không màng đến việc tiếp tục xuất thủ cho dù y vừa chiếm được tiên cơ. Tuyết Ngân tỉnh ngộ:

- Hóa ra đây là kế của Đường huynh! Không sai! Tất cả đều do lão tặc chủ xướng! Đánh!

Ngay lập tức, Tuyết Ngân, Ngọc Tử và Đường Thượng Thanh cùng một lúc lao ập vào hắc y nhân!

Hắc y nhân trước sự thế này bất giác cười dài:

- Ha... ha... ha...! Tiểu tử kể ra cũng có đôi chút tâm cơ! Là do bản nhân gây ra thì sao? Đỡ này!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng chạm kinh vừa dứt có tiếng của Ngọc Vi vang lên:

- Là Phi Ma Vô Hình chương với Phục Ma Tam Thức của Thiếu Lâm!

Thượng Thanh kêu lên:

- Đủ lắm rồi, tam lão đệ! Hãy vào đây giúp mọi người nào! Thử xem lão là ai mà có thể kiêm luyện công phu của các phái! Đánh!

Vù... vù...

Đồng loạt, Tuyết Ngân và huynh đệ Ngọc Tử, Ngọc Vi cùng xáp vào liên tay liên thủ với Đường Thượng Thanh!

Vù... vù...

Ào... ào...

Hắc y nhân lúc bấy giờ mới để lộ thân thủ bao gồm nhiều tuyệt học và cũng tự thú nhận điều đang được Tuyết Ngân nghi vấn:

- Hừ! Kiêm luyện tuyệt học của Cửu phái nào có gì lạ? Đến Nam Cung Yến Cung chủ Băng Ngọc cung còn phải thất thủ trước bản nhân nữa là bọn người! Đờ!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Tuyết Ngân giận dữ:

- Gia mẫu thất thủ phải chăng do lão dùng thủ đoạn ám toán? Xem Băng Ngọc công phu nào!

Vù... vù...

Ngược lại, Thượng Thanh thật cẩn trọng:

- Nếu lão thật sự lợi hại, hãy đỡ Kim Sa chưởng!

Vù... vù...

Ngọc Tử và Ngọc Vi càng lúc càng tán phục Thượng Thanh nên cũng thận trọng khi xuất thủ:

- Còn đây là công phu Phật môn! Đờ! Đờ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Hắc y nhân một mình bị vây hãm giữa ba loại công phu do bốn người cùng đánh vào nhưng xem ra vẫn ung dung:

- Được! Bọn người sẽ được đại khai nhãn giới! Đây là Song Long chưởng! Đờ!

Vù... vù...

Ầm! Ầm!

Đúng như hắc y nhân vừa khoa trương, quả nhiên bốn người Đường Thượng Thanh lần đầu được sáng mắt trước sở học thật sự uyên bác của y!

Sau Song Long chưởng là tuyệt học của Độc Long Thần Cái Thượng Quan Điền, hắc y nhân lần lượt thi thố Xuyên Cốt Tuyết Vân trảo của Tuyết Vân Ma Bà, chưởng pháp Hoa Sơn và Trường Bạch, chứng tỏ những gì trước kia Thượng Thanh nhận định đều đúng cả!

Và công phu uyên bác cũng như nội lực uyên thâm của hắc y nhân càng lúc càng bức dồn bốn người Thượng Thanh vào thế hạ phong!

Mục kích được thân thủ vào bậc tối thượng của hắc y nhân, Tuyết Ngân mới hiểu lời hắc y nhân nói là sự thật: Cung chủ Băng Ngọc cung rất có thể đã bị thất thủ trước một hắc y nhân thân tàng tuyệt học Cửu phái Nhất bang!

Và Tuyết Ngân thật sự lo ngại cho sinh mạng của bốn người ở đây e cũng như những chiếc lá vàng trước gió!

Thế nhưng, Thượng Thanh lại có ý nghĩ khác!

Chàng sau một lúc cố tình để cho đối phương thỏa sức cao ngạo, chờ sự cao ngạo của đối phương đã lên đến đỉnh điểm, bất ngờ quát lên lồng lộng:

- Giờ đến lượt lão được đại khai nhãn giới đây! Kim Sa chưởng! Đờ!

Vù... vù...

Không như chưởng Kim Sa lúc này chàng chỉ vận dụng có năm thành, lần này là đủ cả thập nhị thành công lực!

Vì thế, ngay lập tức trong bóng chưởng của chàng liền rú rít lên gào thét khi có quá nhiều những tia kinh khí nhỏ li ti, như muôn vàn hạt cát ở vùng Đại mạc bị phong ba dồn đuổi!

Khí thế lăng lệ của Thượng Thanh nhanh chóng tạo phản kích cho Tuyết Ngân và huynh đệ Ngọc Vi, Ngọc Tử!

Họ cũng tận lực bình sinh!

- Đờ!

- Đờ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Toàn thân chao đảo do nội lực xem ra vẫn không bằng hắc y nhân, tuy nhiên Đường Thượng Thanh vẫn tung người lướt bay đến:

- Ngọc Điệp thần công! Đờ!

Ào... ào...

Lần này khí thế của Thượng Thanh càng dâng cao thập bội!

Ngọn chưởng Ngọc Điệp của chàng cứ như một bức tường kinh lực và cú lừng lững lao đến sẵn sàng hủy diệt bất kỳ trở lực nào ngăn lại!

Hắc y nhân động nộ!

Choang!

- Xem kiếm!

Véo... Véo...

Buộc hắc y nhân phải dùng đến khí giới chứng tỏ Thượng Thanh đã làm đối phương kinh hoàng nhờ vào Ngọc Điệp thần công!

Vừa nhận ra kiếm pháp của hắc y nhân, cả Đường Ngọc Tử lẫn Đường Ngọc Vi cũng thảng thốt:

- Lưỡng Nghi tuyệt kiếm?!!

- Chính là kiếm pháp Võ Đang?!!

Thượng Thanh dù muốn mỉm cười vì đắc ý nhưng không thể! Trước kiếm chiêu thập phần lợi hại của đối phương chàng đành phải dồn toàn bộ tâm ý lực vào việc đối phó!

Ầm!

Keng... keng...

Ầm!

Thượng Thanh suýt bị kiếm chiêu của hắc y nhân đả thương! Chàng lùi lại và lập tức tận lực lao vào với tiếng hô hoán kêu gọi:

- Kiếm pháp quả lợi hại! Tất cả mau áp vào, chớ để lão tặc có cơ hội thi triển kiếm pháp! Nào!

Ào... ào...

Chàng quạt ra thêm nữa một chưởng Ngọc Điệp!

Kịp lúc, Tuyết Ngân và huynh đệ Ngọc Tử, Ngọc Vi do nghe tiếng hô hoán của chàng cũng lập tức lao vào.

- Xem chiêu!

- Đỡ! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Bị bủa vây từ bốn phía, hắc y nhân lập tức bối rối do không thể cùng một lúc thi triển kiếm chiêu tỏa ra đủ bốn bề!

Bất ngờ, hắc y nhân như nghĩ được biện pháp khả thi liền gầm lên:

- Xem kiếm!

Vụt! Vụt!

Kiểm pháp đang linh hoạt biến ảo của hắc y nhân không hiểu sao bỗng trở lên trầm trọng!

Quạt tả một kiếm, chém hữu một kiếm, đỡ phía trước ngăn phía sau, đấu pháp của hắc y nhân hoàn toàn biến đổi!

Ngọc Tử kịp lùi về và khi kêu lên:

- Không phải kiếm pháp mà là Phá Thiên đao của Không Động!

Ngọc Vi cũng lùi và hô hoán:

- Phá Thiên đao khởi phát chậm nhưng sau đó sẽ nhanh vô tưởng! Long đầu đại ca và Tuyết Ngân cô nương mau lùi lại!

Hắc y nhân lập tức vũ lộng đao pháp bằng thanh kiếm trên tay:

- Còn lùi được sao? Xem đây!

Véo... véo...

Phập... phập...

Thần sắc hoàn toàn tái nhợt, Tuyết Ngân nếu không nhờ khinh thân pháp uyên thâm có lẽ không tránh khỏi thảm tử!

Ngược lại, cũng thi triển khinh thân pháp như Tuyết Ngân nhưng Thượng Thanh không hề có ý lùi lại!

Chàng liễu lĩnh xông vào với tiếng nạt kinh thiên:

- Lão tặc chớ đắc ý! Đỡ!

Vút! Vút!

Vù... vù...

Với cách hoán vị vừa kỳ lạ vừa lợi hại Đường Thượng Thanh nhanh chóng quạt vào một chưởng Ngọc Diệp qua kẽ hở của đao pháp cũng nhanh ảo của hắc y nhân!

Sự liễu lĩnh của chàng hóa ra là dựa vào sự biến ảo của khinh thân pháp!

Bóng nhân ảnh của chàng nhờ đó có phần ung dung khi xuyên qua đảo lại giữa bao bóng đao chập chùng của hắc y nhân!

Đường Ngọc Tử và Đường Ngọc Vi mục kích thân pháp này của chàng đều đồng thanh hô to:

- Hí Nguyệt Xuyên Hoa!!

- Ngọc Diệp khinh thân pháp?!!

Nghe được những tiếng hô hoán này, lần đầu tiên hắc y nhân phải buột miệng hỏi:

- Phải chăng đây là công phu từ những mảnh Liễu Yếm Ngọc Điệp?

Thượng Thanh cười rộ lên:

- Lão đã sợ rồi sao? Đờ! Đờ!

Ào... ào...

Ào... ào...

Hắc y nhân bất ngờ trụ bộ và chuyển kiếm từ hữu thủ sang tả thủ!

- Việc gì bản nhân phải sợ? Đờ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm! Ầm!

Thượng Thanh tuy bị chấn động do dư kinh quá mãnh liệt nhưng vẫn giữ nguyên Ngọc Điệp khinh thân pháp!

- Hừ! Lại là Phục Ma chương? Xem đây!

Vừa thi triển khinh thân pháp biến ảo Đường Thượng Thanh vừa quật ra một chương Kim Sa!

Vút!

Vù... vù...

Trước sự thay đổi đấu pháp cũng không kém phần lợi hại của chàng, hắc y nhân thật sự động nộ:

- Bản nhân không tin tiểu tử ngươi lại hơn được Nam Cung Yển! Hãy đờ!

Vù... vù...

Hắc y nhân cũng thay đổi đấu pháp! Tả kiếm của lão liên vạch ngang vạch dọc, còn hữu chương lại thi triển chương pháp Nga Mi!

Véo... véo...

Phát giác đường kiếm của hắc y nhân hoàn toàn khác với những gì đã thi triển trước đó, Ngọc Tử ở bên ngoài ngơ ngác:

- Đây là kiếm pháp! Đó là Tử Mẫu Bút Tuyệt của Điểm Thương!

Đúng như Đường Ngọc Tử nhận định, toàn bộ các huyết đạo của Thượng Thanh ở phía trước đều bị mũi kiếm của hắc y nhân uy hiếp! Và thế là

Ngọc Diệp thân pháp của chàng có phải bị khống chế!

Nhân đó, chương pháp Nga Mi như một ánh hào quang liền được hắc y nhân quật ra thay cho chiêu sát thủ tối hậu!

Ào... ào...

Lo sợ cho chàng, Tuyết Ngân hét lên lạnh lạnh:

- Đừng để lão hại mạng Đường huynh! Đánh!

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hiển Lộ Công Phu Sinh Tử Đấu - Cục Diện Đưa Đẩy Cùng Sa Vực

Tuyết Ngân và huynh đệ Ngọc Tử, Ngọc Vi chưa kịp lao đến liền nghe Đường Thượng Thanh gầm lên cuồng nộ:

- Lão chó đực ý! Xem này!

Ào... ào...

Hữu chương vẫn giữ nguyên chương Kim Sa, Đường Thượng Thanh sau tiếng gầm chỉ vận dụng tả thủ và quật thêm một kinh Ngọc Điệp!

Có thêm Ngọc Điệp thần công, Kim Sa chương của chàng lập tức có thêm uy lực!

Những tia kinh khí nhỏ li ti như được hàng trăm ngàn những cánh bướm nâng đỡ tiếp lực, tất cả cùng nhanh tốc lao bắn đi và lập tức hóa giải tuyệt bút lợi hại đang được hắc y nhân điều động hòng uy hiếp khắp các huyết đạo của chàng!

Nhờ đó...

Ầm! Ầm!

Với Ngọc Điệp thân pháp không còn chịu một áp lực nào nữa Đường Thượng Thanh lập tức biến thành một bóng mờ!

Chương Phật Quang Nga Mi phái của hắc y nhân đành phải quật vào nền đá lạnh của Băng Ngọc cung!

Ầm!

Chàng tiếp tục thi triển Ngọc Điệp thân pháp!

Vút! Vút!

Với bóng nhân ảnh hoàn toàn mờ ảo, chàng vẩy nhanh cả tả chương lẫn hữu chương Kim Sa!

- Nằm xuống nào, lão tặc!

Vù... vù...

Ào... ào...

Hắc y nhân rít lên với Phá Thiên đao được vũ lộng:

- Dễ thế sao, tiểu tử? Người nằm xuống phải là ngươi!

Vút! Vút!

Dùng đao pháp Phá Thiên phong tỏa tứ bề, hắc y nhân sau đó thét lên một tiếng đinh tai nhức óc:

- Trúng!

Hắc y nhân phát xạ hữu kinh!

Vù... vù...

Bằng đấu pháp hậu phát chế nhân, ngọn kinh đi sau của hắc y nhân liền chạm đích!

Ầm!

Vút!

Do quá bất ngờ, lần đầu tiên Đường Thượng Thanh phải lãnh một kích!

Chàng chưa kịp ổn định nguyên khí lần cước bộ, hắc y nhân lại hung hãn xông đến!

- Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Tuyệt Ngân kinh hãi!

- Cùng tiến lên nào! Đánh!

Vút!

Vù... vù...

Ngọc Tử và Ngọc Vi cũng ào ào lướt đến hy vọng kịp cứu nguy cho Thượng Thanh, Long đầu đại ca!

Ào... ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Cả ba lập tức bị chấn lùi với thương thế chưa đến nổi nặng!

Tuy thế, Thượng Thanh vì lo ngại vội kêu toáng lên:

- Mọi người không là đối thủ của lão đầu! Mau kịp thời tháo chạy! Ta chặn hậu và sẽ theo sau! Nào!

Vút! Vút!

Tận lực bình sinh, Đường Thượng Thanh lập tức vây kín các phương vị của hắc y nhân bằng Ngọc Điệp thân pháp!

Hắc y nhân cười rộ lên:

- Người đã là bại tướng còn mong ngăn được bản nhân sao? Đỡ!

Vù... vù...

Hắc y nhân vừa xuất lực, Thượng Thanh lập tức phát hiện chỗ hở của lão.

- Trúng!

Vù... vù...

Ầm!

Hoàn trả được cho lão tặc một kinh, Thượng Thanh phấn khích:

- Được rồi đó! Tất cả lui trước đi. Lão thất phu xem chừng!

Vút!

Vù... vù...

Cường thêm động nộ, hắc y nhân lập tức gầm thét điên loạn:

- Tiểu tử phải chết! Đỡ! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Chàng xuất lực, lão cũng xuất lực, rốt cuộc chỉ vì thân thủ của cả hai quá nhanh khiến chừng kinh song phương đều trượt mục tiêu!

Vù... vù...

Vù... vù...

Thấy Tuyết Ngân và hai huynh đệ Vi - Tử vẫn nguyên vị, Thượng Thanh gào lên:

- Tại hạ chỉ có thể chi trì được một lúc nữa thôi! Chư vị còn chờ gì nữa chưa chạy?

Đường Ngọc Tử nhanh chóng có quyết định:

- Chúng ta không có khinh thân pháp như Long đầu đại ca! Càng lưu lại chúng ta càng tạo khó! Chi bằng hãy nghe theo...

Đường Ngọc Vi cũng nói:

- Không sai! Để bảo toàn lực lượng và có dịp vạch mặt gian nhân trước đồng đạo giang hồ, chúng ta nên nhân cơ hội này...

Tuyết Ngân hô hoán:

- Đường huynh nhớ cẩn trọng! Bọn ta đi trước đây!

Vút! Vút! Vút!

Không ngờ bọn Tuyết Ngân có thể thân nhiên bỏ đi, hắc y nhân quát ầm lên:

- Bọn người chạy đi đâu? Đứng lại!

Hắc y nhân vừa quát vừa muốn động thân lao đi!

Có sẵn chủ trương, Đường Thượng Thanh liền quần chặt lấy Hắc y nhân:

- Lão định đuổi theo à? Đâu được! Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Không thể đi thoát một khi gặp phải khinh thân pháp quá biến ảo của Thượng Thanh, hắc y nhân thịnh nộ:

- Bản nhân giết người trước vậy! Đờ!

Vụt! Vụt!

Hắc y nhân lại dùng đao pháp Phá Thiên để phong tỏa tứ bề!

Biết đối phương ngay sau đó sẽ lừa dịp để tung ra chiêu tối hậu, Đường Thượng Thanh xuất thủ trước!

- Đờ!

Vù... vù...

Không ngờ Thượng Thanh cố tình dùng cứng chạm cứng, hắc y nhân đặc ý:

- Số người đã tuyệt! Nằm xuống!

Vù... vù...

Thượng Thanh chột mai mỉa:

- Lão lầm rồi! Đó chỉ là hư chiêu thôi! Hà... hà...

Quả nhiên như chàng nói, ngọn chiêu của song phương một lần nữa phải hệt vào khoảng không!

Vù... vù...

Vù... vù...

Nộ khí xung thiên, hắc y nhân càn vũ lộng đao pháp.

- Tiểu tử ngươi hết mong giảo quyết! Đờ! Đờ!

Vút! Vút!

Thượng Thanh kêu khẽ:

- Hảo đao pháp! Ôi chao!

Chàng như không thể thi triển kinh thân pháp trước đao pháp quá lợi hại của đối phương bèn dừng lại và đứng yên như trời trồng!

Đắc ý, hắc y nhân nạt vang:

- Nằm xuống!

Vù... vù...

Một tả chưởng xuất hiện và là sự xuất hiện chậm mất một sát na! Thượng Thanh không còn nữa!

Vút!

Thay vào đó có tiếng cười của chàng vọng lại:

- Lão lại lừa ta rồi! ha... ha... ha...

Lúc thực lúc hư, Thượng Thanh dễ dàng lừa phỉnh hắc y nhân và đang ung dung bỏ chạy!

Bị đấu pháp hư hư thực thực của chàng làm cho rối tinh mù, hắc y nhân như người quá giận cần phải có chỗ phát tiết!

- Cuồng đồ gian xảo! Bản nhân nhất định không buông tha ngươi!

Vút!

Hắc y nhân tung người đuổi theo!

Nhận ra điều này, Thượng Thanh vội tăng thêm cước lực!

Vút!

Chàng còn buông ra hết tràng cười này đến tràng cười khác khích nộ đối phương:

- Ha... ha... ha...

Tuy nhiên chàng phải thôi cười vì tiếng gầm thét của hắc y nhân vang lên quá lớn:

- Ngươi chớ mong chạy thoát!

Vút! Vút!

Khẽ quay đầu nhìn lại chàng nhận chân một sự thật! Nếu Ngọc Điệp khinh thân pháp của chàng có chỗ lợi hại là biến ảo chậm chừa thì khinh thân pháp của hắc y nhân lại lợi hại ở chỗ là quá nhanh!

Và bây giờ, hắc y nhân chỉ còn cách chàng chưa đến một trượng rưỡi!

Sợ càng chạy theo bọn Tuyết Ngân càng tạo nhiều nguy hiểm cho bọn hơn, Đường Thượng Thanh lập tức ngoặt người chuyển đổi phương hướng!

Vút!

Cử động của chàng thật kịp lúc!

Ngọn kình từ phía sau của hắc y nhân lập tức lao lướt qua chàng!

Vù... vù...

Ầm!

Thất kinh trước thân pháp bất phàm của hắc y nhân, Đường Thượng Thanh nào dám diên trì!

Vút!

Chàng lao đi thật nhanh và bất kể phương hướng!

Hắc y nhân như đã nói, quyết không buông tha chàng, cũng ào ào đuổi theo.

- Người làm sao qua được thân pháp Đạp Tuyết Vô Ngân của bản nhân! Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Quả nhiên thân pháp của hắc y nhân thật sự lợi hại! Chỉ mới đó lão đã đuổi kịp chàng, đồng thời còn quật vào hậu tâm chàng một chưởng thịnh nộ!

Kinh tâm, Thượng Thanh chỉ còn biết trông chờ vào sự biến ảo của Ngọc Điệp thân pháp!

Chàng nhanh chóng đảo người tạt bộ!

Vút!

Ầm!

Ngọn kình của hắc y nhân một lần nữa phải va xuống nền đất!

Không chậm trễ, cho dù bên ngoài Băng Ngọc cung đang là một vùng trời tuyết trắng xóa nhưng Thượng Thanh cũng phải liều lĩnh lao vút ra!

Vút!

Vẫn không buông bỏ, hắc y nhân vừa đuổi theo vừa đặc ý:

- Ha... ha... ha...! Để xem người còn chạy được bao lâu!

Vút!

Giữa một màn trời tuyết mênh mông, Thượng Thanh nghĩ, càng chạy theo đường thẳng càng dễ mất mạng với thân pháp thượng thừa của hắc y nhân!

Chàng chuyển đổi phương hướng vị trí liên tục!

Lúc thì ngoặt hữu!

Vút!

Lúc chạy chệch sang tả.

Vút!

Hành động của chàng càng làm cho hắc y nhân động sát cơ!

Hắc y nhân liên tiếp phát kình!

- Đỡ!

Vù... vù...

Ầm!

Bị hụt chiêu do trước đó Thượng Thanh kịp đổi hướng, hắc y nhân cũng chuyển theo và lại phát chưởng:

- Trúng!

Vù... vù...

Ầm!

Lại hụt, hắc y nhân thêm diên tiết:

- Đã đến lúc phải nếm thử pháp ném ám khí của bản nhân! Đỡ!

Tưởng thật, Đường Thượng Thanh vội dừng lại và ngưng thần chờ đợi những ngọn ám khí đang được hắc y nhân ném ra!

Nào ngờ...

- Ha... ha... ha... Phải như thế chứ! Đỡ!

Vù... vù...

Khi biết đã bị lừa, Thượng Thanh đành phải xuất lực hầu ngăn đỡ ngọn
kình lợi hại vừa được đối phương quật thẳng vào!

- Hừ! Mưu kế kẻ cũng cao minh! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Chàng do phát chiêu trong lúc nguy cấp nên lực đạo không thể so bì
với đối phương là người chủ động! Vì thế chàng bị chấn lùi ngoài hai
trượng!

Không bỏ lỡ cơ hội, hắc y nhân tung người đến như tên bắn.

- Nạp mạng!

Vù... vù...

Thất thần sợ hãi, Thượng Thanh chỉ còn cách thi triển Ngọc Diệp thân
pháp, hy vọng sẽ chi trì sinh mạng!

Vút!

Ầm!

Lần này, tuy kịp lạng tránh nhưng dư kình quá mãnh liệt lại hất chàng
ngã lăn trên mặt tuyết trắng!

Nhanh như hổ vồ mồi, hắc y nhân lao ào đến:

- Chết!

Vù... vù...

Hồn phi phách tán trước khí thế không gì sánh nổi của đối phương,
Thượng Thanh vì không kịp đứng lên đành phải đập bừa vào mặt tuyết để
đẩy bản toàn thân lướt dài về phía hậu!

Vụt!

Nhờ tuyết dày hỗ trợ, toàn thân chàng kịp trôi ngay đi ngay khi ngọn
kình của hắc y nhân đổ xuống như thác lũ!

Ầm!

Tuyết trắng liền tung bay lên mịt mù! Nhân thị tuyến của đối phương bị
che khuất, Đường Thượng Thanh vội vàng đứng lên và lập tức dịch chuyển
về phía trước!

Vút!

Giữa màn tuyết trắng bay mù, bóng nhân ảnh của hắc y nhân lập tức xuyên qua xuất hiện.

Vút!

Lão quát:

- Trúng này! Đỡ này!

Vù... vù...

Ào... ào...

Có đến ba bốn kinh đều được hắc y nhân quật dồn vào một chỗ, như lão quyết phải sát hại Thượng Thanh chỉ trong một loạt chiêu này thôi!

Thần tình chân động, với cảm nhận khó có thể thoát Đường Thượng Thanh chỉ còn biết đảo người liên tục như hồ điệp xuyên hoa, hy vọng sẽ giảm thiểu áp lực từ những ngọn kinh của hắc y nhân!

Vút! Âm!

Vút! Âm!

Âm! Âm!

Cả bốn kinh đều quật phải nền tuyết, khiến bụi tuyết càng bay lên nhiều hơn!

Đang lão đảo ngả nghiêng trước dư kinh thập phần lợi hại, Đường Thượng Thanh vụt tái sắc đến trắng nhợt khi phát hiện nền đất dưới chân cũng lung lay chao đảo!

Và chỉ một chớp mắt sau, lớp tuyết dưới chân bỗng tụt xuống để lộ một miệng vực đen ngòm!

Thượng Thanh chấp chới cố gượng lại nhưng sau cùng cũng phải chuối dần người về phía miệng vực nọ!

Đã thế, giữa màn bụi tuyết trắng xóa. Bóng nhân ảnh của hắc y nhân chợt lao qua:

- Tiểu tử mau nạp mạng!

Vút!

Vù... vù...

Thất kinh hồn vía, Thượng Thanh đành phải đưa cao song thủ định dồn lực chống đỡ chiêu kinh tối hậu của Hắc y nhân!

Song thủ vừa đưa lên và chưa kịp phát kinh, toàn thân chàng do mất cân bằng phải rơi ngay xuống vực!

Ào... ào...

Cũng vậy, do ngọn kinh được quật ngay vào vị trí của Thượng Thanh chính làm miệng vực vừa lộ dần ra, rồi bị lọt vào khoảng trống và không hề có chấn kinh phản hồi, toàn thân hắc y nhân cũng rơi tòm xuống vực!

Ào... ào...

Màn đêm đen lập tức phủ chụp lấy cả hai và cũng như ai đều phải tự lo lắng cho bản thân mà quên đi việc đối phó lẫn nhau!

Ào... ào...

Ào... ào...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Dưới Vực Sâu Lo Kế An Toàn - Trong Bí Đạo Gặp Điều Kỳ Quái

Huych!

Thượng Thanh vừa có cảm nhận là toàn thân đã chạm đến đáy liền thở phào nhẹ nhõm.

“May thật! Nếu đúng đáy vực không phải là một lớp tuyết dày đã rơi xuống trước ta, sinh mạng ta vị tất được toàn vẹn!”.

Huych!

Tiếng động thứ hai chợt vang lên, do Thượng Thanh biết vừa có thêm một vật gì đó hoặc một nhân vật nào đó cũng phải rơi xuống như chàng!

Theo bản năng chàng định mở miệng lên hỏi! Nhưng nhờ linh trí thúc đẩy chàng kịp ngậm miệng lại!

Đúng lúc đó, chính tư vị trí mà vật nọ vừa rơi xuống có một tiếng thở phào và một âm thanh phát ra:

- Phì! Suýt nữa ta phải chết theo tiểu tử! May mà vận số của ta vẫn...

Âm thanh nọ chợt dừng giữa chừng!

Thượng Thanh vội vàng bế khí vì đã nhận ra thanh âm nọ chính là do hắc y nhân thốt ra!

“Lão đừng lời vì lão ngờ ta cũng còn sống như lão?”.

Chàng mới nghĩ đến đây lập tức có tiếng quát của hắc y nhân vang lên:

- Người còn sống phải không, tiểu tử?

Chàng nào dám lên tiếng! Bởi đối với bất kỳ cao thủ nào mà đêm đen dù có làm mờ đi thị tiếng nhưng chỉ cần với thính lực vẫn còn một âm thanh nhỏ cũng là quá đủ cho đối phương phát hiện!

Chàng lặng lẽ tìm cách rút người lên khỏi mặt tuyết ngập ngựa!

Không nghe tiếng chàng đáp lại, hắc y nhân vẫn nghi ngờ:

- Người tưởng bản nhân không biết người vẫn còn sống sao? Người ở đâu?

Lão quát lớn, quá lớn! Và âm thanh từ tiếng quát, từ những dư âm phản hồi lập tức làm cho tuyết từ mãi trên cao phải bị chấn động!

Ào... ào...

Thoạt đầu điều này chưa ai nhân ra do tuyết chưa rơi đến đáy!

Nhưng chỉ một lúc sau, khi những cụm tuyết nhỏ chạm đáy trước.

Phịch... phịch... phịch...

Mường tượng cảnh sẽ bị tuyết rơi xuống càng lúc càng nhiều và vùi chôn vĩnh viễn, Đường Thượng Thanh kinh hãi!

Chàng vội vàng cử động mạnh hơn, bất chấp việc sẽ tạo thành tiếng động rồi bị hắc y nhân phát giác!

Ọp... ọp...

Nghiêng người sang bên này rồi lại tỳ người sang bên kia, khi cảm thấy tuyết ở xung quanh đã bị ép chặt về hai phía, tạo một khoảng trống đủ xoay sở, Đường Thượng Thanh lập tức vận lực tung bắn người lên khỏi mặt tuyết!

Vút!

Sau đó, nhanh thật nhanh, chàng uốn mạnh toàn thân để đưa người di chuyển thật nhẹ nhàng về một phía!

Vút!

Bình!

Chàng hoàn toàn bất ngờ khi biết rằng thân hình chàng vừa va vào một vách đá, tạo thành một tiếng va đập khá mạnh!

Tuy đau điếng nhưng Thượng Thanh vẫn khấp khởi mừng vì lúc đó tuyết từ trên cao đổ xuống thật dồn dập!

Phịch... phịch... phịch... phịch...

Miệng vực ở bên trên như một cái miệng tham lam, ngốn xuống không biết cơ mang nào là tuyết và tuyết!

Nép sát người vào vách đá như Thượng Thanh đang làm vẫn nhân được lượng tuyết bị rơi xuống càng lúc càng nhiều! Đến nỗi, tuyết cứ lấn mãi vào nơi chàng đang nép và buộc chàng phải lần tay bầu vào vách đá để cứ

di chuyển mãi lên trên! Có như thế chàng mới không bị chôn vùi dưới tuyết!

Tuyết rơi mãi rồi cũng phải ngưng, Đường Thượng Thanh vẫn giữ chặt tay vào và dán sát thân hình vào vách đá! Chàng ngưng thân nghe ngóng!

Không một âm thanh nhỏ nào vang lên, chứng tỏ hắc y nhân hiện giờ đã bị vùi khá sâu dưới tuyết!

Tuy nghi ngờ như vậy nhưng chàng vẫn cố kiên trì chờ đợi! Vì biết đâu Hắc y nhân cũng gặp may như chàng và cũng đang ngưng thân nghe ngóng hầu phát hiện vị trí ẩn nấp của chàng!

Đợi một lúc lâu thật lâu vẫn không phát hiện bất kỳ âm thanh nào, Đường Thượng Thanh mới dám có một cử động nhỏ! Chàng đưa mắt nhìn lên cao, nơi chắc chắn phải có một miệng vực!

Cháng thất sắc và kinh hoàng!

Miệng vực hoặc không có hoặc cũng có nhưng đã bị tuyết phủ đầy kín, chàng không hề nhìn thấy miệng vực!

Cổ trấn tĩnh, chàng suy nghĩ:

“Không thể nào có việc một miệng vực to rộng như vậy lại bị tuyết che phủ!? Chắc chắn là miệng vực hãy còn nhưng vì một nguyên nhân nào đó khiến ta không thể nhìn thấy! Là nguyên nhân nào?”.

Nhớ lại kể từ lúc rơi xuống được một lúc liền bị ngập tràn dưới bóng đêm đen, Đường Thượng Thanh nghi ngờ:

“Miệng vực bỗng nhiên phát lộ theo lẽ tự nhiên phải có ánh dương quang ngập tràn! Và cho dù ta có rơi đến tận đáy đi nữa, ánh dương quang tuy có yếu đi nhưng vị tất là một màn đêm đen dày đặc như ta vừa trải qua! Tại sao lại có hiện trạng này?”

Dù nghĩ suy cho đến vỡ đầu cũng vậy, Đường Thượng Thanh không thể nào tìm hiểu được sự thể nguyên nhân.

“Mặc! Ta cứ lo thoát thân trước đã! Có muốn tìm hiểu cũng không được!”.

Bám theo vách đá, Đường Thượng Thanh bắt đầu dịch chuyển!

Chàng len dần lên cao, hy vọng đến một lúc nào đó chàng sẽ lại nhìn thấy miệng vực! Và từ đó chàng sẽ dễ dàng liệu phương tìm kế thoát thân!

Tự nhiên, khi leo lên chưa được bao nhiêu, một tràng cười chột vang lên:
- Đúng như bản thân nghi ngờ, người tưởng lén bỏ đi dễ thế sao? Ha...
ha... ha...

Đáy vực không rộng nên tràng cười được xuất phát từ phía nào Thượng Thanh không thể biết. Chàng chỉ biết với âm thanh tiếng cười lồng lộng này chắc chắn tuyết từ trên cao nhất định phải đổ xuống!

Chàng giữ thật chặt vào vách đá và chờ đợi điều đó xảy ra!

Xoạch!

Một tiếng động khê kèm theo đó là một ánh hỏa quang chột lóe lên cho Thượng Thanh nhận biết hai điều: Theo hướng lóe lên của đốm hỏa quang - dựa vào cái bóng của chàng được in lên vách đá - chàng biết đó là do lão bật hỏa tập và lão đang ở mãi đâu đó phía sau chàng!

Đồng thời chàng có ý nghi ngờ:

“Nếu khi này lão không kịp thời bám vào vách đá nên không bị tuyết vùi lấp, chứng tỏ xung quanh đáy vực đều là những vách đá và phạm vi đáy vực không rộng là bao! Vậy lão đang ở phía bên kia đáy vực và cách ta nhiều lắm là ba trượng?”.

Xoạch!

Có tiếng hỏa tập được bật lên lần nữa, chàng nhanh chóng quay đầu nhìn lại phía sau trong khi vẫn phải bám lưng lẳng cả hai tay vẫn hai chân vào vách đá!

Chàng nhìn thấy lão hắc y nhân tay cầm hỏa tập vừa lóe cháy lên, mắt xạ nhìn như muốn tìm kiếm vị thế Thượng Thanh đang ẩn!

Hỏa tập lại tắt đúng vào lúc mục quang của song phương chạm nhau!

Lo sợ lão sẽ tung người đến để ra chiêu sát thủ, Thượng Thanh định dịch chuyển tránh khỏi nơi vừa bị lão phát hiện!

Đúng lúc đó, như chàng đoán trước, tuyết từ trên cao đổ ầm ầm xuống!

Ào... ào...

Phịch phịch... phịch phịch...!

Lâm vào cảnh ngộ này, để khỏi bị tuyết rơi phải và vùi lấp có lẽ lão hắc y nhân cũng đang có những hành vi như chàng bây giờ. Tuyết dâng đến đâu Thượng Thanh chuyển người lên theo đến đó!

Và trong một thoáng nghi ngờ, nếu lão có mưu đồ bất lợi lão sẽ vừa di chuyển lên cao vừa nhích lần sang phía Thượng Thanh đang đeo bám, chàng bèn nảy ra một ý liều lĩnh!

Chàng không lên cao nữa! Ngược lại, chỉ khi nào tuyết dâng lên khỏi đầu chàng mới nhẹ nhàng rướn người lên, để không bị vùi lấp!

Tuyết ngừng rơi!

Xoạch!

Ngọn hỏa tập quả nhiên được bật sáng lên và hoàn toàn có phương vị ngay trên đỉnh đầu của chàng!

Lão có mưu đồ như chàng vừa đoán! Lão nhân lúc tuyết còn rơi đã nhẹ nhàng lần theo vách đá để vừa vượt lên khỏi mặt tuyết vừa di chuyển dần về phía mà lão biết là phải có Thượng Thanh!

Lão đang ở trên cao!

Lão không thể nhìn thấy chàng như chàng đang nhìn thấy lão!

Chàng vội bế khí, ngụp người xuống khỏi mặt tuyết!

Chàng nghe lão lẩm bẩm:

- Tiểu tử lần đi đâu rồi? Hoặc giả quanh đây có lối thông sang chỗ khác và tiểu tử đã lén thoát đi?

Sau tiếng lẩm bẩm này là một lúc yên tĩnh khá lâu! Chàng biết lão đang nghe ngóng động tĩnh! Chàng chờ đợi đến mỏi mòn do không thể bế khí thêm được nữa!

Xoạch!

Lại tiếng bật hỏa tập! Chàng vội vàng nhân đó thở trút ra một hơi trọc khí và đổi lấy thanh khí!

Lão lại lẩm bẩm:

- Không lẽ ta ngờ đúng? Tiểu tử đã thoát đi!

Xoạch... xoạch...

Lão bật hỏa tập liên tay! Cử động của lão cho Thượng Thanh biết lão đang dùng đốm lửa quang nhỏ nhoi để tìm thử một lối thông! Một lối thông mà theo giả định của lão là chàng đã thoát đi theo lối đó!

Chàng cười thầm!

Tự nhiên tiếng kêu của làm chàng thật sự kinh ngạc:

- Quả nhiên có lối thông! Hừ! Tiểu tử may mắn thật!

Vút!

Chàng vọt trời lên, kịp lúc ánh hỏa quang từ ngọn lửa tập hầy còn chiếu một vài cuối cùng!

Chàng nhìn thấy bóng nhân ảnh của lão vừa khuất dạng trong một động khẩu thật sự!

“Không lẽ ở đây lại có một lối thông, như ta vừa thấy? Trùng hợp thế đến sao?”.

Nghi ngờ đây chỉ là xảo kế của lão, chàng im lặng chờ đợi!

Một âm thanh xa dịu vợi chợt đưa đến:

- Chà... à...! Nơi này thật kỳ quái... ái!

Dựa theo tiếng vang dội của thanh âm, Thượng Thanh dễ dàng mừng tượng lão hắc y nhân đang ở một nơi nào đó rất xa vời!

Vừa nghi ngờ vừa hiếu kỳ, Đường Thượng Thanh lập tức du mình thoát lên khỏi lớp tuyết và tung người lao vào động khẩu mà còn nhớ rõ vị trí!

Vút!

Men theo động khẩu, chàng đi sâu vào trong! Theo cảm nhận có được chàng cứ ngỡ chàng đang di chuyển trong lòng một quả núi to lớn! Và nơi chàng đang dè dặt bước đi chính là một xuyên sơn đạo tình cờ được lão hắc y nhân phát hiện!

Xuyên sơn đạo tuy không thẳng nhưng cũng không có nhiều lắm những chỗ rẽ ngoặt!

Và thật lạ, thi thoảng từ phía trước phảng phất đưa vào, chàng nhìn thấy những vệt sáng mờ ảo!

“Những vệt sáng này không thể nào là ánh hỏa quang do lão bật hỏa tập phát ra! Vậy từ đâu chúng xuất hiện?”.

Đang mãi ngẫm nghĩ điều này, chàng phát hiện ngay ở bên tả chàng như đang có một lối đi thứ hai!

Đứng lặng người suy nghĩ, sao đó chàng khom người đưa tay sờ vào mặt đất!

Mặt đất mềm có lưu lại dấu chân của lão, cho biết lão đã đi thẳng! Thượng Thanh ngại chạm phải lão bèn đi vào lối đi mới phát hiện!

Theo lối này một lúc lâu, những vết sáng mờ ảo vẫn cứ đôi lúc xuất hiện! Càng thêm nghi ngờ chàng càng tăng thêm cước lực!

Lối đi bỗng ngoặt về một phía và chàng vừa đặt những bước chân đầu tiên về phía này cũng phải kêu thầm.

“Chà! Đây là một nơi khá kỳ quặc! Ta bị hoa mắt chẳng?”.

So đi so lại tiếng kêu thầm của chàng hầu như là giống với tiếng kêu vang dội lúc nãy của lão hắc y nhân!

Lão cũng phải kinh ngạc như chính chàng lúc này đang kinh ngạc!

Chàng không kinh ngạc sao được khi trước mặt chàng bỗng xuất hiện một lối đi vừa lấp loáng ánh sáng vừa có quá nhiều hình ảnh của chính chàng được phản chiếu ở mãi bên trong lối đi?

Thật kỳ quái! Kỳ quái vì ánh sáng không hiểu từ đâu mà có và kỳ quái về những hình ảnh của chính chàng đang ngơ ngác nhìn vào chàng!

Chàng khẽ dịch chuyển! Ánh sáng lấp loáng từ lối đi phía trước thoát mờ đi rồi lại sáng tỏ! Cùng với sự thay đổi của ánh sáng những hình ảnh phản chiếu của chính chàng cũng mờ đi rồi lại hiển hiện như trước!

Tự nhiên, chàng nhận ra một điều lạ, nếu khi này có quá nhiều những hình ảnh của chàng thì bây giờ chỉ còn lại có đúng tám hình ảnh mà thôi!

Hoang mang về điều này, chàng cẩn trọng khi chậm rãi tiến vào lối đi kỳ quái nọ!

Lạnh!

Đó là cảm nhận thoát có lúc Đường Thượng Thanh đặt những bước chân đầu tiên vào lối đi kỳ quái nọ!

Chàng vận khí ngăn ngừa hơi lạnh xâm nhập và tiếp tục chậm bước!

Những vết sáng nửa lấp loáng nửa mờ ảo vẫn luôn thay đổi theo những bước chân di chuyển của chàng!

Duy chỉ có những hình ảnh phản chiếu lại chính bóng dáng của chàng kể từ lúc chàng thật sự tiến vào lối đi vẫn không thay đổi: chúng có đúng tám hình ảnh!

Và tất cả đều được giải đáp một cách rõ ràng khi chàng phát hiện lối đi nọ đột ngột chấm dứt!

Thay thế cho lối đi, trước mặt chàng lúc này là một vòng băng trong suốt có cánh cung với phần lõm hướng về chàng và có đúng tám mặt được mài phẳng! Chính những mặt băng trong suốt này đang phản chiếu lại bóng hình của chàng!

“Chỉ là một khối băng? Ai đã tạo ra nó? Tạo ra để làm gì? Băng Ngọc cung, hừ phải chăng đây cũng là một phần kiến tạo có liên quan đến Băng Ngọc cung?”.

Lối đi không còn, vòng băng có tám mặt ở phía trước lại đang cuốn hút tâm trí, Đường Thượng Thanh không những không nghĩ đến việc phải lui mà còn đứng thừ người nhìn mãi vào tám hình ảnh phản chiếu nọ!

Chàng chợt nâng tay lên, cả tám hình ảnh phản chiếu cùng nâng tay tạo một cảnh tượng vừa kỳ quái vừa lý thú!

Như một kẻ không hề vướng bận điều gì, Đường Thượng Thanh cứ thế mà khua tay qua lại để thích thú với những động tác y như thể được tám hình ảnh kia lập lại!

Chàng đưa tay qua bên tả, những hình ảnh kia cũng đưa theo nhưng là về bên hữu của chính chúng! Ngược lại, khi chàng đưa tay qua bên hữu thì chúng lẽ đương nhiên phải đưa tay sang tả!

“Thật lạ! Nếu không kể đây chỉ là trò đùa được chỉ nhân nơi này tạo ra nhằm để giải khuây thì những hình ảnh phản chiếu này chắc chắn phải ẩn tàng một nguyên lý! Chúng chỉ có những động tác trái ngược với ta khi ta đưa tay về hai bên! Và khi ta đưa lên cao hoặc hạ xuống, chúng vẫn phải có những động tác y như vậy! Phải chăng đây chính là hàm ý của chủ nhân lúc lập ra khối băng có tám mặt này?”.

Nghĩ thế, chàng đưa mắt nhìn lên cao và lại nhìn xuống dưới chân!

Dưới chân là nền đá, tịnh không có một dấu hiệu nào cho thấy có thể có những thay đổi từ nền đá! Trái lại ở bên trên có một dấu vết mà nếu không để tâm dò xét vị tất đã nhận ra!

Chàng vừa nhìn vừa ngẫm nghĩ màu về vân vụn mờ ảo đang từ từ cuộn xoáy và luôn lượn lờ nay trên đỉnh đầu chàng! Đó là dấu vết khá kỳ lạ chỉ có ở bên trên mới có!

Nghi ngờ, chàng khẽ tung người!

Vút!

Khua tay về lớp vân vụ, Đường Thượng Thanh phát hiện nó đang che khuất một tiểu động khẩu rất có thể là một lối đi, tiếp nối với lối đi bên dưới, nơi chàng đang đứng!

Hít mạnh một hơi thanh khí, Đường Thượng Thanh lại vận lực và tung người lao xuyên qua lớp vân vụ!

Ngay lúc vừa đặt chân vào tiểu động khẩu bí ẩn nọ, tai chàng chợt nghe có tiếng chấn kinh âm âm vọng đến!

Bung!

Bung!

Lớp băng cứng dưới chân chàng, thay cho nền đá của lối đi, chợt rung chuyển nhẹ nhẹ như đang lâm cơn địa chấn!

Không tin đó là cơn địa chấn, Thượng Thanh chép miệng nói thành tiếng:

- Có thể lão không tìm được lối đi như ta vừa tìm được lối đi như ta vừa tìm được nên lão nóng nảy phát kinh phá hủy vòng băng!

Lập tức có tiếng đáp trả của hắc y nhân:

- Đừng nói là chỉ phá hủy vòng băng quý quái kia, bản nhân còn sẵn sàng phá hủy tất cả những gì ngăn cản bản nhân tìm được người! Hừ!

Chàng kinh hãi, không ngờ tiểu động khẩu chàng vừa tìm được lại là lối dẫn chàng đến chạm trán với lão!

Phát hiện ở phía trước có lấp loáng những vết sáng, chàng lập tức tung người lao đến!

Vút!

Đúng như chàng nghĩ, những vết sáng lao quả nhiên hiện diện có kèm theo một vòng băng như vòng băng chàng vừa gặp! Và có không biết cơ man nào những hình ảnh phản chiếu từ chính chàng!

Vút!

Lão hắc y nhân cũng lao đến!

Đường Thượng Thanh đứng im, khiến những hình ảnh phản chiếu nọ cũng đứng im!

Chàng nhận ra lão hắc y nhân đang ngơ ngẩn nhìn những hình ảnh phản chiếu của chàng và của lão!

Lão không biết phương vị thật sự của chàng và lão lẩm bẩm:

- Bản nhân không tin là không tìm được người!

Lão di chuyển dọc theo vòng băng! Những hình ảnh của lão được nhiều mặt băng phản chiếu cũng di chuyển!

Do phải đứng yên, Đường Thượng Thanh có cảm nhận hàn khí lạnh toát từ vòng băng bắt đầu thấm nhập vào chàng!

Chàng lại vận khí, lần này lại tăng thêm chân lực do hàn khí ở đây lạnh hơn!

Chàng nhìn thấy từ những lỗ mũi của những hình ảnh chính lão đang ngùn ngụt phả ra từng làn hơi trắng toát!

Lão đang bị hàn khí thấm nhập!

Miệng lão bắt đầu run lên cầm cập khiến hai hàm răng phải lanh canh va vào nhau!

Lão cố mím chặt miệng để khỏi run lên nữa!

Lão vẫn chưa tìm được phương vị của chàng!

Lão động nộ:

- Bản nhân chỉ cần phá hủy vòng băng này lo gì không tìm được người!

Chàng kinh hoảng vì sợ lão sẽ làm thật!

Nhưng có sợ cũng bằng thừa! Chàng nhìn thấy có quá nhiều hữu thủ được lão nâng lên!

Ầm!

Vòng băng rạn nứt khiến những hình ảnh phản chiếu của cả hai phải méo mó thảm hại!

Nhìn những hình ảnh méo mó này, Đường Thượng Thanh không thể không lo lắng!

Đúng với sự lo lắng của chàng, lão hắc y nhân cười rộ:

- Ha... ha... ha...! Rốt cuộc bản nhân cũng tìm được người! Người đâu thể tự làm cho thân hình phải méo mó như những hình ảnh của người! Đờ!

Vù... vù...

Lão xuất chưởng và quật vào một bóng hình còn nguyên vẹn, chính là chàng!

Không thể đứng yên chờ chết, chàng lập tức vận khởi Ngọc Điệp thân pháp!

Vút!

Ầm!

Vòng băng càng thêm bị rạn nứt sau khi trúng phải một kinh nữa của lão quật hụt chàng!

Chàng vẫn chi trì thân pháp Ngọc Điệp!

Thật kỳ lạ, nhờ có quá nhiều những hình ảnh phản chiếu, ngay lập tức, xung quanh lão toàn là những ảnh với ảnh! Ảnh của lão và ảnh của chàng!

Tất cả làm cho lão phải loạn nhãn quang.

Nhận ra thần tình ngớ ngẩn của đối phương chàng liền xuất phát kinh lực.

- Đỡ!

Vù... vù...

Vì có quá nhiều bóng cánh tay đang nhắm vào lão phát chiêu nên lão chẳng còn cách nào đoán được phương vị cũng như đoán được hướng phát chiêu của chàng!

Lão bối rối khua loạn song thủ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bùng! Bùng!

Vô hình chung nhờ lão cứ phát chưởng tứ tung nên lão dù bị chấn động nhưng cũng hóa giải được chiêu chưởng tập kích của chàng!

Ngược lại, bị lão phát kinh loạn xạ vòng băng nọ sau cùng phải bị phá hủy!

Nhìn những mảnh băng vỡ rơi vãi, chàng lo sợ một cuộc đối đầu bất lợi phải xảy ra một khi chỉ còn lại hai hình ảnh duy nhất là chàng và lão!

Nào ngờ, những điều kỳ quái chưa phải là hết!

Sau lớp băng vỡ toang lại là...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Phát Hiện Cung Thất Chạm Cừu Nhân - Bị Vây Vào Trận Gặp Cung Chủ

Những hình ảnh phản chiếu đang há hốc mồm và tròn mắt nhìn chàng, như chàng đang tròn mắt há hốc mồm nhìn chúng!

Cũng vậy, lão hắc y nhân thật sự sửng sốt khi phát hiện ở đằng sau vòng băng kỳ quái vừa rồi lại là một băng thất với những hình ảnh phản chiếu từ mọi phương vị!

Do băng thất được kiến tạo bằng những vật bằng trong suốt nên ở ba bên tứ bề đều có những hình ảnh phản chiếu lại từng chi tiết nhỏ!

Bên trên bên dưới, phía tả phía hữu, đâu đâu cũng có sự hiện hữu của chàng và của lão hắc y nhân!

Và điều này có nghĩa là cho dù chàng và lão đang thật sự đối diện vị tất cả hai đã nhận ra!

Vì không thể phân biệt đâu là hình ảnh đâu là người thật, lão hắc y nhân bỗng có một cử chỉ ngộ nghĩnh!

Lão đưa tay ra và thử chạm vào một bóng hình gần lão!

Do đó chỉ là hình ảnh, không phải người thật nên khi rút tay về lão lập tức phát kinh!

Ầm!

Chàng nhìn thấy tự lão phải loạng choạng thối lui chứng tỏ lão bị chính kinh lực của lão phản chấn vào lão!

Chàng nghe lão kêu:

- Là ngọc thật, không phải băng?! Hừ!

Chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng:

- “Không ngờ nguyên tòa kiến trúc này lại được mài giũa từ ngọc nguyên khối? Hà... hà...! Lão không phá vỡ được ngọc chứng tỏ không sẽ không xác định vị trí của ta! May thật!”.

Đang thầm mừng chàng thoáng kinh hãi! Lão đang tuần tự thử chạm tay vào những bóng hình kế tiếp!

Cách chạm tay của lão chứng tỏ lão đã có sự chuẩn bị! Dù tả thủ để chạm, lão thu hữu thủ ngay trước ngực! Như thế chỉ cần lão chạm đúng vào chàng lập tức hữu kinh sẽ được quật ra!

Để tránh cuộc đối đầu hoàn toàn không có lợi và lão phải nản chí bỏ cuộc Đường Thượng Thanh lập tức động thân di chuyển!

Chàng di chuyển thì những bóng hình của chàng cũng di chuyển! Điều đó khiến lão phải hoa mắt và hoàn toàn mất phương hướng!

Nhân lúc di chuyển chàng được dịp vận dụng chân lực để khỏi bị hàn khí xâm nhập!

Lão không di chuyển nữa kể từ khi biết được ý đồ của chàng! Lão cũng hờm sẵn chân lực phòng khi bị chàng bất ngờ tập kích!

Tuy biết như vậy nhưng chàng dù muốn cũng không thể tập kích lão! Bởi cũng như lão chàng cũng thể biết đâu là lão và đâu chỉ những hình ảnh của lão!

Hàn khí vẫn tiếp tục xâm nhập vào nội thể của lão khiến lão luôn phả ra những làn hơi trắng xóa!

Chàng bỗng phát hiện lão đang ngưng động mục quang như lão đang có điều ngẫm nghĩ!

Sau đó, như đã có chủ trương lại bỗng nhích động!

Lão đi thật chậm và vừa đi vừa tìm cách chạm vào từng hình ảnh của chính lão!

Thật cử động của lão có vẻ kỳ lạ chàng dừng lại và cũng ngẫm nghĩ:

“Lão vừa phát hiện điều gì? Lão chạm vào chính hình ảnh của lão phải chăng lão đang tìm một lối đi chắc chắn phải có giữa những khối ngọc?”.

Coong... coong...

Chàng nghe những tiếng động vang lên do lão tự gõ đầu ngón tay vào từng mặt ngọc có phản chiếu lại hình ảnh của chính lão!

Chàng tỉnh ngộ:

“Vì có hàn khí toát ra nên lão nghĩ rằng phải có những hình ảnh được phản chiếu từ lớp băng trong suốt, không phải tất cả đều là những mặt ngọc!”

Đúng như chàng nghĩ và cũng có phần không đúng với những gì chàng đang nghĩ!

Tùy theo từng thanh âm vang ra, khi thì trong trẻo khi thì trầm đục, lão có đôi ba lần thử phát kình mỗi khi tay lão gõ vào và tạo ra những thanh âm trong trẻo!

Bung! Bung!

Chàng nghi ngờ:

“Âm thanh trong trẻo phải do những mặt ngọc phát ra! Ta còn biết điều này huống hồ lão vậy tại sao lão không phát kình vào những mặt băng để tìm lối đi mà cứ phải kình vào những mặt ngọc? Lão có ý gì?”.

Chỉ khi lão cười rộ lên và lẩm bẫm những lời đắc ý chàng mới hiểu ẩn ý của lão:

- Ha... ha... ha...! Thì ra là Bát Quái Hành Cung với quẻ Phục Hy sáu mươi bốn cửa! Bát Quái Ma Vân trận của ta cũng tương tự như thế này! Ha... ha... ha...

Chàng giật nẩy mình đến phải kêu toáng:

- Bát Quái Ma Vân trận! Lão là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?!!

Hắc y nhân thoáng khựng người rồi lại bật cười vang dội:

- Trí nhớ của người quả không tồi! Không sai! Ta chính là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc! Ha... ha... ha...

Chàng nghĩ lại mọi việc và dần dần thức ngộ. Chỉ có lão mới có kiến văn uyên bác! Đồng thời chỉ có lão mới có đủ điều kiện để am tường nhiều loại tuyệt học!

Chuyện đối bấu vật để nhận sự chỉ giáo về võ học ở Hoàng Thạch cốc trước kia hóa ra chỉ là âm mưu của lão, để phục vụ mưu đồ của lão hiện nay!

Chàng động nộ vừa dịch chuyển vừa tìm lão:

- Lão là kẻ gian xảo dê hèn! Ta quyết không tha thứ lão!

Vút!

Lão cũng dịch chuyển!

Vút!

Lão còn buông lời cao ngạo:

- Người đã nhận ra ta nhưng nhận ra thì có ích gì? Tiểu tử! Nếu người muốn thoát khỏi chốn ma quái này, theo ta người chỉ còn cách van xin cầu khẩn ta mà thôi! Ha... ha... ha...

Chàng quát trả:

- Ta cầu khẩn để làm gì khi chính lão vị tất thoát được chốn này!

Lão cười mỉa:

- Người quên ta vừa nói gì sao? Ta vốn am tường Bát Quái trận đồ, sao ta không thể thoát. Hừ! Chỉ có người thôi! Người sẽ mãi mãi bị giam cầm nếu người không cầu khẩn ta, không tự nguyện làm thuộc hạ cho ta!

- Thuộc hạ của lão? Lão chớ vọng tưởng!

Những hình ảnh của lão vụt biến mất, chỉ còn âm thanh của lão là vọng lại:

- Thật sao? Để xem người có cầu khẩn ta không nào! Vĩnh biệt! Ha... ha... ha...

Chàng dừng lại và ngơ ngác:

- Đúng như lão nói, lão đã ung dung thoát khỏi Bát Quái trận đồ! Và đã là một trận đồ thì trận đồ đó chắc chắn chỉ có một mục đích là ngăn chặn những ai xâm nhập cũng như giúp kẻ am tường trận sẽ dễ dàng ung dung bỏ đi! Kẻ bị ngăn chặn lúc này là chàng và người ung dung bỏ đi là lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc!

Chàng ngấm ngấm lo sợ và bắt đầu chậm rãi di chuyển hầu tìm được lão vừa thoát đi!

Tìm một nẻo đào sinh ở một nơi có Bát Quái trận đồ kiến lập với Đường Thượng Thanh là một hành vi hoang tưởng!

Càng không tìm được chàng càng cuống cuống!

Thật lạ! Khi có lão chủ ở đây, dù chưa thể tìm được lối thoát chàng cũng không hề có ý nghĩ sợ hãi vẩn vơ! Vậy mà khi biết chỉ còn lại mỗi một mình, không hiểu sao chàng lại cảm thấy sợ hãi đến vậy!

Như đọc được trong tâm tưởng của chàng, âm thanh của lão bỗng vang lên:

- Thế nào, tiểu tử? Người sắp vỡ mật vì sợ, phải không? Ha... ha... ha...! Người có muốn ta nói cho người nghe những gì ta đang thấy ở trong này không? Nói đi chứ, tiểu tử! Ha... ha... ha...!

Thêm động nộ, Đường Thượng Thanh càng di chuyển nhanh hơn!

Và lạ thay, hành vi này không những không giúp gì cho chàng mà còn làm chàng thêm sợ hãi, hoang mang!

Đã thế, tràng cười và những lời nói của lão cứ vang đến tai chàng như tăng thêm nỗi khiếp sợ:

- Ha... ha... ha...! Hóa ra đây là một mật cung nằm ngay bên dưới Băng Ngọc cung! Người vẫn nghe đấy chứ, tiểu tử! Ta chỉ cần đi thêm một đôi đường nữa sẽ ly khai nơi này! Và khi ta từ bên ngoài phong bế hoàn toàn lối đi, người sẽ mãi mãi bị vùi thây! Ha... ha... ha...

Chàng điên tiết:

- Lão câm đi! Có đảm lược, lão hãy hiện thân cùng ta động thủ!

- Ha... ha... ha...! Người chớ nói liều! Bản lãnh của người chưa phải là đối thủ của ta! Có chăng, người chỉ đáng là thủ hạ của ta, là môn nhân của Võ Lâm môn!

- Võ Lâm môn? Chẳng lẽ lão muốn khai sáng một môn phái?

- Nào chỉ muốn không thôi? Võ Lâm môn đang hiện diện, người không biết sao tiểu tử?

- Lão là Môn chủ?

- Không sai! Còn ai nữa ngoài ta xứng là Môn chủ Võ Lâm môn?

Chàng chợt tỉnh ngộ:

- Hủy diệt Băng Ngọc cung ngoài lão phải còn nhiều nhân vật nữa tham gia! Phải chăng đều là môn nhân của lão?

Lão lạnh giọng:

- Người nghĩ thế nào cũng được, hà cố phải hỏi ta!

- Lão không dám nói?

- Hừ! Người khích ta không được đâu! Trừ phi...

Chàng hỏi vội:

- Trừ phi như thế nào lão mới nói?

Lão đáp làm chàng tức giận:

- Trừ phi người đã là môn nhân Võ Lâm môn khi đó tự người sẽ minh bạch!

Cố nén giận, chàng hỏi ướm:

- Lão muốn ta làm môn nhân của lão đến thế sao? Lão cần ta à?

Lão phản ứng:

- Hừ! Nếu không phải người đang có Kim Sa chương và công phu Ngọc Điệp ta bất tất phải phí lời với người!

Chàng “à” lên một tiếng:

- Để chứng tỏ là Môn chủ Võ Lâm môn, lão chỉ muốn tinh thông tất cả các tuyệt kỹ?

- Ha... ha... ha...! Không sai! Võ lâm Cửu phái, Cái bang, Băng Ngọc, Xích Huyết và cả Ngọc Điệp nữa, ta muốn am tường đủ các tuyệt kỹ của tất cả các bang phái này!

Chàng khích nộ lão:

- Nhưng lão vẫn chưa biết gì về tuyệt kỹ của Băng Ngọc cung và của Xích Huyết, đúng không?

Lão bị chàng khích nộ thật sự:

- Rồi đây Nam Cung Yến sẽ khuất phục trước ta! Cả người nữa cũng vậy!

Chàng cười nhẹ:

- Lão sẽ thất vọng! Đa tạ lão vừa giúp ta hiểu được mưu đồ của lão! Ta sẽ không bị lão khuất phục đâu!

Lập tức lão gầm lên:

- Kẻ nào thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Người không nghĩ thế sao, tiểu tử?

Chàng nao núng nhưng cố phải cố che giấu:

- Tà bất thắng chính! Giang hồ võ lâm rồi sẽ biết mưu đồ của lão, sẽ hủy diệt lão!

- Sẽ không bao giờ có một ngày như vậy! Và nếu có, người cũng không thể chờ đợi đến ngày đó! Và ngay từ bây giờ người kể như là một kẻ đã

chết! Ha... ha... ha...

Tràng cười của lão cứ vang vọng mãi không thôi! Và khi tràng cười không còn, một sự tĩnh lặng bao trùm quanh Thượng Thanh!

Không thể tin lão đã bỏ đi, chàng thử gọi:

- Lão đi rồi sao? Lão đừng tưởng ta phải hoảng sợ khi phải lưu lại một mình! Hừ...

Không có tiếng đáp lại, chàng gọi to hơn:

- Lão còn ở đó không? Lão đi thật sao?

Cuối cùng chàng nhận chân một điều, chỉ còn lại mỗi mình chàng ở đây, ở tại một Băng Thất có quá nhiều hình ảnh phản chiếu của chính chàng và đang nhìn chàng!

Phát hiện nét mặt của bản thân đang nhợt nhạt vì sợ hãi, qua những hình ảnh phản chiếu cách trung thực. Chàng tự nhủ:

- “Sao ta phải sợ? Tại Tử động, trước những hung hiểm đang cận kề ta còn không sợ nữa là! Hà! Mọi việc đều không qua số mạng, ta có sợ cũng vô ích!”.

Tự trấn an như thế, chàng dần dần trấn tĩnh!

Nhớ lại những hành vi cuối cùng của lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, Đường Thượng Thanh cũng dùng tay thử chạm vào những hình ảnh của chàng!

Đúng như nhận định của chàng, không phải những mặt phản chiếu đều bằng ngọc! Ngược lại, cứ mỗi mặt bằng ngọc trong suốt thì có đến bảy mặt kế tiếp được làm bằng băng! Chàng nhận ra điều này nhờ hàn khí toát ra nhiều hơn từ những mặt băng!

Kiểm đi kiểm lại thấy có đúng tám mặt ngọc và còn lại là năm mươi sáu ngọc băng, chàng nghi ngờ:

“Nếu ta lần lượt phá vỡ những mặt băng chỉ chừa lại những mặt ngọc thì chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu có hung hiểm không nếu ta hành động như vậy?”.

Chàng chép miệng lẩm bẩm:

- Sự hung hiểm tồi tệ nhất chỉ là cái chết! Ta lưu lại đây mãi rồi cũng chết, chi bằng cố thử tìm con đường sống giữa muôn vàn con đường chết!

Minh định xong lập trường, chàng đánh liều thực hiện theo ý định vừa có!

Ầm! Ầm!

Chỉ mới phá vỡ có hai dây băng, mỗi dây gồm bảy mặt băng, Thượng Thanh liền có cảm nhận bất ổn!

Hàn khí từ sau lớp băng vỡ bỗng tuôn ra ngùn ngụt, đến nỗi hai hàm răng của chàng phải khua loạn vào nhau!

Cố vận lực chịu đựng, chàng vừa tiếp tục thực hiện như dự định vừa nghĩ thầm: “Có chết cũng phải chết cho minh bạch, ta phải phá hủy băng hết!”.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Chàng hoàn toàn lọt thỏm vào một nơi không thể nào lường được!

Khi những mặt băng đã bị phá hủy, quanh chàng chỉ còn lại tám mặt ngọc ở tám hướng thì hàn khí không vì thế mà suy giảm đi!

Trái lại, chàng đang chịu sự lạnh giá khắc nghiệt chưa từng thấy!

Đến nỗi, chàng phải ngồi bệt xuống vận toàn lực để chi trì, để chịu đựng!

Hàn khí càng lúc càng thâm nhập vào chàng, qua từng mảnh da thịt dù nhỏ!

Sự thấm nhập này, như chàng vừa nghĩ, nào khác gì sự xuyên thấu của những trận cuồng phong ở Tử động!

Nghĩ như vậy, chàng lập tức vận khởi Kim Sa tâm pháp theo bản năng đã từng thực hiện để chống chọi lại quái phong!

Thật lạ! Với Ngọc Điệp tâm pháp trước đó, chàng hoàn toàn bất lực trước hàn khí thấm nhập càng nhiều!

Ngược lại, từ lúc bắt đầu vận khởi Kim Sa tâm pháp vốn thừa năng lực chống chọi với quái phong, thân thể chàng bỗng dưng chịu đựng được hàn khí!

Dù đang kinh ngạc trước công năng kỳ dị của Kim Sa tâm pháp nhưng chàng vẫn không dám chảnh mắng!

Chàng tiếp tục chi trì việc tọa công và sau cùng chìm dần vào vô thức...

* * * * *

Chàng vụt mở mắt ra khi phát hiện như có tiếng chân người tiến lại gần!

Ngờ là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đang lên quay lại, chàng vận tụ sẵn chân lực!

Bất ngờ, từ phía sau lưng chàng một âm thanh của nữ nhân bỗng vang lên:

- Người chưa chết?

Âm thanh nửa quen thuộc nửa lạ khiến chàng ngờ ngợ hỏi:

- Tôn giá là ai? Sao có thể xuất hiện ở chốn này?

Chàng quay ngoắt về phía sau và sững sờ nhìn người đối diện!

Nếu trước kia chàng chưa từng nhìn thấy sắc diện của Ngọc Diệp Tiên Tử thừa sinh thời, có lẽ mỹ phụ trung niên đang đứng trước chàng bây giờ phải là người có nhan sắc được gọi là trầm ngư lạc nhạn hoặc tuyệt thế mỹ nhân!

Nhờ đó, vì nhờ đây không phải là lần đầu nên Đường Thượng Thanh mau chóng bình tâm và lấy lại sự trấn tĩnh!

Sắc diện của mỹ phụ trung niên vẫn lạnh lùng làm cho câu nói thêm sắc lạnh:

- Xa cách chẳng bao lâu không ngờ người có bản lãnh tinh tiến! Bằng cách nào người chịu được Miên Bang Lãnh Khí?

Khẩu khí và khẩu ngữ của lời phát thoại khiến Thượng Thanh phải nghĩ ngay đến một nhân vật!

Chàng thoáng giật mình kinh ngạc

- Tôn giá là Cung chủ Băng Ngọc cung?

Trên sắc diện phớt lạnh của mỹ phụ trung niên chợt xuất hiện sự sửng sốt:

- Người thông tuệ đến thế sao? Dựa vào đâu người nhận ra bốn Cung chủ?

Chàng vội đứng lên hành lễ:

- Vãn bối không thể ngờ là Cung chủ nên có phần khiếm lễ! Thiếu chủ Tuyết Ngân cho đến lúc này vẫn lo lắng vì sự thất tung của Cung chủ! Chẳng hay...

Cung chủ Băng Ngọc cung dù không có cử nào ngăn chàng đừng nói nhưng qua sắc diện lộ vẻ không hài lòng chàng đủ hiểu và kịp dừng lại!

Quả nhiên không ngoài sự đoán hiểu của chàng, Cung chủ hừ lạnh:

- Người gọi Tuyết Ngân là gì?

Chàng ngơ ngác:

- Không lẽ Tuyết Ngân không là...

Cung chủ Băng Ngọc cung càng lạnh giọng:

- Bốn Cung chủ hỏi người vừa gọi Tuyết Ngân như thế nào?

Biết có điều nhằm lẫn chàng vội giải thích:

- Văn bối có hỏi và được biết Tuyết Ngân cô nương chính là lệnh ái! Văn bối gọi như thế có gì không đúng ư?

- Câ! Bốn Cung chủ cho đến giờ vẫn là xử nữ, người còn dám nhục mạ bốn Cung chủ một lần nữa thì đừng mong toàn mạng!

Chàng hoang mang vô tường:

- Sao Tuyết Ngân lại nói khác? Hay Cung chủ tức giận vì Tuyết Ngân đã trái lời nên không muốn thừa nhận Tuyết Ngân là...

- Người muốn chết!

Vù... vù...

Vừa rít lên vừa xuất thủ, chiêu chưởng của Cung chủ Băng Ngọc cung vừa cao minh vừa thần tốc!

Theo bản năng và do vẫn vận dụng Kim Sa tâm pháp, Đường Thượng Thanh đành quật ra một chưởng Kim Sa để hy vọng giảm nhẹ uy lực đòn tấn công của Cung chủ Băng Ngọc cung phần nào!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Trong khi chàng khê dịch lùi thì Cung chủ Băng Ngọc cung bật thốt lên:

- Quả nhiên Kim Sa chưởng của người cũng đã tiến triển vượt bậc! Thảo nào người không cao ngạo xem bốn cung chẳng ra gì! Tiếp chiêu!

Vù... vù...

Thoáng bất ngờ khi nghe nhận định kia chàng càng thêm bất ngờ khi nhìn thấy Cung chủ Băng Ngọc cung vẫn quyết liệt, tiếp tục xuất thủ.

Chàng vội kêu lên cùng một lúc với việc thi triển Ngọc Điện thân pháp:

- Chậm đã nào! Văn bối có điều muốn nói!

Vút!

Bóng nhân ảnh của chàng chợt mờ đi khiến Cung chủ Băng Ngọc cung dù không muốn cũng phải dừng tay!

Trong khi chàng thầm nghĩ chỉ vì không nhân được phương vị của chàng nên buộc lòng Cung chủ Băng Ngọc cung phải dừng lại thì Cung chủ lại bật kêu lên:

- Là Ngọc Điệp thân pháp của Ngọc Điệp Tiên Tử?

Chàng một phen nữa phải kinh ngạc:

- Cung chủ nhận ra thân pháp của gia sư?

Sắc diện của Cung chủ Băng Ngọc cung khi nghe chàng hỏi như vậy liền có những dấu hiệu thật khó tả!

Đó là sắc diện của người bất ngờ, bị hoang mang và cả sự giận dữ vì không tin nữa!

- Người gọi Ngọc Điệp Tiên Tử là sư phụ?

Kịp nhớ lại những gì Tuyết Ngân đã nói, chàng chợt hiểu vì sao Cung chủ Băng Ngọc cung lại có sắc diện như vậy!

Chàng nhẹ gật đầu:

- Trong một lần ngẫu nhiên văn bối nhận được di tự của người! Văn bối không thể không nhận người là sư phụ!

Nhìn chàng một lúc lâu sau đó, Cung chủ Băng Ngọc cung lẩm bẫm những lời nói thật khó hiểu:

- Kim Sa, Ngọc Điệp? Người vừa có Kim Sa công phu vừa tiếp nhận sở học của Ngọc Điệp Tiên Tử, phải chăng đây là ý trời đã định?

Chàng buộc miệng hỏi:

- Cung chủ nói như thế là có ý gì? Giữa Kim Sa và Ngọc Điệp có gì liên quan?

Thái độ của Cung chủ Băng Ngọc cung vẫn là khó hiểu:

- Chẳng trách người chịu đựng nổi hàn khí từ Miên Băng Ngọc Thất! Hóa ra là vậy! Đúng là ý trời đã định, không ai có thể làm khác đi!

Chờ mãi vẫn không nghe bất kỳ lời giải thích nào, Đường Thượng Thanh nửa muốn hỏi thêm nửa lại như không thèm hỏi!

Như đoán được tâm trạng của chàng, lần đầu tiên ở trên môi của Cung chủ Băng Ngọc cũng xuất hiện một nụ cười thật nhẹ:

- Thôi được! Vì người là truyền nhân của người mà bốn cung hằng ngưỡng mộ, những gì đã qua bốn Cung chủ không truy cứu nữa! Người chưa biết những gì có liên quan giữa Kim Sa và Ngọc Điệp?

Sự thay đổi thái độ của Cung chủ Băng Ngọc cũng khiến chàng có phần nào nhẹ nhõm nhưng vẫn cứ hoang mang!

Chàng gật đầu:

- Mong được Cung chủ chỉ giáo!

Cung chủ Băng Ngọc cũng liền thở dài:

- Thật ra bốn Cung chủ cũng không biết nhiều lắm đâu, người đừng thất vọng! Chỉ biết rằng giữa hai nhân vật này và một nhân vật nữa đã xảy ra một thiên tình sử rất éo le!

Chàng đoán:

- Như Cung chủ đã nói, phải chăng nhân vật Kim Sa là một mỹ nam tử đã có tình ý với Tiên tử sư phụ?

- Úy! Người luyện được Kim Sa chưởng không lẽ không biết rõ về nhân vật Kim Sa?

Chàng lắc đầu cười gượng:

- Công phu Kim Sa của vãn bối là do người khác trao lại, nào phải là nhân vật Kim Sa?

- Ai trao cho người?

Chàng đáp:

- Một người có tính danh là Hoắc Phi Thước!

- Hoắc Phi Thước? Người đứng hàng thứ tư trong Ngũ bối Ngọc Điệp?

Chàng hoang mang:

- Cung chủ cũng biết Ngũ bối Ngọc Điệp?

- Nào chỉ biết thôi! Thật ra thì...

Không nghe Cung chủ Băng Ngọc cũng nói tiếp, chàng thúc hổi:

- Thật ra như thế nào, Cung chủ?

- Bỏ đi! Chuyện đã qua, còn nhắc lại làm gì! Về phần nhân vật Kim Sa kia, người đoán hoàn toàn sai! Nhân vật này ngoài bản lãnh nghiêng trời

lệch đất thì chẳng có một điểm nào đáng gọi là mỹ nam tử! Chỉ có nhân vật thứ ba mới đúng với mỹ từ này!

- Nhân vật thứ ba là ai?

- Là gia phụ!

- Lão Cung chủ?

- Không sai! Ngọc Diệp Tiên Tử yêu là yêu cái đẹp của gia phụ còn ngưỡng mộ là ngưỡng mộ chân tài thực học của Kim Sa, nhân vật sau này được mọi người gọi là Kim Sa lão tổ!

Chàng bị bất ngờ:

- Mỗi tình quả éo le! Tiên tử sư phụ xử trí như thế nào?

Cung chủ Băng Ngọc cung nhún vai:

- Một gái không thể có hai chồng, đương nhiên Tiên tử khó bề lựa chọn!

Chàng háo hức:

- Việc tất yếu xảy ra phải chăng giữa lão Cung chủ và Kim Sa lão tổ xảy ra trận huyết chiến?

- Không hề!

- Không có ư? Thật sao?

- Hừ! Tuy gia phụ không tin là không thể thắng Kim Sa lão tổ nhưng chỉ vì một giai nhân mà phải xảy ra trận so tài đẫm máu thì người cho là chẳng đáng!

- Kim Sa lão tổ thì sao? Chẳng lẽ cũng ngại việc so tài phân cao hạ?

- Lão thì khác! Phần thì mặc cảm sắc diện thua kém người, phần thì có cảm giác như gia phụ, lão đã tự rút lui!

- Rút lui! Lui đi đâu?

- Còn đi đâu nữa nếu không lui về Đại mạc?

- Chà! Vậy lão Cung chủ nghiêm nhiên chiếm được tiện nghi?

Cung chủ Băng Ngọc cung bĩu môi:

- Chỉ có người là hạng thấp hèn mới nghĩ gia phụ sẵn sàng chiếm lấy tiện nghi này!

Chàng đỏ mặt:

- Đó là văn bối cứ theo việc mà luận! Văn bối hoàn toàn không có ý đó!

- Vậy thì tốt! Gia phụ không những không chiếm lấy tiện nghi mà còn lẳng lẳng bỏ cuộc!

- Tại sao chứ? Vậy thì bề bàng cho Tiên tử sư phụ quá!

Cung chủ Băng Ngọc cung cúi đầu:

- Thoạt tiên bốn Cung chủ cũng có ý nghĩ như người và thầm oán trách gia phụ! Nhưng sau này, khi lâm đúng cảnh ngộ như Tiên tử, bốn Cung chủ không những không bề bàng mà còn hết sức thán phục Tiên tử!

Chàng trầm ngâm:

- Lời Cung chủ nói thật khó hiểu! Mong Cung chủ chỉ giáo rõ hơn!

Nhìn chàng, Cung chủ giải thích:

- Có gì mà không hiểu! Này nhé, phải chi giữa hai nhân vật kia xảy ra chuyện so tài có lẽ làm cho Tiên tử thất vọng, vì đó là hành vi của hạng phàm phu tục tử! Và vì cả hai có thái độ quân tử, tự lui đi nhường cho đối phương là một ưu điểm vượt trội, Tiên tử sinh cảm phục! Đã khâm phục thì không bề bàng! Và vì không bề bàng nên Tiên tử đành chôn sâu mối tình si!

Chàng vừa nghe xong đã định hỏi: “Cung chủ nói Cung chủ đã lâm vào cảnh ngộ như Tiên tử, phải chăng vì thế Cung chủ cứ mãi một thân một mình?”.

Nhưng do sợ lại xúc phạm đến Cung chủ nên chàng đành nói tránh đi:

- Có thái độ quân tử như lão Cung chủ hoặc như nhân vật Kim Sa đã là khó, có thái độ như Tiên tử sư phụ càng khó hơn!

Cung chủ Băng Ngọc cung gật đầu:

- Đại lược là như vậy, còn chi tiết hơn nữa bốn Cung chủ không thể biết! Chỉ biết thêm rằng sau đó gia phụ đã lập gia thất và không hề gặp lại Tiên tử!

Chàng còn định hỏi thêm, nhất là về Ngũ bối Ngọc Điệp, bất ngờ Cung chủ Băng Ngọc cung lên tiếng hỏi vọng về phía sau:

- Là người phải không, Thu Nương? Vào đây nào!

Đường Thượng Thanh hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của một nữ lang xuân sắc và rất quên mặt!

Chàng bật kêu lên:

- Là Đoàn Thu Nường cô nường?

Nữ lang nọ chính là Đoàn Thu Nường cũng sững sốt không kém:

- Là Đường huynh, Đường Thượng Thanh? Sao Đường huynh biết muội ở đây mà tìm.

Cung chủ Băng Ngọc cung nhìn chăm chăm vào Thượng Thanh và lên tiếng hỏi Đoàn Thu Nường:

- Thu Nường! Đây là Đường Thượng Thanh mà người vẫn nói với ta?

Đoàn Thu Nường như sức nhớ lại:

- Đúng vậy, sư phụ! Đường huynh là người đã từng có ơn cứu mạng đồ nhi và cũng là người từ lúc bé đã mang một mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp như đồ nhi đã từng bấm báo!

Chàng càng lúc càng bất ngờ! Bất ngờ vì còn gặp lại Đoàn Thu Nường, bất ngờ nàng là truyền nhân của Cung chủ Băng Ngọc cung, rồi lại thêm một bất ngờ nữa khi chàng nghe Cung chủ chợt hỏi chàng một câu rất kỳ lạ:

- Người là hậu nhân của Nhị Bối Ngọc Điệp?

Chàng đáp theo bản năng:

- Không sai!

Chợt nghĩ lại, chàng cải chính:

- Đó là căn cứ theo mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp có khắc chữ Đường được văn bối mang bên mình từ khi còn bé!

Đoàn Thu Nường chợt hỏi:

- Cái gì là Nhị Bối, Đường huynh?

Chàng chưa kịp giải thích đã nghe câu hỏi mang âm hưởng nghi hoặc của Cung chủ Băng Ngọc cung:

- Người thật sự ở họ Đường?

Chàng đáp:

- Gia sư do nhìn thấy mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp có khắc chữ Đường nên...

- Gia sư người vừa nói là ai? Là Ngọc Điệp Tiên Tử ư?

Dù bị Cung chủ Băng Ngọc cung ngắt lời nhưng chàng vẫn vội thanh minh:

- Hoàn toàn không phải! Chỉ gần đây văn bối mới tuân theo di lệnh của Tiên tử và nhận là...

- Ta hiểu rồi, người bất tất phải giải thích! Sư phụ trước kia của người là ai?

- Gia sư được mọi người gọi là Ô Mộc cư sĩ!

- Ô Mộc cư sĩ? Việc bá sư diễn ra như thế nào?

Chàng đáp như vẻ đó là một điều tự nhiên:

- Chẳng xảy ra như thế nào cả! Gia sư tình cờ cứu thoát văn bối khỏi một biển lửa! Kể từ đó người cứu mang giáo dưỡng, xem văn bối là đệ tử đích truyền!

- Biển lửa nào? Ở đâu?

Chàng ngơ ngác:

- Đương nhiên là ở nơi văn bối đang sinh sống! Còn ở đâu, văn bối không hỏi và gia sư không nhắc đến!

- Vậy vị tất người đã ở họ Đường?

Chàng bàng hoàng:

- Không ở họ Đường? Sao Cung chủ nghĩ như vậy?

- Đơn giản! Vì Nhị Bối Đường Từ Hải không thể cùng ai khắc lập thành gia thất!

Chàng hoang mang vô tưởng:

- Sao lại không thể?

- Vì...! Mà thôi, người chỉ biết bao nhiêu đó đủ rồi!

- Cung chủ không giải thích?

- Không cần!

- Vậy từ đâu Cung chủ biết là không thể?

- Ta chỉ biết thế thôi!

Đoàn Thu Nương xen vào:

- Sư phụ! Đồ nhi ở họ Đoàn, một là vì phụ thân họ Đoàn và hai là vì mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp cũng ghi rõ chữ Đoàn! Tại sao Đường huynh lại không thể ở họ Đường?

Cung chủ Băng Ngọc cung lãnh đạm gạt ngang:

- Như ta vừa nói, Thu Nương, ta không giải thích và cũng không cần giải thích! Ta nói đã rõ chưa?

Thu Nương hoảng sợ:

- Đồ nhi biết rồi! Đồ nhi sẽ không hỏi nữa!

Cung chủ Băng Ngọc cung gật đầu:

- Tốt! Người vào đây để làm gì?

Thu Nương đáp:

- Đồ nhi đã ngấm ngấm dò xét theo mệnh lệnh của sư phụ! Ác nhân đã bỏ đi, đồ nhi đi vào vì không thấy sư phụ quay lại!

- Hẳn đi thì tốt! Ta còn khối thời gian để xem xét khắp Miên Băng cung thất này!

Tuy không thể hài lòng vì không nghe đủ những lời giải thích nhưng qua những gì cả hài vừa đối đáp, Đường Thượng Thanh bật hỏi:

- Ác nhân là ai? Sao nơi này lúc thì gọi là Miên Băng cung thất, khi thì gọi Miên Băng Ngọc cung?

Cung chủ Băng Ngọc cung đáp:

- Ác nhân là kẻ đã phá hủy Băng Ngọc cung, đồng thời còn làm ta suýt phải mất mạng! Còn cách gọi kia thì...

Chàng kêu lên:

- Là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc ư?

Đoàn Thu Hương kinh ngạc:

- Sao Đường huynh biết ác nhân chính là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

Chàng thở dài, thuật lại những gì đã xảy ra, kể từ khi chàng cùng Tuyết Ngân, Đường Ngọc Tử, Ngọc Vi quay lại Băng Ngọc cung!

Sau đó chàng nói rõ:

- Bị ta nhận ra, lão phải thú nhận chính lão là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc! Đồng thời, lão cũng là Môn chủ Võ Lâm môn!

Cung chủ Băng Ngọc cung lại quan tâm đến điều khác:

- Sao y biết rõ tính danh của ta là Nam Cung Yến mà gọi?

Chàng ngờ vực:

- Kiến văn của lão rất uyên bác, tính danh của Cung chủ sao lão không thể biết?

- Hừ! Một là Băng Ngọc cung không hề giao du với ngoại nhân, hai là tính danh của ta đã gần hai mươi năm không dùng đến! Y không thể nào biết được!

Chàng thầm khó chịu vì hai chữ không thể:

- Nhưng lão thật sự đã biết?

Cung chủ Băng Ngọc cung vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng lãnh đạm:

- Không hề gì! Rồi sẽ có lúc ta bắt y phải giải thích rõ điều này! Người vừa nói, nguyên nhân ở nơi này có Bát Quái Hành Cung trận với đủ sáu mươi bốn quẻ Phục Hy?

Chàng không thể không đáp:

- Đó là do lão tự nói ra! Cung chủ không biết hay sao mà phải hỏi?

Chàng không chờ nghe lời giải thích, thế nhưng Cung chủ lại giải thích:

- Ta không hỏi nếu ta đã biết! Hà! Từ khi gia phụ về tiên cảnh, ta đã bỏ công tìm Miên Băng Ngọc cung nhưng nào biết nó lại ở ngay bên dưới nơi ta thường trú ngụ! Cũng may, nhờ nhìn thấy y từ dưới này chui lên nên ta mới đoán đó chính là nơi ta đang tìm!

Chàng ngạc nhiên cực độ:

- Cung chủ là Cung chủ tại sao không biết điều này?

Chàng liền nghe một câu đáp cổ hủ:

- Ta không biết là không biết! Đâu phải cứ Cung chủ là điều gì cũng phải biết?

- Vậy Cung chủ muốn tìm gì ở nơi này?

Lưỡng lự một lúc, Cung chủ Băng Ngọc cung mới đáp:

- Ta bị y đả bại vì công phu của ta hãy còn một phần khiếm khuyết! Ta muốn tìm phần đó ở đây!

Chàng cười nhẹ:

- Văn bối đã đi từ bên ngoài vào đây, lão Cốc chủ cũng vậy! Nếu có võ học ẩn tàng thì một là văn bối không thấy và hai là đã bị lão lấy đi!

Văn thản nhiên, Cung chủ bảo:

- Để xem đã!

Dứt lời, Cung chủ Băng Ngọc cung vừa lăm nhăm đếm bước:

- Nếu xem nơi này là trung tâm trận trước khi bị cơ quan phát động tạo ra Miên Băng Lãnh Khí, thì một... hai... ba... Dừng lại! Quay sang hữu! Một... hai... ba... tám! Dừng lại! Lui về phía tả một... hai! Đây rồi!

Vừa bước, Cung chủ Băng Ngọc cung vừa dận cước chân xuống chỗ vừa dừng lại!

Bung!

Kẹt... kẹt...

Một bí đạo vừa ăn thông xuống dưới liền lộ ra!

Vút!

Cung chủ Băng Ngọc cung lao xuống nhanh như tên bắn!

Có tiếng gọi:

- Thu Nương mau xuống đây!

Ngừng lời một chút, lại gọi:

- Cả người nữa, tiểu tử! Có phần của người này!

Chàng ngơ ngác! Phải đến khi Đoàn Thu Nương ra hiệu chàng mới nhảy vào bí đạo nọ!

Vút!

Cạch!

Bí đạo khép lại, giữ nguyên vẹn cảnh tượng ở bên trên...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Cung Thất Ngâm Phát Hiện Tàng Thư - Lắm Tâm Cơ Bắt Giữ Cung Chủ

Khó có thể gọi nơi này là một cung thất dùng vào việc nghỉ ngơi như tên gọi là Miên Băng cung thất. Vì hai bên tả hữu là hai bức vách bằng ngọc trong suốt có khắc họa rất nhiều những đồ hình võ học.

Cung chủ Băng Ngọc cung đang say sưa giảng giải phần đồ hình võ học vốn của Băng Ngọc cung cho Đoàn Thu Nường nghe ở bức bên tả.

Còn bức bên hữu, chàng nhìn thấy toàn là đồ hình võ học của Ngọc Điệp Tiên Tử do chính Tiên tử lưu lại.

Không dám, dù chỉ một lần, nhìn lên võ học của Băng Ngọc cung, Đường Thượng Thanh từ khi được chính Cung chủ Băng Ngọc cung gọi liền hiểu ngầm rằng chàng được quyền tham luyện phần công phu thuộc về chàng.

Chàng xem xét cẩn thận các đồ hình Ngọc Điệp, trong đó có những đồ hình liên quan đến kiếm pháp mà chàng chưa có khẩu quyết.

Tạm ghi nhớ những đồ hình đó, phòng sau này có được kiếm quyết sẽ dễ dàng hơn khi khổ luyện, chàng nghiền ngẫm tất cả những đồ hình còn lại.

Đầu tiên là đồ hình tọa công, điểm chỉ cách luyện nội công nếu biết qua tâm pháp.

Chàng hiểu, đây là những gì do Ngọc Điệp Tiên Tử thấu triệt từ Ngọc Điệp chân kinh, và phần thức ngộ này đã đưa Ngọc Điệp Tiên Tử đến hàng đại cao thủ võ lâm, công phu cao cường.

Chàng như người choáng váng khi biết võ học bản thân rồi sẽ cao minh hơn nữa nếu luyện được phần tự thức ngộ của Tiên tử sư phụ.

Xem xong toàn bộ những đồ hình nhưng chưa thể chỉ trong một lúc lại nhớ hết được, Đường Thượng Thanh chợt phát hiện có tiếng động lạ.

Keng...!

Chàng ngẩng đầu trông lên.

Tiếng động phát sinh ngay trên đầu chứng tỏ đang có người đang ngấm ngầm dò xét ở bên trên.

Chàng khẽ quay đầu nhìn qua Cung chủ Băng Ngọc cung và Đoàn Thu Nường.

Cả hai, một thì xếp bằng tọa công, một còn lại thì đang hí hoáy tập luyện theo tư thế của một đồ hình võ học, cả hai như không hề biết vừa có tiếng động lạ phát sinh.

Đoàn Thu Nường chợt chép miệng do tư thế của nàng vẫn chưa giống lắm với đồ hình phác họa. Nhân đó, nàng phát giác thái độ kỳ lạ của chàng.

Sợ Thu Nường hiểu lầm, Thượng Thanh bỗng đưa tay lên môi và ra hiệu cho nàng tiến lại gần

Vẫn sắc mặt ngờ vực, Đoàn Thu Nường tiến đến

Chàng vừa hạ thấp giọng vừa khàn khàn giải thích:

- Lệnh sư đang tọa công, huynh không dám kinh động.

Đưa tay chỉ lên trên, chàng tiếp:

- Như có người đang dò xét để tìm đường đi vào cung thất này. Huynh vừa nghe một tiếng động khả nghi.

Đoàn Thu Nường ngơ ngác nhìn lên, theo hướng chỉ tay của chàng.

Không phát hiện điều gì lạ, Đoàn Thu Nường vội quay sang chàng:

- Nào có gì đâu, Đường huynh? Nếu có, với bản lĩnh cao cường, sao gia sư không phát hiện?

Khẩu khí này chứng tỏ Đoàn Thu Nường không nghĩ Đường Thượng Thanh bây giờ hoàn toàn hơn hẳn một Đường Thượng Thanh trước kia.

Chàng không tiện giải thích, vì như thế chẳng khác nào chàng tự khoa trương, nên đành nói:

- Huynh cũng mong huynh đang nghe lầm. Tuy nhiên...

Keng!

Tiếng động một lần nữa vang lên và lần này Đoàn Thu Nương không thể nói là không nghe.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn lên, hy vọng sẽ giải thích được nguyên nhân hoặc chí ít là phát hiện vị trí chính xác vừa phát ra tiếng động.

Không thể phát hiện được gì, Đoàn Thu Nương nghi ngại hỏi chàng:

- Bình thường ra gia sư chắc chắn phải nghe được tiếng động này. Theo Đường huynh, phải giải thích như thế nào đây?

Chàng trầm ngâm:

- Thông thường là vậy, trong lúc tọa công thì dù có bất kỳ tiếng động lạ nào phát ra cũng dễ gây kinh động. Lệnh sư như thế này chỉ có hai cách giải thích.

- Như thế nào?

- Thứ nhất, lệnh sư có nghe có phát hiện nhưng do đang đến lúc quan yếu đành phải cố gác bỏ ngoài tai. Thứ hai, lệnh sư đã chìm vào vô thức, Tâm Khí Thần đã hợp nhất, nên không thể nghe được những tiếng động.

Đoàn Thu Nương nhìn chàng đăm đăm:

- Huynh nói cứ như huynh từng trải qua vậy.

Chàng đáp nhẹ:

- Muốn luyện nội công đạt mức thượng thừa, điều đó là điều tất yếu. Huynh biết thế nào nói thế ấy.

Nàng lại nhìn chàng. Vì nói như chàng thì nghiêm nhiên chàng vừa thú nhận chính chàng đã luyện được nội công thượng thừa.

Nàng mấp má môi định hỏi điều nàng đang nghi vấn thì...

Bung!

Từ nơi đã đôi ba lần phát sinh tiếng động lạ chợt vang lên tiếng chấn động âm âm.

Ngay lập tức, Đoàn Thu Nương và Đường Thượng Thanh liền có hai phản ứng khác nhau.

Đoàn Thu Nương thì kinh hoàng nhìn lên đỉnh đầu, nơi tiếng chấn động dữ dội vẫn phát ra và âm âm mãi không thôi.

Còn Đường Thượng Thanh thì thất sắc lúc đưa mắt nhìn qua động thái lạ lùng của Cung chủ Băng Ngọc cung.

Cung chủ vẫn nhắm hờ hai mắt và sắc diện vẫn phơn phớt lạnh nên không thể biết đó là sắc diện tự nhiên hay đang tài nhợt vì vừa bị tiếng chấn động làm kinh động.

Tuy nhiên, qua thân hình đang ngồi xếp bằng của Cung chủ bỗng lắc lư chao đảo nhẹ nhàng Đường Thượng Thanh biết ngay là có điều bất ổn.

Vút!

Cháng lao vọt đến, định tiếp trợ chân khí cho Cung chủ Băng Ngọc cung.

Ầm!

Rào... rào...

Một tiếng chấn kinh lồng lộng lại vang ra. Và cuối cùng với tiếng chấn kinh, đất đá từ bên trên đã ào ào đổ xuống. Chưa hết, một nhân vật không hề trông đợi cũng nhân đó xuất hiện.

- Ha... ha... ha...! Tất cả đều ở đây. Tốt lắm, ta đã ngờ không sai mà. Ha... ha...

Đoàn Thu Nương kinh tâm động phách:

- Lại là lão, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc?

Đường Thượng Thanh thì khác. Chàng cố che đậy sự kinh hoàng để lo lắng cho cảnh trạng nguy đến tính mạng của Cung chủ Băng Ngọc cung.

Do tiếng chấn kinh phát và sự xuất hiện của ác nhân đã phát ra trước khi chàng kịp tiếp trợ chân khí nên Cung chủ Băng Ngọc cung lần này phải mở vụt hai mắt và bắn xạ những tia nhìn vừa ai oán vừa giận dữ.

Phát hiện ý định muốn giúp của Thượng Thanh, Cung chủ Băng Ngọc cung sau một tiếng lưỡng lự vội bảo:

- Mau lấy ra... Hà Thủ Ô... Linh... Ọe!

Âm thanh vừa nhỏ vừa yếu ớt, thế nhưng thoát nghe qua Thượng Thanh đã hiểu được ý của Cung chủ.

Thật nhanh, chàng cho tay vào bọc áo ở phía trước của Cung chủ và sờ soạng kiểm tìm những hoàn linh đan được bọc sáp như thấy chàng đã thấy Tuyết Ngân từng có.

Sắc diện của Cung chủ đột nhiên bừng đỏ một cách kỳ dị.

Không lưu tâm đến điều này cho dù chàng vẫn đang dõi nhìn từng biểu hiện trên sắc diện của Cung chủ, Thượng Thanh sau cùng cũng tìm được hai hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo.

Đang bóp vỡ hai hoàn linh đan, là bóp vỡ hai lớp sáp bọc, Thượng Thanh thất kinh khi nghe tiếng quát như sấm dậy của lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc:

- Tiệp tỳ còn không mau nạp mạng!

Vù...

Đoàn Thu Nương lạnh lạnh quát trả:

- Ác nhân! Ta quyết liều với lão! Đờ!

Vù... Vù...

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Đường Thượng Thanh động thân lao về phía trận chiến.

Vút!

- Lùi lại nào Đoàn muội!

Chộp bừa vào đầu vai Đoàn Thu Nương, Thượng Thanh nhanh tốc thi triển Ngọc Điệp thân pháp.

Vù!

Ầm!

Chàng tuy kịp cứu mạng Thu Nương nhưng lại đưa Cung chủ Băng Ngọc cung vào hiểm cảnh.

Lão ác ma dù không đạt ý nguyện là lấy mạng Thu Nương nhưng nhờ đó mà phát hiện Cung chủ Băng Ngọc cung đang trong tình trạng nào.

Lão lao vút.

Vút!

Lão kêu lên đặc ý:

- Yến! Cuối cùng Nam Cung Yến cũng bị khuất phục. Ha... ha... ha...

Nhân lúc lơ lửng Thu Nương cùng tránh chiêu Thượng Thanh vừa ấn hai hoàn linh đan cho nàng vừa dặn nhanh:

- Hãy chăm sóc cho lệnh sư! Nhanh lên!

Vút! Chàng lao về phía lão ác ma.

- Kim Sa chưởng! Đờ!

Vù... vù...

Hai bàn tay xòe rộng của lão ác ma, không hiểu muốn chộp giữ đoạt mạng Cung chủ Băng Ngọc cung, chợt co quắp lại và lập tức vẩy kinh về phía sau, đỡ thẳng vào Kim Sa chưởng của Thượng Thanh.

- Lùi lại nào, tiểu tử!

Vù...

Ào... ào...

Ầm!

Tuy bị rơi vào thế hạ phong nhưng Thượng Thanh vẫn kiên trì vây bám lão:

- Xem chưởng!

Lão động nộ:

- Ta phải hóa kiếp tiểu tử ngươi trước. Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Dù đang lo sợ cho Thượng Thanh vì biết chàng không là đối thủ của lão ác ma nhưng nhớ lời căn dặn của chàng Đoàn Thu Nương lập tức chạy về phía sư phụ.

Nàng nhanh chóng phục cả hai hoàn linh đan Hà Thủ Ô Kinh Bảo cho sự phụ.

Ầm! Ầm!

Nàng đưa mắt nhìn qua trận chiến giữa Thượng Thanh và lão ác ma.

Thượng Thanh vụt biến đi, hóa thành những bóng nhân ảnh mờ ảo vây quanh lão ác ma.

- Ngọc Diệp thần công này! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Lão ác ma trụ bộ, dùng tịnh chế động. Và khi nhận rõ phương vị phát chưởng của chàng, lão gầm lên:

- Xem chưởng!

Vù... vù...

Lão ý trượng vào nội công thâm hậu, áp dụng đấu pháp hậu phát chế nhân, do không thể nhận định sớm hơn phương vị của chàng qua thân pháp quá biến ảo.

Ầm!

Nhân lúc thân hình chàng chao đảo khiến thân pháp phải khựng lại một thoáng chốc, lão ác ma lại đánh giọng:

- Phục Ma chương! Trúng!

Vù... vù...

Đường Thượng Thanh hốt hoảng phát kinh.

- Kim Sa chương! Đỡ!

Vù... vù...

Khi đó, Đoàn Thu Nương bất chợt nhân được âm thanh yếu ớt của sư phụ:

- Thu Nương!

Nàng quay nhìn sư phụ và chờ đợi

Cung chủ Băng Ngọc cung lại ào ào bảo:

- Kim Sa công phu rất lợi hại nhưng tiểu tử lại thiếu phần biến hóa. Người hãy nhắc lại cho y theo từng lời của ta...

Thoạt nghe, Đoàn Thu Nương cứ ngỡ sư phụ đang trong cơn mê loạn. Nhưng sau đó, do nhận ra lời sư phụ nhờ nàng nói đều là những câu kinh văn võ học nên nàng không thể không cất cao giọng lập lại. Nàng gọi:

- Đường huynh hãy nghe cho rõ đây...

Những gì được Đoàn Thu Nương nói ra khi lọt đến tai chàng cứ như những tia chớp chợt lóe lên soi tỏ đêm đen.

Ầm!

Đoàn Thu Nương vẫn tiếp tục nhắc lại những gì được sư phụ thêu thào nói ra và tào cho Đường Thượng Thanh sự phấn khích cũng như nghi ngờ.

Nghĩ lại mọi điều, ngờ rằng Đoàn Thu Nương chỉ có thể biết là do Cung chủ Băng Ngọc cung mách bảo. Và Cung chủ Băng Ngọc cung biết được thì chỉ có một cách giải thích, Đường Thượng Thanh bèn nhanh tốc thi triển Ngọc Diệp thân pháp.

Vút!

Vừa vây bọc quanh lão ác ma chàng vừa đưa mắt nhìn vào những đồ hình võ học ở phía bên tả.

Đúng như chàng nghĩ và nghi ngờ, ở bức bên tả tuy là đồ hình học võ học của Băng Ngọc cung nhưng có không ít những đồ hình nhằm giảng giải và tìm cách khắc chế Kim Sa công phu.

Cung chủ Băng Ngọc cung nhờ đó hiểu rõ nhiều biến hóa của Kim Sa công phu nên mới có thể mách bảo cho chàng qua Đoàn Thu Nương.

Kể từ khi minh bạch điều này, Đường Thượng Thanh vừa nhìn vào những đồ hình nọ vừa triển khai mọi biến hóa của Kim Sa công phu để giao đấu với lão ác ma.

- Đỡ!

Vù... vù...

Ào...

Ầm!

- Tiếp chiêu!

Vù...

Ào... ào...

Ầm!

Khí thế càng lúc càng tăng cao của Thượng Thanh lẽ đương nhiên tạo ngờ vực cho lão Cốc chủ.

Lão vì đã nghe những gì Đoàn Thu Nương đang oang oang nói nên hiểu và tìm cách hãm hại nàng.

Lão bất ngờ tung người lao đi, vừa để tránh chiêu của Thượng Thanh vừa có dịp thực hiện mưu đồ.

Vút!

- Tiện tỳ muốn chết! Đỡ!

Vù... vù...

Ào...

Đoàn Thu Nương luống cuống, đưa cả song thủ ra đón đỡ.

Vù...

Bất ngờ, từ Linh Đài huyệt của nàng có một chưởng tay áp vào và lập tức có chân khí cuộn cuộn trút sang.

Ào... ào...

Ầm!

Hự! Hự!

Sự tiếp trợ chân khí của Cung chủ Băng Ngọc cung cho Đoàn Thu Nương là hành động bất đắc dĩ. Vì thế, sau tiếng chạm kinh, cả hai phải ngã vật ra và đồng thốt lên những tiếng kêu đau đớn.

Đường Thượng Thanh nội khí xung thiên lao đến:

- Lão tặc dê hèn! Đờ!

Và...

Lão bật cười khi ngang nhiên quay lại cùng chàng đối chưởng.

- Bây giờ mới là lúc ta cho ngươi về châu Diêm Vương. Đờ nào!

Ào... ào...

Vù...

Ầm!

Không như lão nghĩ, khí thế của Đường Thượng Thanh vẫn cứ tăng cao cho dù người nhắc nhở cho chàng là Đoàn Thu Nương giờ không thể lên tiếng được nữa.

Đã thế, Đường Thượng Thanh còn quát:

- Hãy xem Ngọc Diệp công phu!

Vù... vù...

Cũng là ngọn chưởng kinh như một đóa vân vụ sầm sập, ào đến nhưng qua kiến văn uyên bác của lão thì chưởng kinh lần này của chàng có sự lợi hại khác thường.

Lão tuy nghi hoặc nhưng vẫn phát kinh chống đỡ:

- Phật Quang Tâm Chiếu! Đờ!

Vù...

Ào... ào...

Ầm!

Không như bao lần trước đó, lão nhờ nội công thâm hậu nên đấu pháp hậu phát chế nhân có kiến diệu. Từ khi khí thế của chàng tăng cao, đấu pháp này chỉ có thể giúp lão dễ dàng bình thủ mà thôi, và nếu chàng mà có nội công như lão, có lẽ lão không tránh khỏi việc bị thảm bại.

Càng thêm nghi hoặc, lão vừa cùng chàng giao đấu vừa do xét từng biểu hiện của chàng.

- Kim Sa chương! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm!

Đột nhiên lão cười rộ lên:

- Ha... ha... ha...! Ta đã hiểu rồi! Để xem người còn hung hăng được bao lâu. Đỡ! Đỡ!

Sau tràng cười, lão bất ngờ hất ra một loạt Phục Ma chương đủ tam thức.

Vù... vù...

Ào... ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Do nội lực kém hơn, chàng buộc phải dịch người lùi lại.

Vút!

Nhanh không thể tưởng, lão bất ngờ cũng lao chếch về một bên.

Vút!

Và càng bất ngờ hơn, lão vung kiếm chem loạn vào những đồ hình võ học ở bên tả.

Choang choang... Choang choang...

Đến lúc hiểu được ý đồ của lão, Thượng Thanh thất vọng vì những đồ hình liên quan đến Kim Sa công phu đều bị lão phá hủy.

Động nộ, chàng lao vào lão:

- Tiếp chiêu!

Vù... vù...

Lão vũ lộng trường kiếm:

- Hãy xem Lưỡng Nghi tuyệt kiếm!

Véo... véo...

Ầm!

Kiếm của lão chững lại và toàn thân của Thượng Thanh cũng khựng lại, tả chương liền được lão quật ra.

- Tiểu tử, đỡ!

Vù... vù...

Thân thủ của lão quá nhanh buộc chàng phải dùng Ngọc Diệp thân pháp lẩn tránh.

Vút!

Lão bật cười:

- Ha... ha... ha...

Tràng cười còn đang vang dội lão ngang nhiên tung thân bỏ đi.

Vút!

Và hữu kiếm liền được lão vũ lộng.

Choang choang... Choang choang...

Thế là những đồ hình võ học ở bên hữu, có liên quan đến Ngọc Diệp công phu cũng bị lão dùng loạn kiếm hủy hoại.

Chàng bị lão hai lần qua mặt với những thủ đoạn thật cao minh. Chàng giận dữ lao đến.

Vút!

Cháng quát:

- Xem chưởng!

Vù... vù...

Những tường lão sẽ quyết liệt và lão sẽ không bỏ lỡ dịp lấy đi tính mạng chàng, nào ngờ Thượng Thanh lại một phen nữa phải kinh tâm.

Lão lẩn tránh việc chạm chiến.

Vút!

Chàng đành phải lao theo lão, hy vọng sẽ ứng cứu cho Đoàn Thu Nương đang bị lão nhắm vào.

Vút!

Chàng thịnh nộ:

- Lão thất phu vô sỉ! Đờ!

Vù... vù...

Lão vừa cười vang vừa đảo người tránh một lần nữa.

- Ha... ha... ha...

Vút!

Lão chưa phải đã hết thủ đoạn. Thượng Thanh vừa vội vàng thu chiêu vì sợ hãm hại phải Đoàn Thu Nương vừa kinh tâm nhìn lão ung dung chộp vào Cung chủ Băng Ngọc cung.

Đến khi chàng định ứng cứu cho Cung chủ thì đã muộn.

Lão đã chộp được Cung chủ. Lão lại tiếp tục cười khi bất ngờ đưa Cung chủ lao vút đi:

- Ha... ha... ha...

Vút!

Quá bất ngờ vì không tin một kẻ đang thẳng thế như lão lại có thể bỏ chạy, Thượng Thanh vì sợ lầm mưu kế của lão một lần nữa nên không dám đuổi theo.

Thế nhưng, lão bỏ đi thật.

Lão đưa Cung chủ Băng Ngọc cung vượt khỏi bí đạo và càng lúc càng biệt dạng.

Vút!

Khi biết được thực trạng là ngoài sức tưởng tượng, Đường Thượng Thanh mới vội bám theo lão.

Vút!

Ầm!

Lối mà lão đi vào cũng là lối lão vừa đi khỏi đã bị bịt kín bởi một khối đá nặng chình chịch.

Chàng ngơ ngác đứng nhìn...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bị Giam Hãm Lại Được Ứng Cứu - Khi Gặp Lại Nghi Ngờ Nảy Sinh

Chợt nhớ đến Đoàn Thu Nương, Đường Thượng Thanh vội vàng quay lại.

Vút!

- Sư phụ!

Chàng dừng lại vừa kịp lúc Đoàn Thu Nương từ bí đạo nhảy lên.

Chàng biết nàng lầm tưởng bóng nhân ảnh của chàng là sư phụ nàng nên vội đánh tiếng:

- Là huynh đây! Đoàn muội không sao chứ?

Không đáp, nàng đưa mắt kiểm tìm:

- Sao không thấy gia sư, Đường huynh?

Chàng tìm cách trấn an nàng:

- Lão ác ma không giết mà chỉ đưa lệnh sư đi. Theo huynh, tính mạng của lệnh sư vẫn chưa đến nỗi nào.

Nàng hốt hoảng:

- Lão đưa gia sư đi đâu?

Chàng cười gượng:

- Lối xuất nhập đã bị lão phong bế, huynh làm sao biết được lão định đưa lệnh sư đi đâu.

Nàng đến bây giờ mới phát hiện có khối đá án ngữ ngay phía trước:

- Khối đá này là do lão lăn vào ư?

Chàng ngạc nhiên:

- Vậy lúc Đoàn muội và lệnh sư đi vào, tảng đá này chưa hề phong bế lối xuất nhập sao?

Nàng cố nhớ lại:

- Lối đi không hề bị phong bế. Còn tảng đá này, muội nhớ ra rồi, nó chỉ nằm cạnh đó thôi.

Chàng hoang mang:

- Lạ thật! Chính tai huynh nghe lão hăm dọa lão sẽ tìm cách không cho huynh thoát khỏi nơi này. Đáng lý lão phải dùng đến tảng đá rồi mới phải.

Đoàn Thu Nương hoài nghi:

- Hoặc giả vì quá vội nên lão quên? Rõ ràng khi muội và gia sư phát hiện nơi này, lối xuất nhập vẫn rộng mở.

Ngẫm nghĩ một lúc chàng vỡ lẽ:

- Huynh hiểu rồi!

- Sao?

- Một là lão tin huynh không thể vượt qua Bát Quái Hành Cung trận. Hai là...

- Sao huynh không nói tiếp?

- Huynh nghĩ rằng sự lên quay lại của Đoàn muội và lệnh sư đã bị lão phát hiện.

- Sao huynh lại nghĩ như vậy?

- Vì lão đâu có gì phải vội vàng để quên đi việc phong bế lối xuất nhập.

Đoàn Thu Nương chợt kêu lên:

- Có phải huynh muốn hỏi lão cố tình để ngỏ lối đi là muốn muội và gia sư tự ý chui vào nơi mà lão cho là bẫy của lão?

Chàng chép miệng:

- Hay lắm! Nhờ Đoàn muội nói huynh mới nghĩ ra. Hà...! Lão tin ngoài lão sẽ không ai am tường cách xuất nhập Bát Quái Hành Cung trận. Vì thế, do phát hiện cả hai, lão cố tình để ngỏ lối đi và chỉ chờ cả hai bị trận đồ giam hãm lão sẽ ung dung bắt giữ.

Nàng giật mình:

- Lão có tâm cơ quỷ quyệt đến thế sao?

Chàng cười nhẹ:

- Lão chỉ không ngờ một điều, huynh đã vô tình phá hủy trận đồ và làm cho Miên Băng Lãnh Khí phát động. May cho lão, nếu lão nôn nóng xông

lên phía trước đó một lúc, Miên Băng Lãnh Khí hãy còn sẽ làm cho lão phải kinh tâm táng đờm.

Đoàn Thu Nương thở dài:

- Nhưng lão không những tránh được tai họa mà còn phát hiện Miên Băng Ngọc cung, Và bây giờ gia sư đã bị bắt giữ còn chúng ta lại bị giam hãm ở đây.

Đã có sẵn chủ định, chàng vội hỏi:

- Đoàn muội đã hồi phục hoàn toàn chưa?

Nàng lắc đầu trầm nã:

- Vì quá lo cho gia sư, vừa tỉnh lại muội đã vội kiếm tìm, nào có dịp tọa công điều tức.

Dục tốc bất đạt, chàng khẽ bảo nàng:

- Vậy Đoàn muội lo tọa công đi! Sau đó chúng ta sẽ nghĩ cách thoát thân.

Nàng kinh ngạc:

- Huynh đã có cách?

Chàng trầm ngâm:

- Có thì cũng có nhưng chưa biết có đạt kết quả hay không.

- Là...

Chàng xua tay:

- Để sau hãy nói, muội cứ lo đã tọa công trước đã.

Không còn cách nào khác Đoàn Thu Nương đành phải làm theo chàng.

Nghe nhịp hô hấp của Thu Nương đang dần dần ổn định, chàng nghĩ thầm:

- “Để đẩy bật khối đá, địa thế từ trong này quả là muôn vàn khó khăn cho việc thực hiện. Ta cũng phải tọa công để khôi phục toàn bộ chân nguyên mới có hy vọng thực hiện ý đồ”.

Chàng nhập định và vận khởi Kim Sa tâm pháp như thói quen đã có.

Bất chợt, khi chân khí được dẫn lưu chưa được nửa vòng Châu Thiên, trong tâm trí của chàng không hiểu sao cứ lớn vồn xuất hiện tư thế tọa công theo kinh văn Ngọc Điệp như đồ hình chàng đã nhìn thấy!

Ngay lập tức vì sự phân thần này toàn bộ khí huyết trong người chàng liền sôi trào lên, như hiện trạng nghịch hành chân khí!

Kinh hãi, chàng vừa cố trấn áp không để hiện trạng này xảy ra vừa gạt bỏ hình ảnh kia ra khỏi tâm tưởng!

Việc thổ nạp lại được tiến hành đều đặn và nửa vòng Châu Thiên còn lại sắp được chàng hành công viên mãn!

Đúng vào giai đoạn cuối, khi toàn bộ chân nguyên nội thể vừa được quy hồi Đan Điền để tiếp tục vòng Châu Thiên thứ hai, bức đồ hình kia một lần nữa lại xuất hiện trong tâm trí của Thượng Thanh!

Lần này vì đã kinh qua một lần hung hiểm chàng nào dám chờ cho huyết khí sôi nhộn! Chàng lập tức trấn định nguyên thần, dẹp bỏ tạp niệm để có thể tiếp tục hành công!

Mọi khó khăn nhanh chóng qua đi, vòng Châu Thiên thứ hai kể như được bắt đầu trót lọt!

Thế nhưng khi chân khí được dẫn lưu nửa vòng Châu Thiên, chàng chợt cảm nhận có điều khác lạ! Nửa vòng Châu Thiên sau dĩ nhiên được bắt đầu từ huyết Bách Hội (nằm giữa đỉnh đầu) và sau đó đáng lý chân khí phải đi đến huyết Yển Vỹ rồi qua Hội Âm để quy hoàn Đan Điền bằng con đường Đốc mạch thì nó lại di chuyển theo con đường khác! Và con đường thứ hai này chính là toàn bộ các huyết đạo thuộc Nhâm mạch!

Nhận ra điều kỳ quặc này, Đường Thượng Thanh bất giác kinh nghi:

“Đường lối dẫn lưu chân khí này dường như là đường lối của Ngọc Diệp tâm pháp! Không lẽ có chuyện nhầm lẫn ở đây, đang vận khởi tâm pháp này lại đột nhiên quàng lượn qua tâm pháp khác?”

Quá kinh hãi trước hiện trạng này, dễ dẫn đến tình thế hai đường lối đối nghịch nhau sẽ tạo ra hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, Đường Thượng Thanh vội dừng lại!

Kịp lúc toàn bộ chân khí lại vừa quy về Đan Điền!

Mừng thầm vì lần nữa vừa thoát nạn, chàng ung dung tiếp tục tọa công bắt đầu vòng Châu Thiên thứ ba!

Lần này, thật lạ, cho dù chàng cố cẩn trọng để nửa vòng Châu Thiên sau đó không bị chân khí đi lạc đường nhưng luồng nhiệt khí nọ vẫn thản nhiên bỏ qua Đốc mạch để theo lối Nhâm mạch nguy hiểm!

Cả kinh, khi kết thúc vòng Châu Thiên thứ ba chàng vội xả công!

Mở mắt ra, thấy Đoàn Thu Hương chưa tọa công xong, sợ uống phí thời gian chàng đành tiếp tục trở lại!

Lần này, để tránh tình trạng như lúc này rất dễ mất mạng, Đường Thượng Thanh bèn thổ nạp theo Ngọc Điệp tâm pháp!

Chàng còn nghĩ:

“Do ta đã nhập tâm khi xem qua đồ hình tọa công nên khi vận dụng Kim Sa tâm pháp đã lầm lẫn với Ngọc Điệp tâm pháp! Bây giờ, hiện tượng đó sẽ không còn nữa, một khi ta thổ nạp theo như đồ hình!”

Nghĩ thì nghĩ nhưng một khi đã đầu tọa công thì chân khí nào chịu tuân theo sự điều động của chàng!

Mọi việc không hiểu sao, lại bắt đầu từ nửa sau của vòng Châu Thiên!

Từ Bách Hội đại huyết trở đi chân khí thay vì đi theo Nhâm mạch là đường lối sẵn có của Ngọc Điệp tâm pháp, nó lại trở chứng và cứ di chuyển theo lối Đốc mạch!

Khi phát hiện điều này, nếu muốn dừng lại, chàng dĩ nhiên phải chờ khi vòng Châu Thiên kết thúc mới tạm dừng!

Chân nguyên vẫn ổn định cho dù nửa sau của vòng Châu Thiên vừa đi sai đường!

An tâm, chàng bắt đầu vòng thứ hai với tất cả sự cẩn trọng!

Vẫn vậy, cứ đến nửa sau vòng Châu Thiên là chân khí mặc định giờ chứng!

Hết hai vòng, chàng chép miệng thầm nghĩ:

“Đây quả là hiện tượng khác thường! Tự nhiên, nếu có nguy hiểm tất đã xảy ra! Một khi không có nguy hiểm vị tất sau này lại xảy ra nguy hiểm! Ta có lo lắng cũng vô ích! Hà...!”

Chàng đánh liều, tọa công tiếp!

Đúng như chàng nghĩ, việc tọa công sau đó không hề có sự nguy hiểm nào xảy ra cho dù chàng đã hai lần liên tiếp nhau thay đổi tâm pháp!

Và ở hai lần thay đổi này lần nào cũng vậy, để khởi đầu vòng Châu Thiên chàng muốn vận dụng tâm pháp nào cũng được! Nhưng nếu là Ngọc Điệp tâm pháp thì nửa vòng Châu Thiên về sau chân nguyên nội thể tự

chuyển qua tâm pháp Kim Sa. Ngược lại, khởi đầu là Kim Sa thì nửa sau lại là Ngọc Diệp!

Chỉ nghi ngờ chứ không nghi ngại, sau đó Đường Thượng Thanh xả công!

Vừa xả công, chàng nghe Đoàn Thu Nương lên tiếng:

- Đường huynh vẫn vô sự?

Chàng bắt gặp nàng đang hốt hoảng nhìn ngược lại chàng, bèn hỏi:

- Sao muội lại hỏi huynh như vậy? Huynh vẫn vô sự như muội thấy đó thôi!

Nàng vẫn lo lắng:

- Huynh cảm thấy thế nào?

Chàng kinh nghi:

- Thế nào là thế nào? Đoàn muội đã mục kích được những gì?

Nàng hoang mang:

- Muội thấy cách thổ nạp của Đường huynh lạ lắm!

- Lạ thế nào?

- Phải nói là kỳ quặc mới đúng! Lúc thì huynh thở phì phì như tiếng cuồng phong nổi dậy; khi lại nhẹ, quá nhẹ, như tiếng muỗi kêu! Những lúc như vậy, muội sợ...

Chàng thầm hiểu ra:

- Đoàn muội sợ như thế nào?

Nàng chớp mắt:

- Muội phải chú tâm lắm mới nghe được tiếng thổ nạp của huynh! Bằng như không nghe, muội lại nghĩ là huynh không còn...

Chàng cướp lời:

- Muội nghĩ huynh không còn sống?

Nàng cúi đầu:

- Muội không dám nói, nhưng sự thật là vậy!

Chàng phì cười nhưng kịp ngưng lại:

- Ngoài điều đó ra, Đoàn muội còn phát hiện điều gì kỳ quặc nữa?

Nàng nhìn chàng và gật đầu:

- Hầy còn! Đó là sự thay đổi kỳ lạ của việc thổ nạp!

- Thay đổi như thế nào?

- Hai thanh âm từ cách thổ nạp của huynh đang một trước một sau bỗng thay đổi lấy cái sau làm cái trước!

Và nàng hỏi tiếp khi phát hiện ở chàng không hề có dấu hiệu lo sợ:

- Huynh đã biết là có sự thay đổi này?

Chàng thở hắt ra:

- Biết nói thế nào đây cho Đoàn muội hiểu! Huynh cũng chỉ phát hiện điều đó ở lần tọa công này mà thôi! Trước kia không hề xảy ra như vậy!

Nàng lại hốt hoảng:

- Huynh không bị việc gì chứ?

Chàng mỉm cười:

- Huynh không sao tuy vẫn không thôi nghi ngờ!

Và chàng đột nhiên hỏi:

- Còn muội, thế nào rồi? Hoàn toàn khôi phục chưa?

Nàng đáp:

- Muội ổn rồi! Có phải huynh muốn tiến hành ngay việc đào thoát?

Chàng đứng lên:

- Càng chậm trễ, tính mạng của lệnh sư càng khó an toàn! Chúng ta đành phải hiệp lực dịch chuyển khối đá! Có như thế...

Chàng phải bỏ dở câu đang nói khi bất ngờ nghe tiếng động lạ vang lên.

Bung... bung...

Chàng hồ nghi tiến lại gần khối đá, nơi vừa phát ra tiếng động lạ!

Đoàn Thu Nương cũng nghe, vừa đi theo chàng vừa thì thào hỏi:

- Lão quay lại?

Chàng lưỡng lự:

- Phải hay không chúng ta cũng nên phòng bị! Thiện bất lai, lai bất thiện mà!

Chàng vừa dứt lời liền nhìn thấy khối đá như đang nhích động!

Chú mục quan sát, Thượng Thanh nhận ra có vẻ như ở bên ngoài đang có người cố tình lay khối đá cho lăn về phía bên tả của chàng! Khối đá nhích được một ít rồi vì hết đà lại lăn trở về nguyên vị!

Cứ nhích động như thế vài lượt, khối đá như được dịch chuyển nhiều hơn!

Đường Thượng Thanh và Đoàn Thu Nương nghi ngại nhìn nhau, không biết người đang có hành động này là lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc hay ai khác muốn ứng cứu họ?

Vì nếu không phải lão ác ma và vì nghi ngờ Thượng Thanh và nàng không hỗ trợ với người có lòng tốt ở bên ngoài thì niềm hy vọng duy nhất được thoát khỏi nơi này kể như bị bỏ lỡ!

Thượng Thanh nhận ra được vấn đề bèn khẽ bảo Thu Nương:

- Chúng ta cứ tiếp tay với người bên ngoài! Nếu đúng là lão ác ma, bất quá chúng ta cùng liều mạng với lão!

Thu Nương gật đầu tán thành và lập tức cùng Thượng Thanh lay lay khối đá!

Do khối đá đang đà lay động, dễ dàng cho Thượng Thanh và Thu Nương biết phải lăn về phía nào nên sự tiếp trợ của cả hai lập tức làm cho khối đá lay động nhiều hơn!

Lối đi vốn hẹp và khối đá thì bị lèn chặt từ bên ngoài, Thượng Thanh và Thu Nương do phải cùng hiệp lực nên không thể tránh tình trạng thân chạm vào nhau.

Sự động chạm vào chính lúc này sẽ không làm Thượng Thanh nghĩ ngợi nếu Thu Nương không có dấu hiệu khác lạ!

Nhịp hô hấp của Thu Nương trở nên dồn dập khác thường!

Đã thế, sắc diện của nàng lại đỏ hồng lên, đôi mục quang như không dám nhìn Thượng Thanh, tuy rằng khuôn mặt của cả hai kề nhau trong gang tấc!

Phát hiện điều này và chỉ cần nhìn lại tư thế của cả hai, Đường Thượng Thanh dễ dàng hiểu được nguyên nhân, đồng thời cũng hiểu luôn tâm trạng của Thu Nương!

Do tình thế đang là lúc ngộ biến phải tùy quyền, Đường Thượng Thanh đành giả ngây coi như không quan tâm cũng không hề biết điều gì ở Thu Nương!

Tuy vậy, chàng vẫn thầm nghĩ:

“Ở nơi này, hai người cô nam quả nữ, lại phải động chạm như thế này, hỏi nàng làm sao không e thẹn ngượng ngùng! Hà...!”

Đoạn chàng lại nghĩ:

“Cung chủ Băng Ngọc cung cũng có phản ứng như nàng bây giờ khi ta buộc lòng phải cho tay vào người nàng ta để tìm Hà Thủ Ô Linh Bảo! Phải chăng Cung chủ không hề nói dối khi mở miệng thú nhận vẫn là thân xử nữ? Nếu là vậy, Tuyết Ngân nào phải cốt nhục của Cung chủ! Rốt cục, lai lịch của Tuyết Ngân là thế nào? Nàng đã biết chưa hay cho đến nay vẫn đinh ninh Cung chủ Băng Ngọc cung chính là thân mẫu?!”

Mãi nghĩ và vẫn vận lực lay chuyển khối đá, Đường Thượng Thanh không thể nghe từ bên ngoài đã có những thanh âm lọt vào mỗi khi khối đá được lay chuyển đủ rộng!

Thu Nương nghe được nên khẽ hỏi chàng:

- Ở bên ngoài không phải là lão ác ma! Nhưng là ai mà cứ gọi là Long đầu đại ca mãi vậy Đường huynh?

Chàng giật mình nghi hoặc:

- Đoàn muội có nghe như thế thật sao?

Thu Nương lườm chàng:

- Huynh mãi nghĩ gì mà không nghe? Muội cấm huynh không được nghĩ quấy về muội!

Biết nàng lầm lẫn, Đường Thượng Thanh đang định giải thích, bất ngờ, đó là lúc khối đá một lần nữa được lay chuyển đủ rộng, một thanh âm lọt vào khiến Thượng Thanh vui mừng khôn xiết:

- Người đang lay ở trong phải chăng là Long đầu đại ca?

Thượng Thanh lập tức đáp lời, trước khi khối đá lăn ngược lại khiến âm thanh khó lòng vượt qua:

- Ngọc Tử lão nhị phải không? Ta đây! Ta đang...

Khối đá lăn ngược lại! Biết thanh âm khó thể vượt qua nên chàng bỏ lửng câu nói!

Cả hai phía lại tiếp tục lay khối đá theo một hướng duy nhất, và Thượng Thanh lại nghe rõ từng lời căn dặn của Đường Ngọc Tử:

- Khối đá nằm ở vị trí khá thấp, lay như thế này chỉ vô dụng! Long đầu đại ca mau lựa đúng dịp, tung chưởng để đẩy khối đá bay theo đà! Có như thế Long đầu đại ca mới thoát được!

Tuy chỉ là một câu nói nhưng ở bên ngoài Đường Ngọc Tử phải ngừng nghỉ ít lắm là ba lần! Đó là những lúc khối đá lăn ngược lại buộc Ngọc Tử phải dừng lời và chờ dịp kế tiếp!

Hiểu được ý định của Ngọc Tử, chàng lập tức hồi đáp:

- Ta hiểu rồi! Lão nhị nhớ cẩn trọng!

Sau đó, do địa thế khá chật hẹp, chàng bảo Thu Nương:

- Huynh cần chỗ để phát kình, Đoàn muội mau lùi lại!

Đoàn Thu Nương lùi lại trong khi Thương Thanh và cả Đường Ngọc Tử ở bên ngoài vẫn tiếp tục lay khối đá!

Tuy không còn Thu Nương tiếp sức do khối đá lay chuyển đã có đà nên vẫn không có dấu hiệu suy giảm!

Vừa tiếp tục như vậy Đường Thương Thanh vừa ngấm ngấm vận dụng chân lực chuẩn bị phát kình khi đúng dịp!

Trong khi vận lực, chàng thoáng nghĩ:

“Ta nên vận lực theo Ngọc Điệp hay Kim Sa tâm pháp? Và nếu vận lực theo tâm pháp Kim Sa liệu có đúng sẽ được như thế không?”

Việc xảy ra khác hẳn! Không như lúc tọa công đã có sự lầm lẫn ngoài ý định của chàng về hai loại tâm pháp này, bây giờ chàng dễ dàng vận dụng chân lực theo đúng sự điều động của chàng!

Yên tâm về điều đó, đồng thời cũng đã đến lúc khối đá lay chuyển theo đà và đạt đến đỉnh điểm, Đường Thương Thanh lập tức nhả kình.

- Đi!

Bung!

Ầm! Ầm! Ầm!

Khối đá lăn mãi tạo nên một chuỗi những âm thanh vang động!

Từ trong, Đường Thương Thanh và Đoàn Thu Nương liền tung người lao ra!

Vút! Vút!

Chàng kêu lên:

- Lão nhị, lão tam! Tuyết Ngân cô nương nữa! Tất cả đến đông đủ như thế này sao? Hay quá!

Trong khi chàng kêu như vậy, ngoài Tuyết Ngân đang đưa mắt nhìn vào Đoàn Thu Nương - Một nữ nhân xinh đẹp cùng xuất hiện một lúc với chàng

- Thì chính Đoàn Thu Nương lại lạnh lạnh thét lên giận dữ:

- Hai tên gia nô đồn mạt của Xích Huyết kiêu! Bốn cô nương bấy lâu nay vẫn chờ đợi một dịp như thế này! Đỡ!

Vút!

Vù... vù...

Diễn biến xảy ra bất ngờ, Đoàn Thu Nương và Đường Ngọc Vi dù chưa biết mối quan hệ giữa Đoàn Thu Nương và Long đầu đại ca Đường Thượng Thanh là thế nào nhưng qua việc hai người xuất hiện một loạt thế này, cả hai có phần nhân nhượng nên vội vàng lùi lại, tránh chiêu sát thủ lợi hại của Đoàn Thu Nương!

Vút! Vút!

Trong khi đó, Đường Thượng Thanh đến lúc này mới kịp nhớ đến những oán hận khó phai mờ giữa Thu Nương và Xích Huyết kiêu, chàng định lên tiếng phân giải thì bất ngờ đến lượt Tuyết Ngân xuất thủ:

- Tiện tỳ biết võ học bốn cung chứng tỏ giữa ngươi và kẻ hung đồ có mối quan hệ! Nạp mạng nào!

Vút!

Vù... vù...

Nếu thái độ của Ngọc Tử và Ngọc Vi làm cho Thượng Thanh an lòng thì thái độ của hai nữ nhân lại làm chàng bối rối!

Đoàn Thu Nương đang căm phẫn, hễ có người ra chiêu là hùng hổ sẵn lại!

- Ngươi gọi ai là tiện tỳ? Đỡ!

Vù... vù...

Ào

Ầm!

Thấy đối phương ngoài việc sử dụng đúng sở học lại có bản thân nội lực không vừa Tuyết Ngân thêm phần nộ:

- Còn ai nữa nếu không phải là người, tiện tỳ? Xem Băng Ngọc Nhiếp Hồn đây!

Vù... vù...

Đoàn Thu Nương có thái độ kể cũng lạ! Bình thường ra dáng lý năng biết giữa nàng và Tuyết Ngân có cùng sở học thì phải cấp thời dừng lại để hỏi cho minh bạch mới đúng! Đẳng này, có lẽ nàng cảm giận những lời hàm ý nhục mạ của Tuyết Ngân nên nàng vẫn tiếp tục xuất chiêu:

- Người mới là tiện nhân! Đờ Nhiếp Hồn Băng Ngọc nào!

Vù... vù...

Việc hai nữ nhân đều là hạng có nhan sắc khuynh thành lại có cùng nguồn gốc xuất xứ võ học nhưng ngay lần đầu chạm mặt đã giao đấu sinh tử như thế này khiến Ngọc Tử và Ngọc Vi phải ngỡ ngàng!

Cả hai đưa mắt nhìn Đường Thượng Thanh như chờ chàng giải thích.

Chàng cũng muốn giải thích khi chạm phải ánh mắt dò hỏi của họ, nhưng ngay lúc này thì không phải!

Chàng bất ngờ tung người vào giữa hai hàng:

- Dừng tay! Hai người là đồng môn sư tỷ muội đó!

Vút!

Chàng quá liều lĩnh khi có hành động này, chỉ cần một trong hai nàng không chịu dừng tay như lời chàng hô hoán, mạng số của chàng kể như chấm dứt!

Thu Nương vội thu chiêu và như người bưng tỉnh:

- Là Tuyết Ngân sư tỷ?!!

Tuyết Ngân cũng dừng tay vì không muốn gây phương hại cho chàng nên vẫn hậm hực.

- Đường huynh nói lạ, ta làm gì có đồng môn sư tỷ muội? Ta không biết ả!

Ngọc Vi chợt nói xen vào:

- Đúng đấy, đại ca! Ồ Đoàn Thu Nương này nào phải người của Băng Ngọc cung, nói gì đến việc ả còn là sư muội của Tuyết Ngân cô nương nữa? Đại ca đừng để ả qua mặt!

Vừa mới trấn tĩnh lại nghe Ngọc Vi lên tiếng, mọi phần hận của Đoàn Thu Nương một lần nữa lại dâng lên:

- Bấy lâu nay người không lên tiếng, hóa ra là có mưu đồ! Hạng ác độc như người bốn cô nương nào dễ buông tha! Đờ!

Vút!

Vù... vù...

Đúng lúc Đường Ngọc Vi định xuất lực chống trả, Đường Thượng Thanh kêu loáng lên:

- Lão tam mau dừng lại! Đoàn muội chớ nên lầm lẫn! Mau thu chiêu!

Vút!

Ngọc Vi tuân lệnh lùi lại, còn Đoàn Thu Nương bị buộc phải thu chiêu nên nàng giận dữ:

- Đường huynh quên gã là kiều phu của Xích Huyết kiều sao? Đường huynh mau tránh ra, muội chỉ muốn báo thù!

Có như thế Đường Thượng Thanh mới biết thế nào là sự thịnh nộ lôi đình của nữ nhân, luôn được xem là hạng đào tơ liễu yếu!

Chàng cười gượng:

- Họ đúng là kiều phu Xích Huyết kiều! Và bây giờ họ lại là nghĩa đệ của huynh! Đoàn muội sao không chờ nghe huynh giải thích?

Ngọc Tử có tâm cơ mẫn tiệp liền lặng lẽ tiến đến chỗ Đoàn Thu Nương:

- Là gia nô bọn tại hạ không thể không tuân lệnh chủ! Những lầm lỗi trước kia nếu Đoàn cô nương không dung thứ, Ngọc Tử sẵn xin trách phạt!

Thấy Ngọc Tử phải hạ mình, Ngọc Vi cũng tiến đến:

- Bọn tại hạ lúc này tuy đã cùng Long đầu đại ca kết bái huynh đệ nhưng tuyệt đối không phải hạng phản phúc. Những gì bọn tại hạ đã làm theo mệnh lệnh Xích Huyết kiều nhất định không đổ lỗi cho ai! Cô nương muốn phục hận xin cứ ra tay, bọn tại hạ cam chịu!

Đoàn Thu Nương ngờ ngác nhìn mọi người, lời nói khi nãy của Đường Thượng Thanh đã làm nàng hoang mang nên không thể có phản ứng gì trước nghĩa cử của Ngọc Vi - Ngọc Tử!

Thượng Thanh chậm chậm gật đầu:

- Họ nói không sai! Họ không phải Xích Huyết kiêu! Điều gì họ đã làm, họ không chạy chối và huynh đã tha thứ cho họ! Tùy ở đại lượng của Đoàn muội, nếu không tha cứ trách phạt!

Đoàn Thu Nương sau một lúc ngẫm nghĩ chợt hỏi:

- Mọi chuyện là thế nào? Chờ Đường huynh thuật lại xong muội sẽ có quyết định!

Chàng gật đầu nhưng lại nói:

- Trước hết, huynh chỉ muốn giữa Đoàn muội và Tuyết Ngân cô nương giải tỏa mọi nghi ngờ! Đoàn muội nghi sao?

Nàng gật đầu và đưa mắt nhìn qua Tuyết Ngân:

- Sư tỷ! Muội đã mạo phạm, mong sư tỷ lượng thứ! Chuyện là thế này...

Qua những gì Đoàn Thu Nương thuật lại Đường Thượng Thanh mới biết những cơ khổ cũng như những may mắn của nàng!

Sau lần bất ngờ hội ngộ tại Hoàng Thạch cốc, Đoàn Thu Nương đã bị Tuyết Vân Ma Bà bắt đem đi!

Cho dù bị Tuyết Vân Ma Bà hành hạ theo mệnh lệnh của Xích Huyết kiêu, Đoàn Thu Nương vẫn một mực không hé lộ bất kỳ điều gì liên quan đến Liễu Yểm Ngọc Điệp! Sự hành hạ đó là thế nào, Thượng Thanh do đã từng nếm trải nên chàng biết rõ sự đau đớn phần hận của Đoàn Thu Nương đối với Xích Huyết Kiêu!

Bị hành hạ tưởng đâu phải chết đi, Đoàn Thu Nương bất ngờ được Cung chủ Băng Ngọc cung giải cứu!

Khi cứu được nàng, cũng như Xích Huyết kiêu, Cung chủ Băng Ngọc cung lại gạn hỏi về Liễu Yểm Ngọc Điệp!

Do cách hỏi của Cung chủ khác với cách khảo tra của Xích Huyết kiêu, cuối cùng Đoàn Thu Nương phải nhìn nhận nàng chính là hậu nhân duy nhất của Đoàn đại bối trong Ngũ bối Ngọc Điệp!

Ngay lúc biết rõ điều này, đầu tiên Băng Ngọc cung Cung chủ lo chữa trị thương thế cho nàng! Sau đó, nàng được Cung chủ thu nhận làm truyền nhân!

Một thời gian sau khi tình sư đồ đã trở nên quyến luyến. Cung chủ Băng Ngọc cung lại nhắc đến Liễu Yểm Ngọc Điệp và Ngũ bối! Và người được

Cung chủ hỏi đến nhiều nhất chính là Nhị Bối Đường Tứ Hải!

Nghe đến đây, Thượng Thanh kêu lên:

- Hỏi về gia phụ?

Thu Nường gật đầu:

- Gia sư không hiểu sao lại rất quan tâm đến Đường nhị thúc!

Tuyết Ngân hỏi xen vào:

- Việc xảy ra đã bao lâu rồi?

Thu Nường ngơ ngác:

- Là việc nào sư tỷ? Việc của Đường nhị thúc ư?

Tuyết Ngân sa sầm nét mặt:

- Không phải! Là việc thu làm truyền nhân!

Thu Nường à lên một tiếng:

- Việc đó ư? Nếu tính lúc muội được ân sư giải cứu thì...

Tuyết Ngân gắt:

- Ta không hiểu điều đó!

Thu Nường lộ vẻ áy náy:

- Muội vì không rõ ý nên chậm trả lời! Ân sư thu nhận muội cho đến nay nếu tính tròn thì được bốn tuần trăng!

- Bốn tuần trăng? Vậy tại sao người lại có nội lực như hiện giờ, là ngang bằng với ta?

Thu Nường lo lắng trước sự tức giận của Tuyết Ngân nên lí nhí đáp lại:

- Ân sư chê muội còn kém về chân lực, e không thể luyện được sở học bốn cung! Ngoài việc ban cho muội hai hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo, ân sư còn dùng Khai Đỉnh đại pháp, tặng cho muội hai mươi năm công phu tu vi!

Tuyết Ngân giật mình:

- Hai mươi năm công lực?

Thu Nường cúi đầu nhìn xuống:

- Muội không nhận không được!

Tuyết Ngân chột thờ dài:

- Thảo nào gia mẫu phải chịu thất thủ trước lão tặc Hắc y nhân và phải cam chịu để cho lão mặc tình tiêu hủy trú sở! Đến lúc này ta mới hiểu tường tận nguyên do! Hà...!

Thấy lời lẽ của Tuyết Ngân có phần hòa dịu, Đoàn Thu Nương vội bước đến gần:

- Như sư tỷ vừa nói, lỗi này phần nào cũng do muội! Sư tỷ...

Tuyết Ngân chợt quay sang Thượng Thanh như không hề biết và không hề nghe Thu Nương đang nói những gì:

- Đường huynh nhờ đâu biết việc gia mẫu thu thêm truyền nhân?

Ngấm ngấm hiểu Tuyết Ngân vẫn không tin vào lời Thu Nương, và không chừng dù nàng có tin nhưng vì nguyên nhân thâm kín nào đó khiến nàng đang có ác cảm, Thượng Thanh đáp nhẹ:

- Chính Cung chủ, à không, chính lệnh đường đã thừa nhận như vậy!

Câu đáp của chàng khiến Tuyết Ngân sửng sốt:

- Đường huynh gặp gia mẫu khi nào?

Chàng nhíu mày thoáng nghi ngờ:

- Trước khi giải thích tại hạ muốn biết rõ tại sao cô nương và nhị vị lão đệ biết tại hạ bị giam hãm để đến giải cứu?

Câu chuyện đột ngột thay đổi khiến Đường Ngọc Tử có dịp góp lời! Và điều này làm cho Thu Nương có mặc cảm như người bỏ rơi, một ngoại nhân không hơn không kém!

Đường Ngọc Tử đáp:

- Sau khi chạy thoát đi theo đề xuất của Long đầu đại ca, đệ và mọi người chờ mãi vẫn không thấy đại ca tìm đến, kể cả lão ma Hắc y nhân nữa cũng vậy! Mọi người liền lên quay lại kiếm tìm!

Khi tìm khắp Băng Ngọc cung nhưng không thấy, mọi người mới tỏa ra khắp chung quanh để tìm! Cuối cùng chỉ phát hiện một miệng vực mà theo Tuyết Ngân cô nương trước đây không hề có! Nghi ngờ Long đầu đại ca có thể rơi xuống vực vì bị bất ngờ, mọi người bèn suy nghĩ tìm cách xuống đáy vực để dò xét! Nào ngờ...

Tuyết Ngân lên tiếng:

- Trong lúc ta quay lại Băng Ngọc cung, hy vọng tìm được những vật dụng cần thiết để dò xét đáy vực, ta chợt có phát hiện có bóng dáng lão ma lớn vờn quanh khu vực này! Thái độ của lão rất khả nghi khiến ta phải gọi họ cùng quay lại nơi đây!

Hiếu được phần nào sự việc, Thượng Thanh nôn nóng hỏi:

- Và chư vị nhìn thấy lão đi vào bí đạo này?

Ngọc Tử đáp:

- Chỉ có Tuyết Ngân cô nương là nhìn thấy! Bọn đệ sau đó mới đến!

Chàng lại hỏi:

- Vậy chư vị đã nhìn thấy lão từ nơi này đi ra?

Ngọc Vi gật đầu:

- Lão đi rất nhanh, như có việc rất khẩn trương!

Chàng khẽ gật đầu:

- Khối đá kia là do lão lấp lại?

Tuyết Ngân nói thêm:

- Khối đá khi đó nằm ở một vị thế khá thuận lợi! Ta nhìn thấy lão chỉ phát ra một kinh khá nhẹ là đủ cho khối đá lao vào và lấp kín bí đạo!

Chàng nhìn nàng chăm chăm:

- Cô nương có nhìn thấy lão đưa theo một người không?

Tuyết Ngân như nhớ lại:

- Đúng rồi! Đường huynh có nhắc ta mới nhớ! Lão có mang theo một người, nhưng do ta chỉ dám nấp ở xa, nên không có cách nào biết đó là nhân vật nào!

Chàng đã hiểu nên vội hỏi:

- Cô nương nhìn thấy lão chạy theo hướng nào?

Nàng nghi hoặc:

- Lão đi về phía Đông nam! Sao? Đường huynh định đuổi theo lão à?

Chàng chưa kịp đáp thì Đoàn Thu Nương đã tung bắn người lao nhanh về phía Đông nam!

Vút!

Thấy không cần kêu và dù có kêu cũng không kịp, chàng vội vàng bảo với mọi người còn lại:

- Chúng ta không thể không đuổi theo! Mau lên nào, nhị vị lão đệ!

Chàng lao đi!

Vút!

Ngọc Tử và Ngọc Vi định dợm mình lao theo chợt nhận thấy Tuyết Ngân như không có ý định đó bèn dừng lại:

- Long đầu đại ca vừa bảo như vậy, sao cô nương vẫn đứng yên?

Tuyết Ngân đáp và không giấu được nỗi bất bình:

- Ta rất muốn đuổi theo lão! Nhưng đuổi theo để làm gì nếu chúng ta vừa không là đối thủ của lão, vừa không hiểu đuổi theo với mục đích gì?

Ngọc Tử và Ngọc Vi do có thiện cảm nhiều hơn đối với Tuyết Ngân, nếu so với Đoàn Thu Nương nên có phần bối rối!

Đúng lúc đó, như biết ở họ có thái độ lưỡng lự, ở phía trước có tiếng Thượng Thanh gọi vọng lại:

- Người bị lão ma bắt giữ và đưa đi chính là Cung chủ Băng Ngọc cung! Nếu chúng ta không kịp đuổi theo e muộn mất!

Tuyết Ngân bàng hoàng! Nàng vội lao đi với một câu hỏi khẩn trương:

- Sao Đường huynh đến lúc này mới nói? Có thật gia mẫu bị lão ma bắt giữ không?

Vút!

Vút! Vút!

Cố tình chậm chân chờ Tuyết Ngân và cả huynh đệ Ngọc Tử, Ngọc Vi theo kịp, Thượng Thanh chán ngán khi thấy bóng dáng của Thu Nương càng lúc càng mất hút! Chàng lên tiếng thúc hối ngay khi họ đuổi kịp:

- Nhanh lên nào!

Cảm nhận sự lo lắng của chàng, Tuyết Ngân lạnh lùng bảo:

- Đường huynh có lo lắng cho ả thì cứ việc đi trước! Cước lực của Ngọc Tử, Ngọc Vi chỉ nhanh đến thế này thôi, không sao nhanh hơn được nữa!

Chàng thở dài:

- Nói lo lắng, thú thật, tại hạ lo lắng cho lệnh đường nhiều hơn! Lệnh đường đang mang nội thương trầm trọng, cho dù không bị lão ma hãm hại thì với nội thương đó lệnh đường vị tất qua khỏi!

Tuyết Ngân bồn chồn lo lắng:

- Gia mẫu bị thương như thế nào, Đường huynh?

Không muốn đào sâu hơn nữa lòng nghi kỵ giữa hai nữ nhân với nhau, Thượng Thanh tuy giải thích nhưng lại giấu đi lòng ưu ái của Cung chủ

Băng Ngọc cung đối với Thu Nường lúc ở Miên Băng cung thất bà đã tận tình giảng giải võ công cho Thu Nường:

- Lệnh đường đang tọa công điều tức thì bị lão ma gây kinh động! Tại hạ...

Nàng thất sắc:

- Có chuyện này sao? Ắ nhận ả là truyền nhân của gia mẫu sao ả không làm bộ pháp lúc gia mẫu tọa công!

Chàng nhận ra Tuyết Ngân một lần nữa lại có ý nghĩa lầm lẫn về Thu Nường nên phải vội phân minh:

- Lúc đó tại hạ cũng có mặt! Lão ma xuất hiện thật bất ngờ, đến tại hạ cũng không lường được!

- Đường huynh không nói quá sự thật để bênh vực ả đấy chứ?

Chàng lại thở dài:

- Cô nương có thể tự hiểu lấy qua việc Đoàn cô nương vì lo lắng cho lệnh đường nên không ngần ngại hiểm nguy vừa biết rõ phương hướng đã vội vàng đuổi theo!

Tuyết Ngân cười lạt:

- Vậy Đường huynh gấp rút như thế là vì lo lắng cho gia mẫu hay lo cho ả?

Chàng sửng sốt:

- Sao cô nương lại hỏi thế?

Nàng bảo:

- Vì ta nghi mãi và không biết Đường huynh tại sao phải lo lắng cho gia mẫu! Gia mẫu dường như mới gặp Đường huynh lần này là lần đầu, một lần gặp gỡ chưa đủ cho Đường huynh phải lo lắng như vậy!

Chàng không dần được câu hỏi:

- Một lần gặp gỡ. Phải chăng đây là câu nói ám chỉ việc giữa tại hạ và Đoàn cô nương?

Nàng lúng lờ đáp:

- Các hạ muốn hiểu sao cũng được!

Nàng vừa thay đổi lối xưng hô, cho biết điều nghi ngờ của chàng là đúng!

Chàng cố tỏ ra hòa hoãn:

- Với lệnh đường dù chỉ mới gặp một lần nhưng tại hạ ngỡ như có mối hảo cảm từ trước! Còn đối với Đoàn cô nương...

- Sao nào?

Nàng càng nôn nóng càng lộ rõ tâm trạng khiến chàng phải nói rõ ra:

- Nếu xét về bối phận tại hạ phải gọi Đoàn cô nương là tỷ tỷ!

- Bối phận gì? Sao phải gọi như vậy?

Chàng đáp:

- Gia phụ là Nhị Bối trong Ngũ bối Ngọc Điệp! Đoàn cô nương là hậu nhân của Đoàn đại bối, người được tại hạ gọi là bá bá!

Nàng mỉa mai:

- Sao các hạ vẫn chưa gọi tỷ tỷ? Hoặc giả cách gọi này làm các hạ phải khó xử về sau?

Cố tình bỏ qua lời mỉa mai mang nhiều hàm ý của nàng, chàng đáp nhẹ:

- Tại hạ chưa gọi vì một nguyên nhân khác, nguyên nhân đó không như cô nương nghĩ!

- Nguyên nhân gì?

- Cho đến lúc này tại hạ còn chưa biết có phải ở họ Đường hay không?

- Lạ chưa! Sao lại không ở họ Đường? Chẳng lẽ các hạ chưa rõ lai lịch?

Chàng gật đầu và chạnh lòng khi nhớ đến lời quả quyết của Cung chủ Băng Ngọc cung:

- Trước đây tại hạ vẫn tin mình ở họ Đường, nhưng như những gì lệnh đường bảo, tại hạ buộc phải tìm hiểu lại, xem lai lịch và thân thế của tại hạ như thế nào!

Nàng kinh nghi, vì đây là chuyện trọng đại có liên quan đến Đường Thượng Thanh:

- Gia mẫu đã nói những gì?

- Lệnh đường quả quyết người mà tại hạ ngỡ là phụ thân chưa hề lập gia thất!

Nàng kêu lên:

- Làm sao gia mẫu biết rõ như thế?

- Cô nương thử nhớ lại những gì Đoàn cô nương đã kể, lệnh đường rất quan tâm đến Ngũ bối Ngọc Diệp, nhất là Đường nhị bối!

Chàng lắc đầu:

- Những điều cô nương vừa nêu ra chính tại hạ cũng đang muốn biết! Còn sự liên quan giữa họ và Tiên tử sư phụ, theo tại hạ, có lẽ họ tình cờ có được năm mảnh Liễu Yểm Ngọc Diệp là di vật của Tiên tử nên tự xưng như vậy!

- Liễu Yểm Ngọc Diệp? Đó là những vật gì?

Chàng thở ra một hơi dài:

- Trước kia tại hạ có một mảnh, Đoàn cô nương cũng có! Còn ba mảnh nữa thì...

Đường Ngọc Tử sau một lúc lắng nghe chợt lên tiếng hỏi:

- Liễu Yểm Ngọc Diệp có đúng là di vật của Ngọc Diệp Tiên Tử sư tổ không, đại ca?

Chàng gật đầu:

- Không sai! Trong di thư, Tiên tử sư phụ có đề cập rõ như vậy!

Ngọc Tử chợt kêu lên:

- Vậy thì lạ lắm!

- Sao lại lạ?

Đáp lời Đường Thượng Thanh, Ngọc Tử vừa bối rối vừa nói:

- Đệ phải nói vì đây là điều có liên quan đến thanh danh Tiên tử sư tổ, đại ca đừng hiểu khác!

Chàng nóng lòng:

- Nhị lão đệ cẩn trọng như thế này hẳn có điều bất ổn, đúng không?

Ngọc Tử lén nhìn qua Ngọc Vi và nhận được cái gật đầu khích lệ của Ngọc Vi!

Ngọc Tử bảo:

- Xích Huyết kiêu cũng có một mảnh Liễu Yểm Ngọc Diệp!

Chàng bật cười:

- Tưởng gì! Đó nếu là không phải là mảnh của ta thì cũng là mảnh của Đoàn cô nương đã bị Xích Huyết kiêu chiếm đoạt! Đâu có gì khó hiểu!

Ngọc Tử trầm giọng:

- Có đấy! Đệ thấy Xích Huyết kiêu nhiều lân trầm tư trước ba mảnh này!
- Ba mảnh?

Sau khi buông tiếng kêu tỏ vẻ sửng sốt, Thượng Thanh lại “à” lên thật dài:

- À...! Ta hiểu rồi, mảnh thứ ba là của Hoắc Phi Thước tứ bối đã bị lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc lừa lấy đi! Xích Huyết kiêu có lẽ tình cờ nhặt được do lão đánh rơi!

Ngọc Tử hoang mang:

- Bọn đệ vẫn luôn là tùy tùng của Xích Huyết kiêu, nếu có nhặt được bọn đệ sao lại không hay biết?

Chàng xua tay:

- Đâu phải lúc nào nhị vị lão đệ cũng túc trực bên Xích Huyết kiêu? Nam nữ hữu biệt mà! Huống chi bên Xích Huyết kiêu hãy còn Tuyết Vân Ma Bà nữa! Có thể là do Ma Bà nhặt được rồi vì biết Xích Huyết kiêu quan tâm nên trao cho Xích Huyết kiêu!

Ngọc Vi xen vào và có phần tán đồng cách suy nghĩ của Thượng Thanh:

- Có thể đại ca nói đúng! Rất có thể xảy ra như vậy!

Đến đây, đột nhiên Đường Thượng Thanh tăng nhanh cước lực!

Vút!

Ngạc nhiên quá đổi, cả ba người cùng vội vã đuổi theo...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Xích Huyết Kiệu Loạn Chiến Quần Hùng - Bể Ngọc Cung Tạo Thêm Phiền Toái

Dù không còn nhìn thấy bóng nhân ảnh của Đường Thượng Thanh đâu nữa nhưng căn cứ vào những âm thanh náo động mà họ vừa nghe, được Tuyết Ngân cùng với Ngọc Tử, Ngọc Vi vẫn bình tâm tiếp tục lao đi!

Vút!

Vút! Vút!

Càng đến gần họ càng phân biệt rõ những âm thanh kia! Đó là những tiếng chuông kinh chạm nhau chứng tỏ ở phía trước đang có trận giao đấu.

Ầm! Ầm!

Ào... Ào... Ầm!

Họ đến và nhìn thấy Đường Thượng Thanh quả nhiên đã vì nghe những thanh âm này và đến trước họ!

Và chính Đường Thượng Thanh cũng đang nhìn thấy. Một mình Xích Y nữ lang đang đơn đả độc đấu với hơn mười nhân vật võ lâm các phái! Đồng thời, kẻ đang hung hãn giao đấu với Xích Y nữ lang nhiều nhất chính là Chương môn Không Động phái Hoàng Thiếu Phủ với tuyệt kỹ Phá Thiên đao!

Bể vào chân tài thực học, nhất là bí kỹ Đà La Bối Diệp kinh, Xích Y nữ lang cho đến lúc này vẫn còn phần nào đương đầu được với phe địch nhân quá đông nhân số!

Đường Thượng Thanh đứng ở ngoài nhìn vào thì Ngọc Tử - Ngọc Vi cũng không có cách nào khác hơn đành phải bàng quan tự thủ như vậy!

Phát hiện mọi người đã đến, Thượng Thanh lùi lại và tìm cách dò hỏi Ngọc Tú - Ngọc Vi:

- Ân oán giữa các phái và Xích Huyết kiêu là thế nào?

Ngọc Tử mắt vẫn dõi theo trận chiến miệng đáp lại:

- Có rất nhiều nguyên nhân nhưng chủ yếu chỉ có hai!

- Nhị lão đệ nói đi!

Ngọc Tử không giấu được sự hậm hực:

- Nguyên nhân thứ nhất có liên quan đến Tử động!

Chàng kinh ngạc:

- Sao lại có liên quan đến Tử động?

- Theo như đệ biết, mười sáu năm trước Tử động đã có chủ nhân! Đó chính là thân mẫu của Xích Huyết kiêu bây giờ! Với những điều kỳ bí có từ Tử động, các phái có lắm kẻ hiếu kỳ cứ tìm đến thám thính! Biết Tử động thật sự là nơi có đi mà không có về, lão chủ nhân lựa lời để can ngăn họ đừng mạo hiểm! Họ không những không nghe lời đề tinh mà còn có những hành vi mạo phạm đến lão chủ nhân!

Chàng mơ hồ hiểu ra:

- Đã xảy ra xô xát và từ đó sanh ra oán thù?

Ngọc Tử lắc đầu và nghiêng răng ken két:

- Xô xát thì không! Họ không nghe mặc họ, lão chủ nhân nào đếm xỉa hoặc làm gì họ! Họ đi vào Tử động và mất mạng đó là họ tự chuốc lấy thảm họa!

Chàng kinh nghi nếu không muốn nói là có phần tức giận:

- Họ chết vì Tử động và họ quy lỗi cho Xích Huyết kiêu?

Ngọc Vi xen lời:

- Đúng vậy! Cảnh tỉnh họ không được ân lại oán, lão chủ nhân cũng phải phần hận!

Thượng Thanh gật đầu:

- Sau đó thì thế nào?

Ngọc Vi tiếp:

- Gần như là vô tình, có lần nào chủ nhân gia ân cứu mạng Tuyết Vân Ma Bà! Đê đáp tạ và cũng là để tỏ lòng ngưỡng mộ lão chủ nhân, Ma Bà tự nguyện làm nô bộc! Từ đó dẫn đến nguyên nhân thứ hai, tạo thêm ân oán với giang hồ các phái!

Chàng thăm kinh hãi:

- Tuyết Vân Ma Bà đã nặng tay với họ?

Ngọc Vi lắc đầu:

- Xuất xứ của Ma Bà chẳng tốt đẹp gì. Với xuất xứ đó, giữa nhân vật các phái và Ma Bà vốn đã có nhiều hiềm khích! Khi phát hiện Ma Bà là thuộc hạ của lão chủ nhân, mọi người càng đề quyết lão chủ nhân là ác nhân đại ma đầu! Họ càng gây nhiều khó khăn hơn cho lão chủ nhân!

Chàng trầm ngâm:

- Nếu biết rõ như vậy tại sao lão chủ nhân còn giữ làm chi mụ Ma Bà?

Ngọc Tử giải thích:

- Không giữ không được, vì đó là do Ma Bà tự nguyện! Thế nhưng, khi biết rõ có thêm Ma Bà sẽ có thêm ngộ nhận, lão chủ nhân quyết dời đi nơi khác

- Họ vẫn không buông tha?

Ngọc Tử gật đầu:

- Từ thành kiến đi đến định kiến, mỗi lần phát hiện Xích Huyết kiêu họ đều tìm cách khai diễn những trận chiến! Như lúc này chẳng hạn?

Đường Thượng Thanh chợt hỏi:

- Không phải là không tin nhị vị lão, nhưng những gì nhị vị vừa nói đều là sự thật?

Ngọc Tử và Ngọc Vi cùng đáp:

- Tất cả đều là sự thật!

Chàng đến bây giờ mới bảo họ:

- Nếu là vậy, nhị vị hãy tùy theo tình hình mà tiếp trợ cứu chủ nhân! Ta không tiện ra tay!

Ngọc Tử cả mừng:

- Long đầu đại ca không vì hiềm khích riêng tư mà ngăn cản bọn đệ, lòng độ lượng của đại ca càng khiến bọn đệ ngưỡng mộ! Đa tạ đại ca!

Chàng xua tay:

- Giữa chúng ta là huynh đệ, nhị vị lão đệ sao lại khách sáo? Nhưng hãy nhớ là tùy theo tình hình đấy và không được tạo thêm thù oán! Mong nhị vị lão đệ hiểu cho ta!

Ngọc Vi gật đầu:

- Đệ biết rồi! Nhất định sẽ tránh những khó xử cho Long đầu đại ca!

Dứt lời, cả hai chột lui nhu muốn bỏ đi.

Chàng kinh ngạc:

- Ở kìa! Sao nhị vị lại lui đi?

Ngọc Tử mỉm cười:

- Cứ thế này mà xuất hiện e liên lụy đến đại ca! Đại ca hiểu rồi chứ?

Chàng buột miệng khen:

- Nhị vị lão đệ thật là cẩn trọng! Như vậy càng hay, ta...

Chàng còn đang nói bất ngờ có tiếng niệm Phật hiệu vang lên:

- A di đà Phật! Đến lúc này nữ thí chủ vẫn chưa cúi đầu chịu lỗi và hồi đầu hướng thiện ư?

Chàng kinh hãi quay đầu nhìn ra phái trước và nghe Xích Y nữ lang đáp thật ngạo nghễ:

- Lại là lão lừa trọc Nhất Vô! Ta có lỗi gì tội gì mà phải hồi đầu hướng thiện?

Ngọc Tử và Ngọc Vi lần này định lên lui đi thì bị Thượng Thanh ngăn lại:

- Muộn rồi! Người Thiếu Lâm trước khi xuất hiện đã nhìn thất hoặc nghe thấy chúng ta nói chuyện rồi! Nhị vị lão đệ có muốn cải dạng cũng là vô ích!

Ngọc Tử và Ngọc Vi nhìn nhau rồi lăm bầm:

- Lại là chuyện Đà La Bối Diệp kinh! Chủ nhân phen này e nguy mất!

Chàng định hỏi rõ chuyện này thì nghe Nhất Vô đại sư quát lớn:

- Đà La Bối Diệp kinh nguyên xuất phát từ Thiếu Lâm, nữ thí chủ đến lúc nào mới chịu hoàn lại cho bốn tự?

Lập tức có tiếng quát trả của Xích Y nữ lang cũng rất ngông cuồng:

- Ta chưa từng đến Thiếu Lâm tự, làm sao ta biết đó là chân kinh của Thiếu Lâm? Hay lão vì thèm khát cổ tình bịa ra như vậy để rắp tâm chiếm đoạt?

Nhất Vô hăm hở lao vào:

- Khắp võ lâm Trung Nguyên này ai lại không biết đó là chân kinh của bốn tự? Người càng bẻm mép càng để lộ ra tà ý! Đờ!

Vù... Vù...

Xích Y nữ lang ung dung tiếp chiêu đồng thời tức thời hỏi Nhất Vô đại sư:

- Ta hỏi lão, nếu đó là chân kinh của phái Thiếu Lâm sao xuất hiện ở Tử động? Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Hoàng Thiếu Phủ vũ lộng đại đao xông ào ào:

- Đó là Nhất Tự đại sư trước khi lâm nạn ở Tử động đã đánh rơi! Chính mắt bốn Chương môn đã nhìn thấy, người đừng hòng chối tội! Xem đao!

Vụt! Vụt!

Xích Y nữ lang cười lớn:

- Đao của lão ra đã xem rồi, nào có gì lợi hại? Còn chân kinh do ta nhặt, kẻ nào dám bảo ta lấy cắp từ Thiếu Lâm? Đờ!

Vù... Vù

Choang!

Ầm! Ầm!

Nhất Vô đại sư hậm hực:

- Của Nhất Tự cũng là của Thiếu Lâm! Người không giao hoàn tức là tự chọn con đường chết! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Hoàng Thiếu Phủ gầm lên vang dậy:

- Đại sư bất tất phải phí lời! Ở đây chỉ có một mình ả, không lẽ chúng ta vẫn không hơn được ả? Đờ!

Vụt! Vụt!

Nhất Vô đại sư cao giọng:

- Chương môn lâm rồi! Ắ hãy còn viện thủ đang đợi sẵn bên ngoài kia!

Đến lúc này những ai trước đó đang giao đấu mới phát hiện có sự xuất hiện của Thượng Thanh và ba người đồng hành! Không đợi Xích Y nữ lang gọi, Ngọc Tử ứng tiếng hô lên:

- Chúng tiểu nhân chậm tiếp ứng mong chủ nhân lượng thứ!

Vút!

Ngọc Vi cũng động thân cùng một lúc với Ngọc Tử nhưng lại cười lên sặc sụa:

- Ha... Ha... Ha! Tất cả bọn người đều là hạng vô sỉ! Hãy xem thủ đoạn của Xích Huyết kiêu đây! Ha... Ha...

Vút!

Xích Y nữ lang nửa mừng nửa kinh ngạc:

- Hai người nói được ư? Hay Lắm! Chuyện gì để sau hãy nói, trước mắt hãy giúp ta đuổi hết lũ dai như đĩa này! Nào!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Có thêm sự viện thủ của Ngọc Tử, Ngọc Vi, hai nhân vật đã từng là kiêu phu, Xích Y nữ lang cứ như hổ thêm cánh rồng thêm vây! Nàng tha hồ tả xung hữu đột, gây nhiều khốn khổ cho đối phương nhất là Nhất Vô đại sư và lão Hoàng Thiếu Phủ!

Nàng cười thật cao ngạo:

- Ha... Ha... Ha...! Đây mà là tuyệt kỹ danh trấn giang hồ của Thiếu Lâm à? Ta thật thất vọng đấy! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

- Hừ! Còn lão! Dao pháp sao lại rối loạn như thế này? Tệ thật! Đờ!

Vù...

Choang! Choang!

Ầm!

Thượng Thanh vẫn quan chiến và thầm hy vọng sẽ đúng như những gì Xích Y nữ lang vừa ra lệnh cho Ngọc Tử, Ngọc Vi! Nàng và họ chỉ sẽ đánh

đuổi quần hùng chứ không gây cảnh đổ máu! Bằng không, chàng sẽ là người “tuy không giết bá nhân, nhưng bá nhân lại vì chàng mà chết!”

Diễn tiến của sự việc đang cho thấy hy vọng của chàng sẽ là sự thật! Nếu không có sự xuất hiện của một nhân vật không ngờ lại có mặt.

Vút!

- Ha... Ha... Ha! Thuộc hạ đến chậm, mong chủ nhân lượng thứ! Lũ hồ đồ, hãy xem Xuyên Cốt Tuyết Vân trao!

Vụt! Âm!

Vụt! Âm!

Sự xuất hiện và ra tay đầy ác ý của Tuyết Vân Ma Bà khiến cho Tuyết Ngân cũng lo ngại!

Nàng tiến lên và khẽ hỏi chàng:

- Đường huynh nghĩ sao? Mụ đang thật tâm hay muốn phá bình mọi người?

Chàng nhăn mày nhíu trán:

- Như Ngọc Tử đã nói thì mụ thật tâm! Nhưng qua lần trước kia mụ đã bỏ chạy, không lý gì đến chủ nhân, thì lần xuất hiện này của mụ là có ý đồ!

Tuyết Ngân ngơ ngác:

- Ý đồ gì?

Chàng lắc đầu:

- Tại hạ không biết! Mà...! Không ổn rồi, cô nương!

Tuyết Ngân nhìn lên và phát hiện ngũ trảo của mụ Ma Bà vừa bấu vờ nào bộ của một nhân vật thuộc phe các phái! Đã thế mụ còn cười lên sặc sụa:

- Ha... Ha... Ha! Đây là tấm gương tày liếp cho bất kỳ kẻ nào dám chạm đến Xích Huyết kiêu!

Đến như Xích Y nữ lang cũng phải nhăn mặt:

- Tuyết Vân?!!

Mụ gầm rít hung tợn:

- Chúng ta đã nhân nhượng quá nhiều rồi! Và vì nhân nhượng nên lão chủ nhân vì thống hận đến phải chết! Chủ nhân không muốn báo thù cho lão chủ nhân sao! Giết chúng!

Bị kích nộ, những tia hung quang liền bắn ra từ đôi mục quang rực rỡ của Xích Y nữ lang:

- Nói phải lắm! Giết! Ha... Ha...

Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Sắc thái của Xích Y nữ lang lúc này thật hung tợn! Và hành vi của nàng đang càng lúc càng độc ác khiến Thượng Thanh hốt hoảng:

- Làm thế nào bây giờ Tuyết Ngân?

Tuyết Ngân do đang hoang mang nên không nhận ra lỗi xưng hô đầy thân tình của chàng! Nàng bối rối:

- Muội làm sao biết được?

Đến lượt Thượng Thanh cũng không nhận ra sự thay đổi cách xưng hô của nàng! Và lúc này, tâm trạng như thế nào, nàng và chàng đều để tự phát lộ:

- Mọi việc khởi phát là do mục Ma Bà, muội cứ đứng đây để ta chặn mục lại!

Tuyết Ngân vụt ngăn lại:

- Huynh ra tay không tiện! Muội đã từng giao đấu với mục, hãy để muội ra đuổi mục đi!

Vút!

Tuyết Ngân xông ra rồi chàng mới nghĩ lại: “Không xong rồi! Các phái vốn có oán thù với Băng Ngọc cung, Tuyết Ngân xuất hiện có khác nào gây thêm hỗn loạn?”

Chàng định lao ra thì nghe một tiếng quát như tiếng lệnh võ:

- Tiện tỳ Băng Ngọc cung mau đứng lại! Hãy chờ Song Long chưởng của bốn Bang chủ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Sự xuất hiện của Độc Long Thần Cái Thượng Quan Điền nếu có làm cho chàng phải bất ngờ thì hành vi của lão càng làm cho chàng bị bất ngờ nhiều hơn!

Không phải trước kia nhờ có chàng mà Cái bang hưởng được cái ước hẹn ba tuần trăng sao? Tại sao lão không lo truy tìm hung thủ đã dùng thủ đoạn ném đá giấu tay đổ tội cho lão, mà lại hung hăng giao đấu với người Băng Ngọc cung? Hay lão đã nghe được tin Băng Ngọc cung bị hung nhân hủy diệt nên giậu đồ bìm leo, lão nhân đó muốn báo lại mối hận một chương?

Chính Tuyết Ngân cũng vì băn khoăn về điều này nên nàng tìm cách tránh việc chạm chương với Thượng Quan Điền!

Bất ngờ, chàng nhìn thấy Vu Lang cũng xuất hiện!

Chàng vội chạy đến hỏi:

- Vu nhị ca định làm gì?

Vu Lang nhún vai:

- Gia sư đã có lệnh, ta không thể không giúp người báo hận!

Chàng hoang mang:

- Đã nói là do nhầm lẫn, lệnh sư hà cớ gì phải để tâm?

Vu Lang gượng cười:

- Mấy lúc gần đây tính tình của gia sư có điều thay đổi! Đệ tưởng ta không khuyên can gia sư sao?

Chàng thất vọng:

- Đệ đã tìm và biết được ai là kẻ ném đá giấu tay rồi! Hành động của lệnh sư có khác nào tạo thêm oán thù giữa Băng Ngọc cung và Cái bang?

Vu Lang chột nghiêm giọng:

- Đệ chưa biết rằng Băng Ngọc cung đã bị hủy diệt sao?

Chàng cười lạt:

- Có phải vì thế lệnh sư tự tin là sẽ báo được thù?

Vu Lang chưa kịp đáp, chàng nói thêm:

- Băng Ngọc cung tuy bị hủy diệt nhưng hãy còn Tuyết Ngân và chính Cung chủ Băng Ngọc cung! Đó là chưa nói gần đây Cung chủ đã thu nhận một truyền nhân! Chỉ một trong ba nhân vật này vị tất lệnh sư đã là đối thủ!

Vu Lang thở dài:

- Ta cũng đã biết tin này và còn tìm đủ lời để mong gia sư nghĩ lại! Kết quả, hà...

Lúc đó, Tuyết Ngân một mình phải chịu sự liên thủ của mụ Ma Bà và Bang chủ Cái bang! Nàng vì không nở mạnh tay với Thượng Quan Điền nên càng lúc càng khốn đốn!

Tuy không có Tuyết Vân Ma Bà tiếp trợ nhưng do đã động sát cơ Xích Y nữ lang càng ra tay càng độc ác!

- Lão trọc Nhất Vô! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm... Ầm...

Hoàng Thiếu Phủ luống cuống quát:

- Tiện tỳ thật độc ác! Xem đao!

Vụt! Vụt!

Xích Y nữ lang cười lạnh:

- Lão cùng vậy! Nạp mạng nào!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Nhận thấy không thể không ra tay ngăn cản hành vi của Xích Y nữ lang, Đường Thượng Thanh vội nói với Vu Lang:

- Dù lệnh sư đã có lệnh, Vu nhị ca cũng nên nghĩ đến tiếng thị phi! Trận ác đấu này theo đệ, ngay từ đầu đã xuất phát từ nhiều ngộ nhận! Đệ phải ngăn mọi người lại, kéo không thôi...

Một tiếng quát trầm hùng chột vang lên, khiến Đường Thượng Thanh thêm thất sắc:

- Vô lượng thọ Phật! Quả nhiên Xích Huyết kiêu quá độc ác! Đến bay giờ bần đạo mới rõ! Xem kiếm!

Véo... Véo...

Ngoài sự hiện thân của Võ Đang phái, Côn Luân và Nga Mi phái cũng đột ngột hiện thân.

- Xem kiếm của Lưu mỗ!

Véo... Véo...

- Nam mô A di đà Phật! Nữ tiểu chủ chóe buông xung hung tánh! Phật Quang Tâm Chiếu! Đờ!

Vù... Vù...

Thượng Thanh càng thêm bấn loạn trước những diễn biến càng phức tạp! Chàng chưa biết phải làm gì thì một âm thanh cực kỳ uy mãnh chợt vang lên làm rúng động đương trường.

- Bọn các phái vô sỉ, vậy đánh một nữ nhân mà không biết nhục! Các người đáng bị trừng phạt! Đờ!

Vù... Vù...

Cách xuất thủ của nhân vật mới khiến Đường Thượng Thanh hoàn toàn ngỡ ngác...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Những Tình Huống Bất Thế Dự Phòng - Tránh Cứu Phái Dĩ Đào Vi Thượng

Ầm! Ầm! Ầm!

Dù đang tự hào là người duy nhất biết và biết một cách am tường về công phu Kim Sa nhưng khi nhìn thấy Kim Sa công phu do nhân vật mới xuất hiện thi triển Đường Thượng Thanh cũng phải bàng hoàng thán phục!

Nhân vật đó có nét mặt sạm nắng của người đã quá quen dãi dầu sương gió, niên kỷ ngoại tứ tuần và thần thái thì uy uy lẫm lẫm khiến ai mới thoát nhìn qua cũng phải sinh lòng thán phục!

Và lúc này đầu ngoài lời lẽ chê bai quần hùng, một lời lẽ tràn đầy khẩu khí của nhân vật nọ lại có một sắc thái riêng! Và sắc thái này đến như kẻ thù khi nhìn thấy tuy khiếp đảm nhưng vẫn không khỏi ngưỡng mộ!

Khí thế bất phàm này Đường Thượng Thanh chưa hề nhìn thấy ở ai khác!

Cung chủ Băng Ngọc cung dù có bản lĩnh tuyệt phàm những cũng chưa có được một khí thế như vậy! Cốc chủ Hoàng Thạch cốc thì khác, lão tuy đang là thiên hạ đệ nhất nhân nhưng do nhiều thủ đoạn lại đang có mưu đồ bất chánh, lão không thể nào có được khí thế này!

Nhất Vô đại sư, đạo trưởng Võ Đang phái, sư thái phái Nga Mi, Côn Luân chưởng môn Lưu Khải Phục và nhất là Hoàng Thiếu Phủ Chưởng môn Không Đông phái, tất cả đều kinh tâm khiếp đảm trước nhân vật này!

Có hai nguyên do khiến họ phải khiếp đảm. Họ đồng người lại đều là hạng nhất môn chi chủ, việc họ cùng vây đánh chỉ một nữ nhân, nữ nhân đó tà ác như thế nào không cần biết, hành vi của họ hoàn toàn không phù hợp với bốn chữ danh môn chánh phái! Lời lẽ của nhân vật nọ ngay tức khắc

đánh trúng nhược điểm của họ rồi, họ khiếp đảm là vì thế! Hơn nữa, thần công hãn thế của nhân vật nọ chính là thứ do thứ hai buộc họ phải khiếp đảm!

Một chương đã tứ phương, vừa nhanh vừa chuẩn xác lại vừa đủ uy lực để kịp thời giảm nguy cho Xích Y nữ lang, thân thủ của nhân vật này ngay chiêu đầu đã làm quần hùng rung động!

Chưa biết, ngay khi thấy thái độ của mọi người, những ai vừa hiệp thủ vây đánh Xích Y nữ lang thì ngay lúc này đây đều dừng lại, khiến sinh mạng của Xích Y nữ lang kể như an toàn, nhân vật nọ hăng giọng nói đầy uy quyền chột lên tiếng:

- Mỗ, Tả Nhất Thiên, nếu có điều mạo phạm mong chư vị lượng thứ! Tiểu cô nương đây có thể đi được rồi! Trong chư vị ai bất phục hãy cứ hỏi ở mỗ!

Khẩu khí này một lần nữa tạo sự mẫn phục ở Đường Thượng Thanh! Và hầu như khẩu khí đó có phần cảm hóa được một vài nhân vật đang vây đánh Xích Y nữ lang!

Thế nhưng...

Tuyết Vân Ma Bà đang cùng Thượng Quan Điền quần thảo với Tuyến Ngân bỗng ngoác mồm ồ ồ nói chỗ vào:

- Xích Huyết kiêu không phải hạng khiếp nhược. Nhất là chủ nhân cần phải báo thù cho lão chủ nhân! Phải diệt hết bọn võ lâm chính phái!

Không kịp ngăn mụ, Tuyết Ngân giận dữ:

- Mụ muốn diệt ư? Hãy để ta diệt mụ vậy! Đỡ chương!

Vù... Vù...

Thượng Quan Điền bất ngờ gầm lên:

- Tiện nhân Băng Ngọc cung! Người muốn diệt là diệt sao? Võ lâm Cửu phái đã khốn đốn nhiều vì Băng Ngọc cung rồi! Bốn Bang chủ hôm nay quyết phải rửa hận! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Những gì Tuyết Vân Ma Bà nói đã như dầu chêm thêm vào lửa đỏ, cộng với lời lẽ hàm ý nhắc nhở và khích nộ của Thượng Quan Điền lại là những

ngọn gió thổi bùng lên lửa căm hờn, quần hùng đương diện liền nộ khí xung thiên!

Nhất Vô đại sư bỗng chuyển mục tiêu sang Tuyết Ngân:

- Người là người của Băng Ngọc cung? Mau đền mạng sư huynh ta Nhất Trần đã bị người đả tử!

Vút!

Vù... Vù...

Sự động nộ đến phải động thủ của Nhất Vô lập tức là hiệu lệnh cho mọi người tỏ lộ phản ứng!

Phá Thiên đao liền được Hoàng Thiếu Phủ thi triển:

- Đã là ác nhân thì quyết phải diệt trừ! Xích Huyết kiêu đã di hại quá nhiều nhân vật Cửu phái, không thể dung thứ! Xem đao!

Vụt... Vụt...!

Xích Y nữ lang dù không muốn cũng phải cùng Hoàng Thiếu Phủ giao đấu!

Thấy những nhân vật còn lại như có ý định xuất thủ, Tả Nhất Thiên bật cười vang dội:

- Chư vị chớ nên buộc mỗi phải ra tay! Cứ một chọi một, mỗi sẽ không nói gì! Ngược lại, còn giở trò vây công chớ trách mỗi! Ha... Ha...

Phấn khích, Đường Ngọc Tử quên mất những gì đã hứa với Thượng Thanh chột xuất hiện trước mặt vị đạo trưởng Võ Đang phái:

- Nếu đạo trưởng có hứng, Đường Ngọc Tử mỗi xin lĩnh giáo!

Đang cần chỗ trú hân, vị đạo trưởng nào bỏ lỡ dịp:

- Chủ nào thì tứ nấy, bần đạo Thái Nhân sợ gì mà không dám! Đờ kiếm!

Véo... Véo...

Đường Ngọc Vi cũng lạng người đến trước mặt Lưu Khải Phục, Chương môn Côn Luân phái:

- Lưu chương môn mời!

Lưu Khải Phục lập tức xuất kiếm:

- Được lắm! Đờ!

Véo... Véo...

Định Hòa sư thái Chưởng môn Nga Mi phái thì bất ngờ lướt về phía Tả Nhất Thiên:

- Nam mô A di đà Phật! Cổ nhân nói: bao dung cho cái ác cũng là một tội ác! các hạ sao cứ phải can thiệp vào hành động của Cửu phái?

Tả Nhất Thiên cả cười:

- Mỗ sẽ không can thiệp nếu chư vị không có hành vi bất võ! Sư thái định buộc tội cho mỗ à?

Định Hòa sư thái khẽ nạt:

- Cửu phái sẽ không liên tay nếu thân thủ của ả không cao minh! Các hạ biết gì mà nói?

Tả Nhất Thiên vẫn khẳng khẳng:

- Đâu phải cứ bản lĩnh kém hơn là muốn dùng thủ đoạn nào cũng được? Mỗ vẫn chỉ có một lập trường!

Định Hòa sư thái quát lớn:

- Được! Bần ni cũng muốn biết các hạ có bản lĩnh như thế nào mà dám dương dương tự đắc! Đờ!

Vù... Vù...

Tả Nhất Thiên cũng xuất thủ:

- Muốn biết bản lĩnh của mỗ ư? Vậy thì hãy xem đây!

Vù... Vù...

Đây là điều Đường Thượng Thanh đang mong đợi! Chàng căng hết mực lực để dõi nhìn từng chiêu từng thức của nhân vật có tính danh xa lạ là Tả Nhất Thiên!

Và chàng một lần nữa nhìn thấy Tả Nhất Thiên đúng là thi triển Kim Sa chưởng với sự biến ảo nhiều hơn chàng gấp bội!

Ầm!

Tả Nhất Thiên có phần trội hơn Định Hòa sư thái, điều này khiến Đường Thượng Thanh đã nghi ngờ càng thêm nghi ngờ! Chàng âm thầm quan sát mọi diễn biến...

Chợt, có tiếng quát của Thượng Quan Điền vang lên:

- Vu Lang! Người quên những gì ta dặn sao? Còn đứng đó làm gì?

Thượng Thanh giật mình quay lại!

Chàng thật sự lo lắng khi phát hiện Tuyết Ngân đang phải vận dụng đến độ chót của công phu Băng Ngọc! Điều này chứng tỏ rằng bắt đầu động sát cơ!

Và chàng càng lo ngại hơn khi Vu Lang chẳng thể liên tay hiệp lực với sư phụ là Bang chủ Cái bang! Có thêm cao thủ như thế này việc thương tích xảy ra và đưa đến mất mạng là điều không tránh khỏi!

Không thể chần chừ được nữa, Đường Thượng Thanh lập tức lao và...

Vút!

Chàng nhắm ngay vào Tuyết Vân Ma Bà mà quát:

- Mụ đắc ý lắm phải không? Đến lượt mụ nếm mùi lợi hại này! Trúng!

Vù... Vù...

Tuyết Vân Ma Bà hoàn toàn sững sờ trước ngọn chưởng thật sự uy mãnh của một Đường Thượng Thanh mà mụ đã biết!

Mụ phải thốt lên:

- Kim Sa Chưởng!

Ầm!

Vút!

Mụ tháo chạy, tuy ngoài dự liệu của chàng nhưng lại tạo cho chàng cảm giác nhẹ nhõm!

Cảm giác này vừa có chột mất đi khi trước mặt Thượng Thanh bỗng xuất hiện một nhân vật!

Đó là Tả Nhất Thiên đang quát hỏi:

- Thiếu hiệp sao lại biết Kim Sa chưởng?

Chàng chưa kịp đáp hoặc hỏi lại nhân vật kia, bất ngờ nghe tiếng Vu Lang hô hoán:

- Đường đệ cần trọng!

Ào... Ào...

Phát giác có người vừa tập kích, Thượng Thanh động nộ quay ngoắt lại:

- Sao đại sư lại ám toán tại hạ?

Phát hiện người vừa ám toán chính là Nhất Vô đại sư, Thượng Thanh vì không muốn có sự hiểu lầm bèn dịch người tránh chưởng.

Vù...

Nhất Vô bật cười khan:

- Người đừng giả vờ! Người có quan hệ thế nào với Xích Huyết kiêu? Đờ!

Vù... Vù...

Chàng định giải thích vì biết Nhất Vô đại sư do nghe lén những gì chàng bàn định với Ngọc Tử, Ngọc Vi nên có sự hiểu lầm, nào ngờ Tả Nhất Thiên vì giận dữ sự phá bĩnh của Nhất Vô nên phát chiêu trừng trị:

- Thiếu Lâm phái lại có người có hành vi ám toán sao? Đờ!

Vù... Vù...

Ào...

Ầm!

Thượng Thanh nhân lúc này đưa mắt quét nhìn khắp lượt và phải hốt hoảng kêu lên:

- Đừng Tuyết Ngân! Chớ tạo thêm thù oán!

Tuyết Ngân dù hậm hực cũng đành thu chiêu, không thể hạ thủ Thượng Quan Điền!

Vừa thoát chết trong gang tấc, Thượng Quan Điền không hiểu sao lại có hành vi hoàn toàn không phù hợp với một Thượng Quan Điền mà chàng đã từng biết!

Lão nhân lúc Tuyết Ngân thu chiêu liền bất ngờ quật vào nàng một kinh hiểm ác:

- Trả nợ một chương nào!

Vù...

Ầm!

Tuyết Ngân không kịp trở tay phải oằn người xuống và liên tiếp thoái hậu!

Bất nhãn, Đường Thượng Thanh lao lên:

- Bang chủ phát cuồng rồi sao?

Đáp lời chàng, Thượng Quan Điền cười man dại:

- Ha... Ha... Ha...! Cuối cùng ta cũng trả được mỗi hận một chương! Ha... Ha...

Vừa cười, Thượng Quan Điền lặng lẽ rời đi!

Thượng Thanh giận dữ nhìn theo liền bắt gặp ánh mắt có phần ai oán của Vu Lang!

Hiếu được nổi khó xử của Vu Lang qua ánh mắt ấy, Thượng Thanh vội quay lại và lo lắng hỏi Tuyết Ngân:

- Tuyết Ngân! Mọi sao rồi?

Tuyết Ngân quá cảm động trước sự quan tâm của chàng nên cố hé miệng đáp! Nào ngờ...

- Ơc...!

Thượng Thanh vội đưa tay đỡ lấy thân hình mềm nhũn của nàng trước khi nàng ngã vật ra đất.

Chính lúc đó, Thượng Thanh chợt nghe có tiếng Thượng Quan Điền quát lớn:

- Nha đầu! Người hung hăng đến vậy sao? Vì võ lâm Cửu phái, người đừng trách bốn Bang chủ sao nữ xuất thủ! Đờ!

Vù... Vù...

Chàng lại thêm lo ngại! Xích Y nữ lang từ khi Tả Nhất Thiên bỏ dở trận đấu để lao đến với chàng, liền bị Định Hòa sư thái tiến đến hiệp lực với Hoàng Thiếu Phủ! Và bây giờ, do hai nhân vật này vẫn không phải đối thủ của Xích Y nữ lang, Thượng Quan Điền bất ngờ xen vào, xem như bạt đao tương trợ!

Sự lo ngại đó thoáng vơi đi khi Tả Nhất Thiên cuối cùng cũng phát hiện sự thế!

Tả Nhất Thiên nộ khí xung thiên, bất ngờ bỏ ngang trận chiến với Nhất Vô đại sư để lao về phía Xích Y nữ lang!

- Bọn người thật đốn mạt! Xem chừng!

Vút!

Vù... Vù...

Nhất Vô đại sư chợt quay ngoắt về phía Đường Thượng Thanh:

- Tiểu tử mau nộp mạng!

Vút!

Vù... Vù...

Sự hung hăng của Nhất Vô khiến Vu Lang động nộ:

- Lời lẽ này đại sư là người của cửa Phật sao có thể nói! Đờ!

Vù... Vù...

Phát hiện có Vu Lang xen vào đỡ thay cho Thượng Thanh, Nhất Vô cười lạnh:

- Người quên mệnh lệnh của sư phụ người rồi sao? Đừng buộc ta phải giáo huấn người! Cút!

Ầm!

Hự!

Vu Lang kém bề nội lực bị Nhất Vô đẩy bay về phía sau!

Đến lúc này Đường Thượng Thanh hết cả những ngưỡng mộ dành cho Thiếu Lâm phái!

Đặt vọi Tuyết Ngân nằm xuống, chàng lập tức lao về phía Nhất Vô.

Vút!

Chàng quát:

- Hạng Phật môn đệ tử như lão chỉ làm dơ bẩn cửa thiền! Người cút đi phải là lão!

Vù... Vù...

Chưởng của chàng vừa xuất hiện liền tạo cho Nhất Vô một vẻ mặt kinh hoàng:

- Thân thủ này...! Ta đã nhận định lầm về người rồi!

Ầm!

Hự! Vút!

Đến lượt Nhất Vô đại sư bị kinh lực của chàng đẩy bắn về phía sau!

Chàng nhìn theo lòng áy náy...

- Đường đệ! Ôi chao!

Chàng quay người nhìn tứ phía, ngay khi nghe tiếng hô hoán của Vu Lang! Và chàng lập tức có cảm nhận một bầu sát khí bỗng dâng lên tràn ngập thiên đình!

Có bóng người đang âm thầm hạ một chưởng sát thủ vào Tuyết Ngân, một kẻ đang vô năng lực hoàn thủ!

Vù... Vù...

Chàng tận lực bình sinh lao đến:

- Cuồng đồ đê tiện! C... h... ế... t...!

Vút!

Vù... Vù...

Ầm! Oa!

Kẻ định ám hại Tuyết Ngân vì không ngờ thân thủ của chàng lại nhanh như vậy nên phải thảm tử! Đúng lúc đó những tiếng huyền não nhất tề vang lên:

- Phải giết Xích Huyết kiêu!

- Phải hủy Băng Ngọc cung!

- Bất kỳ kẻ nào ngăn cản sẽ là công địch của Cửu phái!!

- Giết!!!

- Giết!!!

Thượng Thanh hoàn toàn ngỡ ngác khi thấy có quá nhiều những nhân vật các phái chột ùn ùn xuất hiện! Và qua các chiêu thức của họ, qua tiếng họ hô hoán chàng nhận ra họ là môn hạ của Thái Cực, Điểm Thương, Hoa Sơn, Trường Bạch!

Tự trung, hợp với năm phái đã có mặt trước đó... Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động, Nga Mi, Côn Luân... giang hồ Cửu phái kể như hiện diện đông đủ.

Nếu kể thêm Cái bang qua sự hiện diện của Bang chủ Thượng Quan Diên, tình thế đang diễn khai có nguy cơ biến thành một trường huyết chiến đẫm máu vô tiền khoáng hậu!

Xích Y nữ lang liền rơi vào thế hoàn toàn hung hiểm! Ngọc Tử - Ngọc Vi cũng không kém Xích Y nữ lang! Tả Nhất Thiên thì đang dồn toàn lực vào từng chiêu Kim Sa nhưng vẫn không có hy vọng chuyển ngược thế cờ!

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Thượng Thanh không còn gì để tự hiềm nam nữ, vội bồng xốc lấy Tuyết Ngân để thần tốc lao vào giữa trận!

Vút!

Hữu chưởng được chàng loang tít lên.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Đánh bên tả một kinh, quật bên hữu một chưởng, kích trên kích dưới, bồng vào phương cách đó chàng tiến dần về phía Đường Ngọc Tử!

Chàng hét bảo:

- Đủ rồi, nhị lão đệ! Đi nào!

Ầm! Ầm! Ầm!

Có tiếng Thượng Thanh mở đường, Ngọc Tử vừa bám sát theo vừa đoạn hậu!

Thượng Thanh lại quát:

- Tam lão đệ! Ta và lão nhị ở đây! Nhanh lên nào!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Sự dũng mãnh của chàng nếu có làm cho quần hùng khiếp hãi ba phần thì lại khích nộ họ bảy phần! Họ nhất tề đánh tới.

- Đỡ!

- Xem chiêu!

- Giết luôn tiểu tử!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Thượng Thanh vừa cố giải tỏa bớt áp lực nhưng không làm cho ai bị thương vừa kêu gọi Tả Nhất Thiên và Xích Y nữ lang:

- Lúc này là lúc nào mà nhị vị còn chưa chạy đi? Tại hạ phải chạy trước đây!

Ngay lập tức Xích Y nữ lang bật hét:

- Ai mượn người lo cho ta?

Miệng thì nói vậy nhưng chính nàng ta là người đầu tiên tìm cách thoát đi:

- Ai ngăn ta phải chết! Tránh ra nào!

Vù...

Ầm! Ầm!

Vút!

Tả Nhất Thiên chờ khi Xích Y nữ lang đi khá xa mới lên tiếng:

- Thiếu hiệp định chạy về đâu?

Chàng chưa kịp đáp thì lại nghe tiếng Vu Lang hô hoán đến lạc giọng:

- Sư phụ! Đường đệ!

Biết nguy, chàng tung bỗng thân hình của Tuyết Ngân lên cao và quay nhanh về phía sau!

Ngọc Tử đang bối rối trước Song Long chưởng của Thượng Quan Điền!

Thượng Thanh quát:

- Bang chủ hạ thủ xin dung tình! Lão nhị mau đỡ lấy Tuyết Ngân! Chạy đi!

Chàng vừa quát vừa xuất chưởng giải nguy cho Ngọc Tử.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Thượng Quan Điền tuy phải khựng người lại vì chấn kinh nhưng vẫn quát tháo:

- Hai gã kia chạy đi đâu?

Thượng Thanh sợ quần hùng lại áp đến khiến Ngọc Tử, Ngọc Vi khó bề thoát chạy bèn gầm lên thị uy:

- Tại hạ không thể nhân nhượng được nữa rồi, chư vị đừng buộc tại hạ phải thất lễ! Xem chưởng!

Vù... Vù...

Hữu chưởng Kim Sa và tả chưởng Ngọc Diệp liền được chàng vẩy loạn về phía quần hùng!

Uy lực của hai chưởng này khiến mọi người phải hốt hoảng lùi lại, tạo khoảng trống cho Ngọc Tử, Ngọc Vi thoát ra!

Vút! Vút!

Hoàng Thiếu Phủ loang đại đao lao đến:

- Xích Huyết kiệu là công địch võ lâm! Tạo cơ hội cho chúng thoát đi, người phải thế mạng! Đờ!

Vụt! Vụt!

Thái Nhân đạo trưởng của phái Võ Đang cũng khoa loạn trường kiếm và hô hoán:

- Vì võ lâm Trung Nguyên, Cửu phái chúng ta phải diệt trừ mọi mầm mống gây tai họa! Tiến lên nào! Đánh!

Véo... Véo...

Phần thì có Chưởng môn hai phái Võ Đang, Không Động đi tiên phong, phần thì tức giận vì người của Xích Huyết kiêu và Băng Ngọc cung đã chạy thoát, quần hùng nhất loạt dồn mọi nộ khí vào người còn lại là Đường Thượng Thanh!

Kiểm quang, đao ảnh, chưởng kinh tất cả đều được tập trung vào giữa, dồn ép Đường Thượng Thanh vào tình thế éo le miễn cưỡng!

Diễn biến này khiến Tả Nhất Thiên hãy còn lưu lại phải động sát cơ:

- Đây là hành vi của danh môn chính phái sao? Xem chiêu!

Vù... Vù...

Quần hùng đang dồn vào Thượng Thanh bất ngờ bị Tả Nhất Thiên xô kinh từ phía sau xô đến! Có không ít người hốt hoảng phải nhảy loạn về hai bên!

- Mau chạy!

- Cần trọng ở phía sau kia!

Tiếng gầm của Bang chủ Cái bang nhanh chóng có tác dụng trấn an đồng thời là khích nộ quần hùng:

- Người xuất xứ từ đâu? Phải chăng có liên quan đến Xích Huyết kiêu? Vậy đừng trách bốn Bang chủ! Xem chưởng!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Trong khi đó, do muốn tránh mọi ngộ nhận sau này, Đường Thượng Thanh đành phải thi triển thân pháp Ngọc Điệp để thoát khỏi mọi áp lực đang dồn đến!

Bóng nhân ảnh của chàng vừa mất hút lập tức những tiếng chấn kinh và những tiếng kim thiết va chạm nhau, liên vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Choang...

Keng! Keng keng...

Cùng lúc đó, Kim Sa chương của Tả Nhất Thiên và Song Long chương của Thượng Quan Điền cũng đã đến lúc chạm nhau.

Ào... Ào...

Ầm!

Tả Nhất Thiên quát ầm lên, bất chấp toàn thân vừa bị chấn động khắp lượt:

- Hảo chương pháp! Hãy tiếp thêm một chương nữa của mỗ nào!

Vù... Vù...

Thượng Quan Điền nào chịu kém cũng gầm gừ hậm hực:

- Bốn Bang chủ làm gì phải sợ những công phu tà môn? Đờ!

Vù... Vù...

Đờm lược và bản lĩnh của Thượng Quan Điền khiến Đường Thượng Thanh vừa đưa mắt nhìn qua cùng phải phần nào kinh ngạc! Bởi trước đó Nhất Vô đại sư phải khó khăn lắm mới có thể đương đầu nổi với một chương đầy uy lực của Tả Nhất Thiên! Còn như Thượng Quan Điền, không thể nào có công tu vi ngang bằng Nhất Vô, việc có thể đương trường đối chưởng quả là điều khó tin.

Do đó, dù đang có cơ hội thoát đi nhưng Thượng Thanh vẫn cố nấn ná chậm bước! Chàng đang chờ kết quả của lần chạm chương thứ hai giữa Thượng Quan Điền và Tả Nhất Thiên!

Nhưng một vầng đao ảnh chợt loang đến che khuất thị tuyến của chàng:

- Phá Thiên Khởi Thủy! Tiểu tử đờ!

Vụt! Vụt!

Tầm nhìn bị che khuất khiến Thượng Thanh phải có phản ứng theo bản năng!

Chàng quát thật to:

- Mau tránh ra nào!

Vù... Vù...

Ngọn chương Ngọc Điệp liền xuất hiện, phủ chụp lấy toàn bộ phạm vi đao ảnh do Hoàng Thiếu Phủ đang đặc ý triển khai.

Ầm!

Hự!

Tiếng chạm kinh và tiếng kêu đau đớn ngay lập tức làm chàng tỉnh ngộ!

Chàng ngớ người nhìn Hoàng Thiệu Phủ vừa lão đảo thời lùi vừa nhả nhó khuôn mặt đã hoàn toàn nhợt nhạt!

Chàng lâm bầm:

- Ta đã làm gì thế này?

Ầm!

Tiếng chạm kinh và những lời giận dữ của Tả Nhất Thiên chợt vang đến tai chàng:

- Chương trung hữu kiếm! Thủ đoạn quả cao minh, mỗi nhất quyết sẽ báo phục! Hừ!

Vút!

Chàng vừa kịp nhìn thấy Tả Nhất Thiên vội vã bỏ đi với những giọt huyết hồng rơi vãi thì quanh chàng liền có bóng kiếm chập chùng.

- Giỏi cho tiểu tử dám ngang nhiên đối đầu với Cửu phái! Đỡ kiếm!

Véo... Véo...

Chỉ một thoáng khinh suất, Thượng Thanh đã tự đưa mình vào hiểm cảnh! Lúc nhận ra thì sinh mạng của chàng đã như chỉ mảnh treo chuông, ngàn cân treo sợi tóc!

Thoát đi thì không kịp, xuất lực chống đỡ thì cảnh trạng xảy đến cho Hoàng Thiệu Phủ dĩ nhiên phải tái diễn đó là điều chàng không hề muốn nên phải có thái độ lưỡng lự!

Bất ngờ, một tiếng thét lạnh lạnh vang lên:

- Hữu ân tất báo! Thiếu hiệp đã vì Xích Huyết kiệu chắc chắn không bị thiệt! Hãy xem trao!

Víu... Víu...

Vừa nhận ra đó là tiếng thét của mục Tuyết Vân Ma Bà, Thượng Thanh cũng nhận biết ngọn Xuyên Cốt Tuyết Vân trao của mục chỉ còn một sát na nữa là chạm vào Linh Đài huyết của Lưu Khải Phục, Chương môn Côn Luân phái!

Tâm cơ rung động, Thượng Thanh có phản ứng thật thần tốc!

Chàng khoa nhanh song thủ, chớp thẳng vào hai chiêu kiếm lợi hại của Thái Nhân đạo trưởng và Lưu Khải Phục!

Hành vi của chàng khiến cả hai phải kiêng dè và làm cho chiêu kiếm có phần chậm lại!

Chỉ chờ có thế, chàng lập tức chớp cứng hõ khẩu tay của vị Lưu và kéo mạnh về một bên! Đồng thời với động tác này chàng còn dùng hữu thủ chấn thẳng vào tay cầm kiếm của Thái Nhân đạo trưởng khiến lão phải bị tuột kiếm.

Lưu Khải Phục bị lôi kéo không thể cưỡng lại, vô tình thoát khỏi ngọn trảo sát thủ của mục Ma Bà!

Ngược lại, trường kiếm của Thái Nhân bị chấn bay và bay đúng về phía ngọn trảo của mục Ma Bà vừa tình cờ mất đối tượng!

Vút!

Vèo...

Mục Ma Bà không lường trước tình huống này đành phải kêu lên và co quắp cả năm ngón tay vào thành một nắm!

- Ái chà...! Hung hiểm thật!

Soạt!

Đúng là hung hiểm và mục Ma Bà chỉ nhờ may mắn nên mới không bị thanh trường kiếm kia hốt đứt năm ngón tay!

Nhìn lại và nhận ra đó là trường kiếm của Thái Nhân, mục Ma Bà mấp máy môi như muốn thóa mạ hoặc muốn quát tháo gì cho hả dạ!

Nhưng có lẽ do vừa trải qua kinh biến, mục còn chưa định thần nên lời lẽ không thể nào thốt ra!

Nhanh tốc, Thượng Thanh vẩy xạ về phía mục một kinh giận dữ:

- Ai mượn mục xen vào! Mau rút!

Vù... Vù...

Cùng lúc đó có tiếng người quát:

- Mục Tuyết Vân mau nạp mạng!

Vù... Vù...

Thiệt ngẫu nhiên, đó là ngọn chưởng của Chưởng môn Thái Cực phái Trương Tử Nhu và cũng quật vào mục Ma Bà!

Chưởng của chàng được phát trước nên đến trước.

Ầm!

Do chàng chỉ muốn đánh đuổi mụ nên ngọn chưởng vừa rồi chẳng có mấy uy lực!

Mụ bị chấn kinh đẩy lùi, vô tình thoát chết vì ngọn chưởng Thái Cực của Trương Tử Nhu chỉ bay lướt qua.

Vù...

Trương Tử Nhu động nộ:

- Tiểu tử ngươi sao lại giúp mụ chạy trốn? Đờ!

Chẳng thể nào tránh được Trương Tử Nhu, mụ Ma Bà đã nương theo lực chấn kinh để cong người tháo chạy! Để lại chàng phải hứng chịu sự thịnh nộ của Trương Tử Nhu và bao người đương diện!

Tất cả cùng hò reo:

- Tiểu tử là người Xích Huyết kiêu! Giết!

- Tiểu tử đã giải nguy cho Băng Ngọc cung! Đánh!

- Hãy báo thù cho Hoàng chưởng môn! Động thủ!

- Cũng phải báo hận cho Thái Nhân đạo trưởng! Tiến lên!

Từ ngộ nhận này sang ngộ nhận khác, Thượng Thanh lẽ đương nhiên lâm vào cảnh dở khóc dở cười!

Chẳng còn cách nào khác, Đường Thượng Thanh đành phải lên đi giữa họ như một bóng u linh nhờ vào thân pháp Ngọc Điệp!

Vút!

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Nhìn Thương Thế Tỏ Tường Hư Thực - Thượng Quan Điền Là Hạng Chánh Nhân?

Xem qua thương thế cho Tuyết Ngân, Đường Thượng Thanh trầm ngâm:

- Song Long chưởng của Bang chủ Cái bang quả lợi hại! Nhị vị lão đệ có cách nào cứu tỉnh Tuyết Ngân không?

Đường Ngọc Tử nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Nếu có cách, bọn đệ đâu cần chờ Long đầu đại ca đến tận bây giờ!?

Chàng thần thờ:

- Vì bị Cửu phái bao vây và ta lại không nỡ nặng tay với họ nên đã quá chậm trễ! Thương thế của Tuyết Ngân vì thế càng thêm nghiêm trọng! Làm thế nào bây giờ?

Đường Ngọc Vi trấn an chàng:

- Đại ca chớ tự thống trách! Có trách là trách bọn đệ sở học kém cỏi chẳng thể giúp ích gì cho Tuyết Ngân cô nương! Đã thế còn làm hệ lụy đến đại ca!

Chàng thở dài:

- Muôn phần là tại ta! Vì ta cạm nghĩ nên không thành toàn cho nhị vị lão đệ! Nghĩ lại ta thêm hổ thẹn.

Ngọc Tử nhìn Ngọc Vi, sau đó nói với chàng:

- Trong hoàn cảnh của đại ca, bọn đệ nào dám trách cứ! Hà...! Cũng là do bọn đệ gây ra trước khiến đại ca không thể không can trọng!

Chàng lộ vẻ kinh ngạc:

- Nhị vị lão đệ nói như thế đã hiểu thấu ta muốn nói gì, phải không?

Ngọc Vi gật đầu:

- Đương nhiên là bọn đệ phải hiểu và lỗi không phải ở đại ca!

Chàng giật mình:

- Tam lão đệ nói rõ xem nào, hiểu là hiểu ra sao?

Ngọc Vi nhận được cái gật đầu làm hiệu của Ngọc Tử bèn giải thích:

- Kể từ lúc đại ca khước từ chuyện thu nhận bọn đệ làm truyền nhân, đó là lúc bọn đệ phải tự hỏi đã có gì sai trái khiến đại ca nghi ngờ.

Ngọc Tử tiếp:

- Và bọn đệ tự hiểu tất cả là do bọn đệ đã từng là thuộc hạ của Xích Huyết kiêu, người đã gây ra bao điều khốn đốn cho đại ca!

Chàng thoáng đỏ mặt:

- Lúc đó ta...

Ngọc Tử từ tốn ngăn chàng lại:

- Để đệ nói hết đã! Trong việc này đại ca nào có lỗi? Được đại ca bỏ qua và mấy phen cứu tử, lòng dạ đại ca như thế nào bọn đệ lẽ đương nhiên phải hiểu! Thử hỏi có mấy ai như đại ca, có dạ đại lượng như vậy?

Ngọc Vi mỉm cười và là một nụ cười thật khoan hòa:

- Bọn đệ cảm kích nhất là được đại ca thấu hiểu và cho phép bọn đệ có dịp báo đáp ân tình trọng hậu của Xích Huyết kiêu! Dù không được đại ca truyền thụ Ngọc Điệp võ học, bọn đệ vẫn mãi nguyện! Thôi! Đại ca bất tất phải áy náy nữa!

Chàng thở hắt ra một hơi:

- Hay lắm! Được nhị vị lão đệ hiểu và còn không oán trách gì ta, thế theo di mệnh của Tiên tử sư phụ! Đó là từ này và về sau...

Ngọc Tử kinh nghi kêu lên:

- Chậm đã, đại ca! Đại ca vừa nhắc đến di mệnh, là di mệnh gì?

Chàng cười nhẹ:

- Nhị vị lão đệ yên tâm! Không phải Tiên tử sư phụ có ý nghi ngờ nhị vị! Người chỉ lưu tự căn dặn ta: nếu nhị vị có dạ bất trung bất nghĩa thì bất tất phải lưu lại!

Độc được sự nhẹ nhõm đang đến với cả hai, chàng nói tiếp:

- Vì tuân theo di mệnh, ta buộc phải thử lòng nhị vị! Và ta chỉ chậm chứ không phải là không truyền thụ võ học cho nhị vị! Khi này nếu ta có ý ân hận là vì ta đáng lẽ phải truyền thụ cho nhị vị sớm hơn, ngay lúc chúng ta

ly khai Băng Ngọc cung mới đúng! Nhị vị lão đệ chớ hiểu lầm là ta vẫn nghi ngờ!

Ngọc Tử lắc đầu sửng sốt:

- Lúc đó đại ca đã tin bọn đệ rồi sao?

Chàng gật đầu:

- Băng không, ta làm sao an tâm khi bảo nhị vị lão đệ tiếp trợ Xích Huyết kiệu?

Bất chợt, chàng nạt lớn:

- Kẻ nào?

Ngọc Tử cũng nghe động, lập tức tung người lao đi!

Vút!

Có tiếng người hô hoán khiến Đường Thượng Thanh phải gọi Ngọc Tử ngừng lại:

- Đường đệ phải không?

- Là Vu nhị ca! Nhị vị lão đệ chậm bước nào!

Quả nhiên Vu Lang xuất hiện!

Nhìn quanh, Vu Lang thở dài:

- Động khẩu kín đáo thế này chẳng trách ta tìm mãi vẫn không biết Đường đệ ẩn ở đây!

Thượng Thanh đưa mắt nhìn Vu Lang:

- Vu nhị ca chỉ đến một mình?

Vu Lang cười buồn thảm:

- Thái độ của gia sư khiến ta không sao hiểu được, nhân lúc gia sư mai hạp bàn cùng các phái, ta lén bỏ đi! Đường đệ yên tâm!

Chàng nhẹ gật đầu:

- Tốt lắm! Phải chăng vì lo ngại cho Tuyết Ngân, Vu nhị ca phải vất vả tìm đệ?

Vu Lang nói thật náo lòng:

- Song Long chương của gia sư tuy không thể sánh bằng tuyệt kỹ các phái nhưng vẫn có chỗ lợi hại vì đó là công phu thuần dương! Ta thật lo ngại cho Tuyết Ngân cô nương!

Đưa mắt nhìn Tuyết Ngân vẫn còn nằm thêm thiếp, Vu Lang chợt hỏi:

- Tình trạng như thế nào, Đường đệ?

Đoán được tâm ý của, Vu Lang chàng nhẹ giọng bảo:

- Vu nhị ca sao không đến xem tình trạng của Tuyết Ngân?

Vu Lang nhìn chàng bằng ánh mắt đầy cảm kích:

- Ta...! Được lắm! Nếu Đường đệ không ngại, ta cũng muốn xem qua!

Đường Thượng Thanh cười buồn:

- Mong Vu nhị ca chớ trách! Thật tình đệ không ngờ gia sư lại tuyệt tình đến vậy!

Vu Lang vừa tiến lại chỗ Tuyết Ngân vừa tự oán than:

- Ta nào dám trách Đường đệ? Có trách là trách số phận sao lại đưa ta vào tình cảnh này! Hà...

Bảo là không nghi ngờ Vu Lang nhưng chính Thượng Thanh lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngọc Vi... Ngọc Tử!

Hiếu ý, cả hai lên bước ra ngoài mà không cho Vu Lang biết!

Họ đề phòng quá thừa! Vu Lang vì đang tập trung cao độ cho việc xem qua kinh mạch của Tuyết Ngân nên nào nhận biết Ngọc Tử, Ngọc Vi lên đi ra ngoài thám sát?

Cẩn trọng là cẩn trọng biến cố đến từ bên ngoài, Thượng Thanh dù tinh minh mẫn tiệp cũng không thể ngờ sự biến lại xuất hiện từ bên trong

Vu Lang chợt kêu lên:

- Sao lại thế này?

Thượng Thanh hốt hoảng:

- Chuyện gì thế, Vu nhị ca?

Vu Lang vẫn còn thất sắc:

- Công phu đả thương Tuyết Ngân như không phải Song Long chưởng?

Thượng Thanh hoang mang:

- Vậy là do công phu gì?

Vu Lang kinh nghi khôn xiết:

- Lạ quá! Là công phu gì mới được? Rõ ràng chính mắt ta nhìn thấy...

Nghe động, Ngọc Tử và Ngọc Vi từ bên ngoài lao nhanh vào!

Ngọc Tử còn hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì, đại ca?

Sợ võ lâm phát hiện sự thận trọng quá mức cần thiết, dễ sinh ra hiểu lầm, chàng vội đáp:

- Không có gì! Nhị vị lão đệ chớ làm kinh động khiến Vu nhân huynh khó nghĩ!

Quay sang Vu Lang, chàng hỏi:

- Vu nhị ca như đang nói điều gì thì phải?

Vu Lang vẫn thản nhiên vì lão nhận ra điều mà Thượng Thanh vừa che giấu:

- Ta vừa rồi nói ta nhìn thấy gia sư rõ ràng là thi triển Song Long chương! Nhưng nội tạng của Tuyết Ngân bị tổn thương lại không giống với cách Song Long chương gây ra!

Thượng Thanh nghi ngại:

- Có thể nội lực của lệnh sư cao thâm hơn nên cách thi triển có khác với Vu nhị ca?

Vu Lang lắc đầu:

- Tuyết đối không phải! Thương thế phải như nhau và tùy theo nội lực mạnh hay yếu mà có mức độ nặng nhẹ khác nhau!

- Vu nhị ca đoán chắc?

Vu Lang gật đầu:

- Đây là điều quan hệ đến sinh mạng, ta nào dám nói bừa!

- Vậy theo nhận định của Vu nhị ca, lệnh sư đã dùng loại công phu gì lúc đả thương Tuyết Ngân cô nương?

Vu Lang trầm ngâm:

- Theo mắt nhìn thì mười phần đủ mười phần là Song Long chương! Còn qua thương thế, hừ, ta không biết nên không thể đoán quyết!

Chàng nghi ngờ:

- Những lúc gần đây lệnh sư có luyện một loại công phu nào khác không? Kiếm pháp chẳng hạn?

Vu Lang khẽ cười:

- Nếu có, ta đã biết! Và nhất định là không hề luyện kiếm pháp!

Chàng chau mày lăm lăm:

- Vậy thì lạ quá! Tại sao Tả Nhất Thiên phải kêu lên: chưởng trung hữu kiếm?

- Ta cũng có nghe! Và nhận định của ta là Tả Nhất Thiên đã lầm lẫn!

Chàng bồng gật đầu bảo:

- Lầm hay không lầm chờ gặp lại Tả Nhất Thiên sẽ rõ! Vu nhị ca có cách nào cứu tình Tuyệt Ngân không?

Vu Lang thở dài:

- Phải chi có Tàn Y lão ca ở đây thì hay biết mấy!

Tĩnh ngộ, chàng kêu lên:

- Sao đệ không nhớ đến kìa? Chúng ta phải đến chỗ Tàn Y lão ca ngay mới có hy vọng!

Vu Lang lắc đầu bảo:

- Vô ích! Tàn Y lão ca không hiểu đã bỏ đi đâu rồi! Ta có đến mấy lần nhưng không sao tìm được lối vào thạch thất của lão ca!

Thượng Thanh vẫn thản nhiên bồng lấy Tuyệt Ngân:

- Đệ có thể tìm được! Vu nhị ca có muốn đi theo đệ không?

Vu Lang thoáng lưỡng lự:

- Nếu Tàn Y lão ca chưa cho ta biết nơi lưu ngụ mới, theo ta, ta không đến thì hơn!

Thượng Thanh vừa tung người lao đi vừa bảo:

- Lần này là do đệ mời, Vu nhị ca bất tất phải lo ngại! Đi nào, Ngọc Tử Ngọc Vi!

Vút!

Không chút nghi ngờ trong lời nói của Thượng Thanh, Vu Lang liền bám theo...

Vút!

Không thể giấu lâu hơn khi còn cách trũng núi thơ mộng đầy cỏ hoa chừng nửa dặm, Thượng Thanh lên tiếng:

- Không phải đệ hoặc Tàn Y lão ca có gì cần phải che giấu Vu nhị ca! Tàn Y lão ca đã bị hung nhân hãm hại rồi!

Trước đó Thượng Thanh nói câu này, chính Vu Lang đang có điều gì nghi ngờ! Vì phương hướng mọi người đang đi tới tuy có phần khác với hướng trước kia đã đi nhưng cũng là vùng núi khô cằn, nơi đã từng là chỗ trú ngụ của Tàn Lão Y!

Do đó, khi nghe xong lời nói của chàng, Vu Lang thoáng thốt:

- Tàn lão ca đã mất? Ai hãm hại? Hãm hại lúc nào, Đường đệ?

- Là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc, kẻ đã từng hủy diệt Băng Ngọc cung và cũng là kẻ do am tường tuyệt học các phái nên đã từng thi thố thủ đoạn ném đá giấu tay!

Vu Lang động nộ:

- Là lão ư? Tàn Y lão ca có oán thù gì với lão?

Thượng Thanh lắc đầu:

- Đệ không biết!... Đến nơi rồi, Vu nhị ca hãy theo đệ!

Trùng núi này là nơi trước kia Thượng Thanh định tìm cách đào mộ huyết để an táng Tàn Lão Y nhưng bất ngờ bị mụ Tuyết Vân Ma Bà phát hiện và bắt giữ!

Theo cách đã được Tàn Lão Y chỉ điểm, Thượng Thanh đưa tất cả vào động thất!

Thi hài của Tàn Lão Y do trước kia được Thượng Thanh dùng được liệu tẩm kỹ nên lúc này khô đét lại, không bị tiết trời thay đổi làm biến dạng!

Vu Lang bật gào lên:

- Lão ca! Chính đệ đã khiến lão ca phải thảm tử! Lão ca chết thảm thế này sao?

Ngăn Vu Lang lại, Thượng Thanh bảo:

- Có thương tiếc, cũng đã muộn. Tốt hơn hết, Vu nhị ca hãy nghĩ cách giúp đệ trị thương thế cho Tuyết Ngân!

Đặt Tuyết Ngân nằm xuống, chàng đến một góc động và lấy ra một quyển y kinh!

Trao cho Vu Lang, chàng nói:

- Đây là tâm huyết một đời của Tàn Y lão ca, Vu nhị ca thử xem qua và nói cho đệ biết thương thế của Tuyết Ngân thuộc loại nào!

Vu Lang không nhận:

- Nếu Tàn lão ca đã trao cho Đường đệ, ta không thể nhận!

Ấn quyển y kinh vào tay Vu Lang, Thượng Thanh giải thích:

- Không phải như Vu nhị ca hiểu! Đây là do đệ tìm thấy và cất giữ hộ cho Tàn lão ca! Vả lại, chương thương của Tuyết Ngân có liên quan đến sở học của quý bang, chỉ có Vu nhị ca mới đủ kiến văn để tìm được cách điều trị! Đã chậm lắm rồi, Vu nhị ca đừng từ chối nữa!

Chẳngặng đừng, Vu Lang phải nhận lấy và xem qua!

Trong lúc Vu Lang lo việc này, Thượng Thanh được Ngọc Tử... Ngọc Vi tiếp tay đã đào được mộ huyết làm nơi an nghỉ vĩnh viễn cho Tàn Lão Y!

Bất ngờ, Vu Lang từ trong chạy xộc ra:

- Thế này là thế nào, Đường đệ?

Đã lường trước thế nào Vu Lang cũng có phản ứng này, Thượng Thanh hất mặt về phía nắm mồ vừa đắp xong của Tàn Lão Y:

- Như đệ đã hứa với Tàn lão ca, Vu nhị ca cũng phải giúp đệ tìm hiểu rõ mọi việc và còn phải báo thù cho lão ca!

Vu Lang bàng hoàng:

- Ta không thể tin là có đến hai nhân vật có cùng một tính danh là Thượng Quan Điền! Chẳng lẽ kẻ đã hãm hại lão ca đến thân hình tàn phế chính là gia sư?

Thượng Thanh trầm giọng:

- Phải hay không, chỉ có Vu nhị ca là người duy nhất có đủ điều kiện để tìm lời giải đáp!

- Sao lại là ta?

- Vì Vu nhị ca luôn kề cận bên lệnh sư! Không phải Vu nhị ca sao được?

Vu Lang nhìn chàng chăm chăm:

- Đường đệ đã nghi ngờ như thế nào?

Chàng đáp:

- Có nhiều điểm để nghi ngờ! Nhưng đáng tiếc tất cả đều quá mơ hồ, đệ không chắc chắn một điều nào cả! Nhưng...

- Sao?

- Chúng ta đang có một điểm để bắt đầu!

- Là điểm gì? Đường đệ mau nói ra đi, chớ để ta sốt ruột!

Chàng bảo:

- Thương thế của Tuyết Ngân!

Vu Lang chột hiệu:

- Không sai! Từ thương thế của Tuyết Ngân cô nương, chúng ta sẽ truy nguyên được công phu cũng như xuất xứ của...

Thượng Thanh ngắt lời:

- Vu nhị ca nên nhớ một điều, cho dù có những chứng cứ chắc chắn đến đâu đi nữa, người vẫn là lệnh sư, vẫn là sư phụ của Vu nhị ca!

Vu Lang thần thờ:

- Chao ôi! Sao ta lại lâm vào cảnh oái ăm như thế này?

Chàng lựa lời trấn an:

- Vị tất đã như chúng ta nghĩ! Vu nhị ca vội oán thán làm gì!

Hít mạnh một hơi thanh khí, Vu Lang gật đầu:

- Đường đệ nói không sai, vị tất đã như chúng ta nghĩ! Hà...

Dứt lời, Vu Lang vội quay đầu vào động thất để nghiên ngẫm quyền y kinh, hy vọng tìm được nguyên ủy loại công phu đã đả thương Tuyết Ngân, từ đó sẽ có cách chữa trị!

Không bao lâu, Vu Lang lại chạy ra:

- Đường đệ mau xem này!

Thượng Thanh nghi ngại nhìn vào quyền y kinh đang được Vu Lang mở sẵn! Và chàng phải kinh ngạc đến sửng sờ sau khi đọc qua đoạn kinh sách nọ:

- Ý Vu nhị ca muốn nói thương thế của Tuyết Ngân có chỗ sai biệt là do công phu thần dương hoặc không thuần dương?

Vu Lang hươ hươ quyền y kinh:

- Đó là những gì được đề cập đến trong quyền y kinh này, ta chỉ biết như thế!

- Vu nhị ca nghĩ sao về vấn đề này?

Vu Lang đáp sau một lúc đắn đo:

- Ta buộc phải tin như vậy! Vì với thương thế của Tuyết Ngân cô nương chỉ có một cách để lý giải mà thôi!

- Nghĩa là Vu nhị ca tin vào y thuật của Tàn lão ca?

Vu Lang một lần nữa phải phân vân nghĩ ngợi sau đó mới đáp:

- Ta tin!

- Vu nhị ca có hiểu những gì Vu nhị ca đang nói không?

Vu Lang gật đầu:

- Hiểu!

- Hiểu như thế nào?

Vu Lang tránh nhìn ánh mắt của Thượng Thanh đang chăm chú:

- Công phu của gia sư không hoàn toàn thuần dương!

- Không là không, có là có! Vu nhị ca sao lại phải nói lấp lửng?

Vu Lang gật đầu:

- Không thuần dương!

- Vu nhị ca có biết lời nói đó có ý nghĩa gì không?

Vu Lang cúi đầu:

- Ta biết!

- Biết như thế nào?

Vu Lang đến lúc này mới nhìn thẳng vào ánh mắt chờ đợi của Thượng Thanh:

- Đường đệ đã biết rồi, còn không buông tha ta ư?

Ánh mắt của Vu Lang thật thâm trầm, cứ như Vu Lang là người có lỗi chứ không phải là sư phụ của Vu Lang là Thượng Quan Điền! Đau xót và thương hại ánh mắt đó, Thượng Thanh đành buông tha cho Vu Lang! Chàng thở ra một hơi thật dài:

- A...! Công phu của lệnh sư không thuần dương nghĩa là lệnh sư đã từng chung đụng xác thịt với nữ nhân! Đệ không cần truy xét nữ nhân đó là ai vì đệ không quan tâm! Đệ chỉ quan tâm đến một điều duy nhất: tại sao lệnh sư nữ nói dối đệ, nói dối Vu nhị ca? Tại sao chứ, Vu nhị ca?

Vu Lang chột cong người xuống như đang gánh chịu một áp lực thật nặng nề:

- Ta biết Đường đệ đang ngấm ngầm oán hận gia sư! Gia sư không chỉ nói dối mà trước kia gia sư còn cố tình hãm hại Đường đệ! Đường đệ nói đi, hành vi của gia sư lúc trước đã di hại đệ thế như thế nào?

Thượng thanh đưa mắt nhìn vào nắm mồ của Tàn Lão Y:

- Do lệnh sư có công phu không thuần dương lại bảo là thuần dương để miễn cưỡng truyền chân nguyên nội lực cho đệ, đúng vào lúc hung nhân xuất hiện hãm hại Tàn lão ca, toàn bộ chân nguyên đệ chột tiêu tán! Vu nhị ca nghĩ sao nếu đệ bảo Tàn Y lão ca bị thảm tử là do lệnh sư trực tiếp dự phần vào?

Vu Lang lùi lại như vừa bị vật nặng ngàn cân chấn động vào:

- Có chuyện đó sao, Đường đệ?

Chàng đau đớn:

- Ngay lúc đó và mãi sau này đệ vẫn không hiểu tại sao đệ lại bị như vậy! Để bây giờ hiểu ra, đệ hoàn toàn minh bạch!

- Có nghĩa là...

- Là lệnh sư luôn luôn nói dối! Kể cả việc lệnh sư vờ giúp đệ lưu thông khí huyết cũng vậy, lệnh sư thật ra chỉ muốn hàn khí của công phu Băng Ngọc cung xâm nhập vào tâm mạch đệ! Lệnh sư muốn đệ phải chết! Sao vậy Vu nhị ca? Lẽ nào lúc đó đệ giúp lệnh sư tránh cơn thịnh nộ của Băng Ngọc cung là hành vi sai trái? Sai như thế nào chứ?

Không thể nào biện bạch cũng không thể giải đáp bấy nhiêu đó vấn nạn của Đường Thượng Thanh, Vu Lang chỉ còn biết nhào đến, ôm chầm lấy nắm mộ của Tàn Lão Y!

Vu Lang xua tay:

- Đường đệ nghe ta nói đã! Điều cấp bách cần thiết là phải chữa trị thương thế cho Tuyết Ngân! Đường đệ đừng tưởng vì ta quá đau buồn mà quên đi điều này!

Chàng thở phào nhẹ nhõm:

- Nghĩa là Vu nhị ca đã nghĩ được biện pháp chữa trị?

Vu Lang gật đầu và mỉm cười:

- Đã nghĩ ra và ta tin ta nghĩ đúng!

Nụ cười này có vẻ không hợp lắm với tâm trạng của Vu Lang khiến Thượng Thanh phải hỏi:

- Vu nhị ca có thể cho đệ biết đó là biện pháp gì không?

Vu Lang ung dung:

- Sao lại không? Dĩ độc trị độc, đó là biện pháp nếu Đường đệ thật sự muốn biết!

- Dĩ độc trị độc? Nhưng Tuyết Ngân chỉ bị chưởng thương, nào phải độc thương?

Vu Lang giải thích:

- Đó chỉ là cách nói giúp Đường đệ dễ hiểu thôi! Sự thật là thế này. Tuyết Ngân cô nương bị chưởng thương nhưng không do công phu thuần dương! Ta và Đường đệ không ai tinh thông y thuật nên ta định dùng công phu thật sự thuần dương để hóa giải phần nào nội thương của Tuyết Ngân! Sau đó tỉnh lại, tự Tuyết Ngân cô nương phải tọa công điều tức! Ta chỉ có thể làm được đến thế thôi!

Vỡ lẽ, Đường Thượng Thanh tỏ ra tin tưởng:

- Theo Vu nhị ca, phải mất bao lâu Tuyết Ngân mới tỉnh lại để tự điều công?

Vu Lang lắc đầu phân vân:

- Muốn hóa giải hết số chân lực do chính gia sư dồn vào, ta chỉ biết là cần phải nhiều thời gian! Nhưng cụ thể là bao lâu ta không biết được!

- Đôi ba ngày không, Vu nhị ca?

Vu Lang kinh ngạc:

- Có thể hoặc hơn! Đường đệ hỏi làm gì?

Thượng Thanh mỉm cười:

- Không việc gì! Đệ chỉ muốn hỏi rõ thời gian một là để sắp đặt mọi việc, hai là không để kinh động đến việc truyền lực của Vu nhị ca!

Dứt lời, chàng gọi Đường Ngọc Tử:

- Nhị lão đệ mau thu xếp tìm chỗ cho ba chúng ta nghỉ lại ngoài này! Động thất kín dành cho việc trị thương!

Ngọc Tử vừa bỏ đi, chàng lại gọi Ngọc Vi:

- Tam lão đệ thì đi tìm vật thực! Khi việc trị thương được bắt đầu vì chúng ta có trách nhiệm tuần phòng giới bị sẽ không có thời gian nghĩ đến việc khác!

Ngọc Vi bỏ đi, Vu Lang chột khen:

- Đường đệ lo thật chu đáo, đáng mặt Long đầu đại ca lắm!

Thượng Thanh mỉm cười và hồi thúc:
- Vu nhị ca vào trong đi! Đã chậm lắm rồi!

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Bất Ngờ Chạm Trán Lão Cốc Chủ - Nhờ Điểm Chỉ Hiển Lộ Kim Sa

Đường Thượng Thanh chợt ra hiệu, gọi Ngọc Tử và Ngọc Vi đi theo chàng. Khi đã cách xa động thất, nơi Vu Lang vẫn đang ngày ngày truyền lực cho Tuyết Ngân, Thượng Thanh mới dừng lại và bảo họ:

- Đã bảy ngày trôi qua, ta nóng lòng như lửa đốt, nhị vị lão đệ hiểu được ta không?

Ngọc Tử khẽ đáp:

- Bọn đệ hiểu! Có phải đại ca đang lo lắng cho Đoàn cô nương và Cung chủ Băng Ngọc cung?

Thượng Thanh gật đầu:

- Thương thế của Tuyết Ngân đang có chiều hướng thuận lợi, nhị vị lão đệ cũng đã tiếp thu không ít sở học của Ngọc Điệp, dù bây giờ ta phải lên đường vẫn phần nào yên tâm!

Ngọc Vi ngăn lại:

- Theo đệ tính, chỉ ngày mai là Tuyết Ngân cô nương sẽ tỉnh lại! Sao đại ca không cố nán lại đợi thêm một ngày nữa rồi huynh đệ chúng ta cùng đi?

Chàng thở dài:

- Có tỉnh lại thì Tuyết Ngân cũng phải cần có người làm hộ pháp khi tọa công! Bản lãnh của Vu nhị ca không thể đương nổi trách nhiệm này, nhị vị lão đệ hiểu rồi chứ?

Ngọc Tử lo ngại:

- Nhưng đại ca cũng nên nghĩ lại, một mình đại ca dù có tìm gặp vị tất có thể giải cứu cho Cung chủ Băng Ngọc cung! Bọn đệ lo lắm!

Chàng mỉm cười trấn an:

- Chỉ là giải cứu nào phải là đương đầu? Một mình ta có thể dễ xoay sở hơn!

Biết không thể ngăn được ý định của chàng, Ngọc Tử nài nỉ:

- Đại ca đi về phương nào cũng nên lưu ám hiệu cho bọn đệ biết! chờ khi Tuyết Ngân cô nương hoàn toàn bình phục, bọn đệ còn biết đường tìm đại ca!

Chàng ưng thuận ngay:

- Hay lắm! Nhưng ám hiệu thế nào đây?

Ngọc Tử hớn hờ nói:

- Khi bọn đệ bị cấm chế, không thể gọi lẫn nhau vẫn thường sử dụng ám hiệu! Nếu đại ca chịu khó lưu tâm chắc chắn sẽ dễ dàng nhớ đủ những ám hiệu này!

Sau đó, Ngọc Tử vừa vẽ những ám hiệu vừa giải thích:

-Ám hiệu này cho biết lối đại ca sắp đi qua. Đây là chỗ đại ca lưu lại! Gặp địch thì lưu ám hiệu này, cái này là ám hiệu báo nguy hoặc bị thương hay bị bắt giữ...

Có không đến mười lăm ám hiệu, Thượng Thanh chỉ nhắm lại vài lượt là nhập tâm!

Chàng khen:

- Phải lâm vào cảnh ngộ như nhị vị lão đệ mới nghĩ được những ám hiệu lý thú này! Vừa dễ nhớ dễ thực hiện lại vừa dễ truyền đạt những thông tin cần thiết! Hay lắm! Nhị vị nhớ bảo trọng, ta đi đây!

Cả hai liền tiễn chàng đi:

- Đại ca cũng nên tự bảo trọng!

- Xong việc nơi này, bọn đệ lập tức đi tìm đại ca. Tạm biệt!

Vút!

...

Ầm!

Tiếng chạm kính lập tức làm thay đổi hướng đi của Thượng Thanh!

Chàng lao đi với tâm trạng nôn nao một cách kỳ lạ!

Vút!

Và chàng hoàn toàn hiểu ra tại sao chàng lại có tâm trạng này!

Chàng càng lao nhanh hơn và găm lên trợ oai:

- Lão Cốc chủ độc ác! Đường Thượng Thanh ta đến đây!

Vút!

Chàng vội vàng phát kinh vì sợ không kịp giải nguy cho người đang bị lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc bí ẩn hạ sát thủ:

- Kim Sa chưởng! Đờ!

Vù... Vù...

Trong bảy ngày truyền thụ Ngọc Diệp võ công cho Ngọc Vi và Ngọc Tử, Thượng Thanh cũng nhờ đó mà thức ngộ khá nhiều những biến hóa của Kim Sa công phu! Đồng thời, chàng còn chiêm nghiệm theo những đồ hình võ học ở Miên Băng cung thất để lãnh hội thêm nhiều biến ảo của Ngọc Diệp công phu!

Vì lẽ đó, khinh thân pháp của chàng là nhanh thật nhanh và chưởng Kim Sa của chàng cũng thêm thần kỳ biến ảo!

Kết quả, để tự bảo vệ, lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc phải tiếc nuối buông tha người kia để lo xuất lực ngăn đỡ chưởng Kim Sa của chàng!

Lão quát thật hậm hực:

- Sao người không đến sớm hơn, tiểu tử? Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Nhân vật kia thoát chết trong gang tấc, kịp lên tiếng cảm tạ:

- Ân cứu mạng Tạ Nhất Thiên ta nhất định sẽ oẹ... oẹ!

Đường Thượng Thanh sau lần cùng cùng lão Cốc chủ bí ẩn chạm kinh đang vận dụng Ngọc Diệp thân pháp vây kín lão! Chàng kêu lên:

- Tiền bối nếu còn đủ lực thì mau chạy đi! Bằng không, hãy nhanh chóng điều tức, chớ nên phí lực!

Lão Cốc chủ cười lạnh:

- Người lo cho người, còn ai lo cho người? Hãy xem kiếm pháp của bản nhân nào!

Véo... Véo...

Đã từng nếm trải sự lợi hại của Ngọc Diệp thân pháp, lão Cốc chủ nào dám xem thường. Lão nhanh chóng thi triển kiếm pháp Võ Đang và chốc chốc lại đổi kiếm thành đao pháp Phá Thiên của Không Động!

Thượng Thanh lấy nhanh làm chủ và lấy sự biến ảo để làn lượt hóa giải những chiêu kiếm, chiêu đao lợi hại của đối phương.

Thi thoảng, nhân lúc lão có chỗ sơ hở, Thượng Thanh thần tốc quật kinh:

- Ngọc Diệp Xuyên Hồ! Đỡ!

Vù...

Lão buộc phải tung chiêu đỡ lại, hy vọng nhờ nội lực uyên thâm sẽ đả bại Thượng Thanh:

- Phục Ma Nhất Thức này!

Vù... Vù...

Ào...

Ầm!

Không thể so bì nội lực với đối phương Thượng Thanh sau tiếng chạm kinh liền hóa thành vệt bóng mờ qua thân pháp Ngọc Diệp!

Vút!

Lão giận dữ:

- Đao Phá Tứ Trụ! Đỡ!

Vụt! Vụt!

Chàng vẫn là vệt bóng mờ.

Vút!

- Lưỡng Nghi Khuynh Đảo Càn Khôn! Trúng!

Chàng lại thoát.

Vút!

- Nhất Đao Phá Nhật! Trúng...

Chữ trúng chưa thật tròn tiếng, Thượng Thanh liền găm lên khi phát hiện chỗ hở:

- Kim Sa Thấu Huyệt! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Lão thét vang:

- Xú tiểu tử muốn chết! Phục Ma Nhị Thức!

Vù...

Ào... Ào...

Tạm thắng thế qua chưởng mới rồi, Thượng Thanh phấn khích:

- Ngọc Diệp Hí Hoa! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng lão đảo sau tiếng chạm kinh và suýt mất mạng khi nghe lão quát:

- Phật Quang Tâm Chiếu! Nằm xuống!

Ào... Ào...

Chàng kinh tâm vội thi triển Ngọc Diệp thân pháp.

Vút! Vù...

Lão bị huyệt chiêu càng giận dữ:

- Song Bút Khắc Âm Dương! Đỡ!

Véo... Véo...

Víu...

Quái lạ, theo chiêu thức thì đó là tuyệt học Song bút của Điểm Thương đáng lẽ lão phải có hai thanh kiếm để thay cho Song bút! Đằng này, lão dùng một kiếm với một ngọn chỉ kinh vậy mà vẫn tỏ ra lợi hại khiến thân pháp của chàng có phần nào bị khắc chế.

Đang lúc bối rối, có tiếng Tả Nhất Thiên hô hoán:

- Kim Sa Hấp Hoàn Vũ! Mau!

Đang chậm, nghe thế nào Thượng Thanh làm theo thế ấy!

- Đỡ!

Vù...

Ầm! Ầm!

Âm Dương và Hoàn Vũ cũng kể là một, Kim Sa chưởng của chàng nhờ đó hóa giải được tuyệt học trái lẽ thường của lão Cốc chủ bí ẩn!

Tả Nhất Thiên lại kêu:

- Sao chậm vậy? Kim Sa Phi Mạc! Đánh!

Chàng xuất thủ tức khắc!

Vù...

Những tia kinh khí nhỏ li ti trong ngọn chưởng của chàng lập tức tỏa rộng ra và uy hiếp rất nhiều trọng huyết của lão Cốc chủ!

Lão buộc phải tung người lên cao với kiếm quật từ trên quật xuống:

- Côn Luân kiếm! Đờ!

Véo... Véo...

Tả Nhất Thiên vẫn nhắc nhở kịp lúc:

- Thượng Phong Kim Sa!

Vù... Vù...

Ào...

Ầm!

Trong khi lão Cốc chủ phải hạ thân xuống vì kiếm chiêu vừa rồi không làm gì được đối phương thì Thượng Thanh đã nhanh tốc thi triển Ngọc Điệp thân pháp!

Vút!

Lão ngơ ngác vì không thể nhận định chuẩn xác phương vị của chàng!

Đang ngơ ngác lão bất ngờ lao đi!

Vút!

Biết lão muốn gì, Thượng Thanh cười ầm lên:

- Lão còn giao đấu với ta mà, vội gì lo hạ thủ ai khác! Đờ!

Vù...

Lão quay ngoắt lại:

- Người trúng kế của bản nhân rồi! Đờ!

Vù... Vù...

Quả nhiên là vậy, nhìn lão xuất lực với đủ thập thành chàng biết phen này khó tránh việc chạm chiêu trong tư thế diện đối diện! Và nếu là thế, chàng sẽ bại do nội lực kém hơn lão!

Đang lúc bấn loạn, chàng nghe tiếng hô hoán của Tả Nhất Thiên:

- Kim Sa Tảo Hồi!

Tâm cơ mấy động, chàng vừa giữ nguyên chiêu chưởng mới quật ra - là công phu Ngọc Điệp - vừa ngồi thụp xuống quật ra tả chưởng, đúng theo tư thế như Tả Nhất Thiên kịp nhắc, vừa Tảo (quét) vừa Hồi (lui)!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Thượng bàn có chuông Ngọc Điệp, lại thêm chuông Kim Sa ở hạ bàn, lần chạm kinh này thật khác xa với bao lần trước đó!

Ầm! Ầm!

Chàng bị chấn lùi và là lùi theo tư thế Kim Sa Tảo Hồi! Ngược lại lão Cốc chủ do bất ngờ nên phần hạ bàn của lão phải lao đao khiến lão phải chậm trễ để lo ổn định cước bộ.

Đúng lúc này, Tả Nhất Thiên lại quát:

- Kim Sa Mãn Dương! Đánh!

Chàng có nghe và chàng nghĩ khác:

- Ngọc Điệp Hấp Hương! Trúng!

Vù... Vù...

(Có sự phân biệt ở đây, đại phu Tả Nhất Thiên nhìn thấy điểm yếu của lão Cốc chủ lúc này ở hạ bàn nên bảo chàng đánh một chuông từ dưới lên, gọi là Kim Sa Mãn Dương - Cát vàng phủ kín mặt trời - nhưng Thượng Thanh lại đánh từ trên xuống vì muốn phần hạ bàn của lão đã yếu càng phải yếu thêm qua chuông Ngọc Điệp Hấp Hương - Bướm ngọc hút hương ở nhụy hoa!)

Ầm!

Lão Cốc chủ quả nhiên càng lão đảo nhiều hơn sau khi phải xuất lực trong tư thế chưa ổn định cước bộ!

Chính lúc này chàng mới quát:

- Kim Sa Mãn Dương! Đi!

Thật bất ngờ, lão phản nộ gầm lên:

- Hãy xem Phi Ma Vô Hình chuông!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Từ bên ngoài đột nhiên Tả Nhất Thiên gầm thét lên phản nộ:

- Hóa ra người chính là Phi Ma Bất Tử, kẻ mà ta luôn tìm kiếm suốt mười bảy năm qua? Ta phải giết người!

Bất chấp công phu chưa hoàn toàn hồi phục Tả Nhất Thiên vẫn xấn xả lao đến, như muốn cùng Đường Thượng Thanh diệt trừ ngay nhân vật bí ẩn được Tả Nhất Thiên gọi là Phi Ma Bất Tử!

Tại Hoàng Thạch cốc trước kia Thượng Thanh đã từng nghe Tuyết Vân Ma Bà đặt đúng nghi vấn này cho lão Cốc chủ ẩn diện!

Và cũng như lần đó, lần này lão Cốc chủ bí ẩn cũng cười rộ lên với lời phủ nhận:

- Ha... Ha... Ha...! Nghe họ Tả người nói bản thân cũng phải ganh tức với lão Phi Ma! Được lưu danh thiên cổ như lão quả đáng thán phục! Hãy chờ một chương Phi Ma nữa nào!

Vù... Vù...

Miệng tuy phủ nhận nhưng khi đánh ra lại thi triển đúng công phu của Phi Ma Bất Tử, hành vi của lão Cốc chủ bí ẩn vô hình chung tạo nhiều nghi vấn cho Thượng Thanh!

Do hoang mang, chàng có phần chậm tay, điều đó khiến chàng không thể kịp tiếp ứng cho Tả Nhất Thiên!

Tả Nhất Thiên tuy đang vận dụng công phu Kim Sa để chống trả, để báo thù nhưng do chân nguyên nội lực đã có mấy phần suy kiệt nên kết quả thật thảm hại.

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Toàn thân Tả Nhất Thiên bị chấn kinh đẩy bật về phía sau và hoàn toàn vô năng lực phản ứng trước một đối phương tiếp tục thần tốc lao đến:

- Nạp mạng!

Vút!

Viu... Viu...

Thượng Thanh bàng hoàng và lập tức nộ khí xung thiên! Lão Cốc chủ thần nhiên mãi lo đối phó với kẻ khác, tựa như trong mắt lão không hề có Thượng Thanh, và nếu có chẳng thì chàng rõ ràng bị lão xem thường, chàng hiện diện cũng như không hiện diện!

Vút!

Chàng lao đến với tiếng gầm vang động:

- Lão muốn chết! Trúng!

Vù... Vù...

Thật bất ngờ, lão không phải không để tâm đến chàng! Ngược lại, lão còn lường trước phản ứng của chàng!

Vì thế, ngay khi chàng xuất lực, lão lập tức chớp động thân hình và lao đi thật nhanh!

Vút!

Đồng thời, hướng lao đi của lão là lao vượt qua luôn Tả Nhất Thiên! Động thái của lão như người chỉ muốn tháo chạy khi có cơ hội, không thiết tha gì nữa việc giao đấu hoặc hạ thủ Tả Nhất Thiên!

Nghĩ như vậy nên Thượng Thanh lưỡng lự bất quyết, nửa muốn đuổi theo lão, nửa muốn lưu lại để chăm sóc cho Tả Nhất Thiên nhất là hỏi họ Tả những gì chàng đang nghi vấn! Không như chàng nghĩ và tâm cơ lão Cốc chủ thật đáng kinh sợ!

Lão lao qua Tả Nhất Thiên rồi lại bất ngờ lảng không uốn người, quay ngược lại chỗ họ Tả!

Vút!

Thế là lão ung dung phát kình, quật một chưởng tối hậu vào Tả Nhất Thiên đang trong tình trạng vô phương hoàn thủ:

- Người phải chết!

Vù...

Hồn bất phụ thể, Thượng Thanh có phản ứng khá muộn màng:

- Đê hèn, đốn mặt! Xem chưởng!

Vù...

Ầm!

Ầm!

Cùng một lúc có nhiều kết quả đưa đến và đều là những kết quả được xuất phát từ sự khinh suất của mọi người!

Thượng Thanh vì khinh suất nên tạo cơ hội cho lão Cốc chủ có dịp hạ thủ Tả Nhất Thiên!

Tả Nhất Thiên không nghĩ lão Cốc chủ quyết liệt đến vậy nên phải ân hận nghìn thu...

Sau tiếng chấn kinh thứ nhất, Tả Nhất Thiên gục xuống như một thân cây bị đốn ngang!

Ngược lại, lão Cốc chủ tuy không khinh suất nhưng lại không lường được thân thủ của Thượng Thanh lúc này nhanh nhạy đến như vậy! Vì thế, tiếng chấn kinh thứ hai là dành cho lão!

Lão bị trợn vện một kinh của Thượng Thanh quật vào! Vừa lão đảo thổ huyết, lão Cốc chủ vừa điên cuồng tháo chạy!

Vút!

Không bỏ lỡ cơ hội nhất là sau hàng loạt những căm phẫn đối với lão Cốc chủ, Thượng Thanh lập tức đuổi theo, quyết giết được lão mới thôi!

Vút!

Chính lúc đó, bằng khóe mắt Đường Thượng Thanh nhìn thấy thân hình bất động của Tả Nhất Thiên chợt nhích động!

Chàng thầm kinh ngạc về điều này nên dễ dàng nghe được tiếng ào ào của Tả Nhất Thiên:

- Mau dừng lại và hãy nói cho ta biết về Hoắc Phi Thước...

Toàn thân bị chấn động, chàng không tự chủ phải dừng lại!

- Hoắc Phi Thước?! Có phải tại hạ vừa nghe tiền bối gọi chính tính danh này?

Đáp lại câu hỏi nôn nóng của chàng, Tả Nhất Thiên chỉ ngheo đầu sang một bên và chìm trong câm lặng...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Có Hung Hiểm Mới Nhận Được Nhau - Mọi Ấn Tình Quanh Bàng Ngọc Diệp

Thượng Thanh không thể không thở phào nhẹ nhõm! Vì nhờ chàng có cùng một đường lối luyện công như Tả Nhất Thiên - là Kim Sa tâm pháp - nên sau hơn hai canh giờ vận khí tiếp lực, rốt cuộc sinh mạng của Tả Nhất Thiên cũng được vãn hồi!

Ngay khi Tả Nhất Thiên hấp háy đôi mắt vì bị chói ánh dương quang, Thượng Thanh từ phía sau liền nói như rót vào tai:

- Tiền bối hãy mau tự tọa công điều trị thương thế! Tại hạ không thể giúp hơn được nữa!

Phản ứng tiếp theo của Tả Nhất Thiên là hoàn toàn tự nhiên:

- Là thiếu hiệp? Sao thiếu hiệp lại cứu ta và sao có thể cứu được ta?

Muốn Tả Nhất Thiên thôi bắn khoả để có thể yên tâm tọa công, chàng đành phải đáp lại:

- Thấy chết mà không cứu không được, đó là lẽ thứ nhất! Thứ hai, do cùng luyện Kim Sa tâm pháp, việc cứu tiền bối không phải là việc khó! Và lại, tại hạ muốn minh bạch vài điều từ tiền bối, chờ sau khi tiền bối hoàn toàn bình phục tại hạ hỏi cũng không muộn! Tiền bối cứ yên tâm tọa công!

Thật bất ngờ, chàng nghe Tả Nhất Thiên thổ lộ một điều mà chàng không thể lường được:

- Tọa công làm gì nữa thiếu hiệp? Thiếu hiệp không biết gì về y lý sao?

Chàng hoang mang:

- Sao lại vô ích? Và cần gì phải am hiểu y lý?

- Vì nội tạng của ta đã hoàn toàn sai lệch bộ vị, ta không sống được bao lâu nữa!

Chàng kêu lên:

- Vô lý! Sai lệch bộ vị thì tại sao tại hạ vẫn có thể tiếp trợ chân khí cho tiền bối?

Vừa kêu chàng vừa thay đổi vị trí để có thể nhìn rõ được sắc diện của Tả Nhất Thiên! Và chàng nhìn thấy Tả Nhất Thiên cười buồn

- Thiếu hiệp phải tiếp trợ chân khí cho ta bao nhiêu thời gian?

Chàng ngơ ngẩn:

- Ngoài hai canh giờ! Có gì sai sao, tiền bối?

- Không sai đâu! Chỉ có điều vì thiếu hiệp không tinh thông y lý nên không thể biết đó là một hành vi vô ích!

- Vô ích? Tại sao?

- Vì ta tỉnh lại là ta tự tỉnh lại, không phải do chân khí thiếu hiệp tiếp trợ sang!

Chàng lắc đầu quây quây:

- Tại hạ không tin! Tiền bối không thể tự tỉnh lại nếu không được tại hạ tiếp sức!

Tả Nhất Thiên thở dài nã ruột:

- Thiếu hiệp đừng nghĩ vì ta muốn phủ nhận công ân của thiếu hiệp nên phải nói dối! Mà thôi! Tự thân, ta biết rõ tình trạng của ta như thế nào! Thiếu hiệp muốn hỏi gì cứ hỏi, ta không cần phải tọ công!

Chàng nghi hoặc:

- Tiền bối không muốn tọ công?

- Phải nói là không cần thì đúng hơn!

Chàng hoang mang:

- Tiền bối nói thật?

- Hoàn toàn thật! Nói rõ hơn, ta chỉ có thể chi trì được đôi ba ngày là cùng!

Chàng ân hận:

- Là do tại hạ chậm ứng cứu tiền bối! Tại hạ thật có lỗi!

- Không phải lỗi do thiếu hiệp! Không có thiếu hiệp kịp xuất hiện, ta còn chết nhanh hơn! Thôi! Đừng nhắc lại chuyện đã qua, tất cả là do thiên định! Thiếu hiệp không muốn hỏi gì ư?

Chàng lắc đầu như muốn xua đi mọi điều u ám và bắt đầu hỏi:

- Tiền bối có nhắc đến...

- Hoắc Phi Thước? Đúng! Y là Tứ đệ của Tả Nhất Thiên ta!

Chàng kinh ngạc:

- Tiền bối cũng là một trong Ngũ bối Ngọc Diệp?

- Thiếu hiệp cũng biết Ngọc Diệp ngũ bối ư?

Chàng gật đầu:

- Biết! Vì tại hạ là...

- Là gì?

Chàng thở dài:

- Sai rồi! Tại hạ vừa nhớ lại và không biết có nên nói nữa không?

- Nhớ lại điều gì? Sao lại không thể nói?

Chàng không biết phải đáp như thế nào, đành bảo:

- Để sau hãy nói, được không, tiền bối? Và tại hạ đang muốn biết một điều!

- Được! Để sau thì để sau! Thiếu hiệp hỏi đi!

Chàng hỏi:

- Nếu tại hạ không lầm, tiền bối chính là Tam Bối Ngọc Diệp?

- Không sai! Hoắc Phi Thước đã nói cho thiếu hiệp biết?

Chàng gật đầu:

- Ngoài điều này và ngoài phần kinh văn tâm pháp Kim Sa, Hoắc tiền bối còn căn dặn tại hạ phải đến Kim Sa đại mặc tìm tiền bối!

- Y đâu? Sao y không tự tìm ta mà phải căn dặn thiếu hiệp?

Chàng đáp nhẹ:

- Hoắc tiền bối đã mệnh chung!

- Khi nào? Ai hạ thủ?

Chàng khẽ rít:

- Hơn một năm trước đây và do chính kẻ đã hạ thủ tiền bối!

- Thiếu hiệp muốn nói Phi Ma Bất Tử?

Chàng lắc đầu:

- Lão không phải Phi Ma Bất Tử, tại hạ nghĩ như vậy!

- Tại sao?

- Vì...

Tả Nhất Thiên đột nhiên ngắt lời:

- Mà thôi, lão là ai cũng được ta có biết cũng vô ích! Hà...!

Sau tiếng thở dài Tả Nhất Thiên chợt hỏi chàng:

- Hoắc Phi Thước chết, trước khi chết không những y giao kinh văn Kim Sa chương tâm pháp cho thiếu hiệp mà còn căn dặn thiếu hiệp đi tìm ta! Điều đó cho thấy y rất tin ở thiếu hiệp, tại sao?

Chàng đành phải đáp:

- Vì trong người tại hạ có một mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp!

- Nói sao? Thiếu hiệp cũng có một mảnh?

Chàng gật đầu:

- Có!

- Đoàn - Đường - Tả - Hoắc - Hạ! Hoắc thì không phải do Hoắc Phi Thước vẫn giữ mảnh của y. Mảnh của thiếu hiệp có chữ gì?

Chàng đáp và hỏi:

- Chữ Đường! Nhưng tại sao tiền bối cũng kể luôn chữ Tả? Không lẽ mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp của tiền bối...

- Ta không còn giữ nữa, kể từ lúc ta bị xem là thất tung! Thiếu hiệp ở chữ Đường vậy tại sao lúc mới rồi thiếu hiệp có vẻ ngập ngừng và bảo là vừa nhớ lại một việc?

Chàng thở ra:

- Đó là điều khiến tại hạ dù muốn gọi tiền bối là Tam thúc nhưng vẫn không dám!

- Tại sao? Ta đang chờ giải thích đây!

Thay vì đáp, chàng chau hấu nhìn Tả Nhất Thiên:

- Tam thúc hãy nói cho tiểu điệt biết, gia phụ, à không, nhị bối Đường Tứ Hải có người nối dõi không?

- Hừ, sao lại không? Nếu không, sao thiếu hiệp có họ Đường?

Chàng hoang mang:

- Vì tiểu điệt được biết Đường nhị tiền bối không hề lập gia thất!

- Nói bậy! Đường nhị ca sao lại không lập gia thất? Vậy người được bọn ta gọi là Đường nhị tẩu phải là gì với Đường nhị ca?

Chàng nghe khắp người như nổi gai:

- Tam thúc nói chắc?

- Hừ! Không thể nào chắc chắn hơn, trừ khi Hoắc tứ đệ cố tình bịa chuyện!

Chàng lại hoang mang:

- Bịa là sao? Tứ thúc bịa sao được khi vẫn còn có Đại bá, Tam thúc và Ngũ thúc?

- A...! Nói ra thì dài lắm. Ta chỉ có thể tóm lược như thế này! Thiếu hiệp có biết Ngọc Diệp bang?

- Biết! Sao?

- Ngọc Diệp bang có được là do năm mảnh Liễu Yếm Ngọc Diệp và năm mảnh này là do Ngọc Diệp Tiên Tử trao cho bọn ta!

- Trao cho? Sao Tiên tử có hành động này?

- Thoạt đầu bọn ta không hiểu và cũng không hỏi nên không biết! Sau đó...

- Sau đó thế nào?

- Bọn ta phát hiện ở Kim Sa đại mạc có một nhân vật là Kim Sa lão tổ!

- Tam thúc đã đi tìm?

- Không! Vì sau đó ngũ đệ tình cờ phát hiện trên bao kiếm Ngọc Diệp có khắc một họa đồ, bọn ta chỉ quan tâm đến họa đồ đó không màng đến việc đi tìm Kim Sa lão tổ!

- Điều gì đã xảy ra sau đó?

- Phi Ma Bất Tử xuất hiện, cướp đi Ngọc Diệp kiếm!

- Và chư vị thúc bá cũng đổ xô truy tìm?

- Không sai! Nhưng để dễ truy tìm, bọn ta liền sáng lập Ngọc Diệp bang và thu nhiều thuộc hạ!

- Kết quả thế nào?

- Phi Ma vẫn bất vô âm tín! Và có một hôm, ta nghĩ lại!

- Tam thúc nghĩ gì?

- Do không biết bức họa đồ nọ khắc họa địa hình nào, ở đâu, ta nghĩ có thể Phi Ma Bất Tử muốn dùng Ngọc Diệp kiếm để mong Kim Sa lão tổ thu làm truyền nhân! Nhưng sau mới biết ta đã nghĩ lầm!

- Lầm như thế nào?

- Ta đi đến Kim Sa và không báo cho huynh đệ biết! Kết quả của hành động nông nổi này thật thảm hại!

- Thảm hại?

- Phải, ta thất tung làm cho thê tử lo lắng! Và sau này nghe Hoắc tứ đệ nói lại, ta được biết nàng đã nghi ngờ cho mọi người đã âm thầm mưu hại ta!

- Có việc này sao?

- Hà...! Nào chỉ có thế? Sự nghi ngờ của nàng ngay lập tức lây lan cho mọi người! Tất cả cùng nghi kỵ lẫn nhau dẫn đến Nhị Bối, Tứ Bối và Ngũ Bối phải nghi ngờ Đoàn đại bối!

Nghe đến đây, Thượng Thanh kêu lên:

- Thảo nào Hoắc Tứ thúc đã gọi Đoàn đại bá là Đoàn tặc tử?

Tả Nhất Thiên gật đầu trầm ngâm:

- Mà cũng do Đoàn đại ca phần nào!

- Tại sao lại do Đoàn đại bá?

- Lúc đó, thay vì đi tìm ta như mọi người, đại ca cứ lo chuẩn bị hôn ước khiến cho bao huynh đệ phải nghĩ đại ca không lo lắng cho ta!

- Và Ngọc Điệp bang bị phân tán từ đó?

- Chưa đâu! Theo lời Hoắc tứ đệ sau này thuật lại, trước sự phẫn nộ và nghi ngờ của thê tử ta, đại ca lại trút sự nghi ngờ vào Nhị, Tứ, Ngũ Bối! Vì thế, tất cả đều tự bỏ đi!

- Bỏ đi?

Tả Nhất Thiên cười thảm nảo:

- Mọi người đều ly tán, Ngọc Điệp bang liền lâm cảnh xẻ đàn tan ghé! Cả thê tử của ta cũng bỏ đi mất biệt!

Chàng kinh nghi tội độ:

- Mọi người đã đi đâu? Và lúc nào gia phụ thành lập gia thất? Trước đó chẳng?

Tả Nhất Thiên đáp trong nỗi ân hận dày vò:

- Như Hoắc tứ đệ nói lại, mọi người bỏ đi là để tìm ta! Trong khi đó, ta lại lâm vào tình trạng dờ sống dờ chết! Đến nỗi, Ngũ Bối cho đến lúc này

không biết sống chết ra sao, còn Đường nhị ca thì bị Phi Ma Bất Tử tìm đến hãm hại, phóng hỏa thiêu cháy tất cả!

Thượng Thanh bàng hoàng khắp người:

- Là do Phi Ma Bất Tử gây ra? Có cả việc phóng hỏa ư?

Tả Nhất Thiên gật đầu:

- Người được ta tìm đến trước nhất chính là Ngũ đệ! Sau khi tìm kiếm giọt máu duy nhất của Đường nhị ca nhưng không tìm thấy, Ngũ đệ sau khi cáo tri đến Tứ đệ bèn bảo sẽ đi tìm Phi Ma Bất Tử để báo thù và thu hồi Ngọc Điệp kiếm!

Chàng dần dà tỉnh ngộ:

- Phóng hỏa? Tìm hậu nhân nhưng không gặp? Tìm Phi Ma để báo thù và thu hồi kiếm? Tiểu diệt đoán được tất cả rồi!

Tả Nhất Thiên nôn nóng:

- Đoán như thế nào?

Chàng ghen ngào:

- Người cứu mạng tiểu diệt chính là ân sư, Ô Mộc cư sĩ! Người còn nói là cứu tiểu diệt từ một biển lửa! Tam thúc! Nói vậy tiểu diệt chính là Đường Thượng Thanh và gia phụ chính là Đường nhị bối rồi!

Tả Nhất Thiên cũng xúc động không kém:

- Hóa ra là Ô Mộc cư sĩ đã cứu được cốt nhục của Đường nhị ca? Thảo nào Ngũ đệ không sao tìm được!

Chàng càng thêm ghen ngào:

- Tiếc thay Ngũ thúc đã thảm tử, bằng không, được tin này Ngũ thúc hẳn...

Tả Nhất Thiên chợt chồm đến, bấu chặt vào Thượng Thanh:

- Người nói sao? Ngũ đệ đã chết?

- Phải! Chính tiểu diệt đã thu nhật di hài và an táng cho Ngũ thúc!

- Sao người biết đó là di hài của Ngũ đệ?

Chàng lấy ra mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp duy nhất mà chàng còn giữ:

- Đây là mảnh có chữ Hạ! Cạnh đó còn có Ngọc Điệp kiếm!

Cầm lấy mảnh ngọc có khắc chữ Hạ, Tả Nhất Thiên rung động:

- Quả nhiên là Ngũ đệ! Y chết ở đâu? Do ai hạ thủ? Phải chăng là do Phi Ma Bất Tử?

Chàng lắc đầu:

- Ngũ thúc đã thu hồi Ngọc Điệp kiếm, chứng tỏ Phi Ma Bất Tử chẳng toàn mạng! Ngược lại, nơi Ngũ thúc phải thiệt mạng chính là chốn tử địa, được gọi là Tử động!

- Tử động? Sao ta không nghe Hoắc tứ đệ đề cập đến?

Chàng cười buồn:

- Có lẽ sau này Tứ thúc mới biết nên chưa kịp cho Tam thúc hay! Huống chi, ngay sau đó Tứ thúc lại bị lão Cốc chủ hãm hại, đâu còn gặp lại Tam thúc!

Tả Nhất Thiên thở dài thất vọng:

- Rốt cuộc, cái chết của Ngũ đệ vẫn không rõ là ai hạ thủ?

Chàng chột đáp:

- Đã biết! Đó là Xích Huyết kiêu!

- Xích Huyết kiêu! Là nữ lang đã được ta viện thủ?

Chàng gật đầu và nói:

- Đúng là ả! Vì chính Tứ thúc trước khi nhắm mắt còn ủy thác cho tiểu điệt phải báo thù cho Ngũ thúc!

Tả Nhất Thiên kinh nghi:

- Chính Tứ thúc của người đã nói rõ cái chết của Ngũ đệ là do Xích Huyết kiêu gây ra?

- Không phải như vậy! Mà là do Tử động chính là trú sở của Xích Huyết kiêu trước đây!

Tả Nhất Thiên trầm ngâm:

- Như vậy, mười phần đến chín là do Xích Huyết kiêu hãm hại Ngũ đệ?

Chàng có phần nào phân vân:

- Có một điều khiến tiểu điệt khó thể đoán chắc! Có thể Ngũ thúc thiệt mạng là do một nguyên nhân khác nữa!

- Nguyên nhân gì?

Chàng thổ lộ:

- Bức họa đồ trên Ngọc Điệp kiếm dùng để vào Tử động!

Tả Nhất Thiên rung động:

- Sao người biết?

Chàng thuật lại những gì đã xảy ra cho chàng khi hai lần đi vào Tử động!

Sau đó, chàng nói:

- Qua những gì Ngũ thúc lưu tự, như không có can hệ đến Xích Huyết kiêu! Có thể hiểu chính Ngũ thúc đã tự đi vào Tử động mong tìm gặp di học của Ngọc Điệp Tiên Tử!

Tả Nhất Thiên nửa mừng nửa sầu:

- Cuối cùng cũng có một hậu nhân của Ngũ bối Ngọc Điệp hưởng dụng lợi ích từ bức họa đồ của Ngọc Điệp kiếm! Chỉ tiếc cho Ngũ đệ phải tử vô địa táng!

Chàng chợt hỏi;

- Có tất cả năm mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp, một ở đây và ba rơi vào tay Xích Huyết kiêu! Còn một mảnh của Tam thúc thì sao?

Tả Nhất Thiên buồn rười rượi:

- Ta lưu lại cho thê tử, lúc đó nàng đã có mang cốt nhục của ta!

Chàng gật đầu như đã hiểu:

- Vậy thì chỉ cần tìm được...

Đột nhiên Tả Nhất Thiên kêu lên:

- Úy! Còn mảnh của Tứ đệ đâu? Tứ đệ không giao cho người sao?

Chàng hậm hực khi nhắc lại chuyện xảy ra ở Hoàng Thạch cốc cho Tả Nhất Thiên nghe! Chàng còn nói:

- Theo nhận định của tiểu điệt, lão Cốc chủ đã vô tình đánh rơi mảnh này và bây giờ lọt đến tay Xích Huyết kiêu!

Tả Nhất Thiên sau một lúc ngẫm nghĩ chợt phản bác:

- Người nghĩ lại xem, người gian trá, xảo quyệt và có bản lĩnh thần thông như lão Cốc chủ làm sao có thể tình cờ đánh rơi mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp?

Chàng biện bác:

- Nhưng chính Xích Huyết kiêu hiện cất giữ những ba mảnh! Vậy thì...

Tả Nhất Thiên gạt ngang:

- Rất có thể đó là mảnh của ta! Xích Huyết kiêu một khi có ý thu thập nhiều mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp hẳn phải có mưu đồ!

Chàng giật mình tỉnh ngộ:

- Không lẽ Xích Huyết kiêu đã tìm được hậu nhân của Tam thúc và...

Tả Nhất Thiên nôn nóng:

- Đi! Người mau đưa ta đến Tử động! Ta muốn được nghe mình bạch điều này từ Xích Huyết kiêu.

Biết Tam thúc nôn nóng vì lo cho thê tử, chàng tìm cách chối từ:

- Xích Huyết kiêu đã bỏ đi khỏi Tử động từ lâu, có quay lại vị tất đã tìm được ả!

- Không có ở đó thì tìm nơi khác! Ta nhất định phải gặp ả!

- Biết tung tích của ả ở đâu mà tìm, Tam thúc?

Tả Nhất Thiên nhìn chàng:

- Người không muốn giúp ta?

Chàng bối rối:

- Tiểu điệt...

Tả Nhất Thiên hỏi dồn:

- Người nỡ nhìn ta chết không nhắm mắt vì đến lúc chết vẫn chưa một lần nhìn thấy cốt nhục của ta?

Chàng thở dài:

- Không phải như Tam thúc nghĩ đâu! Vì tiểu điệt còn đang lo lắng cho sinh mạng của một người.

- Là ai? Quan trọng hơn việc ta nhờ người sao?

- Đó là cốt nhục của Đoàn đại bá! Tam thúc có thể hiểu được tâm trạng của tiểu điệt lúc này không?

Tả Nhất Thiên kinh hoàng:

- Là hậu nhân của Đoàn đại ca? Sao người phải lo lắng?

Chàng vẫn tắt:

- Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đã bắt giữ Cung chủ Băng Ngọc cung! Đoàn Thu Nương vì là truyền nhân của Cung chủ nên đã vội vã đi tìm lão! Với bản lãnh của nàng, tiểu điệt e...

Tả Nhất Thiên bỗng mỉm cười:

- Tưởng thế nào, nếu chỉ có vậy thì người yên tâm!

Chàng hoang mang:

- Tiểu diệt phải yên tâm ư?

- Không sai! Chuyện là thế này! Do tình cờ bắt gặp lão Cốc chủ đang nài nỉ ỉ ôi một nhân vật được lão khi gọi là Cung chủ lúc thì gọi Yến này Yến nọ! Sau đó lão bị quấy rầy bởi một nữ lang có tính danh như người vừa gọi là...

- Đoàn muội?!!

Tiếng kêu kinh ngạc của chàng vì quá lớn khiến Tả Nhất Thiên phải nhăn mặt:

- Ta vẫn còn đủ thính lực, người có cần lớn tiếng như vậy không?

Tuy nhiên, chàng dường như không lưu tâm gì đến lời trách này, ngược lại chàng đang nhìn đâu đó ở phía sau Tả Nhất Thiên!

Kinh nghi, Tả Nhất Thiên quay đầu nhìn lại, để xem có điều gì khiến cho chàng phải sửng sốt!

Hóa ra chàng phải kêu như vậy vì đang có một nữ lang đã xuất hiện từ lúc nào ở phía sau!

Tả Nhất Thiên phải kêu...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Minh Bạch Thân Thế Xót Thầm Dạ - Tỷ Đệ Làm Chi Buốt Tâm Can

CĐoàn Thu Nương chậm chân bước đến trong khi Tả Nhất Thiên sửng sốt:

- Tiểu cô nương sao được lão buông tha?

Thượng Thanh nghe được cũng phải hốt hoảng:

- Được ai buông tha, Tam thúc? Điều gì đã xảy ra, Đoàn muội?

- Điệt nữ Đoàn Thu Nương xin bái kiến Tam thúc!

Quay nhìn Thượng Thanh, Thu Nương cười không ra cười:

- Ta đã nghe tất cả! Hóa ra chúng ta phải thay đổi lối xưng hô! Ngờ ngàng lắm phải không Đường đệ?

Chàng nhẹ lắc đầu:

- Đã là bối phận, đệ cũng không mấy ngờ ngàng, chỉ có điều, dường như Đoàn tỷ không được vui, tại sao?

Đoàn Thu Nương có vẻ bối rối nhưng kịp che giấu đi:

- Chẳng có gì! Vì là... Phải, là ta không ngờ trước kia gia phụ đã không khéo xử sự khiến tất cả phải vỡ lở!

Quay nhìn Tả Nhất Thiên, nàng hỏi:

- Điệt nữ nói như vậy có đúng không, Tam thúc? Tất cả là do lỗi ở gia phụ!

Tả Nhất Thiên gục đầu nhìn xuống:

- Đầu đuôi tự sự là do ta quá nông nổi! Có trách là trách ta, trách số phận, đâu thể chỉ trách đại ca?

Muốn xua đi mọi phiền muộn, Thượng Thanh bật cười thành tiếng:

- Bây giờ Ngũ bối dẫn đoàn tụ, chúng ta đừng bàn chuyện này nữa được không? Trước hết, Đoàn tỷ hãy cho đệ biết...

Đoàn Thu Nương bồng xua tay:

- Khoan đã! Chuyện của ta ngay lúc này không quan trọng bằng chuyện của Tam thúc! Đường đệ, hãy chờ một lúc đã!

Sau đó, nàng đột nhiên hỏi:

- Tam thúc hãy nói đi, Tam thúc đã gặp phải chuyện gì đến nỗi không kịp quay lại làm mọi người lo lắng dẫn đến nghi kỵ lẫn nhau?

Tả Nhất Thiên nói như thế hãy còn bất ngờ với những gì đã trải qua:

- Kim Sa lão tổ đã chết! Ta tìm được không những di thể mà còn có di học của Lão tổ! Lúc ta định quay về báo cho huynh đệ biết, chỉ là tình cờ ta bị gió cát Đại mạc nổi lên bao phủ! Sau một lúc cuống cuồng tìm chỗ nấp nhưng không được, ta buộc phải tập thổ nạp theo Kim Sa tâm pháp! Lập tức do chân nguyên bất túc thì ít và do sai biệt đường lối luyện công thì nhiều, ta lâm cảnh nghịch hỏa công tâm!

Thượng Thanh hoảng sợ thay cho Tam thúc:

- Sau đó thì sao? Làm sao Tam thúc thoát nạn?

Tả Nhất Thiên bảo:

- Tình cờ, cũng là sự tình cờ, một đoàn du mục phát hiện ra ta đang trong tình trạng dở sống dở chết bèn đưa ta đi đến một nơi được gọi là ốc đảo! Từ đó, cái ăn cái uống của ta đều được họ chu cấp! Thời gian dần trôi, ta chỉ còn biết ngồi đếm ngày lại ngày qua đi cho đến khi Hoắc tứ đệ tình cờ xuất hiện!

Tả Nhất Thiên thở dài, nói tiếp:

- Gặp như trong mơ, ta sau đó chỉ muốn chết cho xong vì quá nhiều thảm cảnh tuần tự xảy đến cho huynh đệ! Đệ Tứ đệ khuyên ngăn, ta bắt đầu nuôi hy vọng! Trong khi chờ Tứ đệ tìm về cho ta Thiên Niên Hà Thủ Ô, ta sau cùng cũng tự đã thông những kinh mạch bị bế tắc với Kim Sa tâm pháp! Chờ mãi không thấy Tứ đệ quay lại, khi Kim Sa công phu của ta tạm gọi là đại thành, ta vội vã đi tìm tất cả! Chuyện sau đó như thế nào, diệt nhi có thể hỏi Thượng Thanh!

Thượng Thanh gật đầu định đem chuyện Tam thúc bất ngờ xuất hiện thuật lại cho Thu Nương nghe, nàng đột nhiên ngăn chàng lại:

- Không cần! Giờ mới đến điều hệ trọng hơn! Tam thúc có thể kể lại nhân dạng của...

Tả Nhất Thiên hoang mang:

- Ta hiểu rồi! Có phải diệt nhi đã có chút manh mối về Tam tẩu và cốt nhục của ta?

Thượng Thanh nghi ngờ nhìn chăm chú vào Đoàn Thu Nương.

- Cũng có thể, diệt nữ vì chưa biết chắc nên cần nghe Tam thúc nói qua đôi nét về nhân dạng của Tam thẩm!

Tả Nhất Thiên để lộ vẻ bối rối:

- Để ta nhân dạng của một người thì cần phải có đặc điểm! Tam thẩm chỉ là nữ nhân như bao nữ nhân khác, không có đặc điểm nào đáng để lưu tâm! Sao diệt nhi không thể tiết lộ chút manh mối đã khiến tiểu diệt nhi nghi ngờ?

Không còn cách nào khác, Đoàn Thu Nương buộc phải nói:

- Xích Huyết kiệu trước khi lấy đi mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp của diệt nữ và Đường đệ cũng đã có trước đó một mảnh! Không phải đã nhật của lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc như Đường đệ nghi ngờ!

Thượng Thanh hồ nghi:

- Sao Đoàn tỷ biết rõ điều này?

Thu Nương rõ ràng là đang kiềm chế sự phẫn hận khi phải đáp:

- Đường đệ đừng quên ta đã từng là a hoàn của Xích Huyết kiệu một thời gian!

Tả Nhất Thiên hỏi:

- Là diệt nhi nghi Xích Huyết kiệu là cốt nhục của ta hay nghi Xích Huyết kiệu đã...

Thu Nương nhanh chóng phản bác:

- Việc giết người vô cớ, Xích Huyết kiệu chưa bao giờ có thái độ này!

Thượng Thanh xen vào:

- Vậy tại sao Xích Huyết kiệu vừa giữ vừa hành hạ Đoàn tỷ?

Thu Nương thở ra một hơi dài:

- Muốn rõ thì phải nói hết nguồn cơn! Xích Huyết kiệu lão phu nhân là người đã cứu mạng ta! Ta còn được lão phu nhân truyền thụ chút ít võ học

để phòng thân! Là do ta không cam phận a hoàn nên ta tại Hoàng Thạch cốc có thái độ không nên, không phải!

Nàng lại có sắc giận dữ:

- Đồng ý là ta có làm cho ả mất cơ hội hỏi về Đà La Bối Diệp kinh nhưng sau đó ả đã tỏ ra quá độc ác khi cố tình hành hạ ta đủ điều để hỏi về Liễu Yểm Ngọc Diệp!

Thượng Thanh vội khuyên ngăn:

- Lỗi do Đoàn tử trước! Mà cũng do bản tính của Xích Huyết kiêu quá cương cường hiếu thắng, chính đệ đáng lẽ đã bị ả ta hại chết từ lâu! Nhưng dù sao chuyện cũng đã qua rồi, Đoàn tử ôm hận làm chi cho thêm sầu muộn?

Sợ càng nói Thu Nương càng khó giữ lời, Thượng Thanh chợt hỏi:

- Đoàn tử sao lại biết mảnh Liễu Yểm Ngọc Diệp của Xích Huyết kiêu không phải là mảnh của Tứ thúc bị lão Cốc chủ lấy đi?

Nàng tuy ngập ngừng nhưng sau đó cũng nói:

- Ngoài nguyên nhân ta đã nói, ả đã có từ trước, còn một nguyên nhân nữa là gần đây ta vẫn thấy lão Cốc chủ vẫn giữ nguyên mảnh của Tứ thúc!

Chàng kinh nghi:

- Làm sao Đoàn tử có thể thấy được điều này? Phát hiện Đoàn tử, lão không bắt giữ hoặc tìm cách hạ thủ sao?

Cũng như trước đó, Đoàn Thu Nương xua tay gạt đi:

- Những nghi vấn liên quan đến sự việc này, ta sẽ giải thích sau! Đường đệ nên lo cho Tam thúc thì hơn!

Chàng hồ nghi:

- Ý của Đoàn tử là...

Nàng gật đầu:

- Tính mạng của Tam thúc khó thể kéo dài, điều này ngay từ đầu ta đã lên nghe! Thế nên cần khẩn trương giúp Tam thúc toại nguyện, phụ tử đoàn viên!

- Đoàn tử vẫn cho Xích Huyết kiêu là cốt nhục của Tam thúc?

- Không thể đoán quyết điều gì cả! Chờ khi gặp lại ả sẽ hay!

Chàng hoang mang:

- Trung Nguyên rộng lớn, đệ biết đi đâu tìm ả?

Thu Nương quả quyết:

- Quanh đi quẩn lại, Xích Huyết kiêu chỉ có một chỗ trú thân mà thôi!

- Tử động?

Nàng gật đầu:

- Đúng vậy!

Chẳng còn cách nào khác, Đường Thượng Thanh đành phải cùng Đoàn Thu Nương đưa Tả Nhất Thiên đi đến Tử động...

...

Đúng như Tả Nhất Thiên báo trước và đúng như lời xác quyết của Đoàn Thu Nương, Đường Thượng Thanh nhận thấy chỉ sau hai ngày đường sắc diện của Tả Nhất Thiên càng lúc càng xấu đi!

Tình trạng của Tả Nhất Thiên, nếu Đường Thượng Thanh lo lắng một thì Thu Nương lo lắng những mười phần!

Qua thái độ chăm sóc chình chu của Thu Nương dành cho Tả Nhất Thiên, Thượng Thanh phần nào đoán được tâm trạng và nguyên nhân tại sao nàng lại phải lo lắng đến thế!

Vì nàng là một nữ nhân đã từ lâu thiếu vắng tình phụ tử, vô hình chung Thu Nương lo lắng và chăm sóc cứ như Tam thúc chính là phụ thân của bản thân nàng!

Do đó, đã nôn nóng làm vậy, Thu Nương càng thêm nôn nóng mỗi khi Thượng Thanh tự ý dừng lại và nếu không vẽ thì lại vạch những nét vạch không ra gì vào bất kỳ nơi nào thuận tiện!

Ngay lúc này, là đêm thứ hai kể từ khi đưa Tả Nhất Thiên đi, chàng cũng đang dừng lại và thực hiện điều nhắm nhĩ đó!

Thu Nương bực tức hỏi:

- Đường đệ làm như thế để làm gì? Sao đệ không nghĩ hộ ta là đêm nay nên dừng lại hay phải kiềm trình để Tam thúc khỏi phải nôn nóng?

Vì đã vạch xong những gì cần vạch, chàng thản nhiên bảo:

- Sinh mạng của Tam thúc đang như ngọn đèn treo trước gió, đệ tính chúng ta nên kiềm trình thì hơn!

Nàng vì lo ngại nên quên mất rằng chàng chưa giải thích rõ việc làm kia của chàng có ý nghĩa gì:

- Đã suốt một ngày không nghỉ, liệu Đường đệ có đủ sức kiêm trình không?

Chàng hỏi lại:

- Đoàn tử thì thế nào?

Nàng đáp có phần gượng ép:

- Ta không phải công Tam thúc trên lưng như đệ nên có thể chi trì thêm một lúc nữa!

Chàng hỏi:

- Đoàn tử có thể chi trì được bao lâu? Hết đêm nay chăng?

Nàng lắc đầu:

- Vậy thì không đủ sức! E chưa đến canh ba là ta đã...

Chàng nhanh miệng hỏi tiếp:

- Nếu được tiếp sức, Đoàn tử có thể vượt hết đêm nay?

Nàng ngơ ngác:

- Ai tiếp sức? Đường đệ ư?

- Được hay không, Đoàn tử chỉ cần đáp là đủ rồi!

Nàng vẫn không chịu đáp:

- Nếu là Đường đệ thì không ổn đâu! Dĩ nhiên Đường đệ có bản lĩnh cao minh hơn ta nhưng vừa mang theo Tam thúc vừa tiếp trợ cho ta, nhất định không được!

Chàng thở hắt ra một hơi:

- Có một điều e Đoàn tử chưa biết! Chân nguyên nội lực của đệ không hề suy giảm kể từ đầu ngày cho đến tận lúc này!

Nàng không tin:

- Ta đi một thân một mình còn kiệt lực, nói gì đến Đường đệ còn phải...

Chàng ngắt lời:

- Thôi được! Đoàn tử rồi sẽ rõ! Đệ chỉ mong chí ít Đoàn tử còn chút ít chân lực để đến sáng, khi nhìn thấy Tử động, Đoàn tử phải bảo hộ cho Tam thúc, trong khi đệ đi tìm cho được Xích Huyết kiêu! Đoàn tử nghĩ sao?

Nàng đáp sau một lúc tự lượng sức:

- Nếu được tiếp trợ, ta có thể chi trì được đến sáng! Nhưng sao Đường đệ phải khẩn trương như vậy! Chẳng lẽ...

Chàng gật đầu:

- Tam thúc e không thể chịu nổi hết một ngày nữa! Đó là nguyên do khiến đệ phải khẩn trương!

Dứt lời, chàng hít mạnh một hơi thanh khí và bảo:

- Đi nào, Đoàn tử!

Không đợi Thu Nương có phản ứng hoặc hỏi han gì thêm, chàng giữ Tam thúc bằng một tay và dùng tay còn lại chộp nhanh vào hữu thủ của nàng! Lập tức chàng lao đi, kéo theo cả Thu Nương.

Vút!

Đây không phải là lần động chạm đầu tiên giữa hai người, trước kia đã xảy ra một lần khi cả hai phải mặt kề mặt vai kề vai cùng hiệp lực nhích động một khối đá nặng kín bí đạo!

Và cũng như lần đó, hầu như toàn thân của Thu Nương hầu như bủn rủn vô lực! Đến nỗi nàng quên rằng nàng vừa để Thượng Thanh vận lực đưa nàng đi, không phải chỉ có tiếp lực!

Thượng Thanh như vô tâm nên không nhận ra thái độ khác thường của nàng! Cước lực của chàng vẫn nhanh như trước, xé màn đêm lao vút đi như một vết mờ!

Ngược lại, Thu Nương cho đến lúc này vẫn thần hồn bất định! Huống hồ thân thủ của Thượng Thanh càng làm cho nàng thêm dật dờ tâm tưởng!

Nàng không ra sức và thân thể vẫn băng băng trôi đi, tạo cho nàng một cảm giác là nàng đang bồng bềnh nơi cảnh tiên giới!

Đêm xuống đã lâu, sương rơi thêm nặng hạt, cái lạnh thấm dần làm Thu Nương phải sức tỉnh!

Nàng đưa mắt nhìn ngang chàng!

Một khuôn mặt cam lạng như vô tri vô giác chỉ biết nhìn chăm chăm về phía trước, nơi chàng đang cần tiến đến!

Điều này làm Thu Nương tỉnh ngộ đến phải than thầm: “Là do ta tự ám thị ta, chàng không nghĩ như ta đang nghĩ! Chao ôi! Chàng đang thi hành một phận sự của một vị đệ đệ với một tỷ tỷ! Chàng làm sao có được những

cảm giác như ta đang có? Chàng có biết những cảm giác của ta không? Hay chàng vẫn biết, vẫn có và đang cố tự trấn áp bản thân như ta đang tự trấn áp ta? Chàng ơi! Chúng ta nào phải tử đệ chung cốt nhục! Chàng có biết là chàng đang vô tình làm ta phải...”.

- Đoàn tử sao rồi? Lạnh ư?

Câu hỏi khá bất ngờ của chàng làm Thu Nương luống cuống? Nàng đáp bừa:

- Đúng là ta đang lạnh! Sao Đường đệ biết?

Chàng cười nhẹ - Không hiểu là hữu ý hay vô tình - Đoàn tử quên rằng đệ đang giữ bàn tay của Đoàn tử đây sao? Sao đệ lại không biết?

Đỏ mặt - May nhờ có đêm đen che khuất, bằng không nàng khó che giấu tâm trạng của chính nàng - Thu Nương vô tình rút tay lại và cố nói với vẻ thản nhiên:

- Được Đường đệ tiếp sức một lúc, ta nhờ đó đã hoàn toàn hồi phục! Đường đệ cũng đừng quá ỷ trọng, khó chi trì được lâu!

Vút!

Nàng như sợ chàng phát hiện những lời dối trá vừa rồi nên khi dứt lời nàng vội lao nhanh về phía trước!

Chàng ngỡ ngác nhìn theo: “Ta nói năng quá lộ liễu ư? Nàng không muốn được ta gọi bằng Đoàn muội như trước thật sao? Hà...! Nữ nhân thật khó hiểu!!”.

Bất chợt, đang lao ở phía trước Đoàn Thu Nương nghe khinh thân pháp của chàng ở phía sau chợt nhanh hẳn lên!

Vút!

Nàng kinh hãi nghĩ thầm: “Chàng đã phát hiện sự dối trá của ta? Chàng muốn nhìn ta để đọc rõ thêm sự dối trá đó? Không được!”.

Nàng cũng tăng nhanh cước lực!

Vút!

Tuy nhiên, Đoàn Thu Nương nào có thể so bì khinh thân pháp cùng chàng?

Vút!

Chàng tiến lên ngang hàng và bất ngờ đặt tay lên vai nàng!

Nàng dừng lại! Và nàng chỉ cần chờ chàng gọi một tiếng, chỉ một tiếng thôi, những gì thầm kín của nàng sẽ vỡ òa ra ngay tức khắc! Thế là hết giả dối, hết tử hết đệ!

Chàng gọi thật nhưng lại gọi rất kỳ quặc, khác với những gì nàng đang chờ đợi:

- Đoàn tử! Ở phía trước có người! Đông lắm! Đoàn tử nên cẩn trọng!

Tuy thất vọng nhưng nhờ sự lo ngại đang ập đến nên nàng dễ dàng vượt qua:

- Đường đệ phát hiện được điều gì?

Chàng đưa tay lên môi:

- Suyt! Cách chúng ta nhiều lắm là hai mươi trượng đệ nghe có người lớn tiếng, như đang sôi nổi bàn bạc điều gì đó khá nghiêm trọng!

Nàng ngưng thần nghe ngóng:

- Ta nào nghe được gì?

Chàng hạ thấp giọng:

- Phía tả, chỗ có cội địa thụ thật to, Đoàn tử lắng nghe một lần nữa đi!

Nàng nhất nhất làm theo lời chàng:

- Vô lý! Ta chỉ nghe tiếng lá cây xao động!

Nàng nghi hoặc khi thấy chàng lập tức đặt Tam thúc xuống!

Sau đó, nàng còn thấy chàng vận lực vạch vào thân cây bên đường một vòng tròn nhỏ, ở bên trong là ba dấu chấm theo hình chữ phẩm và dấu chữ phẩm được hướng về cội đại thụ như chàng vừa điểm chỉ cho nàng phải lắng nghe.

Tiến đến gần nàng, chàng thì thào:

- Cẩn tắc vô ưu! Đoàn tử cứ ở đây với Tam thúc! Đệ sẽ quay lại ngay!

Vút!

Chưa kịp hỏi gì chàng đã đi, khiến cho Thu Nương phải nghi ngờ thánh lực của chàng có điều lằm lẩn!

Nàng tự nhủ: “Nếu là lằm lẩn thì phải chăng đây là kế của chàng để có dịp cùng ta bộc bạch tâm sự? Chàng không nói là chàng sẽ quay lại ngay sao?”.

Tuy nhiên, nàng càng chờ càng thêm lo ngại! Vì Thượng Thanh cho đến lúc này vẫn chưa quay lại với nhịp tim thốn thức của nàng!

- Lạ quá! Sao...

Chính lúc Thu Nương mở miệng lẩm bẩm thành lời thì có tiếng quát tháo vọng đến...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Kế Quỷ Quyết Chạm Trí Thần Thông - Đại Tâm Cơ Vẫn Rối Trận Tình

Thoạt nghe tiếng quát tháo này Đoàn Thu Nương phải nghĩ ngay đến việc Đường Thượng Thanh đang chạm chán cường địch!

Nàng bồn chồn lo lắng, hết nhìn về phía trước lại nhìn chung quanh!

Nàng những muốn chạy đến để giúp Thượng Thanh nhưng lại không thể! Còn Tam thúc, nàng phải có trách nhiệm! Nàng không thể bỏ mặc Tam thúc, nhất là bỏ vào lúc này, là lúc Tam thúc đang như một ngọn đèn trước gió - Thượng Thanh đã nói như vậy - và dễ dàng bị sát hại bởi bất kỳ một nguyên nhân nào!

Còn đang lo lắng và phân vân, Đoàn Thu Nương chợt lạnh khắp người vì một âm sắc lạnh lẽo bỗng vang lên ngay phía sau:

- Người lo lắng cũng vô ích! Đường tiểu tử sẽ không bao giờ quay lại nữa đâu!

Nàng thẳng thốt khi quay lại:

- Là lão? Lão đến từ lúc nào? Lão muốn ám chỉ điều gì khi nói chàng sẽ không bao giờ quay lại?

Trước mặt nàng, cách nơi Tam thúc nàng nằm độ nửa trượng, lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc với chân diện được che kín bởi túm lụa trùm đầu màu đen đang xạ nhìn vào nàng bằng những ánh mắt giễu cợt!

Và lão đáp:

- Hai ngày qua có lúc nào bản nhân không bám theo bọn người? Còn lời bản nhân vừa nói, người muốn hiểu ư? Thật dễ! Tiểu tử làm sao có thể quay lại một khi đã rơi vào vòng vây của bốn môn?

Lượng định tình thế thật nhanh và tình thế lúc này thật dễ lượng định, Đoàn Thu Nương cố kéo dài thời gian, hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, Thượng Thanh sẽ quay lại giúp nàng bảo toàn tính mạng cho Tam thúc! Nàng vờ kêu lên:

- Bốn môn? Ý lão muốn nói...

Lão buông tiếng cười sắc lạnh:

- Là Vô Lâm môn! Người chưa biết thật hay chỉ giả vờ? Người đang trông chờ tiểu tử quay lại? Người có biết ý định của người chỉ là hoang tưởng hay không? Hừ!

Không ngờ lão đoán được ý nghĩ của nàng, nàng vội chuyển đổi câu chuyện:

- Lão muốn làm gì ta? Lão đã hứa với gia sư điều gì? Lão quên rồi sao?

Lão vẫn nhìn nàng:

- Bản nhân không quên! Và bản nhân còn biết rằng mọi cố gắng của bản nhân nhằm lay chuyển chí kiên định của lệnh sư chỉ là công dã tràng xe cát!

Thu Nương kinh hãi:

- Lão đã sát hại gia sư?

Hai mắt lão bắn xạ những tia hung quang ngời chói giữa đêm đen:

- Chưa đâu! Nhưng rồi sẽ phải đến một lúc như vậy nếu lệnh sư vẫn không thay đổi! Người muốn như thế nào? Muốn lệnh sư phải chết hay vẫn cứ sống mãi với người?

Những tiếng quát tháo chột vang lên rộn rã và như càng lúc càng xa dần! Đoàn Thu Nương vội hỏi:

- Sao lão phải hỏi ta câu này? Có phải sinh mạng gia sư còn hay mất là tùy thuộc vào ta?

Lão cười khan:

- Người đừng vọng tưởng những tiếng la hét dần xa đi là tiểu tử đang chạy thoát! Không dễ thế đâu vì đây là kế liên hoàn của bản nhân, tiểu tử chắc chắn phải lâm vào tuyệt lộ!

Cạch!

Lão vừa dứt lời thì một hòn sỏi nhỏ không biết từ đâu bắn đến và chạm vào một thân cây cạnh đó!

Tiếng chạm khô khan vang lên làm lão phát nổ!

Vút!

Lão nhận định phương hướng thật chuẩn xác tuy là giữa đêm đen dày đặc! Lão lao thật nhanh về phía mà lão tin rằng hòn sỏi nọ đã từ phương đó bắn đến!

Thân pháp của lão dẫu nhanh nhưng kẻ thần bí vừa bắn ra hòn sỏi nọ đang chứng tỏ một thân pháp còn nhanh hơn lão.

Cạch!

Từ phương khác, hòn sỏi thứ hai lại chạm vào một thân cây, vang lên thành một loạt âm thanh khiêu khích!

Lão chuyển hướng.

Vút!

Nhưng...

Cạch!

Từ một phương vị khác nữa, tiếng va chạm do hòn sỏi thứ ba tiếp tục vang lên giữa màn đêm tĩnh lặng!

Lão động nộ:

- Là tiểu tử với Ngọc Diệp thân pháp?

Mặc cho lão quát, kẻ bí ẩn vẫn không xuất hiện! Đến việc lên tiếng kẻ đó cũng không nửa lời thốt ra!

Nhưng vẫn có một thanh âm vang lên thay cho lời đáp lại tiếng quát của lão!

Đó là...

Cạch!

Hòn sỏi thứ tư xuất hiện!

Lão chớp động thân hình hầu như cùng lúc với tiếng chạm khô khan.

Vút!

Tuy nhiên, như chỉ muốn trêu tức lão, hòn sỏi thứ năm thứ sáu lần lượt vang lên.

Cạch! Cạch!

Lão dừng lại và ngơ ngác:

- Thân pháp của tiểu tử nhanh đến thế sao?

Cả Thu Nường cũng phải ngờ vực! Nàng những muốn lên tiếng để hỏi xem nhân vật nào đang hí lộng lão và giúp nàng! Vì nàng khó có thể tin đó là Đường Thượng Thanh. Bởi chàng không thể nào có được một thân pháp thượng thặng như vậy!

Tiếng quát thứ hai được lão Cốc chủ phát ra đúng lúc, khiến Thu Nường kịp giữ lại trong miệng những gì muốn hỏi:

- Bọn người là ai? Nếu là viện thủ của Đường tiểu tử sao không xuất đầu lộ diện?

Viện thủ? Hai chữ này khiến Thu Nường nhớ đến hành vi vừa bí ẩn vừa kỳ quái của Thượng Thanh!

“Phải chăng đó là chàng lưu ám ký để những huynh đệ của chàng biết đường tìm đến? Có cơ hội cho ta thoát rồi!”.

Cạch!

Một hòn sỏi khác tiếp tục vang lên! Và đó là câu trả lời cho tiếng quát hỏi của lão Cốc chủ!

Lão nô khí xung thiên:

- Giả thần giả quỷ! Bọn người nếu muốn dọa thì đã chọn lầm đối tượng rồi!

Vút!

Bóng nhân ảnh của lão chợt biến mất! Và Đoàn Thu Nường biết đó là lão muốn truy lùng và ít nhất sẽ bắt được một trong nhiều kẻ bí ẩn!

Không bỏ lỡ cơ hội, Đoàn Thu Nường vội bồng xốc thân hình bất động của Tam thúc lên và tìm phương bỏ chạy!

Vút!

Nàng chạy về hướng lão Cốc chủ vừa chạy đi!

Được ba trượng, nàng chợt lạnh cứng người khi có một bàn tay chạm vào và có tiếng thì thào thật khẽ:

- Không phải hướng này! Hãy theo đệ!

Nàng hoàn hồn thật nhanh và nhận ra thân hình bất động của Tam thúc đã được người vừa xưng là đệ xốc trên tay!

Vút! Vút!

Nàng đổi hướng và chạy theo nhân vật đó với không ít những nghi ngờ.

“Sao lại là Thượng Thanh? Chàng không trúng kế liên hoàn như lão ác ma nói sao? Vậy là không có viện thủ nào của chàng xuất hiện? Chàng có thân pháp vừa nhanh vừa biến ảo từ lúc nào? Sao chàng chọn phương hướng mà chắc chắn lão sẽ truy lùng tới để đưa ta tháo chạy? Chàng có mưu đồ gì?”.

Đoàn Thu Nương nào dám hỏi thành tiếng, nhất là vào lúc này là lúc sắc diện của chàng chỉ là một pho tượng đá câm lặng!

Được hai mươi trượng, Thu Nương kinh ngạc tột độ khi thấy chàng chợt thay đổi hướng và là hướng càng chắc chắn hơn nữa lão sẽ tận lực truy lùng!

Vút!

Dẫu kinh ngạc, nàng vẫn theo chân!

Vút!

Sau nửa canh giờ tận lực bám theo, Thu Nương dần đuối sức! Dẫu vậy, nàng vẫn khắp khởi mừng vì rốt cuộc không thấy lão Cốc chủ xuất hiện! Có nghĩa là, Thượng Thanh với suy nghĩ riêng đã chọn đúng phương hướng tháo chạy.

Nàng khẽ lắc đầu vừa có ý nghĩa là nàng chịu không sao đoán được những suy nghĩ của chàng và mang những ý nghĩa là nàng có lẽ sẽ không còn sức đâu để tiếp tục bám theo chàng.

Có lẽ nhìn thấy cái lắc đầu của Thu Nương, Thượng Thanh chợt dừng lại!

Tưởng đã đến được nơi an toàn, Thu Nương vừa đồn dập thở vừa hé miệng định hỏi chàng những gì nàng đang nghi vấn!

Nào ngờ, chàng nhanh hơn, khẽ bảo:

- Đừng gây kinh động! Lão sắp đuổi kịp rồi!

Hốt hoảng, Thu Nương vội ngậm miệng và cố kiềm nén những nhịp thở khó thể kìm né. Và chàng lại mục kích những việc hết sức lạ lùng của chàng!

Chàng đang vận lực vào đầu ngón tay để lần lượt vẽ ba ký hiệu hoàn toàn giống nhau ở trên ba thân cây vô tình mọc thành một nhóm gần nhau!

Đó là hình vẽ một vòng tròn và một vòng tròn nhỏ hơn ở bên trong vòng tròn trước đó!

Chưa hết, ở cả ba hình vẽ đều có vẽ thêm một mũi tên và ba mũi tên này đều chỉ về một hướng!

Nhìn theo hướng mũi tên, Thu Nường chỉ thấy đó là một khoảng trống khá rộng. Xa hơn nữa chính là một ngọn núi cao chót vót.

Thực hiện xong những hành vi kỳ quặc, Thu Nường nghe chàng bảo:

- Đoàn tử hãy theo dấu mũi tên mà chạy! Khi đến chân núi thì chờ đợi và đừng để lão phát hiện! Nhanh nào!

Cùng với âm thanh sau cùng, Thu Nường cảm nhận bàn tay chàng chợt đặt ngang lưng thon nhỏ của nàng!

Quá bất ngờ vì cử chỉ thân mật không đúng lúc của chàng, Thu Nường vội nhích về phía trước như muốn tránh cử chỉ đó!

Không ngờ nàng hoàn toàn lầm lẫn!

Một luồng nhiệt khí bỗng cuộn cuộn trút sang và cùng với việc nhích lên, toàn thân nàng liền lao vút về phía trước, là phía Thượng Thanh vừa điểm chỉ!

Vút!

Không dám chậm trễ, Thu Nường bèn nường theo đà để cất lực chạy đi! Vừa chạy nàng vừa thán phục mọi suy tính của chàng đều chuẩn xác! Chuẩn xác đến mức độ chàng cũng đoán được phản ứng của nàng một khi chàng chạm vào người nàng để tiếp trợ chân khí!

Nhìn Thu Nường đã vượt hơn nửa khoảng trống và dù thân pháp của nàng đang chậm dần nhưng bóng nhân ảnh của nàng cũng đã nhập nhoạng vào bóng núi đen sẫm, Đường Thượng Thanh mới dám đưa Tam thúc đi!

Vút!

Chàng lao về phía cánh rừng nhỏ bên tả là nơi đáng lẽ chàng phải cùng Thu Nường tiến đến thì hợp lý hơn! Vì đâu có nơi nào thuận tiện để ẩn nấp cho bằng chạy vào rừng.

Bóng nhân ảnh của chàng vừa biến mất, lão Cốc chủ quả nhiên xuất hiện như chàng đã báo trước với Thu Nường!

Chạm phải những ám ký lạ lùng ở ba thân cây, lão dừng lại!

Lão lưỡng lự giữa hai phương hướng! Một bên là cánh rừng và một bên là chạy theo dấu các ám ký!

Sau cùng, lão buông tiếng cười lạnh và lao theo hướng các ám ký!

Vút!

Chàng đã nhìn thấy và lập tức xuất hiện trở lại!

Chàng vạch vào thân cây vài nét ngang dọc, sau đó tung người lao về phía lão đã từ đó chạy đến!

Chàng nép kín sau một lùm cây và căng mắt nhìn vào chỗ có ba thân cây, đồng thời nhìn xuyên qua phía trước!

Chàng đang thầm hy vọng: “Mong sao Đoàn tử kịp nấp kín như ta đã dặn! Bằng không, hậu quả thật khó lường!”.

Không ngoài dự đoán của chàng, lão đã quay lại vì không hề tìm thấy gì, kể cả bóng dáng của Đoàn Thu Nương!

Phát hiện trên thân cây vừa có thêm chữ “xuẩn”, lão giận dữ quật kinh vào cả ba thân cây.

Ầm! Ầm! Ầm!

Rào... Rào... Rào...

Chàng khẽ chép miệng sau khi lão tung người lao vào khu rừng bên tả, là nơi trước đó chàng đã lao vào:

- Lão dùng Song Long chưởng khi quật vào những thân cây vô tội! Sao cứ phải là Song Long mà không là công phu nào khác?

Tiếp đó, chàng khẽ mỉm cười khi nghe từ khu rừng mé tả lại có những tiếng chấn kinh phần nộ do lão quật vào khu rừng cũng vô tội không kém!

Vút!

Chàng vừa đưa Tam thúc đi về phía khoảng trống vừa cười thầm lão: “Đi đến đâu cũng bắt gặp những chữ xuẩn dù có là thánh nhân lão cũng phải phần nộ! Hà... Hà...!”.

Đến chân núi, chàng khẽ gọi:

- Đoàn tử! Đệ đây! Đoàn tử đang nấp ở đâu?

Không nghe thanh âm hồi đáp, chàng lo sợ: “Có lẽ nào lão đã hạ thủ Đoàn tử? Vì không phát hiện thêm ai khác ngoài Đoàn tử, lão mới phải quay lại?”.

Kinh tâm khôn xiết, chàng vừa vội vã đi tìm Thu Nương vừa tự trách là đã khinh xuất, xem nhẹ luôn tính mạng của nàng!

Chàng chỉ thở phào nhẹ nhõm khi rốt cuộc cũng tìm được nàng, đồng thời cũng hiểu được tại sao nàng không hề lên tiếng!

Chàng vừa lay vừa gọi:

- Đoàn tử! Tỉnh lại nào Đoàn tử!

Biết nàng không thể đáp lời và cũng không thể tỉnh lại do đã quá kiệt sức sau hơn một ngày và gần một đêm phải tận lực bình sinh, Đường Thượng Thanh chép miệng:

- Thật tội cho Đoàn tử! Trong tình thế này, ta nên để Đoàn tử ngủ một giấc cho lại sức thì hơn! Chà...

Nhìn quanh, Thượng Thanh cảm thấy an tâm vì Thu Nương dù sao cũng nhớ và thực hiện đúng như lời chàng dặn!

Nàng kịp tìm được một động khẩu vừa kín đáo vừa có ở bên trong một thạch động đủ lớn! Và vì kiệt lực phải ngất đi nên nàng không phải lo lắng, không vì quá sợ hãi để phải lộ tung tích khiến lão Cốc chủ nghi ngờ và chui vào kiểm tìm!

Đặt Tam thúc nằm xuống, chàng ngồi ngay bên trong động khấp để nhắm mắt dưỡng thần và để đề phòng lão Cốc chủ xuất hiện!

...

Chàng mở mắt ra và mỉm cười với Thu Nương:

- Ngủ ngon không Đoàn tử?

Nàng dụi mắt và ngồi dậy! Phát hiện từ trên người vừa rơi xuống một chiếc áo được ai đó đắp ngang, nàng lúng túng đến đỏ mặt:

- Là Đường đệ đắp cho ta?

Nụ cười của chàng chợt trở nên ngượng nghịu:

- Ở nơi này khá lạnh! Đệ lo Đoàn tử không đủ ấm nên... nên...

Nàng đưa mắt nguýt chàng, vô tình chạm vào ánh dương quang vừa hắt qua kẽ lá của lùm cây đại che khuất động khẩu:

- Ô hay! Sáng rồi ư? Hóa ra suốt đêm qua ta thì được ngủ và Đường đệ thì...

Chàng mỉm cười, và lần này thì cười thật tươi:

- Đệ không mệt nên không cần ngủ! Vả lại, đâu phải lúc nào đệ có dịp may như thế này?

Nàng tỏ ra nghiêm nghị, như một vị tỷ tỷ cần phải có:

- Đệ muốn ám chỉ điều gì? Nhìn ta ngủ có gì lạ mà Đường đệ cho là dịp may?

Chàng thu vội nụ cười:

- Không phải! Ý đệ muốn nói... muốn nói...

- Nói gì chứ? Hừ!

Tiếng hừ sau đó của nàng làm chàng phải vội chống chế:

- Đoàn tỷ chớ hiểu lầm! Là đệ muốn nói nhờ có dịp này đệ có thể quan tâm chăm sóc cho Đoàn tỷ! Không phải thế sao?

Nhìn chàng luống cuống nàng ân hận: “Tại sao ta phải nói như vậy? Chao ôi! Như vậy sự chăm sóc của chàng bây giờ đã thành sự chăm sóc của đệ đệ dành cho tỷ tỷ! Sao ta lại tự trói buộc ta?”.

Không nghe nàng đáp, chàng thêm hốt hoảng:

- Đoàn tỷ còn oán trách đệ ư?

Nàng lắc đầu thật mạnh! Và cùng với cử động này nàng bảo:

- Thôi bỏ đi! Đừng nhắc lại chuyện này nữa.

- Không nhắc lại nữa ư?

- Không! Mà hãy nói về chuyện khác!

- Chuyện gì, Đoàn tỷ?

Nàng chợt hỏi:

- Đêm qua... những chuyện gì đã xảy ra đêm qua?

Có cơ để nói lảng sang chuyện khác, chàng lập tức trấn tĩnh:

- Đầu tiên, đệ đã chạm phải đồng sự của lão Cốc chủ!

- Võ Lâm môn?

Chàng gật đầu:

- Không sai! Lão Cốc chủ có cách thông tin thật nhanh nhạy, bọn Võ Lâm môn như đã biết đường đi nước bước của chúng ta!

- Sau đó thế nào? Đường đệ đã cùng bọn Võ Lâm môn giao đấu?

Chàng lắc đầu:

- Đệ đã định như vậy! Nhưng một là lo lắng cho Tam thúc và Đoàn tử, hai là nhận ra tất cả bọn họ đều là những nhân vật thuộc Cửu phái, đệ không chọn giải pháp đó!

- Họ là những ai trong Cửu phái?

Chàng trầm ngâm:

- Dù họ che kín chân diện nhưng đệ cũng nhận ra không ít! Đó là Nhất Vô đại sư, Thái Nhân đạo trưởng, Hoàng Thiếu Phủ với Phá Thiên đao, là...

- Họ cam tâm phản bội sư môn để đầu nhập môn phái khác là Võ Lâm môn à?

Chàng nói như đề quyết:

- Không phải tất cả! Những ai đã từng xuất hiện giao đấu với Xích Huyết kiêu với Tam thúc trước kia mới chính là môn nhân Võ Lâm môn!

- Ta đã nghe kể qua lần giao đấu này! Thảo nào tất cả bọn họ đều muốn dồn Đường đệ vào tử địa, hóa ra tất cả đều làm theo lệnh lão Cốc chủ lắm mưu mô!

Chàng cười nhẹ:

- Vẫn chưa hết những mưu mô của lão! Đêm qua, may mà đệ không giao đấu! Bằng không, khi nhân vật của Cửu phái vì nghe động chạy đến chắc chắn sẽ nghĩ đệ là kẻ thật sự muốn đổi đầu cùng Cửu phái, hậu quả sẽ khó lường!

- Nói sao? Còn những nhân vật thuộc Cửu phái cũng kéo đến à?

Chàng gật đầu:

- Lần này là có những vị Chương môn của Cửu phái! Lão Cốc chủ đã sắp đặt thật chu đáo. Đến lúc đó dù đệ có mồm năm miệng mười cũng không thể giải thích tại sao đệ lại cùng Cửu phái đổi đầu!

- Đủ chín vị Chương môn à?

- Không! Chỉ có tám vị! Vì Phá Thiên Đao Hoàng Thiếu Phủ đã xuất hiện trong lốt môn nhân Võ Lâm môn!

Nàng nghi hoặc:

- Lão họ Hoàng không sợ lộ tung tích?

- Lão cố tình để lộ tung tích thì có! Vì ngay khi tám vị Chương môn kia đưa môn hạ chạy đến thì lão là người đầu tiên để lộ chân diện và hô toáng

lên rằng đệ có mưu đồ hủy diệt võ lâm.

Nàng lo lắng cho chàng, cho dù đây là điều đã xảy ra:

- Mọi người có tin không?

- Có muốn tin cũng không có lý do! Vì đệ đâu có chọn giải pháp giao đấu?

Nàng thở phào:

- Và đệ đã bỏ chạy?

- Có tránh voi cũng chẳng hổ mặt nào! Vả lại, vì biết đây là mưu kế của lão nên đệ thêm lo sợ cho Đoàn tỹ! Đệ không thể không chạy!

Chàng vừa nói dứt lời, nàng nhìn chàng đầy cảm kích, tuy ngoài miệng thì hỏi:

- Đã quay lại, sao Đường đệ vẫn làm ta phải lo sợ vì bán tín bán nghi?

Chàng cười cười:

- Đoàn tỹ trách thật oan cho đệ! Nếu không giả thần giả quỷ hù dọa lão, đệ phải cùng lão giao đấu! Mà hễ giao đấu tất làm kinh động đến quần hùng!

Chàng thở ra:

- Đoàn tỹ nghĩ xem, một khi họ kéo đến và phát hiện có Đoàn tỹ vừa là người Xích Huyết kiêu vừa là người Băng Ngọc cung, sự giận dữ của họ sẽ như thế nào?

- Hóa ra tất cả chỉ vì Đường đệ lo lắng cho ta?

Chàng bối rối như vừa bị nàng vạch rõ tâm sự:

- Có thể nói như vậy!

Nàng khẽ thở dài vì một cơ hội để bộc lộ tâm sự vừa bị chàng cố tình bỏ qua. Nàng hỏi cho có hỏi:

- Sau đó thì thế nào?

Chàng ngơ ngẩn:

- Như Đoàn tỹ đã biết, đệ và Đoàn tỹ phải cuống cuồng tháo chạy! Đoàn tỹ quên rồi sao?

Nàng tự giận bản thân vì vừa để lộ sự bối rối cho chàng nhìn thấy! Và nàng giận lây sang chàng:

- Ta không quên! Ý ta muốn hỏi là tại sao Đường đệ lại lồi ta chạy hướng khác với hướng ta đã chạy?

Chàng giải thích và hầu như là muốn biện minh:

- Qua mưu kế của lão, đệ biết lão là hạng có lắm tâm cơ! Tương kế tựu kế, đệ đổi thực thành hư, đưa Đoàn tử đi về phía mà ai khác cũng phải nghĩ lão sẽ truy lùng đến! Thật ra thì...

- Thật ra thì?

- Bị đệ hí lông, lão chỉ vờ chạy đi và sẽ quay lại cùng cùng một hướng! Đệ đã làm lão phải sập bẫy của chính lão!

- Còn những ám ký ở ba thân cây...

Chàng cười vùng lên:

- Cái này gọi là phản thực phản hư! Lão cho là hư và nghĩ là thực! Từ thực, lão làm theo kế đệ đã làm và cho đó là hư! Lão nghĩ đệ chỉ hư trương để lòe lão và lại chạy theo hướng đã lòe! Lão đuổi theo và lắm kế phản hư phản thực của đệ!

Nàng như thích thú với những kế mưu lồng vào trong kế mưu của chàng:

- Sau đó Đường đệ còn lừa lão những gì nữa?

Chàng đáp:

- Khích nộ lão! Càng bị khích nộ lão càng quẫn trí! Sau cùng lão chẳng thể nào đoán được hướng đi thật sự của chúng ta!

Chàng cười một lúc khá lâu, khiến cho không thể nghe thấy những tiếng động lạ ở bên ngoài!

Chỉ khi chàng thôi cười và thính lực miễn tiếp có trở lại cho chàng biết đang có điều khả nghi!

Chàng chưa kịp quát hỏi thì từ bên ngoài động khẩu đã có âm thanh vọng vào:

- Lão không ngu xuẩn như đại ca lắm tưởng, cũng may là bọn đệ đến kịp!

Vút!

Chàng lao ra và kinh ngạc tột độ.

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Hội Ngộ Bất Ngờ Sinh Biến Cố - Thái Độ Kỳ Quặc Tạo Nghi Ngờ

Chàng hỏi thật khẩn trương:

- Hiện nay lão đang ở đâu?

Vu Lang xua tay:

- Đường đệ yên tâm! Đường đệ có hai vị lão đệ không phải là không có âm cơ! Quanh đây, chỗ nào cũng được họ lưu ám hiệu! Lão càng phát hiện càng thêm quẩn trí, câu nói của Đường đệ đến lúc này mới hợp tình hợp cảnh!

Thượng Thanh thở ra nhè nhẹ và bắt đầu thể hiện sự quan tâm đối với mọi người!

Đầu tiên chàng hỏi Tuyết Ngân:

- Cô nương đã hoàn toàn hồi phục?

Tuyết Ngân chưa kịp đáp, Vu Lang vội đáp thay:

- Chưa hồi phục hẳn đâu! Ngay khi biết tin Đường đệ đã lên đường, vì sợ Đường đệ thân cô thế cô, nàng luôn miệng hối thúc khiến ta cũng phải thắc thỏm lo âu!

Chàng nhìn Ngọc Tử như muốn oán trách! Ngọc Tử vội giải thích:

- Bọn đệ dù có thế nào đi nữa, sự vắng mặt của đại ca cũng khiến Tuyết Ngân cô nương nghi ngờ!

Ngọc Vi tiếp lời:

- Chỉ sau hai ngày ngắn ngủi tịnh dưỡng, Tuyết Ngân đã lừa được bọn đệ, bảo là đã hồi phục, bọn đệ do nôn nóng lo cho đại ca, bị lừa như thế này thật không đáng!

Đã hiểu ra, Thượng Thanh chỉ biết mỉm cười bỏ qua:

- Mọi người đến lúc nào? Chạm lão ở đâu?

Ngọc Tử nhanh nhẩu:

- Phát hiện ám ký của đại ca cho biết là chạm địch, bọn đệ đành phải cẩn trọng dò tìm, nào dám khinh suất? Nhờ đó, bọn đệ đã nhìn thấy lão cứ quanh quẩn hết tìm ở chân núi lại tìm khắp cả khu rừng.

Vu Lang bật cười:

- Ta phải thừa nhận bản lãnh của nhị vị Ngọc Tử Ngọc Vi lần này tăng tiến vượt bậc! Vì muốn biết rõ lão ác ma đang tìm ai, cả hai đã thay phiên nhau bày trò ú tim với lão! Kẻ nam người bắc, họ hết lưu ký hiệu này đến ám hiệu khác.

Ngọc Vi chợt lắc đầu:

- Thân thủ của lão quả lợi hại vô tưởng! May nhờ bọn đệ hai người và còn có Ngọc Điệp thân pháp do đại ca truyền thụ, bằng không thật khó lòng giở trò mèo vờn chuột với lão!

Thượng Thanh cười mỉm:

- Kết quả thế nào? Lão phải bỏ cuộc ư?

Ngọc Tử gật đầu:

- Đại ca yên tâm! Nghe lão quát mắng, bọn đệ biết đại ca chỉ có thể tiến đến Tử động bằng đường núi này! Chỉ cần vẽ loạn đủ các loại ám hiệu, bọn đệ đã làm lão nản lòng phải bỏ đi!

Đến lúc này Tuyết Ngân mới lên tiếng:

- Đường huynh đuổi theo lão là để tìm gia mẫu, sao phải chạy đến Tử động của Xích Huyết kiêu? Thế còn gia mẫu đâu?

Thượng Thanh định giải thích tất cả nhưng chỉ mới mấp máy môi, chưa một thanh âm nào phát ra thì từ bên trong động khẩu Đoàn Thu Nương lên tiếng:

- Là những ai ở bên ngoài vậy, Đường đệ?

Tuyết Ngân kinh ngạc! Và càng thêm kinh ngạc khi nhìn thấy Đoàn Thu Nương từ bên trong bước ra! Nàng châm chọc:

- Không ngờ lại là người đã tự nhận là truyền nhân của gia mẫu! Nếu vậy chắc hẳn gia mẫu vẫn còn ở bên trong động khẩu này! Đường huynh sao không nói ngay để ta kịp vãn an gia mẫu?

Vừa nói Tuyết Ngân vừa nghiêng người như muốn lách ngay vào động khẩu!

Đối với Thượng Thanh mà nói, chàng sẵn sàng để Tuyết Ngân đi vào rồi sẽ giải thích sau cũng không muộn! Nhưng với Đoàn Thu Nường thì khác, nàng chột dịch người ngăn lại, không cho Tuyết Ngân đi vào! Nàng còn nói rõ:

- Gia sư không có trong động, sư tử chớ vào vô ích!

Tuyết Ngân không ngờ Đoàn Thu Nường lại có thái độ này bèn nạt lớn:

- Người mau tránh ra! Nếu chậm bước chớ trách ta vô tình!

Không những không tránh, Thu Nường còn thách thức:

- Như muội vừa nói, sư tử có vào cũng vô ích. Sư tử chớ buộc muội phải có những lời thất lễ!

Phản ứng của Tuyết Ngân là điều không tránh khỏi! Nàng quát lên:

- Người tưởng ta không dám làm gì người bằng vào những tiếng xưng hô ngọt ngào của người à? Mau tránh!

Thái độ của hai nữ lang khiến Vu Lang phải nhìn Thượng Thanh! Ngược lại, Thượng Thanh nhè nhìn Ngọc Tử Ngọc Vi và hai người này lại nhìn lẫn đi chỗ khác!

Và Thượng Thanh phải can thiệp khi Tuyết Ngân vì mãi bị Thu Nường ngăn lối phải vừa quát vừa xuất thủ:

- Người dám cãi lệnh ta à? Đỡ!

Vút!

Chàng len vào giữa họ ngay trước khi Tuyết Ngân kịp xuất kinh! Chàng nhìn vào Tuyết Ngân và bảo:

- Cô nương thương thế chưa phục hồi, chớ quá nóng giận! Lệnh đường thật sự không có ở trong này!

Quay qua Thu Nường, chào bảo:

- Đâu có gì đáng khiến Đoàn tử phải che giấu? Tuyết Ngân cô nương sẽ không như vậy nếu Đoàn tử cứ để nàng ta bước vào! Hãy nhân nhượng nào, Đoàn tử!

Phải như thế Đoàn Thu Nường mới chịu bước tránh qua một bên! Tuy thế nàng vẫn còn hậm hực:

- Nếu không vì Đường đệ, muội sẽ chẳng khách khí!

Tuyết Ngân quắc mắt nhìn Thu Nương như thể nếu không có Thượng Thanh ở đây nàng quyết không một cách dễ dàng! Tuy nhiên, đúng lúc Tuyết Ngân sắp bước qua lùm cây đại che khuất động khẩu, nàng còn nghe Thu Nương nói kháy:

- Người đang nằm bên trong chính là người được Thượng Thanh gọi là Tam thúc! Sư tỷ có muốn trút hận, tốt hơn hết đừng chạm vào nhân vật này!

Nàng khựng lại! Và sau khi ném lại cho mọi người nhìn thấy một cái cười vừa là khinh khỉnh vừa là đắc ý, Tuyết Ngân bước nhanh vào trong!

Bất kỳ ai cũng phải hiểu tại sao Tuyết Ngân lại có cái cười này! Vì có bao giờ Đường Thượng Thanh đột nhiên lại nảy ra một vị Tam thúc?

Tuy nhiên, mọi người đều phải kinh ngạc khi nghe có tiếng hô hoán của Tuyết Ngân vang ra:

- Sao lại là nhân vật này? Chẳng phải Tả Nhất Thiên đây sao?

Mọi người bèn đưa mắt nhìn Thượng Thanh và ngay khi chàng gật đầu thừa nhận, tất cả cùng lao ồa vào!

Ngay sau đó, có tiếng Vu Lang kêu lên:

- Chà...! Thương thế rất nghiêm trọng, nào còn cách cái chết bao xa? Hà...

Nhân lúc mọi người chưa kịp quay trở ra, Thượng Thanh khẽ lên tiếng trách Thu Nương:

- Đoàn tỷ có ý gì chứ? Sao cứ phải khích nộ Tuyết Ngân?

Thu Nương thản nhiên:

- Đường đệ đau lòng à? Đừng nói là khích nộ, ta còn muốn...

Kịp lúc Tuyết Ngân bước ra! Nàng nào đủ nhẫn nại để chờ nghe Thu Nương buông lời nhục mạ! Tuyết Ngân xuất kỳ bất ý lao đến.

Vút!

Thượng Thanh không kịp phản ứng khi nghe tiếng quát của Tuyết Ngân:

- Người còn muốn giao đấu với ta chứ gì? Tới đây! Đờ!

Vù... Vù...

Chàng chỉ kịp kêu lên, hy vọng Thu Nương sẽ nhân nhượng:

- Đoàn tỷ hãy vì đệ, đừng...

Đã muộn! Vì Thu Nường đang quát:

- Là do sự tử muốn, không phải lỗi của muội! Đờ!

Vù...

Ầm!

Do thương thế chưa hồi phục lại mới trải qua chặng đường dài, Tuyết Ngân bị chấn lúi là lẽ tự nhiên!

Tuy thế, do không cam lòng, Tuyết Nghi vẫn hùng hổ lao đến:

- Ta phải giết người, kẻ mạo nhận là truyền nhân của gia mẫu! Đờ!

Vù... Vù...

Thu Nường cười khẩy:

- Mạo nhận cũng được, không mạo nhận cũng được! Hãy xem công phu sẽ biết! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Ngọc Tử và Ngọc Vi nghe động vội lao ra! Và cả hai chỉ biết đưa mắt nhìn mà không dám có hành động gì! Vì chính Đường Thượng Thanh cũng chỉ dám đứng hờm sẵn nào dám tỏ thái độ để phải bị hiểu lầm là vì người này bỏ người kia!

Tuyết Ngân dù đang lão đảo cũng tận lực bình sinh xuất chiêu:

- Băng Long Mãn Địa! Đờ!

Vù... Vù...

Thu Nường quát lớn:

- Là sự tử chuốc họa! Đờ!

Vù... Vù...

Ào...

Ầm! Hự!

Tuyết Ngân vô phương đứng vững, phải ngã xuống sau một tiếng kêu uất nghẹn!

Thượng Thanh kinh hãi khi nhìn thấy Đoàn Thu Nường vẫn hăm hở lao đến!

Vút!

Không dám chậm, chàng vừa kêu vừa lao đến thật thần tốc.

- Đoàn tử! Chớ...

Thân pháp của chàng lúc này quả là ảo diệu! Đang lao nhanh như vậy nhưng chàng vẫn kịp uốn người lạng vội ra xa, không lao về phía Tuyết Ngân như ý định mới có của chàng!

Vút!

Ngọc Tử Ngọc Vi cũng kinh tâm chạy đến nhưng đều bị Thượng Thanh ngăn lại!

Họ không hiểu, bèn hỏi:

- Sao đại ca lại...

- Đại ca định...

Không ai trong họ được nói trọn lời do bị Thượng Thanh vừa kéo lùi vừa ào ào bên tai:

- Chúng ta đều lầm lẫn! Đừng lớn tiếng, gây kinh động đến họ!

Ngọc Tử và Ngọc Vi ngay tức khắc chỉ biết há hốc mồm nhìn mọi diễn biến đang xảy ra!

Đoàn Thu Nương tuy có lao đến nhưng là lao đến để nạp vào miệng Tuyết Ngân một hoàn linh đan! Không những thế, nàng còn kéo Tuyết Ngân ngồi ngay người lên để lập tức vận khí tiếp trợ Tuyết Ngân!

Đó là lý do khiến Thượng Thanh phải bảo họ đừng lớn tiếng kéo làm kinh động đến việc trị thương mà Thu Nương đang giúp Tuyết Ngân!

Không thể giải thích và cũng không biết phải giải thích như thế nào, chàng đột nhiên hỏi họ:

- Còn Vu nhân huynh, sao chưa quay ra?

Ngọc Tử đáp:

- Cũng như Thu Nương, đệ không hiểu gì chỉ nhìn thấy Vu nhân huynh trị thương cho lệnh Tam thúc!

Chàng kinh ngạc:

- Thật thế ư? Hóa ra chỉ sau một thời gian ngắn, Vu huynh cũng am hiểu phần nào y thuật quyền y kinh của Tàn lão ca à?

Đó là lời chàng tự hỏi chàng thì đúng hơn, biết thế, Ngọc Tử chỉ biết đứng yên và chờ đợi mọi diễn biến!

Diễn biến xảy đến không từ Thu Nương hoặc Tuyết Ngân, hay từ bên trong động khẩu là nơi Vu Lang đang trị thương cho Tả Nhất Thiên! Mọi việc bắt đầu từ lúc Đường Thượng Thanh chợt nói qua kẽ răng:

- Có người đang đến! Nhị vị lão đệ tạm thời phải lưu lại, bảo hộ cho tất cả! Ta sẽ quay lại!

Vút!

Chàng lao qua gốc núi chưa đến mười trượng, một bóng nhân ảnh chợt hiện ngay trước mặt chàng!

Tiên hạ thủ vi cường, chàng quát:

- Đứng lại! Đờ!

Vù... Vù...

Nhân vật kia bị tấn công bất chợt cũng tỏ ra giận dữ:

- Kẻ nào dám ám toán bốn Bang chủ? Đờ!

Chàng lập tức thu kinh, đồng thời còn thần tốc hồi bộ.

Vút!

Kinh ngạc, nhân vật kia nhìn chàng:

- Là người, Đường Thượng Thanh?

Chàng cũng xạ mắt nhìn lão nhưng sau đó thì lễ:

- Vãn bối thất lễ, mong Bang chủ tiền bối lượng thứ!

Bang chủ Cái bang Thượng Quan Điền vẫn nhìn chàng:

- Hừ! Mỗi lần gặp lại người là mỗi lần người đối khác! Thân thủ khá lắm, tiểu tử!

Chàng vẫn thủ lễ:

- Tiền bối sao lại lạc bước chốn này?

Lão hất hàm:

- Còn người, sao người có mặt ở đây?

Hỏi xong, lão thấy chàng định đáp bèn xua tay ngăn lại:

- Ta biết cả rồi, người không phải nói! Có phải đêm qua đã xảy ra chuyện tày đình, đúng như những gì ta nghe các phái nói không?

Chàng bình thản:

- Chuyện xảy ra thì có, tày đình thì không! Tiền bối đã nghe như thế nào?

Lão trợn mắt:

- Còn như thế nào nữa nếu không phải chính người muốn làm chuyện đội đá vá trời, tự đối đầu với võ lâm Cửu phái?

Chàng ung dung:

- Tiền bối tin vào chuyện đó bao nhiêu phần?

Lão nhăn mặt:

- Xét về nhân cách của người thì không thể! Nếu xét về lần người giúp Xích Huyết kiêu lãn Băng Ngọc cung trốn chạy, ta tin là có chuyện này!

- Tại sao?

Lão dẫu môi:

- Vì người sẽ có thái độ như thế nào nếu biết rằng lần này Cửu phái cùng xuất hiện là muốn tiêu trừ mầm họa võ lâm?

Chàng thất sắc:

- Mầm họa nào?

- Xích Huyết kiêu! Kể cả Tử động nữa cũng phải bị hủy!

Chàng rúng động:

- Sao lại phải phá hủy Tử động?

- Hừ! Người hỏi cứ như người không hề biết là có quá nhiều người phải bỏ mạng vì Tử động vậy.

Chàng động dung:

- Tự họ tìm vào, nào phải do Tử động.

Lão nheo mắt nhìn chàng:

- Người bảo vệ Tử động, nhất thiết phải có nguyên nhân! Người nói đi, nếu là nguyên nhân chính đáng, tự ta sẽ có cách khuyên nhủ quần hùng.

Chàng định nói nhưng nghĩ sao lại thôi. Thay vào đó, chàng đồn lão:

- Tiền bối định khuyên nhủ quần hùng như thế nào? Liệu họ có xem trọng lời nói của tiền bối không?

Lão có phần giận dữ:

- Người cho một Bang chủ như ta không đủ tư cách?

Chàng cười lạt:

- Tư cách của tiền bối ư? Là tư cách gì khi tiền bối dùng oán báo ân, nhân lúc người bị vây khốn để báo hận?

Lão phần nộ:

- Người muốn nói đến một chương của ta dành cho Băng Ngọc cung?
- Không sai! Có hận phải báo hận, tại hạ không phủ nhận! Nhưng hành động của tiền bối lúc đó, tại hạ không thể chấp nhận!

Có phần đuối lý, lão vội chuyển đề tài:

- Sao người lại bắt quàng sang chuyện Băng Ngọc cung? Ta đang nói đến thái độ của Cửu phái đối với Xích Huyết kiêu và Tử động! Người không nghe rõ à?

Chàng cười khẩy:

- Tiền bối không nhận thấy thực chất của hai vấn đề này đều chỉ là một sao?

Lão sửng sốt:

- Sao lại là một? Băng Ngọc cung khác, Xích Huyết kiêu khác, người thật hồ đồ!

- Không phải tại hạ hồ đồ mà Cửu phái! Cũng như thái độ của tiền bối đối với Băng Ngọc cung, Cửu phái đã hồ đồ khi đề quyết Xích Huyết kiêu là thủ phạm hại chết nhiều người! Tại hạ nói là nói ý này!

Lão nhe răng và cười thật lạ:

- Vì thế, người quyết đối đầu với Cửu phái?

Chàng có phần kinh ngạc về mưu mẹo của lão, một mưu mẹo không thể có ở người tự xưng là chính phái! Chàng bảo:

- Tiền bối chớ hiểu sai ý của tại hạ!
- Vậy ý của người là thế nào?

Chàng đáp:

- Mọi chuyện xảy ra đều xuất phát từ những ngộ nhận. Và ngộ nhận đó là do hạng tiểu nhân cố tình gây ra! Chỉ cần...

Lão nóng nảy qua phản ứng khác thường:

- Người muốn ta?

Chàng cười xòa:

- Nào phải là tiền bối? Trừ phi chính tiền bối đã có thủ đoạn ném đá giấu tay, tạo hiểu lầm giữa Cửu phái và Băng Ngọc cung, rồi lại xúc xiểm quần

hùng liên thủ tiểu trừ Xích Huyết kiêu! Thật may, kẻ đó là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc không phải tiền bối!

Lão nguôi dần qua lời lẩm bẩm:

- Cũng may kẻ đó không phải là ta!

Và thật bất ngờ, ngay sao đó lão tung người bỏ đi.

Vút!

Chàng nhìn theo lão và càng nhìn càng có nhiều nghi ngờ!

Và không riêng gì chàng nghi ngờ, một câu hỏi chợt vang lên như muốn nêu rõ sự nghi ngờ của chàng và của người đang hỏi:

- Đường đệ có nhận ra những thay đổi khác thường của gia sư không? Càng lúc ta càng có nhiều ý nghĩ không tốt về người đã từng giáo dưỡng và truyền thụ võ công cho ta!

Chàng quay nhìn Vu Lang đang chậm chân bước đến! Đi bên cạnh là Ngọc Tử, Ngọc Vi với hai nữ nhân đang tỏ vẻ thân thiện là Tuyết Ngân và Thu Nương!

Chàng chưa kịp hỏi họ điều gì thì...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Trận Kịch Chiến Vô Tiền Khoáng Hậu - Mọi Bí Ẩn Đến Lúc Phơi Bày

Ha... Ha... Ha...! Rốt cuộc bản nhân cũng tìm được người! Tiểu tử...

Cùng với tràng cười, lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc cũng xuất hiện! Và tiếng gầm đặc ý của lão không hiểu sao lại ngừng ngang!

Vút!

Toàn thân chấn động, Đường Thượng Thanh dù nghi ngờ rằng lão phải ngừng ngang câu nói vì lão đang phải đối mặt không chỉ có một mình chàng, nhưng do quá biết thân thủ cao minh của lão, đông nhân số không phải điều có lợi, chàng lập tức tranh tiên bằng cách lao thần tốc vào lão:

- Lão đến thật đúng lúc! Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Sau một thoáng ngỡ ngàng và nguyên nhân chỉ có lão biết, lão để lộ tâm tính độc ác và hung hãn của lão.

- Đường Thượng Thanh! Lần này đồ người thoát chết! Đờ!

Vù... Vù...

Ầm!

Thượng Thanh bị chấn động đến phải lão đảo thân hình! Nhưng bóng nhân ảnh của chàng lập tức mở đi!

Vút!

Lão Cốc chủ cười sảng sặc:

- Lại là thân pháp Ngọc Diệp? Người muốn chết! Xem đây!

Véo... Véo...

Lưỡng Nghi tuyệt kiếm của Võ Đang phái liền xuất hiện! Và lần này, nhờ đã đôi ba lần biết qua sự lợi hại của Ngọc Diệp thân pháp, kiếm chiêu

của lão chợt biến ảo khác thường!

Văng kiếm quang không còn mục đích tấn công chàng như trước kia nữa, vì có tấn công cũng vô ích khi lão không thể nhận định chuẩn xác mọi phương vị của chàng! Trái lại, dường như đây là kiếm chiêu chỉ nhằm mục đích duy nhất, là khắc chế Ngọc Điệp thân pháp!

Lão loang kiếm về tứ phía! Đông, Tây, Nam, Bắc chỗ nào cũng có bóng kiếm của lão hiện hữu!

Cảm nhận sự hung hiểm từ kiếm chiêu này chàng quát với sự thán phục:

- Ái chà! Trong kiếm pháp có cả đao pháp! Quả nhiên không hổ danh là Môn chủ Võ Lâm môn!

Vút!

Chàng lùi ra vì không dám áp sát lão một khi lão đã nghĩ được chiêu nửa đao nửa kiếm, kết quả giữa đao pháp Không Động và kiếm pháp Võ Đang.

Lão càng thêm đặc ý:

- Đến bây giờ người mới biết thì đã muộn rồi! Mau nạp mạng!

Véo... Véo...

Vù...

Một lần nữa lão chứng tỏ sự thông tuệ khác người của lão! Hữu kiếm là kiếm pháp Võ Đang, tả chưởng Phục Ma của Thiếu Lâm phái, là hai loại công phu hữu biệt nhưng lại được lão vận dụng vừa nhuần nhuyễn vừa hỗ trợ cho nhau cách diệu kỳ!

Thượng Thanh lách người tránh kiếm, cùng một lúc với song chưởng quát ra:

- Lão cũng nếm thử song tuyệt hợp bích của ta xem! Liệu có đủ đương đầu với lão không! Đỡ! Đỡ!

Vù...

Vù... Vù...

Chàng không hề khoa trương khi nói đó là song tuyệt hợp bích! Bởi chiêu thức chàng đang thi triển chính là sự kết hợp diệu kỳ giữa Kim Sa chưởng và Ngọc Điệp công phu!

Ầm! Ầm!

Lão bị khựng lại do tiếng chạm kinh, tạo ra áp lực ngoài sức tưởng của lão! Và lão liền hiểu ra nguyên nhân:

- Ha... Ha... Ha...! Kể ra người cũng đáng là đối thủ của bản thân nếu so về trí tuệ! Nhưng nếu nói về nội lực thì... Ha... Ha...! Đỡ!

Vù... Vù...

Lão lại xuất thủ và chỉ phát ra duy nhất một đòn chưởng mà thôi, không thi triển kiếm pháp nữa! Vì có như thế lão mới có thể dồn toàn bộ nội lực vào chiêu chưởng để dễ dàng đả bại Thượng Thanh nếu chàng chấp nhận chạm chưởng!

Thượng Thanh có thừa cơ trí để có một quyết định khác! Ở lần chạm chiêu vừa rồi do lão phải phân đôi nội lực vừa dành cho kiếm vừa dành cho chưởng Phục Ma, trong khi đó chàng lại tránh được nửa phần nội lực của lão ở chiêu kiếm nên mới đạt kết quả như vừa rồi!

Lần này, nếu chàng chấp nhận cùng lão chạm chưởng, kết quả chàng sẽ bại vì kém thua nội lực!

Chàng đành phải tránh né việc đó.

Vút!

Lão đã đoán được điều này! Vì thế, hữu kiếm liền được lão vũ lộng:

- Hừ! Rồi bản thân cũng có cách buộc người chạm chiêu! Đỡ!

Véo... Véo...

Bất ngờ, Tuyết Ngân lao xen vào:

- Nếu không nhờ năm hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo, lão làm gì có nội lực mà cao ngạo? Tiếp chiêu!

Vù... Vù...

Một luồng lãnh khí liền xuất hiện khiến kiếm pháp của lão phải để lộ chỗ hở!

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng quát:

- Mau lùi lại, Tuyết Ngân! Trúng!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Tuyết Ngân chưa kịp lùi, lão Cốc chủ gầm lên hung hãn:

- Tiểu nha đầu đừng trách bản nhân! Trúng!

Véo... Véo...

Trước một biến chiêu cực kỳ lạnh lẽ của lão, Tuyết Ngân buộc phải dịch người lẩn tránh!

Vút!

Đúng lúc đó, Thượng Thanh quát:

- Lão quả ác độc, dùng người khác đỡ chiêu cho lão! Ngọc Diệp Lăng Hồ! Đỡ!

Vù... Vù...

Vút!

Lão phải lùi lại vì nhận ra Thượng Thanh bây giờ đã khác xa ngày trước! Và chính Tuyết Ngân cũng phải thừa nhận điều này!

Chiêu vừa rồi, ngay khi Thượng Thanh gọi nàng lùi lại vì đã phát hiện chỗ sơ hở của đối phương, nàng bị lão du vào tình thế phải lẩn tránh và là lẩn tránh đúng vào vị thế phát chiêu của chàng!

Và thế là đúng như lời chàng hô hoán, lão đã dùng chính nàng làm vật thế thân cho lão!

Đến khi nàng nghĩ nàng chỉ ít phải bị chiêu thương do Thượng Thanh khó thể thu chiêu thì chính lúc đó Thượng Thanh lại bộc lộ thân thủ tăng tiến bất ngờ! Chàng không cần thu chiêu, ngược lại, chỉ cần uốn nhẹ cổ tay và biến đổi chiêu pháp, lập tức chàng tìm lại được cơ hội uy hiếp lão Cốc chủ!

Lão vừa lùi ra lại xông vào:

- Khá lắm tiểu tử! Càng lúc bản nhân càng nhận ra rằng có lưu người lại chỉ là chuốc lấy hậu họa! Xem chiêu!

Vù...

Vu Lang thẳng thốt xông đến:

- Sao lão biết Song Long chiêu? Đỡ!

Vù... Vù...

Ngọc Tử Ngọc Vi hoảng hốt xông vào tiếp trợ:

- Vu huynh không phải là đối thủ, chớ mạo hiểm! Đỡ chiêu!

- Đỡ!

Vù...

Vù... Vù...

Bị một lúc những ba chưởng tập kích từ phía sau, lão động nộ quay phắt người lại:

- Người muốn chết sao, Vu tiểu tử? Lùi lại nào!

Vù... Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng chạm kình giữa lão và ba nhân vật có bản lĩnh non kém hơn, ngay lập tức tạo cơ hội cho Tuyết Ngân báo hận:

- Băng Ngọc Nhiếp Hồn! Đỡ!

Vù... Vù...

Sợ Tuyết Ngân thất thố như lần vừa rồi, Thượng Thanh lập tức liên thủ:

- Kim Sa Phù Mạc! Đỡ!

Vù... Vù...

Tâm cơ của lão không phải là không có, và thủ đoạn thì lão lại có thừa! Lão đâu dại gì quay lại để phải diện đối diện với hợp kình của Thượng Thanh và Tuyết Ngân?

Ngọc Tử và Ngọc Vi sau lần ứng cứu Vu Lang vừa rồi vẫn chưa định thần, cả hai phải kinh tam động phách khi phát hiện bóng chưởng to đùng của lão ác ma đang đổ ập đến họ.

- Hai người phải chết! Nằm xuống!

Vù... Vù...

Có tiếng rít lạnh lạnh của Thu Nương vang lên:

- Muốn họ nằm xuống nào phải dễ! Hãy xem một chưởng Băng Ngọc nào!

Vù... Vù...

Chưởng kình Băng Ngọc của Đoàn Thu Nương nếu đối với lão chưa phải là xuất kỳ bất ý thì một chưởng tiếp lực của Vu Lang trong lúc khẩn trương mới thật sự làm lão bất ngờ:

- Song Long Đoạt Châu! Trúng!

Ầm!

Bung!

Trong khi Đoàn Thu Nương và Ngọc Tử, Ngọc Vi lùi lại vì bị dư kinh chấn bức, Đường Thượng Thanh phải lao đến vì lo sợ cho sinh mạng của Vu Lang!

Vút!

Không như chàng nghĩ, lão Cốc chủ sau khi bị Vu Lang bất ngờ quật cho một kinh, đáng lẽ lão phải trút hận vào Vu Lang thì lão lại có một hành vi phải nói là phản thường!

Lão vừa lao về phía Đoàn Thu Nương và găm lên phần nộ:

- Ta đã vì sự phụ người mà tha thứ cho người đôi ba lượt! Nhưng người lại buộc ta phải giết người! C... h... hế... t...!

Vù... Vù...

Quả là phản thường, Vu Lang ngỡ chết lại không chết, trái lại, lão bỏ gần đánh xa, đưa Đoàn Thu Nương vào cảnh ngộ chần chẫn phải chết!

Hoàn toàn ngoài dự liệu của Thượng Thanh khiến chàng tiếp ứng thật muộn màng:

- Chớ hại người! Đờ!

Vù... Vù...

Do tiếp ứng muộn, Đường Thượng Thanh tuy vẫn giữ nguyên chiêu thế hoàn toàn vô dụng nhưng trong lòng lại lắm thâm khẩn vái, sao cho có kỳ tích xuất hiện, giúp Thu Nương được một phen thoát chết!

Kỳ tích liền xuất hiện.

- Lão quả độc áo vô nhân! Xem này!

- Hạng người như lão lười trời khó tha! Đờ!

Ngọc Tử và Ngọc Vi vừa găm thét vừa tận lực bình sinh lao thẳng vào ngọn chưởng kinh của lão Cốc chủ!

Vút! Vút!

Thượng Thanh bàng hoàng khắp người đến phải kêu lên:

- Sao nhị vị lão đệ phải liều mạng? Trời...

Đang quật một kinh tối hậu vào Đoàn Thu Nương, phát hiện có hai bóng nhân ảnh lao vào đón đầu, lão Cốc chủ càng lạnh lùng rít lên:

- Là hai người tự nạp mạng! Đi nào!

Lão nhấn thêm chân lực và thu hẹp phạm vi chưởng kinh!

Vù... Vù...

Ác ý của lão đã rõ, lão muốn chỉ một chương này thôi ngay lập tức sẽ loại bỏ vĩnh viễn hai trong số những kẻ tình cờ là viện thủ cho Thượng Thanh!

Sau cơn bàng hoàng thoáng qua, mọi nỗ lực liền được Thượng Thanh tận dụng! Chàng cố lao nhanh nhiều hơn nữa với toàn bộ cảm phần dồn vào chiêu chương đang phát ra!

Vút!

Vù... Vù...

Một lần nữa mọi diễn biến xảy ra đều vượt qua sự suy đoán của chàng!

Ngọc Tử và Ngọc Vi đang lâm vào cảnh chỉ mảnh treo chuông như vậy, thế mà họ vẫn còn đủ đảm lược để dùng quát lên:

- Ngọc Diệp thân pháp! Thoát!

Vút! Vút!

Ầm!

Hai bóng nhân ảnh của Ngọc Tử và Ngọc Vi cùng bay bắn về hai phía đúng vào lúc tiếng chấn kinh vang lên!

Không cần biết hai vị lão đệ đã nhờ Ngọc Diệp thân pháp mà lao ra kịp lúc hay vì bị chương kinh thập phần hiểm ác của lão Cốc chủ ác ma chấn bay, Đường Thượng Thanh vẫn lao đến với toàn bộ hung quang bật lóe từ đôi mắt đỏ sẫm!

Ầm!

Chàng nào buông tha cho lão, nhất là khi một kinh vừa rời của chàng đã làm cho lão phải loạng choạng chúi người về phía trước!

Chàng quát với tất cả sát khí:

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Không như chàng đoán, lão bất ngờ quay lại với hai ánh mắt như mắt của dã thú đang thèm khát con mồi.

- Muốn bản nhân nạp mạng ư? Người lầm!

Cùng với chữ “lầm” lão tận lực xô bật hai kinh liên hoàn.

Vù...

Vù... Vù...

Chàng bật kêu:

- Phi Ma Vô Hình...

Ầm!

Ầm!

Chàng đang đà lao đến lập tức bị chấn kinh chặn đứng lại.

Lão bằng bằng lướt đến như một quả núi lừng lững.

- Đờ!

Vù... Vù...

Trước khí thế của lão, toàn thân chàng chợt lạnh toát như người vừa rơi vào một vùng băng! Lão đang tính nước liều, và lúc này là lúc lão sẽ hủy diệt tất cả bất kỳ một trở lực nào dám chặn bước tiến của lão!

Từ phía sau lão, từ phía sau chàng hai giọng nữ nhân thét lên:

- Băng Long Mãn Địa! Đờ!

- Ngọc Vỡ Băng Tan! Đờ!

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Chẳng biết cảm giác của lão là thế nào khi có chưởng Băng Ngọc ập đến từ phía sau? Phần chàng, ngọn kinh mang theo lãnh khí của Tuyết Ngân tuy chỉ lao lướt qua chàng để lao vào lão nhưng cái lãnh khí đó làm chàng phải rùng mình sức tỉnh!

Chàng lập tức di hình hoán vị theo thân pháp Ngọc Điệp!

Vút!

Ầm! Ầm!

Đây là hai tiếng chạm kinh do một mình lão phải đương đầu với hai chiêu chưởng Băng Ngọc được Tuyết Ngân và Thu Nương từ hai phía quật vào!

Tuyết Ngân bị bức lui.

Lão lừng lững tiến đến với hữu kiếm lấp lánh khai triển.

- Xem kiếm!

Véo... Véo...

Thượng Thanh cả kinh, tung người lên cao và từ trên cao quật bổ xuống.

- Ngọc Diệp Hấp Hương! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Tưởng lão đang liều lĩnh sẽ không kịp có phản ứng trước tư thế Thái Sơn Áp Đỉnh này, Thượng Thanh hoàn toàn bất ngờ khi nghe lão quát:

- Thật đúng ý bản nhân! Chết này!

Tả chương được lão hát mạnh lên.

Vù...

Ầm!

Vút!

Chàng bị đẩy bay như chiếc lá giữa phong ba bão táp!

Lão cười hăng hắc khi động thân lao theo truy sát chàng:

- Ha... Ha... Ha...

Vút!

Véo... Véo...

Có cảm nhận bị bủa vây tứ phía bằng kiếm quang mật mờ, Thượng Thanh không thể không nghĩ đến cảnh tượng chàng bị loạn kiếm phân thân.

Chàng vùng vẫy, mong thoát được loạn kiếm!

Vút!

Vù... Vù...

Vừa cố lảng không uốn người chàng vừa vận tàn lực vẫy kinh loạn xạ!

Cố nhiên những cử động của chàng chỉ là những cử động cuối cùng của kẻ giây chết!

Một việc ngoài sức tưởng tượng lại xảy ra.

Vút!

Vu Lang từ phía dưới lao chếch lên, mạo hiểm ôm lấy hai chân lão và cổ lão xuống.

Kiểm chiêu của lão ngay lập tức khựng lại do mất đi sự linh hoạt cần thiết của bản thân!

Không dám chậm trễ, chàng lảng người ra xa và vội vàng dùng Thiên Cân Trụy để trảm người hạ xuống!

Và Thượng Thanh phải bật thét lên khi nhìn thấy mũi kiếm oan nghiệt của lão ác ma đang thích ngay vào Bách Hội huyết của Vu Lang vẫn cố ôm chặt hai chân lão!

- Vu nhị ca! Chao ôi!

Nhận rõ tử cảnh đang ập đến, Vu Lang vội buông tay và tự thân sang một bên!

Vút!

Kiếm của lão như mất đối tượng bèn được lão thu về! Cùng lúc đó, một cước chân liền được lão tung ra với tiếng nạt giận dữ:

- Súc sinh! Cút!

Bùng!

Vút!

Nhìn theo thân hình bị bay bắn đi của Vu Lang, Thượng Thanh thở phào nhẹ nhõm vì xem ra Vu Lang vẫn toàn mạng!

Tuyết Ngân chột hô hoán:

- Đường huynh!

Chàng giật mình và không kịp quay lại! Chàng chỉ biết là phải lao đi thật nhanh, càng nhanh càng tốt! Bởi không phải vô cớ mà Tuyết Ngân lại hô hoán khẩn thiết!

Vút!

Ầm!

May cho chàng kịp lao đi! Nơi chàng vừa đứng đã biến thành một hố sâu kinh hoàng!

Chàng nghe có tiếng gầm của lão đuổi theo từ phía sau:

- Người chạy đâu cho thoát! Đờ!

Vù...

Chàng động nộ quay lại:

- Ai bảo ta chạy! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng chợt mỉm cười khi nhận ra nội lực của lão không còn thâm hậu như lúc đầu!

Chàng tận lực xuất chiêu khi nghe lão quát tiếp:

- Phục Ma tam thức! Đờ!

Vù... Vù...

Nhu nhìn thấy và hiểu cái cười của chàng có ý nghĩa gì, Tuyết Ngân và Thu Nương từ hai phía xông vào:

- Băng Ngọc chưởng! Đờ!

Vù...

- Băng Ngọc Nhiếp Hồn! Đờ!

Vù... Vù...

Ba kinh hợp lực cùng đổ dồn vào một mình lão.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Lão đứng im như trời trồng, không hiểu là do lão vừa bị hợp kinh đả thương hay do ba kinh từ ba phía quật vào khiến lão dù có bị chấn kinh xô ngã cũng không thể ngã về phía nào được.

Sự thể thế nào ngay lập tức được sáng tỏ khi Thượng Thanh nhanh tay quật vào lão một kinh nữa:

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Lão ung dung lùi lại trước ánh mắt sừng sờ của Tuyết Ngân và Thu Nương!

Vút!

Hành vi của lão chứng tỏ lão tuy bị núng thế nhưng chưa đến nỗi phải bị chấn kinh đả thương.

Tuy nhiên, đâu dễ gì có dịp chạm chiêu đúng vào lúc lão núng thế vì xuống sức! Thượng Thanh thần tốc bám theo lão.

- Đờ!

Lão khoa hữu kiếm.

Véo... Véo...

Ầm! Choang!

Lão rơi kiếm, Thượng Thanh càng tin chắc vào nhận định của chàng nên vẫn xông đến như thác lũ.

- Đờ!

Vù... Vù...

Đúng như dự đoán của chàng, lão lập tức tránh chiêu.

Vút!

Chàng rút lên thịnh nộ:

- Hạng như lão cũng phải bỏ chạy à? Đờ!

Vù... Vù...

Lão không một lời đáp lại kể từ sau ba kinh hợp lực đầy uy mãnh của Thượng Thanh, của Tuyết Ngân và Thu Nương!

Lão vẫn tìm cách tránh chiêu.

Vút!

Đang động sát cơ, Thượng Thanh vụt tỉnh ngộ vì vừa hiểu ra ý đồ của lão!

Lão tuy có lùi, có tránh chiêu nhưng không phải lão không cố ý khi lão dần dần dịch chuyển về phía Ngọc Tử và Ngọc Vi!

Nếu chàng quật kinh về phía này, là phía có Ngọc Vi đang nằm bất động, chưa biết là còn sống hay đã chết, lão bèn tìm cách dịch người về phía Ngọc Tử! Và khi chàng chuyển đổi hướng tấn công thì rõ ràng lão phải có gian ý khi cố tình đi về phía có Ngọc Vi!

“Lão muốn qua một trong hai vị lão đệ của ta để thu thập thêm kiến thức về Ngọc Điệp công phu? Hừ! Ta sẽ không để lão toại nguyện!”.

Vừa nghĩ chàng vừa thi triển Ngọc Điệp thân pháp để uy bức lão!

Vút!

- Xem chiêu Ngọc Điệp của ta!

Vù... Vù...

Cùng một lúc với ý tưởng và hành động của chàng, lão cũng chớp động thân hình lao đi thật nhanh.

Vút!

Lão lao về phía Ngọc Vi và hoàn toàn để lộ ý đồ khi khom người chỉ để bắt giữ chứ không phải hạ sát Ngọc Vi!

Chàng kinh tâm lao đuổi:

- Lão chó...

Tiếng quát của chàng phải khựng lại khi phát hiện ra Vu Lang ở gần đó bất ngờ xông vào lão với tiếng gầm thình nộ:

- Xem Song Long chưởng của ta! Đỡ!

Vù... Vù...

Có vẻ lão không lường được tình huống này, nên lão phải thu tay về, chưa kịp chạm vào người Ngọc Vi! Cùng một lúc, lão quét nhẹ tả chưởng vào Vu Lang và nạt nộ:

- Người muốn chết sao, tiểu tử?

Vù... Vù...

Dù không muốn nghi ngờ, Đường Thượng Thanh cũng phải lưu tâm! Ngọn tả chưởng của lão khá nhẹ như lão có phần nương tay với Vu Lang!

Kinh nghi khôn xiết, chàng âm thầm lao vào lão với Ngọc Điệp thân pháp biến ảo!

Vút!

Đúng lúc tiếng chạm kinh do lão quét vào Vu Lang vang lên:

- Ầm!

Thượng Thanh cũng đã áp sát lão từ phía sau!

Và thật nhanh, chàng chop một trảo vào hậu tâm lão.

Vụt!

Lão kinh hãi quay phắt lại.

Vút!

Chàng bật cười và lùi ra thật nhanh khi tả thủ của chàng cuối cùng cũng chop được vào túi vải che kín chân diện của lão.

- Ha... Ha... Ha...! Lão lầm kế ta...

Chàng bỏ lửng câu nói đặc ý ngay khi nhìn rõ lư sơn chân diện mục của lão!

Lão cũng kinh hoảng vì sự kiện đầy bất ngờ này! Vì thế, lão cứ đứng ngơ đứng ngẩn, nhìn mãi vào túi lụa đen đang được Thượng Thanh giữ trên tay!

Tuyệt Ngân và Thu Nương cũng nhìn sững vào lão Cốc chủ! Và càng nhìn cả hai càng động nộ!

Và hai nàng đều phải hé miệng gào lên:

- Không ngờ lại là...

- A...! Hóa ra là lão!

Nhưng một tiếng gào khác thảm thiết hơn đã vang lên, che mất đi tiếng gào của hai nàng:

- Ta không ngờ! Ta thật sự không ngờ!

Vút!

Vu Lang bỏ chạy trong tiếng gào bi thảm. Và lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vừa bị phơi bày chân diện cũng hốt hoảng lao đi, theo một hướng khác.

Vút!

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Đại Ác Nhân Phải Lộ Chân Tướng - Từng Thảm Kịch Phải Hé Mở Dần

Mọi người cùng phải ngỡ ngàng trước một sự thật không thể chối cãi vừa quá phũ phàng.

Vì chẳng ai có thể ngờ nhân vật thần bí đầy dã tâm kia, Cốc chủ Hoàng Thạch cốc mưu mô xảo trá, lại chính là Bang chủ Cái bang Thượng Quan Điền!

Đường Thượng Thanh thông suốt tất cả, hiểu được tất cả! Và càng thông suốt càng hiểu càng thêm ngỡ ngàng thần tình!

Bởi đó, tất cả đều như quên mất Vu Lang, một nhân vật phải chịu đựng nhiều đau khổ hơn ai hết! Vì thật là nghiệt ngã khi nhân vật đầy dã tâm kia lại chính là ân sư của Vu Lang, Và những gì ân sư giáo huấn đều bị chính những hành vi tác tệ của ân sư phá hủy!

Thượng Quan Thanh chỉ nghĩ đến Vu Lang khi bốn nhân ảnh của Tuyết Ngân chớp chớp động làm chàng tỉnh cơn ngỡ ngàng!

Vút!

Việc Tuyết Ngân bỏ đi cũng làm Đoàn Thu Nương choàng tỉnh! Nàng gọi theo:

- Tuyết Ngân sư tỷ!

Nhưng mà khi Đoàn Thu Nương định tung người đuổi theo thì chính Đường Thượng Thanh ngăn nàng lại:

- Đừng đuổi theo, Đoàn tỷ!

Đoàn Thu Nương sững sờ:

- Sao lại đừng? Nhỡ phạm phải lão Bang chủ ác ma thì sao?

Chàng gượng cười:

- Lão Thượng Quan Điền nào chạy theo hướng của Tuyết Ngân? Đoàn tử vội quên thế sao?

Đoàn Thu Nương vỡ lẽ:

- Phải rồi! Hóa ra Tuyết Ngân sư tử đang đuổi theo Vu huynh! Như vậy cũng tốt!

- Tốt?

Thu Nương bối rối trước tiếng kêu kỳ lạ và ánh mắt đang nhìn dò xét của chàng! Nàng đáp nhẹ:

- Chẳng phải Vu huynh đang cần người khích lệ và trấn an sao? Ta chỉ có ý đó!

Tuy chưa tin lắm vào lời giải thích không mấy thuyết phục của Thu Nương, nhưng chàng vẫn phải phụ họa, nói theo nàng:

- Không sai! Phải chịu sự đả kích này, người trung hậu như Vu huynh đúng là cần được sự trấn an, khích lệ!

Nói dứt lời, chính Đường Thượng Thanh cũng phải tự ngượng với bản thân!

Vì theo chàng nghĩ, người có phận sự khích lệ trấn an Vu Lang nếu là chàng thì có lẽ sẽ tốt hơn! Tuy nhiên, vì chàng đang có quá nhiều điều khác phải làm, tất cả đều cấp bách khẩn trương nên chàng khó thể phân thân, bao biện hết mọi việc!

Thật đúng lúc, một tiếng kêu rên của Ngọc Tử vang lên:

- Chao ôi...

Cũng có trung tâm trạng như Thượng Thanh, tiếng kêu rên của Ngọc Tử tự lý giải những hành vi có phần bối rối của nàng lúc này! Nàng nhanh chân bước lại chỗ Ngọc Tử vừa tỉnh lại!

Vô hình chung cả hai đều có một hành động! Thượng Thanh cũng đang đi đến chỗ Ngọc Tử! Ánh mắt họ chạm nhau và lập tức cả hai đều hiểu rằng những gì cả hai đang làm chỉ để tự dối lòng!

Không sao che giấu được, Thượng Thanh bật thốt lên:

- A...! Tại sao không phải ai khác là sư phụ của Vu huynh! Sao cứ phải là Bang chủ Cái bang chứ không phải ai khác đã tam phen tứ thử hãm hại đệ? Đoàn tử có hiểu được tâm trạng của đệ không?

Đoàn Thu Nương gật đầu

- Đường đệ chớ tự thống trách nữa! Vì ta nghĩ, Vu huynh bỏ đi là muốn tránh điều ngỗ ngược giữa đệ và Vu huynh! Có khi đệ không đuổi theo cũng là điều tốt cho cả hai!

Có người hiểu được và nói ra tất cả những tâm trạng của bản thân, Thượng Thanh thật sự nhẹ nhõm!

Trút đi được gánh nặng, chàng linh hoạt hẳn lên và bắt đầu xem quan thương thế cho Ngọc Tử!

Chàng rên khẽ:

- May quá! Chỉ là cạn kiệt chân nguyên, nội tạng vẫn không việc gì! Đoàn tử bảo đệ nói như vậy có đúng không?

Dứt lời, chàng vừa giúp Ngọc Tử ngồi tọa công vừa trút qua cho Ngọc Tử ít chân lực, và chàng không hề lưu tâm đến thái độ của Thu Nương qua tiếng đáp vừa nhẹ vừa ngắn ngủi:

- Ồ! May thật!

Sau khi giúp Ngọc Tử tiếp tục tọa công, chàng vội vàng đi đến với Ngọc Vi!

Chàng cho là bình thường việc Đoàn Thu Nương lẻo đẻo theo chàng!

Và vẫn là bình thường khi nàng cũng đáp nhẹ và ngắn sau câu hỏi của chàng về tình trạng Ngọc Vi:

- Đoàn tử xem này! Tình trạng cả hai đều như nhau! Có phải họ có may mắn hơn người khác không?

- Ồ! May thật...

Chàng hăm hở nên không thể biết Đoàn Thu Nương đang mang một tâm sự thật nặng nề!

Và nàng vẫn bước đi theo chàng như kẻ bước đi trong vô thức để đi vào động khẩu gặp lại Tam thúc Tả Nhất Thiên!

Nhờ tài chữa trị của Vu Lang, Tả Nhất Thiên giờ đang nửa nằm nửa ngồi nhìn chàng và Thu Nương cùng nhau chui vào động khẩu!

Tả Nhất Thiên chợt hỏi:

- Điều gì đã xảy ra? Sao Đoàn diệt nhi phải có sắc mặt nặng nề?

Thượng Thanh giải thích và là giải thích theo ý riêng của chàng:

- Lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc vừa tìm đến đây và bọn tiểu điệt cuối cùng cũng vạch trần bộ mặt thật của lão!

Sau khi hờn hở thuật lại những gì đã xảy ra, chàng lại nói:

- Điều làm cho tiểu điệt và Đoàn tử không vui, đó chính là vì không thể đuổi theo để khích lệ và trấn an Vu huynh! Phải thế không Đoàn tử?

Đoàn Thu Nương lý nhí đáp:

- Đúng vậy, Tam thúc! Và điệt nữ nghiệm ra rằng vào lúc này mọi người càng không gặp nhau càng tốt! Tam thúc có nghĩ thế không?

Tả Nhất Thiên vẫn đưa mắt dõi nhìn sắc diện của Thu Nương và có cảm nhận rằng đó chưa phải là điều làm cho nàng có sắc diện nặng nề!

Lão định hỏi nhưng bị Thượng Thanh hỏi trước:

- Tam thúc cảm thấy thế nào? Có hy vọng hồi phục không Tam thúc?

Tả Nhất Thiên dời ánh mắt sang chàng:

- Y thuật của họ Vu từ đâu mà có?

Chàng đáp:

- Có một nhân vật được gọi là Tàn Lão Y, y thuật của Vu huynh chính là từ quyển kinh do Tàn Lão Y lưu lại!

Tả Nhất Thiên kinh ngạc:

- Tàn Lão Y? Có phải người này vì không còn hai chân nên được xem là Tàn?

Chàng gật đầu:

- Tam thúc cũng biết ư?

Tả Nhất Thiên cười như mếu:

- Biết! Vì biết nên ta hết cả hy vọng!

Chàng sững sờ:

- Hết hy vọng là sao?

- Như họ Vu bảo, ta đáng lẽ đã chết nếu như không có một tâm nguyện nào đó chưa hoàn thành vô tình giữ lại tính mạng ta! Và cũng do họ Vu nói, ngày hôm nay là ngày cuối cùng tạ thế của ta! Ta không phải đã hết hy vọng sao?

Chàng kinh hãi:

- Vu huynh đã nói như thế thật sao?

Tả Nhất Thiên gật đầu một cách khó khăn:

- Họ Vu luôn mang theo quyển y kinh mà người vừa nói! Và y kinh là do Tàn Lão Y lưu lại, ta không thể không tin!

Chàng cố tìm cách trấn an Tam thúc:

- Sống chết đều có số, Tàn Lão Y vị tất đã có y thuật cao minh nhất đời!

Tả Nhất Thiên phản bác:

- Ta không thể nghĩ được ai khác có y thuật cao minh hơn Tàn Lão Y, người đã tự nhận mình là người tàn nhưng không tàn!

Chàng giật mình:

- Tam thúc sao lại biết quá rõ về Tàn Lão Y như vậy?

Và chàng càng giật mình hơn khi nghe Tả Nhất Thiên bộc lộ:

- Đương nhiên ta phải biết! Vì Tàn Lão Y nào là người xa lạ, chính là một nhân môn trung thành của Ngọc Điệp bang bọn ta!

- Là môn nhân Ngọc Điệp bang? Vậy sao tàn lão ca lại gọi chung chư vị thúc bá là chủ nhân?

Đến lượt Tả Nhất Thiên kinh ngạc:

- Người vừa gọi lão Tàn là gì?

Bối rối, chàng đem chuyện liên quan đến Tàn Lão Y thuật lại cho Tam thúc nghe!

Tả Nhất Thiên chợt cười dài! Và âm thanh của tiếng cười càng về sau càng biến thành tiếng khóc:

- Ha... Ha... Ha...

Quá lo sợ, chàng gọi:

- Đã xảy ra chuyện gì, Tam thúc?

Dứt tiếng cười hàm chứa nhiều ai oán, Tả Nhất Thiên kể:

- Có một lần chính phụ thân người đã tình cờ cứu mạng lão Tàn! Do sợ thù nhân truy sát, lão Tàn năn nỉ phụ thân người xin được bao bọc! Phụ thân người cảm cảnh, đưa lão Tàn về với Ngọc Điệp bang! Thân là môn nhân nhưng lão Tàn nhất mực gọi phụ thân người là chủ nhân! Như vậy, vô hình chung bọn ta cũng là chủ nhân của lão! Đến khi Ngọc Điệp bang phân tán, lão Tàn lại theo phụ thân người! Và lão Tàn không thể tự trách! Bởi chính lão vừa không báo được thù cho chủ nhân vừa phải thúc thủ nhìn

người là cốt nhục của chủ nhân phải lâm cảnh thoát lực! Thật đáng thương cho lão Tàn!

Chàng thêm một lần nữa tỉnh ngộ! Và chàng chột rít lên:

- Lão Thượng Quan Điền đáng phải chết trăm lần! Thù này ta không trả quyết không phải là người!

Tả Nhất Thiên chột kêu lên:

- Người vừa bảo lão Cốc chủ Hoàng Thạch cốc đã lộ chân diện là Thượng Quan Điền?

Chàng dẫn giọng:

- Chính là lão, đường đường là Bang chủ Cái bang!

- Kẻ đã phế bỏ hai chân của lão Tàn cũng là một người có tính danh là Thượng Quan Điền?

Chàng gật đầu:

- Tiểu diệt tin chắc rằng cả hai chỉ là một! Vì lão sợ Tàn lão ca phát hiện mưu đồ trước kia và bây giờ của lão nên phải tìm đủ cách để hạ thủ lão ca!

Tả Nhất Thiên không những chỉ tán thành mà còn nói:

- Ta cũng nghĩ như ngươi! Và có một điều ta muốn cho ngươi biết!

Chàng háo hức:

- Là điều gì, Tam thúc?

- Lão Thượng Quan Điền còn là hạng tham sang phụ khó, tham sắc phụ nghĩa!

- Tham sang phụ khó? Điều này tiểu diệt hiểu vì lão không bao giờ cam chịu là kẻ đứng sau! Thua kém bất kỳ ai về điều gì, lão cũng không cam lòng! Nhưng còn tham sắc phụ nghĩa?

Tả Nhất Thiên đưa mắt nhìn qua Đoàn Thu Nương:

- Như Đoàn diệt nhi đã biết, có phải từ lâu lão đã có dạ mê luyện Cung chủ lệnh sư?

Thu Nương gật đầu:

- Đã bắt được gia sư, thay vì hạ thủ, lão cố tình lưu mạng để lung lạc, mong gia sư chấp nhận mối tình si của lão!

Tả Nhất Thiên cười lạt:

- Một người đã có thê nhi và thê nhi đó vẫn sống, lại mê luyện nữ nhân khác, theo người, có phải là tham sắc phụ nghĩa không?

Chàng kinh ngạc tốt độ:

- Tiểu diệt đã nghiệm được rằng lão không còn là đồng nam nhưng việc lão đã có gia thất, tiểu diệt quả không ngờ!

- Hừ! Trong lúc lão truy sát lão Tàn, bọn ta biết lão có quan hệ bất chính với một nữ nhân! Và nữ nhân này không ai khác mà chính là sư muội của Phi Ma Bất Tử!

Chàng kêu lên:

- Là Tuyết Vân Ma Bà?

Đến lúc đó đột nhiên Đoàn Thu Nương xen vào:

- Không sai! Chính gia sư đã biết Thượng Quan lão tặc là hạng giả dối, đã có thê tử là Tuyết Vân Ma Bà! Vì thế, hai mươi năm trước gia sư đã phải hủy bỏ hôn ước với lão!

Thượng Thanh kinh ngạc:

- Đoàn tử chỉ mới báai sư không bao lâu, làm sao biết được nhưng việc đã xảy ra từ hai mươi năm trước?

Thu Nương cười gượng:

- Đó là những gì ta muốn giấu, khi Đường đệ luôn gặng hỏi ta về những gì đã xảy ra cho gia sư! Đường đệ hẳn còn nhớ?

Chàng hoang mang:

- Nghĩ là Đoàn tử khi đuổi theo lão tặc đã gặp lại lệnh sư?

- Đã gặp! Hay nói đúng hơn là ta đã bị lão bắt giữ! Vì lão muốn lấy lòng gia sư nên lão phải buông tha ta và còn hứa với gia sư là sẽ không hại đến ta!

Nhìn vào sắc mặt của Thu Nương, chàng đoán:

- Như Đoàn tử còn điều gì chưa nói hết với đệ?

Nàng thở dài thườn thượt:

- Đó chính là điều ta không biết là có nên nói hay không! Vì lưỡng lự nên ta vẫn áy náy trước việc để Tuyết Ngân sư tử một mình đuổi theo Vu Lang!

Chàng giật thót mình:

- Thảo nào suốt từ này giờ Đoàn tỳ không được vui! Đệ thật sơ tâm vì chỉ nghĩ đến bản thân mà không nghĩ đến tâm trạng của Đoàn tỳ!

Sự áy náy của chàng khiến Thu Nương phải trút bỏ những gì nàng đang đa mang:

- Vu Lang ngỡ nàng vì nhận ra sư phụ chỉ là kẻ giả dối, một ác nhân! Ta nghĩ sẽ rất phù hợp nếu để Tuyết Ngân sư tỳ đuổi theo và an ủi Vu Lang!

Chàng ngơ ngác:

- Có gì liên quan đến Tuyết Ngân khiến tỳ nghĩ chỉ có nàng là phù hợp?

Thu Nương vẫn chưa đáp rõ mà chỉ nói dông dài:

- Bây giờ kẻ bị đả kích là Vu Lang và được Tuyết Ngân sư tỳ an ủi! Vậy thì mai hậu, một khi đến lượt Tuyết Ngân sư tỳ chịu sự đả kích nặng nề thì còn ai khác thích hợp hơn trong việc an ủi sư tỳ cho bằng Vu Lang?

Chàng mơ hồ hiểu ra nhưng vẫn cứ hỏi cho rõ:

- Tuyết Ngân phải chịu một sự đả kích từ Vu huynh sao?

Thu Nương vừa gật đầu, chàng kêu lên:

- Có phải việc Tuyết Ngân không phải cốt nhục của lệnh sư, không là Thiếu cung chủ Băng Ngọc cung như nàng vẫn đinh ninh không?

Thu Nương kinh nghi:

- Do Đường đệ đoán ra hay biết từ trước?

Chàng đáp:

- Đệ đoán ra và không phải chỉ mới đoán đây! Tại Miên Băng cung thất, chính những lời lẽ mập mờ của lệnh sư đã cho đệ có được sự suy đoán này!

Thu Nương chợt trầm giọng:

Tả Nhất Thiên buột miệng:

- Ta hiểu rồi! Tuyết Ngân! Tuyết Vân! Chỉ có thế mới đúng!

Thượng Thanh lạnh khắp cả người!

- Sự thật như thế nào, Đoàn tỳ? Có phải Tuyết Ngân chính là cốt nhục của mẹ Ma Bà Tuyết Vân và lão Thượng Quan Điền không?

Thu Nương gật đầu thật nhẹ nhưng vẫn tạo được cảm giác nặng nề:

- Gia sư kể lại, dù đã bị từ hôn lão vẫn đeo đuổi gia sư, gia sư đã lặng lẽ bám theo từng bước chân đi của lão! Và sau cùng gia sư phát hiện cốt nhục Tuyết Vân vứt bỏ vì biết lão phụ tình! Gia sư nhận nuôi dưỡng sư tỳ thoát

đầu chỉ muốn vạch mặt lão! Nhưng sau đó, không hiểu sao lão bắt tằm, gia sư phải nhận sư tử như cốt nhục!

Mọi người đều im lặng trước một thực tế thêm một lần nữa phũ phàng!

Và Đoàn Thu Nương vì thế phải nói với giọng nhỏ hơn:

- Khi biết rõ điều này, phận là cô nhi ta cảm thấy ái ngại cho sư tử! Vì thế ngay lúc gặp lại sư tử, biết sư tử thương thế chưa hồi phục mà ta lại được gia sư ưu ái trao cho hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo cuối cùng, ta đã...

Thượng Thanh lẩm bẩm:

- Đoàn tử vờ khích nộ Tuyết Ngân, buộc Tuyết Ngân phải động thủ cho đến lúc khí lực cùng kiệt!

Thu Nương gật đầu:

- Có như thế Tuyết Ngân sư tử mới tiếp nhận được hết mọi dục năng kỳ diệu của Hà Thủ Ô Linh Bảo! Ta...

Bất ngờ, Thượng Thanh phát hiện có tiếng động là ở bên ngoài động khẩu.

Chàng lao ra.

Vút!

- Ai đang ở bên ngoài?

Đoàn Thu Nương vẫn lưu lại bên trong và vận lực hờm sẵn!

Lùm cây đại che khuất động khẩu bỗng xao động và một bóng người lao vào.

Soạt!

Đoàn Thu Nương định hất kinh quật vào bóng người nọ thì nghe gọi:

- Là đệ đây!

Nàng thở phào thu tay về:

- Đường đệ vừa phát hiện điều gì? Sao sắc mặt lộ vẻ khẩn trương?

Đúng như Thu Nương vừa hỏi, chàng khẩn trương luôn cả giọng nói:

- Đệ ra chậm, nhân vật nó nghe động đã bỏ đi! Theo vóc dáng của kẻ đó, đệ nhận định chính là Tuyết Ngân!

Thu Nương kinh hoảng:

- Sư tử sao phải quay lại? Quay lại để làm gì rồi lẳng lặng bỏ đi?

Chàng lắc đầu:

- Hoặc có điều gì bất ổn đối với Vu huynh! Đệ không biết là có nên đi tìm Vu huynh ngay bây giờ không?

Thu Nương mau mắn:

- Nếu đúng là có điều bất ổn, theo ta, đành phải đi tìm Vu huynh vậy!

Một lần nữa chàng lại lắc đầu:

- Chúng ta không thể, Đoàn tỹ!

- Sao lại không?

Vừa hỏi xong, phát hiện sắc mặt của chàng vẫn còn sự khẩn trương, nàng lại hỏi:

- Có điều gì khiến Đường đệ phải lo lắng, sao không cho ta biết?

Chàng nói thật chậm:

- Ngọc Tử và Ngọc Vi đã biến mất?

Nàng hốt hoảng:

- Biến mất là thế nào? Chẳng lẽ lão Thượng Quan Điền đã quay lại và lén bắt đi cả hai?

Thượng Thanh trầm ngâm:

- Cả hai đang tọa công, điều đó rất có thể xảy ra! Nhưng nghĩ lại, đệ cảm thấy nghi ngờ!

- Nghi ngờ thế nào?

- Lão bị chưởng thương, việc quay lại rất mạo hiểm! Hạng người như lão đâu dễ dàng chấp nhận mạo hiểm? Nhất là khi lão biết hẳn còn có bọn ta ở quanh đây!

Thu Nương hoang mang:

- Vậy thì điều gì đã xảy ra? Tại sao Ngọc Tử, Ngọc Vi lén bỏ đi, không cho chúng ta biết?

Chàng chợt vỗ vào trán:

- Phải rồi! Chỉ có thể này bọn họ mới phải khẩn trương bỏ đi, đến nỗi cũng không kịp báo cho chúng ta biết!

- Là việc gì?

Chàng càng thêm cấp bách:

- Lão Thượng Quan Điền có để lộ cho đệ biết quần hùng đang muốn đối phó và tiêu trừ Xích Huyết kiêu! Ngọc Tử Ngọc Vi có lẽ đã phát hiện sự

hung hiểm đang xảy đến cho cự chủ nhân nên họ không thể không khẩn trương!

Thu Nương giật mình:

- Nếu đúng vậy thì nguy cho bọn họ mất! Họ đang mang thương thế, không phải đối thủ của quần hùng!

Chàng long mắt lên:

- Đệ cũng không muốn phải đối đầu với quần hùng! Mọi việc xảy ra đều do mưu đồ của lão Thượng Quan! Chúng ta lên đường thôi, Đoàn tỹ!

Thu Nương cũng quả quyết:

- Đi! Đây là dịp tốt nhất để chúng ta có thể vạch trần mọi tội ác của lão ma đầu cho quần hùng tỏ tường!

Chàng đưa mắt nhìn Tam thúc:

- Tiểu điệt muốn đưa Tam thúc cùng đi, Tam thúc định liệu thế nào?

Tả Nhất Thiên chột khan giọng:

- Trong người ta đang bồn chồn lạ, người không nói ta cũng muốn đi!

Chàng gật đầu:

- Vậy là tốt! Tiểu điệt sẽ đưa Tam thúc đi!

Quay qua Thu Nương, chàng tiếp:

- Đệ nhờ Đoàn tỹ đoạn hậu! Phần mở đường đã có đệ!

Bất chợt Tả Nhất Thiên bỗng trao lại cho chàng mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp của Hạ ngũ bối:

- Chậm đã, Thượng Thanh! Ta chợt nghĩ rằng đã đến lúc người phải cần đến Ngọc Điệp kiếm pháp!

Chàng định đưa tay nhận lấy nhưng nghe Tam thúc nói như vậy chàng liền khựng lại:

- Từ lâu tiểu điệt cũng muốn làm điều này vì đó là di lệnh của Tiên tử sư phụ! Nhưng tiểu điệt chưa thực hiện vì chưa thu thập đủ năm mảnh.

Tả Nhất Thiên lắc đầu bảo:

- Vậy là người lầm, hoặc nghĩ chưa thấu đáo! Ngọc Điệp Tiên Tử thành danh còn nhờ vào Ngọc Điệp Ngũ Kiếm! Ta tin chắc Ngũ kiếm và Ngũ ngọc bội hẳn phải có liên quan! Như vậy ở mỗi mảnh phải ẩn tàng một chiêu kiếm! Người thử xem sao!

Chẳng đừng đừng chàng nhận lấy! Nhưng chàng vẫn nói:

- Sau này tiểu diệt sẽ xem qua! Tình thế lúc này rất khẩn trương, tiểu diệt có muốn luyện cũng không kịp!

Tả Nhất Thiên chợt dẫn giọng:

- Vì biết là khẩn trương nên ta mới nghĩ người cần phải xem ngay bây giờ!

Như cảm thấy nói như thế là hơi quá, lão bỗng dịu giọng:

- Người cứ xem qua, giả như chiêu kiếm không thể luyện ngay bây giờ, người để sau cũng được!

Bất đắc dĩ chàng phải làm theo lời Tam thúc!

Chàng vận dụng chân lực nội thể để biến thành lửa tam muội và dồn tất cả vào mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp đang được chàng giữ trong tay!

Quả nhiên đúng như những gì Ngọc Điệp Tiên Tử đã lưu tự, mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp vốn bằng ngọc trong suốt bỗng đen xỉn lại! Và chỉ có những hang chữ li ti không hiểu được khắc như thế nào và bằng cách nào mà chúng chợt trắng lên như màu trắng của bạch ngọc!

Chú mục nhìn vào những hang chữ nọ, chàng chợt lạnh giọng:

- Đúng là kiếm quyết của Ngọc Điệp Ngũ Kiếm! Mỗi mảnh một chiêu chọn vẹn và ai xem qua cũng luyện được nếu đủ thông tuệ!

Thu Nương lo ngại:

- Lão Thượng Quan Điền còn giữ một mảnh! Liệu lão có nhận ra điều này rồi luyện được một chiêu trong Ngũ Kiếm Ngọc Điệp không?

Chàng trầm giọng:

- Rất có thể! Bởi lão đã từng có ý định bắt giữ Ngọc Vi để tra hỏi về công phu Ngọc Điệp!

Thu Nương kinh hãi:

- Vậy làm thế nào? Bản lãnh của lão đã cao minh, nếu có thêm tuyệt kiếm này nữa...

Chàng xả công và bỏ mảnh Liễu Yểm Ngọc Điệp vào bọc áo:

- Chúng ta còn một tia hy vọng là lão chưa biết ba mảnh kia đang do Xích Huyết kiêu lưu giữ! Chỉ có điều, dù thế nào đi nữa đệ cũng phải thu hồi lại Ngọc Điệp bảo kiếm!

Thu Nường ngơ ngác:

- Để làm gì? Hay trên Ngọc Diệp bảo kiếm cũng ẩn tàng kiếm quyết?

Chàng vừa khom người đỡ Tam thúc lên vai vừa bảo:

- Đệ không rõ lắm điều này! Nhưng qua những gì đệ vừa đọc, Tiên tử sư phụ có căn dặn là cần phải có thêm bảo kiếm!

Thu Nường hồi thúc chàng:

- Nếu đã có lời dặn lẽ đương nhiên Đường đệ phải cấp bách thu hồi bảo kiếm! Nhưng Đường đệ làm thế nào thu hồi?

Chàng khẽ mỉm cười:

- Rất dễ! Vì chính đệ đã cất giấu bảo kiếm! Đoàn tỳ cứ đi theo đệ khắc biết! Đi nào!

Vút!

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Chốn Tử Động Quần Hùng Vây Hãm - Dừng Tuyệt Kiếm Lột Mặt Gian Nhân

Việc thu lại Ngọc Điệp bảo kiếm không dễ như chàng nói! Vì khi còn cách Tử động không đến hai mươi trượng, chàng đã nhìn thấy một cảnh tượng không thể nào ngờ!

Ngoài việc quần hùng cùng xuất hiện để tiêu trừ Xích Huyết kiêu như lão Thượng Quan Điền thổ lộ, chính lão Thượng Quan Điền mặt dày mày dạn cũng đang hăm hở giáp chiến!

Sự xuất hiện của lão ở đây và vào chính lúc này là điều khiến Đường Thượng Thanh không tài nào đoán được mưu định của lão!

Phải chăng lão nghĩ chàng dù có tìm đến cũng không có cách nào để cáo giác lão với quần hùng? Phải chăng lão nghĩ chân tướng của lão sẽ không bị phơi bày chừng nào lão chưa bộc lộ sự am hiểu các loại võ học của các phái?

“Lão cạn nghĩ như thế sao?”

Vừa nghĩ thầm như vậy, chàng vừa vận lực lao đến!

Vút!

Đánh rần phải đánh đặng đầu, chàng quát ầm lên:

- Lão tặc Thượng Quan Điền! Một Cốc chủ Hoàng Thạch cốc như lão sao lại dám xuất hiện chốn này?

Tiếng quát báo rõ sự xuất hiện của chàng ngay lập tức nhận thấy phản ứng quyết liệt của quần hùng!

Đầu tiên Phá Thiên đao Hoàng Thiệu Phủ, Chương môn Không Động phái gào thét lên:

- Chính tiểu tử này đã một lần giải nguy cho Xích Huyết kiêu! Cứu phải chúng ta cũng không nên bỏ qua tiểu tử! Đánh!

Vút!

Một nhân vật khác cũng vội lao theo Hoàng Thiếu Phủ.

Vút!

Đó là Thái Nhân đạo trưởng với tiếng gầm vang dội:

- Cùng với Xích Huyết kiêu, tiểu tử cũng là công địch võ lâm! Mau giết tiểu tử!

Véo... Véo...

Vụt! vụt!

Trước kiếm pháp Võ Đang và đao pháp phái Không Động, Đường Thượng Thanh do có sẵn chủ trương, chỉ cần thi triển Ngọc Diệp thân pháp là tránh được.

Vút!

Ngay sau khi tránh chiêu, Thượng Thanh thêm một lần nữa bị thử thách lòng nhẫn nại lúc nghe tiếng quát phẫn nộ của Nhất Vô đại sư:

- Ngã Phật từ bi! Tiểu tặc tử còn trốn được nữa sao? Đỡ!

Vù... Vù...

Vẫn đoạn hậu ở phía sau, Đoàn Thu Nương phải thán phục sự nhẫn nại của chàng! Và nàng cũng phải nhẫn nại, cùng với chàng tránh thoát một chưởng hiểm ác của Nhất Vô đại sư!

Vút! Vút!

Nhận biết sự xuất hiện của Nhất Nan đại sư và Thái Hư đạo trưởng, là hai vị Chương môn của hai phái Võ Đang Thiếu Lâm, Đường Thượng Thanh một lần nữa lớn tiếng cáo giác:

- Xin chư vị hãy nghe tại hạ một lời! Bang chủ Cái bang chính là Cốc chủ Hoàng Thạch cốc và cũng là thủ phạm hạ thủ Nhất Trần đại sư!

Và chàng phải thất vọng khi nghe Nhất Nan đại sư lên tiếng:

- A di đà Phật! Thí chủ chớ ngậm máu phun người! Tệ sư huynh Nhất Trần bị Băng Ngọc cung hạ thủ, khắp võ lâm ai lại không biết điều này?

Trương Tử Nhu, Chương môn Thái Cực phái và Lưu Khải Phục Chương môn Côn Lôn phái cùng nhất tề hô hoán:

- Xem kìa! Công phu của nha đầu kia chính là công phu Băng Ngọc cung! Nha đầu chính là môn nhân Băng Ngọc cung!

Chỉ cần khẽ quay đầu lại phía sau Đường Thượng Thanh liền hiểu rõ tự sự!

Vì Phá Thiên Dao Hoàn Thiếu Phủ đang cử đao lên tập kích, Thu Nương buộc phải sử dụng sở học để đương đầu!

Thế là chuyện của Xích Huyết kiêu còn chưa xong lại đến chuyện Băng Ngọc cung!

Ngay lập tức có tiếng của Đoàn Thu Ngọc lạnh lạnh thét lên:

- Không sai, tiểu nữ chính là môn hạ Băng Ngọc cung! Lão thất phu Thượng Quan Điền đã lần lượt hạ thủ nhiều môn nhân bốn cung và đổ vạ cho Cửu phái! Sao chứ vị không hỏi lão gian tặc Thượng Quan Điền?

Thái Nhân loang kiếm lao đến:

- Kế ly gián của người không ổn rồi! Bọn ta tin ở người sao bằng tin ở Bang chủ Cái bang? Đờ!

Véo... Véo...

Nhất Vô đại sư cũng phụ họa:

- Đã là Băng Ngọc cung tất là cừu địch của Cửu phái! Nạp mạng thôi, nha đầu!

Vù... Vù...

Đoán được tâm trạng của nàng qua hữu chưởng đang được cất lên, Thượng Thanh vội ngăn lại:

- Hãy cố nhẫn nhịn nào, Đoàn tử! Hãy làm như đệ đây này!

Dứt lời chàng lập tức vận dụng thân pháp Ngọc Diệp lao vào giữa vòng kiếm quang của Thái Nhân đạo trưởng!

Vút!

Choang! Hự!

Bản lĩnh của chàng thật lợi hại! Dù đang công Tả Nhất Thiên sau lưng nhưng chỉ sau một thoáng mắt mạo hiểm chàng không những không làm tổn hại gì đến Tam thúc mà còn ung dung chế trụ huyết đạo và chấn gãy trường kiếm của Thái Nhân đạo trưởng!

Đoàn Thu Nương đủ thông minh để hiểu rõ ý đồ của chàng qua hành động vừa rồi!

Vút!

Hự!

Bản lĩnh và sở học của Băng Ngọc cũng dĩ nhiên phải cao hơn sở học và bản lĩnh của Thiếu Lâm phái! Nhất Vô đại sư dễ dàng bị Đoàn Thu Nương chế trụ huyết đạo!

Để thị uy, Thượng Thanh nhân đó quát lên:

- Muốn sát nhân, đó là việc dễ như trở bàn tay! Nhưng làm như vậy sẽ trúng kế của lão gian tặc gian xảo Thượng Quan Điền! Mong chư vị chớ nhầm lẫn!

Nhanh như tên bắn, Nhất Nan đại sư và Thái Hư đạo trưởng đều phô diễn tài sở học của hai vị nhất môn chi chủ!

Vút! Vút!

Sau khi giải huyết cho Nhất Vô, Nhất Nan đại sư lên tiếng:

- Ý trượng chân tài, nhục mạ Thiếu Lâm, thiếu hiệp có biết sẽ nhận lãnh hậu quả gì không?

Chàng tái mặt vì một kết quả không lường trước! Đã thế, chàng lại nghe lời lẽ hăm dọa của Thái Hư đạo trưởng:

- Thân thủ của thiếu hiệp quả lợi hại! Bần đạo xin được hầu tiếp vài cao chiêu! Đờ!

Vù... Vù...

Thượng Thanh đang bối rối thì bất ngờ qua khóe mắt chàng nhìn thấy một diễn biến khá hung hiểm đang xảy đến cho Đường Ngọc Tử!

Có sự hiện diện của Ngọc Tử, Ngọc Vi ở đây chứng tỏ sự biến mất của họ ở động khẩu là có nguyên do như chàng đã nhận định!

Và Ngọc Tử đang bị Định Hòa sư thái và Chương môn nhân phái Hoa Sơn dồn vào hiểm cảnh.

Chàng nhanh nhẹn tránh chương của Thái Hư đạo trưởng.

Vút!

Vù...

Chàng vừa lao đến với Ngọc Tử vừa hô hoán gọi Thu Nương:

- Đoàn tử mau đến tiếp trợ Ngọc Vi! Khẩn cấp lắm rồi!

Vút!

Bằng khinh thân pháp Ngọc Điệp, chàng chỉ kịp lôi bừa Ngọc Tử qua một bên đúng lúc chấn kinh phát sinh.

Vút!

Ầm!

Định Hòa Sư thái hậm hực lao đến chàng:

- Bần ni không ngờ chính thiếu hiệp cũng về hòa với lũ ác ma Xích Huyết kiêu! Bang chủ Cái bang nào có nói sai? Đờ!

Vù...

Trong khi đó, do có sự can thiệp kịp lúc của Thượng Thanh, Chưởng môn Hoa Sơn phái buộc phải chạm chưởng cùng Định Hòa sư thái nên lời lẽ thốt ra thật chối tai:

- Xú tiểu tử, người thật ngông cuồng! Một mình mà người dám đương đầu cả Cửu phái sao? Bốn Chưởng môn phải dạy cho người một bài học vậy! Đờ!

Vù... Vù...

Đưa mắt quét nhìn khắp toàn trường, Thượng Thanh dần động nộ khi thấy Thu Nương chỉ là muốn giải nguy cho Ngọc Vi nhưng lại bị bọn giang hồ Cửu phái thật đông người đang vây hãm.

Chàng một lần nữa chớp động thân hình và lôi Ngọc Tử tránh khỏi hai chưởng của Định Hòa sư thái và Chưởng môn phái Hoa Sơn.

Vút!

Giao Tam thúc cho Ngọc Tử, chàng khẽ dặn:

- Mau đưa đi tìm chỗ lánh mặt! Mọi việc ở đây đã có ta lo liệu!

Vút!

Lăng không ném Ngọc Tử vừa đỡ lấy Tam thúc, giúp Ngọc Tử nhanh chóng thoát đi, Thượng Thanh sau đó như một vệt khói mờ lao vào giữa vòng vây đang uy hiếp Thu Nương và Ngọc Vi!

Chàng gầm lên:

- Tại hạ đành phải thất lễ vậy! Cẩn trọng Kim Sa chưởng nào!

Vù... Vù..

Gió cát ở Đại mạc lợi hại như thế nào thì chưởng Kim Sa của chàng cũng lợi hại như vậy!

Quầng chưởng được chàng thi triển lễ đương nhiên cũng xuất hiện những tia kinh khí li ti! Và những tia kinh cực nhỏ này liền như cát vàng Đại mạc phủ kín toàn thân của những ai đang vây đánh xung quanh.

Ào... Ào...

âm! âm!

Vòng người phải dang rộng ra! Bọn họ dù chưa mang thương thế nhưng với uy lực của ngọn chưởng lợi hại này tất cả đều khiếp đảm!

Nhân đó, chàng bảo Ngọc Vi và Đoàn Thu Nương:

- Hãy cùng với Xích Huyết kiêu giao đấu cầm chừng với quần hùng! Và hãy nhớ là phải nhẫn nại, chớ tạo thêm thù oán!

Vút!

Chàng lao đi quá nhanh khiến Thu Nương không sao hiểu kịp ý tứ của chàng!

Tuy thế, cứ nhìn theo hướng chàng đang lao đến, Ngọc Vi cũng kịp hiểu ra! Ngọc Vi tức tốc lao theo và gọi Thu Nương:

- Chúng ta làm theo lời Long đầu đại ca căn dặn! Chủ ý đại ca là sẽ vạch mặt lão ác ma Thượng Quan Điền!

Vút!

Thu Nương tưởng lao đi không kịp vì vòng vây của quần hùng đang dần khép lại! Nàng bật thét:

- Ai muốn nếm tuyệt học Băng Ngọc cung thì cứ thử ngăn cản Đoàn Thu Nương này!

Vút!

Băng Ngọc cung đã từng làm náo động giang hồ, lời nói hàm chứa hăm dọa của Thu Nương may thay có kết quả!

Nàng vượt khỏi vòng vây trước khi có tiếng quát của Chưởng môn nhân Điểm Thương phái vang lên:

- Bốn Chưởng môn sợ người sao? Đờ!

Vù... Vù...

Nhưng Thu Nương đã vượt quá tầm uy lực của Song bút Điểm Thương!

Trong khi đó, Đường Thượng Thanh đột ngột xuất hiện ngay trước mặt Thượng Quan Điền với tiếng gầm thình nộ:

- Lão thất phu gian trá! Xem chường!

Vù... vù...

Từ lúc Thượng Thanh xuất hiện cho đến giờ, dù chàng đã dùng nhiều lời lẽ bài xích lão cốt làm cho lão phải tự thú nhận như những gì chàng đã đề quyết, thế nhưng lão vẫn chưa một lần lên tiếng.

Chỉ đến lúc này, dường như lão đã cố tình chờ đợi hành vi này của chàng, lão bất ngờ cười rộ lên:

- Quả đúng như lão phu dự đoán! Chư vị có thể hiện thân được rồi! Ha... Ha... Ha...

Vút!

Lão đột nhiên tung người bỏ đi, để lại một mình chàng với Xích Y nữ lang đang mòn mỏi vì chân nguyên suy kiệt!

Thay cho lão và đáp ứng lời gọi của lão, hai hàng tăng nhân bỗng từ hai phía túa ra và lập tức vây lấy Đường Thượng Thanh và Xích nữ lang.

Dù đang mệt mỏi, Xích Y nữ lang cũng phải thất kinh thần sắc trước sự xuất hiện của vòng tăng nhân:

- Nguy tai! Là La Hán trận của Thiếu Lâm phái.

La Hán trận? Thượng Thanh cố nhớ lại những gì được sư phụ Ô Mộc cư sĩ dạy bảo. Chàng điểm nhanh số tăng nhân đang hình thành một trận thế.

Có tất cả ba mươi sáu vị tăng nhân, và đó chính là một trung trận La Hán, lợi hại hơn La Hán tiểu trận chỉ có chín tăng nhân sắp bày. Trung trận La Hán này dù không có uy lực bằng đại trận La Hán gồm một trăm linh tám vị tăng nhân cùng liên thủ, nhưng lại quá đủ làm cho Thượng Thanh phải thán phục âm mưu sâu độc của lão Thượng Quan Điền.

A... di... đà... Phật...!

Tiếng niệm Phật do ba mươi sáu vị tăng nhân cùng một lúc vang lên ngay lập tức tạo thành một khí thế bức người, khiến Thượng Quan Điền đang đứng bên ngoài phải cười rữ rượi:

- Ha... Ha... Ha...! Người đã từng khoát lác là sẽ hủy diệt đại trận La Hán của Thiếu Lâm kia mà? Cớ sao người chưa ra tay, làm như lời người đã

nói? Ha... Ha... Ha...

Có cảm tức lão vào lúc này cũng là vô ích, Thượng Thanh vô tình đã rơi vào cạm bẫy thâm độc của lão.

Chàng đưa mắt nhìn trận thế La Hán đang được phát động.

Có tiếng thở than của Xích Y nữ lang:

- Thảo nào lão cứ giao đấu cầm chừng, không một lần quyết liệt với ta! Tại ngươi quá khoắc lác khiến ta lâm vào cảnh ngộ này!

Chàng buộc phải giải thích:

- Cô nương không nhận ra mưu đồ của lão sao? Lão đang khích nộ, buộc tại hạ phải chung số phận với cô nương là bị quần hùng xem như công địch. Cô nương sao lại trách tại hạ?

Xích Y nữ lang nhân lúc trận thế chỉ mới phát động mà chưa dồn ép vừa lo điều hào chân lực vừa bảo:

- Ta không cần biết lão có mưu đồ gì! Ngươi nên nghĩ cách thoát trận này thì hay hơn.

Chàng cười lạt:

- Cô nương nói thật dễ! Đâu phải muốn thoát trận là thoát?

Nàng biến sắc:

- Ngươi không thể phá trận?

- Hừ! Phá như thế nào đây nếu không phải giết một vài tăng nhân?

Nàng khẽ rít:

- Giết một vài tăng nhân có gì nghiêm trọng? Ta chỉ cần thoát là đủ, họ có chết cũng là tự họ chuốc họa.

Chàng nhăn mặt:

- Như vậy là trúng kế lão ma! Lão đang muốn tại hạ vì sát hại tăng nhân Thiếu Lâm phái sẽ bị võ lâm Cửu phái liệt vào hạng ác đồ.

Nàng hừ mũi:

- Có người mới nói! Người làm như lão biết người thừa năng lực phá trận vậy? Hừ!

Chàng nhếch môi:

- Vậy cô nương thử nói tại sao lão không bảo Thiếu Lâm phái dùng tiểu trận hoặc đại trận mà chỉ dùng trung trận La Hán?

Nhưng khinh khinh:

- Chỉ trung trận là đủ hủy diệt người rồi. Không lẽ người muốn phải là đại trận?

Chàng cười thương hại:

- Nghĩ như cô nương chẳng trách Xích Huyết kiêu tuy vô tội nhưng vẫn bị quần hùng xem là tà đạo.

Nàng giận dữ:

- Ta nghĩ sao chứ? Chẳng lẽ ta phải thúc thủ để mặc họ muốn làm gì ta thì làm sao?

Chàng chợt biến sắc:

- Trận thế khởi công rồi. Không lẽ ta phải phá trận thật?

Nhưng tuy cũng nhìn thấy vòng tăng nhân đang bắt đầu khởi thức cho chiêu công đầu tiên nhưng Xích Y nữ lang vẫn không chịu được sự lẩn tránh câu trả lời của nàng:

- Ta đang chờ lời giải thích của người, sao người cố tình không nói?

Chàng cũng đang hậm hực nên đáp vội:

- Vì nếu là đại trận, tại hạ chắc chắn sẽ bị hủy diệt. Ngược lại chỉ là trung trận nên tại hạ có thể thắng nếu...

- A... di... đà... Phật...!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Chàng phải bỏ dở lời đang nói vì vòng vây tăng nhân đã đến lúc phát động thế công.

Chàng gầm lên mãnh liệt:

- Chớ phí lời nữa! Đánh!

Vù... Vù...

Chàng vừa vận dụng Ngọc Điệp chương thì Xích Y nữ lang cũng vẩy ra Đà La Bối Điệp công phu với tiếng hét lạnh lạnh!

- Đánh thì đánh!

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Trung trận La Hán vẫn vững như bàn thạch và hai ngọn kinh tận lực bình sinh của Thượng Thanh và Xích Y nữ lang như muối bỏ bể.

Trong khi Xích Y nữ lang thất sắc và kinh hoàng thì Thượng Thanh vẫn găm thét phụ họa với những loạt Phật hiệu do ba sáu vị tăng nhân cùng hòa vang:

- Đánh! Thêm nữa! Thêm nữa!

Vù... Vù...

- A... di... đà... Phật...! A... di... đà... Phật!

Ào... Ào...

Ầm! ầm! ầm!

Trước sau Đường Thượng Thanh đã xô ra bốn lượt chưởng phong và đều là những chưởng Ngọc Diệp được đánh về bốn phía: chính diện, tả diện, hữu diện và phía hậu. Trong khi đó Xích Y nữ lang chỉ quật ra được một kinh, còn sau đó vì quá khiếp hãi trước uy lực kinh nhân của La Hán trung trận nàng không sao đủ dờm lược để quật thêm.

Trận thế vẫn phát động với những tiếng niệm Phật trầm hùng không hề thay đổi:

- A... di... đà... Phật...! A... di... đà... Phật!

Cho thấy sau mấy loạt chạm kinh từng vị tăng nhân trong ba sáu vị tăng nhân vẫn giữ nguyên chân lực.

Cho thấy mọi cố gắng của Thượng Thanh nếu không phải là hành vi phí công thì cũng là những giấy dựa sau cùng của người đã cùng đường tuyệt lộ.

Cho thấy những gì Thượng Quan Điền đang cười đều là sự thật:

- Ha... Ha... ha...! Có như thế người mới biết thế nào là sự lợi hại của Thiếu Lâm La Hán trận, khắp võ lâm trung nguyên có ai như người dám xem thường La Hán trận của Thiếu Lâm? Ha... Ha...

Chàng vụt hiểu: chính lão cũng không dám xem thường tuyệt học trấn sơn này của Thiếu Lâm phái! Thảo nào một con người đầy mưu mô như lão cho đến bây giờ vẫn chưa dám đường đường đứng ra công khai độc bá võ lâm! Hóa ra lão đang có điều cố kỵ và là cố kỵ La Hán trận danh bất hư truyền của Thiếu Lâm phái.

Chàng nộ khí xung thiên vì những lời lẽ không phải do chàng thốt ra nhưng lại bị lão áp đặt theo mưu đồ của lão:

- Thượng Quan lão tặc! Sao gán cho ta những lời lẽ của lão?

Đáp lại chàng trung trận La Hán vẫn phát động.

- A... di... đà... Phậ...! A... di... đà... Phậ!

Ào... Ào...

Xích Y nữ lang cuống quít:

- Người đấu khẩu với lão có ích gì? Ôi chao! Đánh!

Một đợt kinh chột lao vào giữa khiến Xích Y nữ lang vừa kêu hoảng loạn vừa quật kinh cũng tán loạn.

Vù... Vù...

Chàng càng thán phục thêm nữa trước một tầng lợi hại của trung trận La Hán.

La Hán trận không phải là tử trận mà là hoạt trận! Ở La Hán trận còn có những chiêu công chứ không phải chỉ biết thủ và chờ đối phương kiệt lực mới có thể ngừng trận!

Và bây giờ là lúc La Hán trận mở thế tấn công.

Thượng Thanh bất ngờ thi triển thân pháp Ngọc Điệp, chạy quanh Xích Y nữ lang và là chạy vòng bên trong trung trận La Hán.

Vút! Vút! Vút!

Vù...! Vù...! Vù...!

Thân pháp nhanh và cách chàng xuất kinh cũng nhanh! Chỉ trong thoáng mắt chàng đã quật ra đủ bốn loạt kinh phân thành bốn hướng riêng biệt!

Và lập tức đủ bốn tiếng chạm kinh lần lượt vang lên:

- Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trung trận La Hán vẫn không hề suy giảm cường lực và áp lực.

- A... di... đà... Phậ...! A... di... đà... Phậ!

Nhưng chính Thượng Thanh chột tăng cao hào khí can vân! Chàng vận lực quất:

- Trung trận La Hán này nếu chư vị không mau triệt thoái chớ trách lại hạ thất lễ và mạo phạm đến sinh mạng chư vị!

Từ bên ngoại Nhất Nan đại sư bỗng phát thoại vào:

- A di đà Phật! Thiếu hiệp chớ quá ngông cuồng! Tệ phái chưa từng gặp có người thoát trận, còn những ác ma bị La Hán trận hạ thủ thì nhiều lắm rồi, thêm thiếu hiệp nữa thì bản tăng không hề ái ngại!

Thượng Quan Điền lại được dịp cười đắc ý:

- Ha... Ha... Ha...! Hạng người khoác lác khoa trương bốn Bang chủ thường gặp, nhưng khoác lác như người thì đây mới chỉ lần đầu! Ha... Ha... Ha...

Thượng Thanh động nộ:

- Đại sư là Phương trượng sao lại lăm kế tiểu nhân đem sinh mạng của môn nhân quý phái làm trò đùa? Nếu không ngại việc lạm sát, trái những gì gia sư giáo huấn, tại hạ sẽ minh chứng cho đại sư thấy

- A... di... đà... Phật...! A... di... đà... Phật!

Ào... Ào...

Thượng Thanh lại tận lực thi triển Ngọc Diệp thân pháp, kịp lúc La Hán trận phát động cuộc tấn công mới.

Vút! Vút! Vút!

Chàng còn quát ầm lên:

- Xem đây! Tại hạ sẽ phá vỡ thế liên hoàn của trung trận La Hán cho đại sư xem!

Vù...! Vù...! Vù...! Vù...!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Khó có nhân vật nào làm được như Đường Thượng Thanh! Và nếu không phải chàng lên tiếng đánh động thì sẽ không ai biết tại sao trước sau gì chàng cũng chỉ quật ra bốn kinh, không nhiều hơn và cũng không kém hơn!

Chỉ là bốn kinh nhưng lại làm cho Thượng Quan Điền nôn nao, phải hỏi Nhất Nan đại sư:

- Thế này là thế nào, đại sư? Phải chăng tiểu tử đã nghĩ ra cách phá trận?

Nhất Nan đại sư đáp thận trọng:

- A di đà Phật! Nhất thiết đó không phải là cách phá trận! Tuy nhiên dù sao bản tăng cũng phải thừa nhận quả là một trận thế liên hoàn của bốn tiểu

trận La Hán! Đối phương kể ra cũng tinh minh khi nhận định được bốn phương vị chủ trận của bốn tiểu trận!

Nghe được, Xích Y nữ lang vội hồi thúc chàng:

- Người còn chờ gì nữa không phá trận?

Chàng không đáp lời nàng! Ngược lại chàng quát vọng ra cố ý cho Nhất Nan đại sư nghe thấy:

- Tại hạ với thân pháp biến ảo, nhanh thì nhanh hơn thế trận biến hóa, mạnh thì mạnh hơn để phá vỡ thế liên hoàn! Đại sư có muốn nhìn môn nhân thảm tử không? Sao không mau thu hồi trận thế?

Thượng Quan Điền bối rồi lo lắng:

- Đại sư đừng để tiểu tử lung lạc! Thượng Quan mỗ không tin tiểu tử phá được trận thế uy danh lẫy lừng của quý phái Thiếu Lâm!

Bị Thượng Quan Điền kích nộ, Nhất Nan đại sư chột hạ lệnh:

- Đại phát thế công! Thu phục ác đồ! Hóa Kiếp Vĩnh Sinh! Đánh!

Lệnh là lệnh cho trung trận La Hán! Vì thế ba mươi sáu vị tăng nhân lại có dịp hòa giọng cho những lời niệm Phật hiệu thật uy thế:

- A... di... đà... Phật...! A... di...

Ào... Ào...

Xích Y nữ lang tuy không hiểu đâu là thế liên hoàn, đâu là sự biến hóa của trung trận La Hán, nhưng qua áp lực đột ngột tăng cao nàng thừa hiểu điều tất yếu gì sẽ xảy ra!

Do đó nàng kêu toáng lên:

- Đường Thượng Thanh! Người còn chờ gì nữa? Phá trận đi nào!

Thượng Thanh vẫn không màng đến phải đáp lời nàng! Chàng đang tự kìm nén bản thân vì không muốn đưa mình vào tình thế khó xử, bởi lão Thượng Quan Điền cũng đang chờ chàng phá trận! Lão biết nếu chỉ vây hãm chàng bằng tiểu trận La Hán thì tiểu trận đó đâu đủ uy lực để vây hãm một người có khinh thân pháp biến ảo Ngọc Diệp thân pháp? Đồng thời lão cũng không muốn vây hãm bằng đại trận La Hán. Vì với đại trận này đến Đại La Kim Tiên còn không thể thoát thì nói gì chàng là một phàm nhân?

Lão dùng trung trận La Hán là muốn giữa chàng và phái Thiếu Lâm phải có oán thù, có nợ máu, có người bị ngã gục! Lão đang dùng thủ đoạn đối

với chàng như đã dùng với Băng Ngọc cung khiến Băng Ngọc cung bị toàn thể võ lâm Trung Nguyên xem là đại công địch!

Chàng không muốn như vậy nên không muốn phá trận!

Tuy nhiên, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng! Nhất Nan đại sư vừa có lệnh cho trung trận La Hán phải tăng thêm áp lực và hủy diệt chàng!

Tiếng quát của chàng lần này vang lên lồng lộng:

- Đại sư! Sự nhẫn nại của tại hạ chỉ có giới hạn! Đại sư hãy xem đây!

Vút!

Chàng lại biến đi như một vệt khói mờ và tứ phương lại xuất hiện những lớp sóng kinh cực kỳ uy mãnh

Vù...! Vù...! Vù...! Vù...!

Tiếp đó là

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Trung trận La Hán đang phát động dồn dập với lực lượng di sơn áp đảo vậy mà khi bốn tiếng chấn kinh vang lên, mọi áp lực đều chùng lại, chỉ một sát na nữa là biến mất!

Cả kinh trước hiện trạng này, Thượng Quan Điền kêu toáng lên:

- Kim Sa công phu quả nhiên lợi hại! Đại sư chớ để tiểu tử chạy thoát!

Nhất Nan đại sư vụt quát lên trầm trọng:

- Biến trận! Dĩ vĩ chi chủ! Đánh!

Một lần nữa trung trận La Hán toát ra một uy lực kinh nhân khiến Xích Y nữ lang cho đến giờ vẫn chưa biết nàng toàn mạng là do chàng che chắn nên hét lên kinh hoàng:

- Thượng Thanh! Phen này ta và người e chết mất!

- A... di... đà... Phật...! A... di...

Ào... Ào...

Thượng Thanh tuy có rung động trước thái độ liều lĩnh xem nhẹ sinh mạng môn nhân Thiếu Lâm của Nhất Nan đại sư, nhưng khắp người chàng lại tỏa ra sát khí ngùn ngụt!

Vì bởi không phải chàng không có cách phá trận! Như chàng đã mấy lượt hô hoán cảnh tỉnh Nhất Nan, chàng đã nhìn thấy yếu điểm của trung trận La Hán là thế trận liên hoàn! Và nếu cần như mấy lượt chàng vừa thử

qua, với Ngọc Diệp thân pháp và với công phu bản lãnh của chàng hiện giờ, chàng sẽ dễ dàng thoát trận!

Tuy nhiên, chàng thừa biết để thoát trận thì ít nhất phải có hơn mười vị tăng nhân bị đả tử, có như thế trung trận La Hán mới hoàn toàn bị phá hủy! Nhưng đó chính là điều chàng đang cố hết sức để né tránh! Mọi mưu mô thủ đoạn tội lỗi không phải do Thiếu Lâm! chàng không thể hạ sát bất kỳ ai ở Thiếu Lâm, và các phái khác cũng vậy! Đầu dây mối nhợ là ở lão Thượng Quan Điền!

“Phải chi ta có cách thoát trận mà không gây đổ máu, lão ác ma Thượng Quan Điền sẽ phải trả giá về những gì lão đã gây cho ta!”

Còn đang nghĩ ngợi, đang thăm ao ước, tai của chàng nghe tiếng Ngọc Vi bật thét lên:

- Lão thất phu Hoàng Thiếu Phủ! Ta quyết cùng chết với lão! Đờ!

Vù...

Chưa hết, tiếng tiếng thút phần nộ của Đoàn Thu Nương liền tiếp nối:

- Lão trọc Nhất Vô! Lão lỗ mũi trâu Thái Nhân! Bốn cô nương hết cả nhân nhượng rồi! nạt mạng đi thôi! Đờ!

Vù... Vù...

Hai lượt âm thanh này khác gì những tiếng kêu xé lòng khiến Thượng Thanh muốn buông xuôi tất cả những gì sư phụ Ô Mộc cư sĩ đã giáo huấn!

Ngọc Vi đang liều chết, có nghĩa đang lâm vào cảnh thập tử nhất sinh!

Thu Nương hết nhân nhượng, có nghĩa nợ máu sẽ chông thêm nợ máu!

Bao oán thù trước chưa thể gỡ bỏ, oán thù mới sắp sửa hoàn thành, chàng nghĩ: “Thêm một oán thù nữa giữa chàng và Thiếu Lâm chẳng có gì là quá đáng!”

Sát khí bao phủ khắp người chàng giờ chỉ cần một sát na nữa sẽ phải bộc phát ra, và thế là mọi nhần nại trước đó đều tiêu tan đúng với ý đồ của lão ác ma Thượng Quan Điền!

Chợt có tiếng găm của lão đạo Thái Nhân vang đến:

- Nha đầu chó ngạo mạn! Xem kiếm!

Nhu một tia chớp chợt lóe rọi sáng tâm trí, Thượng Thanh vụt kêu lên:

- Đoàn tì! Kiếm! Mau ném kiếm cho đệ!

Mọi diễn biến sau đó xảy ra nhanh không tưởng!

Đoàn Thu Nương vì nghe được tiếng kêu của chàng mà đã dẫn được sát cơ!

Nàng dễ dàng đoạt kiếm của lão Thái Nhân, thanh kiếm của lão cũng mới lấy từ đồng môn vì thanh kiếm trước đó của lão đã bị chàng chấn gãy, và ném vọt qua cho chàng!

Nhờ đó, nàng phát hiện Ngọc Vi chỉ trong gang tấc nữa là sẽ giết được Hoàng Thiệu Phủ nhưng sẽ bị đại đao của lão du hồn đoạt mạng!

Nàng lao qua giải vây cho Ngọc Vi!

Đó là phần của Thu Nương và Đoàn Ngọc Vi!

Riêng phần Đường Thượng Thanh khi được Thu Nương ném kiếm vào, chàng tung người bắt gọn và lập tức quát lên một tiếng như long ngâm hổ tiếu:

- Hãy xem Tuyệt Kiếm Ngọc Điệp đệ ngũ chiêu!

Véo... Véo...

Rồng thêm cánh, hổ thêm chân, những điều này lợi hại như thế nào thì Đường Thượng Thanh với Ngọc Điệp thân pháp cũng có được sự lợi hại như vậy khi có thêm Tuyệt Kiếm Ngọc Điệp!

Véo... véo...

Bóng kiếm trập trùng, xuất hiện đủ bốn phương tám hướng là những nơi thân pháp Ngọc Điệp có thể đưa chàng đến!

Véo... Véo...

Như chàng nói, kiếm quyết Ngọc Điệp ẩn tàng trong mảnh Liễu Yếm Ngọc Điệp bất kỳ ai có đủ thông tuệ sẽ luyện được! Huống hồ chàng đã có tâm pháp, chưởng pháp và thân pháp Ngọc Điệp, chàng dễ dàng vận dụng đúng kiếm quyết của Tuyệt Kiếm Ngọc Điệp chỉ sau một lần xem qua!

Véo... Véo...

Uy lực của kiếm chiêu dĩ nhiên không thể bằng uy lực của trung trận La Hán với những ba sáu vị tăng nhân cùng liên thủ!

Nhưng trung trận La Hán có chỗ sơ hở! Và chàng lại có thân pháp Ngọc Điệp vừa nhanh vừa biến ảo!

Véo... Véo...

Kết quả thật phi thường.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Hự! Hự! Hự!...

Đầu mũi kiếm sắc bén của chàng thế là đã thích trúng mười hai đầu vai của mười hai vị tăng nhân!

Họ kêu và dừng lại!

Trung trận La Hán cũng dừng lại!

Như tia chớp đỏ, Xích Y nữ lang tận lực lao ra.

Vút!

Nàng kể như thoát hiểm!

Cũng vậy, Thượng Thanh cũng lao ra.

Vút!

Chàng không chỉ thoát hiểm mà còn thoát được cả mưu mô cạm bẫy của lão tặc Thượng Quan Điền!

Chàng loang kiếm lao như cơn gió lốc vào chỗ lão Thượng Quan Điền đang ngơ ngẩn:

- Ác ma! Đến lượt lão phải nếm tuyệt kiếm Ngọc Diệp! Đờ!

Véo... Véo...

Đang ngơ ngẩn, lão sực tỉnh:

- Song Long Quá Giang! Đờ!

Ào... ào...

Ầm!

Chàng cảm tức vì lão chỉ dám dùng toàn bộ nội lực uyên thâm để đối chiêu mà không dám dùng tuyệt học nào khác ngoài Song Long chương của chính lão!

Lão vẫn chưa lộ diện ác ma của lão!

Chàng lại khoa kiếm:

- Xem kiếm!

Véo... Véo...

Lão quát:

- Song Long Phi Thượng! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Thân thủ như lão Thượng Quan Điền, một chiêu Tuyệt Kiếm Ngọc Điệp không dễ gì thắng được, Thượng Thanh đành phải sử dụng cả tả chưởng Kim Sa.

- Xem kiếm! Tiếp chưởng!

Véo... Véo...

Vù... Vù...

Lão bật cười:

- Người dùng mãi một chiêu kiếm này thế thôi ư! Hãy xem Song Long Xuất Hải!

Ào... Ào...

Trong khi đó nếu Đoàn Thu Nương và Ngọc Vi vì nghe lời chàng, chỉ giao đấu cầm chừng với Cửu phái thì khi thoát khỏi La Hán trung trận, Xích Y nữ lang như mãnh hổ xuất lâm!

Nàng tả xung hữu đột với tất cả sở học bình sinh:

- Bọn tăng nhân đáng chết! Đờ!

Vù... Vù...

Ầm! Hự!

- Cả người nữa, lão trọc! Đờ!

Vù... Vù...

Ầm! Hự!

Hành vi trút hận phát tiết của Xích Y nữ lang khiến Đường Thượng Thanh lo ngại!

Phát hiện chàng phân tâm, tạo sơ hở, Thượng Quan Điền gầm lên:

- Song Long Đoạt Châu! Đờ!

Vù...

Ầm! Choang!

Bị mất kiếm, Thượng Thanh thoáng bối rối!

Lão mà từ trên cao lao bổ xuống:

- Song Long Hí Thủy! Trúng!

Vù... Vù...

Chàng thoát quay người, kịp vận dụng Ngọc Diệp thân pháp để tránh chiêu hiểm ác của lão!

Vút!

Để chiếm lại thượng phong chàng quay quanh lão:

- Xem chừng!

Vút!

Vù... Vù...

Theo bản năng và theo những lần phải đối phó với đấu pháp này của chàng, lão bất ngờ lấy kiếm mà lão lấy từ sau lớp y phục.

- Hãy xem...

Lão buông bỏ tiếng hét vì kịp nhận ra là vừa hớ hênh để lộ chân tướng qua kiếm pháp Võ Đang!

Đồng thời, lão không thể quát được do chàng quát át lão:

- Là Lưỡng Nghi kiếm của Võ Đang! Lão đã bại lộ rồi! Đờ!

Vù... Vù...

Vì một chút hớ hênh khiến phải chậm lại, lão Thượng Quan Điền phải luống cuống trước chiêu công nhanh không thể ngờ của chàng!

Ầm!

Vút!

Lão bị chấn kinh đẩy bay!

Không phải, lão vừa cố tình nương theo đà chấn kinh để lao đi thì đúng hơn!

Và Thượng Thanh phải hoảng hốt hô hoán:

- Xích Y cô nương hãy...

Do không biết tính danh của Xích Y nữ lang, chàng đang hô hoán phải dừng lời vì cảm thấy không ổn!

Vậy là Xích Y nữ lang phải chấp nhận việc bị lão tặc ma Thượng Quan Điền lén tập kích từ phía sau.

Ầm!

Hự!

Chàng hoảng hốt vội lao đến.

Vút!

Bất ngờ, lão chộp giữ Xích Y nữ lang vào tả thủ vừa găm lên phần nộ:

- Người loạn động, ta sẽ giết ả! Đứng lại!

Chàng không thể không dừng lại! Và chàng hoàn toàn bàng hoàng trước một hành vi mà đáng lẽ lão không thể làm

Lão đang cười đắc ý và ung dung cho tay vào bọc áo của...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Độc Tử Phản Sư Không Bội Đạo - Phụ Mẫu Làm Ác Phải Tuyệt Tình

Giang hồ Cửu phái, nhất là những nhân vật nhất môn chi chủ của các phái cũng không ngờ một nhân vật như Độc Long Thần Cái Thượng Quan Điền, thân danh là Bang chủ Cái bang lại có thể giữa chốn đông người có một hành vi vừa sỗ sàng vừa sàm sỡ như vậy.

Thượng Quan Điền bất chấp mọi cố gắng giãy giụa phản ứng của Xích Y nữ lang, thân nhiên cho tay vào bọc áo của nàng và mò tìm điều gì đó!

Lão vừa hành động vừa đưa ánh mắt giễu cợt, thách thức và đắc ý nhìn quần hùng và nhìn vào Đường Thượng Thanh.

Chợt hiểu, lão có hành động này hoàn toàn không phải vì dục vọng dâm bôn, ngược lại là có mưu đồ rõ ràng, Đường Thượng Thanh gào toáng lên:

- Liễu Yểm Ngọc Điệp!? Lão muốn chiếm đoạt võ học của Ngọc Điệp Tiên Tử như đã lên luyện tuyệt học của các phái.

Tiếng kêu của chàng ngay lập tức cảnh tỉnh Xích Y nữ lang.

Nàng chợt ưỡn người ra phía trước, buộc lão ác ma Thượng Quan Điền phải vận sức giữ nàng lại.

Và trong thoáng mắt, Xích Y nữ lang nương theo lực giữ lại của lão, tung bắn cả hai cước chân về phía hâu, chạm luôn vào hạ bàn của lão.

Bung! Bung!

Chịu hai cước này, lão tuy nhăn nhó nhưng với thân thủ tuyệt phàm lão đâu dễ bị khuất phục. Lão gầm gặt dữ:

- Xú nha đầu muốn chết.

Thượng Thanh kinh hãi lao đến:

- Đố lão dám.

Vút!

Phản ứng của chàng nhanh thì có nhanh nhưng lại có tác dụng đề tỉnh lão.

Lão cười gằn:

- Đứng lại nào, tiểu tử! Hừ! Nếu ả có mệnh hệ nào tất cả là do người,

Vừa dứt lời, lão đột nhiên ngửa mặt cười vang:

- Ha... Ha... Ha...

Thượng Thanh buộc phải dừng lại vì sợ lão sẽ hạ thủ Xích Y nữ lang thật! Và chàng nghe lạnh khắp người khi thấy lão cuối cùng cũng thu hồi đủ ba mảnh Liễu Yếm Ngọc Điệp là phần của Xích Y nữ lang cất giữ bấy lâu.

Tràng cười của lão và hành vi đòi bại của lão, tất cả đã cho quần hùng đương diện một cái nhìn thật sự về lão, một nhân vật có thể đã có những thủ đoạn như Đường Thượng Thanh đã cáo giác, vạch mặt.

Mọi người đều dần hiểu ra và càng lúc càng bắn xạ về lão những tia nhìn phẫn nộ.

Kể cả Thượng Thanh cũng vậy, chàng đang chờ một cơ hội mong manh nào đó chợt có sẽ lập tức giao đấu sinh tử với lão ác ma. Và trong lúc chờ cơ hội này, chàng chỉ biết nhìn lão bằng những tia nhìn giận dữ.

Thật bất ngờ, ở một móm đá cạnh đó chợt vang lên một tràng cười như có ý phụ họa với tiếng cười đắc ý của lão ma.

- Ha... Ha... Ha...

Thượng Thanh thêm chua giận, đưa mắt nhìn liếc nơi đang phát ra tràng cười thứ hai. Chàng kêu thầm, nhưng chính Đoàn Thu Nương và Nguyên lại kêu thành tiếng, khi tất cả nhìn rõ người phát ra tràng cười phụ họa:

- Là Vu Lang?!!

Vu Lang đột nhiên xuất hiện đã là diệu lạ, y còn cười vang như vậy càng lạ lùng hơn.

Tràng cười của Thượng Quan Điền dần tắt ngấm. Thay vào đó lão phải nhìn Vu Lang bằng ánh mắt nghi ngờ.

Lão phải bất ngờ sau tiếng cười Vu Lang chợt lão đồng dục gọi lão:

- Sư phụ! Đây quả là cơ hội tốt để sư đồ ta không chế quần hùng, xưng bá vô lâm! Đệ tử đang chờ lệnh của sư phụ lão nhân gia!

Không thể ngờ lời nói này lại được chình Vu Lang thốt ra, Đường Thượng Thanh nộ khí xung thiên:

- Vu Lang! Ta thật sự...

Nhưng, tiếng quát đình tai nhức óc của lão mà Thượng Quan Điền chợt vang lên lập tức che át đi lời giận dữ của chàng:

- Hay lắm Vu nhi! Chính sư phụ đã hao phí nhiều tâm huyết để chờ một cơ hội như hôm nay! Thượng Quan Điền ta sẽ là bá chủ võ lâm! Ha... Ha... Ha...

Quần hùng thêm căm phẫn trước sự thú nhận dã tâm của một Thượng Quan Điền, Bang chủ Cái bang! Và tất cả như chỉ muốn ngay lập tức liên thủ diệt trừ kẻ có ý đồ xưng bá.

Một lần nữa Vu Lang lại cười theo phụ họa:

- Ha... Ha... Ha...

Cười xong, Vu Lang phải làm cho tất cả phải ngỡ ngàng khi chợt quát lên:

- Chư vị nghe rõ rồi chứ? Mọi người còn chờ gì nữa mà không tiêu diệt hạng giả nhân giả nghĩa với mưu đồ bất chính? Vu mỗ quyết lấy cái chết để tạ tội quần hùng, thay cho Băng Ngọc cung

Bộp!

Toàn thân của Vu Lang với não bộ vỡ nát do Vu Lang tự quật vào, liên bay bắn khỏi mỏm đá nọ! Thượng Thanh bấy giờ mới hiểu hết những hành vi chùng như phản thường của Vu nhi ca! Chàng gào lên:

- Vu nhi ca! Ác ma! Ta phải giết lão!

Vù...

Lão Thượng Quan Điền thế là đã hiểu hành động của Vu Lang mang một ý nghĩa gì! Lão sợ hãi, vừa kéo Xích Y nữ lang cũng lùi tránh vừa gầm lên để che nổi khiếp sợ:

- Dừng ngay lại, tiểu tử! Người tưởng ta không dám sát hại ả sao? Mau dừng lại!

Nhất Nan đại sư, Thái Hư đạo trưởng cả hai ngay lập tức có hành động và hành động này gần như là hiệu lệnh cho quần hùng cùng hành động.

Cả hai lần lượt lên tiếng|

- A di đà Phật! Không ngờ Thượng Quan Điền người bấy lâu nay che mắt thiên hạ! Bần tăng không thể tha thứ được nữa rồi! Mau bày trận La Hán, phòng ác đồ tháo chạy!

- Vô lượng thọ Phật! Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu (lưới trời lồng lộng truy thừa nhưng khó lọt), Thượng Quan Điền người hôm nay chớ mong thoát nạn!

Nhìn quần hùng bắt đầu liên thủ, giảng tòa tứ bề, Thượng Quan Điền chợt quát lên:

- Hoàng Thiếu Phủ, Nhất Võ, Thái Nhân! Bản nhân chính là Môn chủ Võ Lâm môn! Cả ba mau hiệp lực với bản nhân khuất phục bọn bất tài! Như bản nhân đã hứa, vinh hoa phú quý cùng chia xẻ!

Bắt gặp ánh mắt khinh tởm và miệt thị của quần hùng đang dành cho họ, ba nhân vật này liền lúc đó có ba phản ứng trái ngược nhau.

Nhất Vô đại sư chợt tách riêng ra! Nhưng Nhất Vô chưa kịp nói gì thì Hoàng Thiếu Phủ đã loang đại đao:

- Đại ác đồ! Ai biết gì Võ Lâm môn của người. Hạng tráo trở như người chính bốn Chương môn sẽ là người đầu tiên trừ khử. Xem đao!

Vụt! Vụt!

Chính lúc đó, một tiếng động khô khan chợt vang lên.

Bộp!

Mọi người cùng nhìn và bĩu môi trước thân hình từ từ chuội xuống của Thái Nhân lão đạo do lão đã tự xử! Đao chiêu của Hoàng Thiếu Phủ chưa cuộn đi bao xa liền bị một chương kinh ngăn lại.

Vù...

Một tiếng gầm thịnh nộ kèm theo, cho Hoàng Thiếu Phủ biết là ai đang phát chương ngăn lão:

- Hay cho Hoàng lão dám phản lại lời minh thệ! Ta phải giết người!

Ầm!

Không ngờ vào lúc này Nhất Vô khi bị lộ chân tướng là đồng mưu với Thượng Quan Điền ma tâm ác tính mà vẫn còn thản nhiên biểu lộ sự không hối cải, Nhất Nan đại sư buộc phải có thái độ:

- Nhất Vô mau dừng lại! Nếu chậm dừng trách bốn Phương trượng phải thanh lý môn hộ, xử người tội chết!

Hoàng Thiếu Phủ lại loang đại đao, lao vào Nhất Vô:

- Ai mình thế gì với người mà nói? Đờ!

Vụt! Vụt!

Nhất Vô lập tức triển khai tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái, đồng thời còn quát trả cho Nhất Vô là Phương trượng phái Thiếu Lâm:

- Chờ khi bắt được ta mới nói đến bốn chữ thanh lý môn hộ! Ta...!
Trúng!

Ầm!

Oa! Oa! Soạt...

Đang giao đấu với một người lại lên tiếng đối đáp với người khác, chính Nhất Vô đã tự chuốc lấy thảm họa!

Đại đao của Hoàng Thiếu Phủ lập tức ngay thân Nhất Vô, chia lìa phần thượng bàn ra khỏi hạ bàn!

Tuy nhiên, với tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái, Nhất Vô vì không can tâm thọ tử một mình nên đã kéo theo Hoàng Thiếu Phủ với một chưởng quật vào giữa tâm thất của họ Hoàng!

Trương Tử Nhu, Chương môn nhân Thái Cực phá chột kêu toáng lên:

- Sao Nhất Vô ác tăng lại biết tuyệt kỹ tể phái Thái Cực?

Không sai, quần hùng vừa mơ hồ nhìn rõ chiêu sát thủ của Nhất Vô, lại nghe tiếng kêu kinh ngạc của Trương Tử Nhu đều ồ lên một lượt:

- Quả nhiên bọn Võ Lâm môn đã lén học tuyệt kỹ các phái!

Thượng Thanh trước những diễn biến xảy ra vừa nhanh vừa có nhiều thuận lợi bèn đồng dục hô hoán

- Tất cả là do Thượng Quan Điền chủ trương! Tất cả hãy giết lão!

Quần hùng càng tiến lên, quyết đoạt mạng Thượng Quan Điền!

Lão động nộ mười phần và cả kinh cũng đủ mười phần!

Lão vụt quát khi nâng Xích Y nữ lang lên cao khỏi đầu:

- Kẻ nào tiến lại gần ta, tiểu nha đầu này lập tức thảm tử!

Thượng Thanh lo sợ phải chững người lại! Chành nghi ngại khi thấy lão đang lùi dần về phía Tử động!

Chưa kịp suy nghĩ để đoán ý đồ của lão ma, một tràng cười the thé chột vang đến tai chàng:

- Ha... Ha... Ha...! Tiểu tử quả biết điều! Người mà tiến lên thì hãy xem ta làm gì đối với hai tên này!

Chàng kêu hoảng:

- Ngọc Tử! Tam thúc! Mụ không thể giết họ!

Đoàn Thu Nương cũng hoảng hốt khi nhìn thấy những gì như Đường Thượng Thanh vừa nhìn thấy!

Nhân lúc mụ Tuyết Vân Ma Bà cứ mãi mê dùng sinh mạng của Tam thúc Tả Nhất Thiên và của Đường Ngọc Tử uy hiếp Đường Thượng Thanh, Đoàn Thu Nương liền lạng lẽ tìm cách tiến đến phía sau mụ!

Lão Thượng Quan Điền chột cười lên:

- Ha... Ha... Ha...! Mụ đến thật đúng lúc! Chỉ cần khống chế được tiểu tử, một mình ta đủ đối phó với Cửu phái! Ha... Ha...

Mụ Tuyết Vân Ma Bà cũng cười nhưng là cười thật lạnh:

- Ha... Ha... Ha...! Ta sẽ không bỏ lão dù lão đã từng bỏ ta và Ngân nhi! Ta chỉ cần lão hứa với ta một lời đó là...

Thượng Quan Điền thật nhanh nhẩu:

- Điều gì ta cũng hứa, miễn mụ giúp ta khống chế tiểu tử!

Mụ chột rít lên:

- Hãy tìm lại Ngân nhi cho ta! Bằng không, ta sẽ mặc lão!

Thượng Quan Điền bối rối! Và nhân lúc quần hùng vì mãi nghe những lời đối đáp này mà chưa có thái độ gì khác lạ, lão lúi gùn hơn lối dẫn vào Tử động!

Điều đó khiến Thượng Thanh sinh nghi: “Không lẽ lão biết bên trong Tử động có Ngọc Điệp cung?”.

Chàng nghe lão đáp lời mụ Ma Bà:

- Đã mười tám năm rồi, ta và mụ làm sao tìm được Ngân nhi? Hay là...

Mụ quát:

- Lão thử nói với ta một chữ không xem nào. Ta lập tức buông hai tên này ra cho lão thấy! Hừ!

Lão lùi thêm hai bước nữa, và lối dẫn vào Tử động đã ở ngay phía sau lão!

Thượng Thanh định kêu lên thì bất ngờ lão kêu trước:

- Mụ hãy cẩn trọng ở phía sau!

Mụ quay phắt lại, khiến Đoàn Thu Nương đã lên đủ gần dù muốn ra tay tập kích cũng không dám!

Đoàn Thu Nương không dám thì có người khác dám!

Một nữ nhân chợt xuất hiện ngay phía sau Đoàn Thu Nương!

Và nữ nhân này vừa bất ngờ vươn tay khống chế huyệt đạo của Đoàn Thu Nương vừa kêu lên:

- Mẫu thân! Phụ thân! Hóa ra cả hai chính là song thân của nữ nhi Tuyết Ngân!

Đang trong thế chuẩn bị phát kinh nếu Đoàn Thu Nương và sau đó Tuyết Ngân có thái độ khác lạ và lộ rõ ý định, mụ Ma Bà Tuyết Vân phải ngỡ ngàng khi nghe Tuyết Ngân lên tiếng nói rõ như vậy!

Vẫn giữ Đoàn Thu Nương trên tay, Tuyết Ngân chợt rít lên:

- Mười tám năm trước sao song thân nhẫn tâm vứt bỏ hài nhi?

Nghe thế, dù có phần ngờ ngợ nhưng tâm tính vốn gian xảo, lão Thượng Quan Điền bỗng chợt kêu lên:

- Mụ chớ tin lời! Ấy chính là Thiếu cung chủ Băng Ngọc cung!

Mụ lập tức có thái độ cảnh giác! Nhưng nhanh hơn mụ, Tuyết Ngân vừa lay lay người Đoàn Thu Nương trong tay để biểu lộ sự khinh ghét vừa rít lên đầy nghiến:

- Hừ! Thiếu cung chủ Băng Ngọc cung? Là Thiếu cung chủ nhưng không được ưu ái bằng ả này chỉ được mụ Cung chủ gần đây thu nhận là truyền nhân! Sao phụ thân không thử hỏi lại Cung chủ, xem có phải hài nhi chính là đứa bé mười tám năm trước được mụ nhặt không? Hãy hỏi đi khắc rõ!

Dù nàng đang day nghiến, đang giận dữ đến độ dám mở miệng gọi Cung chủ Băng Ngọc cung là mụ, nhưng qua sự xuất hiện trước đó là của Vu Lang và bây giờ là nàng, Đường Thượng Thanh mơ hồ đoán biết sẽ có điều bất ổn!

Chàng vội kêu lên:

- Tuyết Ngân cô nương chớ liều lĩnh và cũng có những ý nghĩ nông cạn!
Tại hạ...

Tuyết Ngân long mắt lên giận dữ:

- Câm ngay! Người cho ta đang liều lĩnh à? Hay là người sợ tính mạng của Thu Nương, ý trung nhân của người sẽ bị ta sát hại? Hừ!

Nàng chợt ngẩng mặt cười lạnh lạnh:

- Ha... Ha... Ha...! Nếu không do quý thần xui khiến, nếu ta không lên nghe những gì Thu Nương bộc bạch với người, cho đến giờ ta sẽ không hiểu tại sao mụ Cung chủ luôn có thái độ hà khắc với ta, không ưu ái ta như có dạ ưu ái với ả này!

Nàng chợt quắc mắt nhìn chàng:

- Có phải ả đã nói cho người biết ta chính là cốt nhục của kẻ thù Cung chủ?

Chàng hoang mang vì không hiểu nàng giả vờ hay đang thật sự động nộ!

Đến Ngọc Vị cũng kinh hoảng kêu lên:

- Tuyết Ngân cô nương! Có gì từ từ hãy nói, cô nương chớ quá giận dữ!

Nàng quát lớn:

- Câm! Ai mượn người xen vào! Còn Thượng Thanh! Người sao không đáp? Nếu người chậm đáp đừng trách ta phải hạ sát ả Thu Nương!

Chàng bắt đầu động nộ:

- Không sai! Và tại hạ thật không ngờ tâm tính cô nương lại ác độc không kém gì song thân đều là hạng ác ma vô đạo! Cô nương đừng quên những gì Thu Nương đã làm cho cô nương! Ai đã xả thân cứu mạng cô nương? Hừ!

Nàng rít qua kẽ răng:

- Ồ mà cứu ta à? Hừ! Đó chỉ là những hành vi phi nhân phi nghĩa ả định dùng để tỏ lòng thương hại ta, mua chuộc ta!

Quay nhìn mụ Tuyết Vân Ma Bà, nàng chợt hỏi:

- Mẫu thân nói đi! Nữ nhi có phải là Ngân nhi của mẫu thân không? Chỉ cần mẫu thân hạ lệnh, nữ nhi lập tức lấy tính mạng ả!

Chàng hoàn toàn kinh hãi:

- Đừng! Đừng hại mạng Thu Nương! Cô nương muốn tại hạ làm gì cũng được, xin đừng gia hại nàng!

Tuyết Ngân cười hăng hắc:

- Sao! Người lo sợ cho ý trung nhân của người à? Vậy ta càng phải giết chết ả để người đau khổ suốt đời! Ha... Ha... Ha...

Nhìn thái độ của chàng, đang cuống cuồng sợ hãi thật sự, mặt Tuyết Vân chợt thẳng thốt kêu:

- Tuyết Ngân! Phải chăng hài nhi chính là Ngân nhi mà ta hằng mong đợi, hằng tìm kiếm?

Tuyết Ngân bỗng rưng rưng lệ:

- Mẫu thân vẫn chưa tin ư? Thâm tình mẫu tử không giúp mẫu thân nhìn nhận nữ nhi sao?

Tuyết Vân Ma Bà không thể không sụt sùi:

- Ngân nhi! A...! Ngân nhi!

Như chẳng thể kiềm nén được nữa, Tuyết Vân buông nhẹ Đoàn Thu Nương cho rơi xuống và chạy đến với vị mẫu thân mười tám năm dài mới trùng phùng!

Nàng gào lên tức tưởi:

- Mẫu thân! Mẫu thân!

Bất chấp mặt Ma Bà vẫn giữ hai nhân mạng ở cả hai tay, Tuyết Ngân bỗng ôm chầm lấy mẹ!

Và mặt Ma Bà không thể không nức nở:

- Ngân nhi!

Đúng lúc đó không hiểu sao Đoàn Thu Nương vụt đứng lên, đồng thời còn kêu toáng lên thất thanh:

- Sư tỷ! Đừng làm như vậy, sư tỷ!

Thu Nương động thân lao đến.

Vút!

Thượng Thanh vụt hiểu:

- Tuyết Ngân!

Và tất cả mọi người đương diện đều cảm thấy một bầu không khí hoang mang chợt bao trùm lấy họ!

Mụ Ma Bà chột chấp chới hai tay, vừa buông bỏ hai nhân vật bị mụ khống chế, vừa ôm chầm lấy Tuyết Ngân cũng là lúc mụ chột ngoẹo ngật đầu về phía sau! Đồng thời, từ bên người của Tuyết Ngân mọi người chột nhìn thấy rất rõ những giọt huyết hồng chột bắn ra xối xả...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Vì Cứu Người Phải Vào Tử Động - Ngộ Kỳ Duyên Ngộ Cả Tình Duyên

Và bầu không khí hoang mang càng dâng lên cực độ khi mọi người nghe một tiếng gầm kinh khiếp của lão Thượng Quan Điền bỗng vang lên:

- A... A...! Ta phải giết tất cả! Phải hủy diệt tất cả! Đánh...

Vù...

Đường Thượng Thanh kịp quay lại khi có cảm nhận luồng kinh kia đang bất ngờ cuộn ập vào chàng!

Chàng nhanh tốc xuất chưởng.

Vù...

Và chàng không thể không khựng lại hành động của chàng lúc nhìn thấy từ tả thủ của lão bỗng có một thân hình bay bắn vào Tử động!

Một ý nghĩ chợt đến trong tâm trí chàng:

“Lão ném Xích Y nữ lang vào Tử động? Hành vi hủy diệt vô lâm như lão nói đã bắt đầu rồi!”.

Theo cảm nghĩ và nhờ vào phản ứng của bản năng, chàng khẽ chào người thi triển Ngọc Diệp thân pháp!

Vút!

Ầm! Hự! Chàng phản ứng có phần chậm nên phải nhân một chưởng may mà không trọn vẹn của lão! Đồng thời nhờ đó chàng càng thi triển nhanh hơn thân pháp Ngọc Diệp để bám đuổi theo bóng nhân ảnh của Xích Y nữ lang!

Vút!

Xích Y nữ lang vừa biến mất vào Tử động! Thượng Thanh càng kiên quyết lao vào!

Vút!

Trước lúc đến lượt chàng phải biến mất hút vào Tử động, tai chàng còn nghe hàng loạt những tiếng hô hoán âm vang:

- Mau bày La Hán trận!
 - Lão ma đang tháo chạy kìa!
 - Mau đuổi theo! Đừng để lão thoát!
 - Vây chặt lão! Ôi chao!
- Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Sau cùng là tiếng hô hoán của Ngọc Vi vang lên lồng lộng:

- Lệnh Tam thúc và Ngọc Tử vẫn bình ổn! Đại ca chớ bận tâm!

Chàng hiểu!

Và càng hiểu chàng càng yên tâm trong việc đối đầu với những trận quái phong để cứu mạng Xích Y nữ lang!

U... U... U...

Trận quái phong đang hiển hiện và dĩ nhiên là đang hủy diệt tất cả những gì có trong lòng Tử động!

U... U...

Chàng vừa vận lực để ngăn ngừa quái phong đang muốn cuốn chàng đi, vừa thầm nghĩ: “Tất cả sẽ bị những trận quái phong hủy diệt, kể cả Xích Y nữ lang! Cao xanh ời cao xanh! phải chăng đây là hậu quả nàng phải chuốc lấy, khi đã nhẫn tâm ném Hạ ngũ bối và Đường Thượng Thanh này vào chính Tử động này? Là lẽ tuần hoàn báo ứng ư? Là nỗi thống hận đến chết của Tam thúc Tả Nhất Thiên ư? Không được! Dù sao ta cũng phải cố cứu nàng! Ta phải cố cứu nàng cho bằng được!”.

Ánh sáng của Tử động nếu có thì chỉ là nhợt nhạt, nhờ vào một tiểu động khẩu thật nhỏ ở phía trên phản hồi ánh dương quang đưa vào!

Thượng Thanh nào nhìn thấy gì ngoài những mẩu xương, những vụn đá đang bị trận quái phong đưa đẩy và quật về mọi phía!

Xích Y nữ lang hiện ở đâu?

Vụt!

Một bóng nhân ảnh chợt lao ngang, Thượng Thanh vì bất ngờ nên không kịp chớp lấy. Chàng chỉ kịp hé miệng kêu:

- Là nàng?

U... U...

Thân hình chàng vừa khẽ dao động lập tức bị quái phong cuốn đi.

Vút!

U... U...

Vận toàn bộ chân lực, chàng cố trầm người xuống.

Vô ích, quái phong vẫn không ngừng xô đẩy thân hình chàng.

U... U...

Chàng chợt nảy sinh một ý định liều lĩnh.

Vút!

Buông người để mặc quái phong phát tác, chàng chỉ có thể vận lực vừa để bảo hộ tâm nguyên mạch vừa thi triển Ngọc Điệp thân pháp!

U... U...

B... u... n... g!

Một âm thanh thật mơ hồ chợt vang lên âm u giữa muôn vàn tiếng rú rít của quái phong!

Chàng thầm hốt hoảng: “Nàng vừa bị quái phong quật vào vách đá? Chao ôi, nàng chết mất!!”.

Vớinhận thức thật mơ hồ về phương hướng phát ra tiếng động vừa rồi, Thượng Thanh tung toàn thân lao theo cơn gió hút của quái phong!

Vút!

U... U...

Chàng chợt kêu thành tiếng:

- Ôi chao! Ta nguy mất!

Với tình thế đang bị quái phong và kinh thân pháp cùng hợp lại ném thật mạnh thật nhanh vào vách đá như lúc nãy, Thượng Thanh chỉ còn mỗi một cách để tự cứu!

Chàng vận dụng toàn bộ chân lực để quật một kinh cật lực vào vách đá.

Ầm!

Vách đá sù sì chỉ cách chàng gang tấc chợt dời xa đi khi phản kinh cực mạnh rồi cuộc cũng dội thẳng vào chàng!

Và chàng tự nhận lấy hậu quả!

Hự!

Tự mình đả thương mình, trên đời hiểm thấy!

Thượng Thanh vội vàng vận chân khí tự ổn định chân nguyên sau khi bị phản kinh dội thẳng vào người!

Không chậm hơn cũng không sớm hơn, đúng lúc chàng vận lực dẫn lưu chân khí theo tâm pháp Ngọc Điệp, nội khí phát sinh bỗng dịch chuyển theo Kim Sa tâm pháp!

Oe!

Khí huyết nhộn nhạo buộc chàng phải thổ huyết lai láng!

Chưa hết!

U... U...

Quái phong bất ngờ cuộn tung chàng lên.

Vút!

Hoảng hốt vì hai điều kinh biến lại phát sinh cùng một lúc, Thượng Thanh vội đề khí! Và lần này chàng đề khí theo tâm pháp Kim Sa!

Họa vô đơn chí!

Oe!

Chàng lại thổ huyết vì khí huyết đột nhiên sôi trào! Mà sự sôi trào này là do chàng vận khí theo tâm pháp Kim Sa nhưng nội khí lại tự dẫn lưu theo Ngọc Điệp tâm pháp!

U... U...

Việc đề khí bất thành khiến thân hình chàng phải để cho quái phong mặc tình đưa đẩy.

Vút!

Một cảm nhận bất an chợt đến, và liền sau đó chàng nhìn thấy một vách đá sù sì khác đang lao thẳng đến chàng!

Không thể không tự cứu, chàng lại quật thẳng một kinh nữa vào vách đá.

Ầm!

Hự!

Nếu tính luôn lần đi vào Tử động này, chàng đã ba lần nhập động! Và nếu lần đi vào này là lần chàng có nhiều tự tin nhất thì cũng chính lần này là lần chàng gặp nhiều hung hiểm nhất.

Sau hai lần quật kinh để tự cứu, cũng là hai lần chàng phải nhận lãnh phản kinh của chính chàng vào chàng, toàn bộ chân nguyên nội lực của chàng hầu như đã suy kiệt!

U... U...

Quái phong vẫn còn hung hãn và chàng sau lần nhờ phản kinh chấn xa khỏi vách đá liền bị quái phong đưa đi tiếp tục, vô phương kháng cự!

Vút!

Dẫu là thế, dẫu chân nguyên đã suy kiệt, Đường Thượng Thanh khi lâm vào cảnh ngộ này vẫn vận lực đề khí theo bản năng!

Luồng nhiệt khí vừa xông ra khỏi bể chứa là Đan Điền, Thượng Thanh chợt nhớ lại hai lần thổ huyết đành lưỡng lự phân vân trong việc dẫn lưu chân khí!

Tâm pháp nào bây giờ để sinh mạng chàng không phải lâm nguy?

Là Kim Sa tâm pháp? Hay Ngọc Diệp tâm pháp? Do nhiệt khí một khi đã khởi đi từ Đan Điền, nó phải chu lưu khắp chân thân bất kể là bằng tâm pháp nào! Và việc chàng chợt lưỡng lự phân vân không hề đình lại luồng nhiệt khí phải dẫn lưu!

Cảm nhận sự di chuyển của nội nguyên chân khí đang diễn ra, Thượng Thanh lo lắng và chờ đợi một kết cục bi thảm chắc chắn sẽ xảy đến với chàng!

Luồng nhiệt khí lên đến Bách Hội huyết và bắt đầu đi dần xuống các huyết đạo kế tiếp! Chàng cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận ra chúng đang di chuyển theo tâm pháp Kim Sa là theo Đốc Mạch!

Việc thổ huyết nhờ đó đã không xảy ra, Đường Thượng Thanh vì yên tâm với việc vận lực đề khí nên dễ dàng nương theo quái phong để tránh việc bị va đập vào các vách đá!

Đúng lúc đó, những trận quái phong chợt tan đi! Như bao lần trước đó Đường Thượng Thanh đã từng nếm trải, ngay sau khi quái phong không còn, sẽ chỉ là một khoảng yên tĩnh ngắn ngủi, chàng nhanh tốc thi triển khinh thân pháp đi khắp lòng Tử động!

Vút!

Thật may cho chàng, thời gian dù ngắn ngủi nhưng chàng cũng kịp tìm thấy Xích Y nữ lang!

Nàng đang thu người vào một góc khuất và bắn xạ ra toàn những tia nhìn kinh hãi và hoảng loạn!

Nàng hãy còn sống sót sau lượt quái phong vừa rồi kể ra cũng quá may mắn!

Chàng khẽ lên tiếng gọi:

- Cô nương...

Nàng đang hoảng loạn và tiếng kêu của chàng làm nàng phải thất thần thét lên:

- Ai? Đừng ai gần ta! Người không được đến gần ta!

Chàng lo lắng: “Có khi nào vì quá kinh tâm nàng sẽ trở nên cuồng loạn không? Hy vọng là không! Ngược lại, chắc... chắc”

Còn đang nghĩ, chàng bật kêu lên thất thanh:

- Quái phong lại nổi lên! Cô nương mau tìm một chỗ mà bấu chặt vào! Đừng để...

U... U... U...

Khoảng yên tĩnh ngắn ngủi đã hết, quái phong nổi lên làm chàng phải tự lo cho chàng và không sao cản dặn nàng rõ hơn!

Tuy nhiên, ngay lập tức một cảm giác nhẹ nhõm liền đến với chàng! Xích Y nữ lang nếu có cuồng loạn thì vẫn còn phần nào tỉnh táo. Vì nàng vừa quờ tay và tìm được một mẫu đá nhỏ để bấu vào như chàng lo sợ đề tỉnh!

“Nàng sẽ không sao! Đã qua được một lượt quái phong thì thêm một lượt nữa với một chỗ giữ người, nàng sẽ qua được lượt này!”.

Và đến lượt chàng phải lo tự cứu thân, bởi quái phong đang dần dần hung hãn!

U... U...

Thân hình chàng chậm chậm lắc lư theo nhịp đưa đẩy dồn đuổi của quái phong, cũng may là việc tọa công đã được chàng khởi sự!

Theo tập tính quen dùng Kim Sa tâm pháp, chàng tọa công trong vòng Châu Thiên đầu là theo tâm pháp này!

Hốt nhiên, luồng chân khí bỗng dừng đi theo Nhâm Mạch, đó là đường lối của Ngọc Diệp tâm pháp! Huyết khí lập tức sôi trào khiến chàng nhớ lại hai lần thổ huyết đành để mặc cho chân khí lưu chuyển!

Hết vòng châu thiên thứ nhất, chàng vội vận khởi Ngọc Diệp tâm pháp với ý muốn là thúc đẩy việc tọa công xảy ra mau chóng!

Thế nhưng, việc xảy ra lại giống với lần đã xảy ra ở Miên Băng cung thất, chân khí cứ luôn lưu chuyển không theo ý và theo tâm pháp mà chàng muốn! Ngay lúc này, ở nửa sau của vòng chu thiên thứ hai chân khí ung dung lưu chuyển theo đốc mạch chính là Kim Sa tâm pháp!

Ngao ngán, thất vọng và dẫn đến liều lĩnh, Đường Thượng Thanh vì cần phải duy trì việc tọa công để kháng cự quái phong nên phải chấp nhận mạo hiểm!

Chàng cứ tọa công và cứ để mặc cho chân khí muốn lưu chuyển theo lối nào cũng được!

Không như lúc ở Miên Băng cung thất, chàng vì nghi ngại nên không dám mạo hiểm như thế này. Còn bây giờ, đang trong tình huống chẳng đặng đừng, nghĩa là không thể không tọa công, chàng buộc phải chấp nhận những điều xảy đến!

Thật lạ.

U... U...

Quái phong vẫn vận hành theo thiên ý và chàng vẫn thản nhiên tọa công cũng phó mặc thiên ý!

Tuy vậy, việc chàng mạo hiểm lại không tạo cho chàng bất kỳ sự hung hiểm nào! Có chăng là có những hiện trạng lạ lùng khó lý giải! Chân khí nội thể của chàng cứ vòng châu thiên này di chuyển theo Đốc mạch thì ở vòng châu thiên tiếp theo lại di chuyển theo Nhâm mạch! Nghĩa là chàng cứ tuần tự thở nạp theo tâm pháp Ngọc Diệp lại đến tâm pháp Kim Sa!

Rất mạch lạc, rất rõ ràng và không hề có bất kỳ sự nhầm lẫn nào!

Kim Sa - Ngọc Diệp...

Ngọc Diệp - Kim Sa...

Hai tâm pháp nọ luân phiên thay đổi với chỉ một mục đích, giúp chàng vừa mau hồi phục chân nguyên vừa chống lại sức cuồng nộ của từng trận

quái phong!

Chàng càng lúc càng yên tâm và dĩ nhiên là sau đó chìm vào vô thức...

Bung...

Một tiếng chấn động đầu đầu vang ra khiến chàng phải mở mắt hồi tỉnh!

Và một ý nghĩ chợt đến với chàng:

“Phải chăng Xích Y nữ lang vừa bị quái phong quật vào vách đá?”.

Chàng xạ mắt tìm kiếm và phát hiện nàng vẫn ngồi thu người ở chỗ cũ!
Có nghĩa là tiếng chấn động nọ không phải do nàng bị va vào vách đá tạo ra.

Đó cũng là lúc quái phong lui đi!

Chàng tiến lại gần nàng!

Vừa tiến chàng vừa gọi:

- Cô nương! Cô nương!

Lo lắng vì không nghe nàng đáp hoặc kêu thét nữa, chàng đi nhanh đến!

Vút!

Tuy có phần ngạc nhiên về cách di chuyển quá nhẹ nhàng của bản thân nhưng chàng vì quá lo nghĩ đến nàng nên không lưu tâm đến nữa!

“Nàng đã ngất, phải chăng là do đầu bị va vào vách đá, tạo nên tiếng chấn động ta nghe được?”.

Lo nghĩ như vậy, chàng tiến lại thật sát, định xem xét điều đó có xảy ra hay không!

Đột nhiên, chàng phải đỏ cả mặt và phải dừng lại!

Trước mặt chàng nếu Xích Y nữ lang được xem là vận y phục thì y phục đó giờ chỉ còn là những mảnh vải tả tơi không đủ che thân!

Chàng hiểu quá rõ đó là do sự đùa bỡn ác nghiệt của quái phong! Nàng không đương đầu nổi đành phải để quái phong tha hồ va quật, xô đẩy nàng hoặc cuống nàng lăn lóc trên nền đá ở Tử động!

Chịu đựng như vậy, thử hỏi có y phục nào được vẹn toàn?

Chàng cố vượt thắng bản thân để mong xem xét rõ tình trạng của nàng!

“Nàng chỉ ngất, chưa phải chết! Vậy tiếng động vừa rồi là vật gì phát ra?”.

Chàng hoang mang đưa mắt tìm kiếm!

Và, chỉ trong một lượt đưa mắt nhìn, Đường Thượng Thanh vụt hiểu rõ!

Trong lượt đưa mắt nhìn và tìm kiếm này, thật lạ, chàng dễ dàng nhìn rõ mọi vật dù ánh sáng đưa vào Tử động vẫn chỉ là một làn sáng nhợt nhạt như trước kia!

Việc chàng nhìn rõ này, việc chàng vừa mạo hiểm tọa công theo cả hai tâm pháp do chúng tự nảy sinh, việc chàng nghe hay nói đúng hơn là bị chấn động, tất cả chỉ có một lời giải thích!

Chàng bật kêu thành tiếng!

- Nhâm Đốc Nhị Mạch của ta đã được khai thông? Sinh Tử Huyền Quan của ta đã được thông suốt? Phải thế không? Nếu không, tại sao ta nhìn rõ được mọi vật như đang nhìn dưới ánh dương quang? Tại sao nếu không phải tại điều mà ta không ngờ đó? Hà... Hà...

U... U...

Quái phong lại đến lúc xuất hiện! Để thử nghiệm, chàng vội vận lực thử chịu đựng quái phong.

U... U...

Chàng vẫn vững như bàn thạch, tựa hồ một đỉnh núi có khả năng tồn tại mặc cho phong ba bão táp!

Vút!

Bất ngờ, do Xích Y nữ lang đã ngắt không thể bầu giữ được thân hình, nàng bị quái phong cuốn đi!

Hốt hoảng, chàng lao đến và kịp chớp được nàng!

Chỉ khi thu người lại, an tường đứng giữa những trận quái phong chàng mới nghĩ lại hành động vừa rồi của chàng! Ở hành động này chàng có một điều để mừng và cũng có một điều để kinh sợ!

Mừng là vì chàng thật sự vừa tự đả thông Sinh Tử Huyền Quan, khai thông nhị mạch Nhâm Đốc!

Kinh sợ là vì chàng vừa có hành vi mạo phạm đến vóc ngọc thân ngà của xích y nữ lang! Chàng đang giữ trong tay một nữ nhân có thể được xem là lỗi!

“Vậy đó, chỉ mong sao nàng đừng tỉnh lại vào lúc này? Hà”

Ý nghĩ này tuy không phải là lời tán thán lại gởi cho Thượng Thanh một cách xử trí!

Chàng nhanh nhẹn đưa nàng quay lại vị trí trước đó của nàng và đặt nàng đúng theo tư thế mà nàng đã ngồi trước lúc ngất đi!

Sau đó, chàng vì giữ cho nàng khỏi bị quái phong cuốn đi nên phải ngồi án ngữ ngay phía trước!

Chàng ngồi dựa lưng về phía nàng và chỉ cần chàng vờ tọa công đúng vào lúc nàng tỉnh lại, mọi chuyện sẽ ổn!

U... U...

Quái phong cũng phải đến lúc ngừng lại và tan đi! Chàng lập tức vờ tọa công khi nghe ở phía sau có tiếng nàng cựa mình.

- Chao ôi...! Úy! Người...

Đúng như dự liệu, chàng làm như người bị kinh động phải xả công!

- Cô nương có việc gì không? Tại hạ chỉ có thể ngồi như thế này để che chắn bớt quái phong cho cô nương mà thôi!

Ngay lập tức chàng nghe lạnh khắp người! Nàng vừa đặt tay vào huyệt Linh Đài của chàng vừa rít:

- Ta bảo người dừng lại gần, sao người vẫn tiến lại? Người có biết là ta...

Nàng bỏ lưng câu nói và chàng thầm hiểu: “Hóa ra không phải vì sợ quái phong đến phải hoảng loạn! Nàng đã nhận ra y phục của nàng đã tả tơi nên phải thét lên khi ta định đến gần!”.

- Sao người không đáp?

Không nghe chàng lên tiếng, nàng khẽ thúc vào Linh Đài huyệt vừa gắt chàng!

Chàng đáp thật nhẹ:

- Lại gần là để cứu mạng cho cô nương! Chẳng lẽ tại hạ làm sai?

Nàng rít:

- Ai cần người cứu mạng? Người muốn giết ta để trả thù thì có!

- Hừ! Nếu muốn giết, tại hạ đâu phải phí lực lao theo cô nương vào Tử động này! Cô đừng quên đây chính là Tử động, nơi cô nương đã ném tại hạ vào trước đây!

Chàng nói quá đúng khiến nàng không thể không hỏi:

- Sao người muốn cứu ta?

Chàng khẽ buông tiếng cười sắc lạnh:

- Là muốn cô nương nói cho tại hạ biết một việc! Sau khi đã minh bạch, có thể tại hạ đổi ý và sẽ hạ thủ cô nương!

Nàng cười khẩy:

- Người đang bị ta uy hiếp! Người hạ thủ chỉ có thể là người chứ không phải ta!

- Được! Cô nương cứ hạ thủ! Quái phong sắp nổi lên kìa, để xem sau đó cô nương sẽ ra sao?

Quả nhiên đúng như chàng nói, quái phong nổi lên thật:

U... U...

Chàng chợt lên tiếng:

- Mau bầu vào mấu đá như cô nương đã bầu!

Để an toàn tính mạng nàng đành phải lấy tay khỏi Linh Đài huyết của chàng và làm theo lời chàng vừa bảo.

...

Quái phong vừa tan đi, có lẽ nàng đã suy nghĩ kỹ nên hỏi:

- Người không sợ quái phong?

Chàng đáp:

- Đây là lần thứ ba tại hạ đi vào Tử động, cô nương cứ theo đó mà hiểu!

Nàng ngập ngừng một lúc mới hỏi tiếp:

- Người muốn ta thổ lộ cho người biết điều gì?

- Lai lịch của cô nương!

- Để làm chi?

- Cô nương phải chăng họ Tả?

- Sao người biết?

- Phải hay không phải?

- Không sai! Tính danh của ta là...

U... U...

Mọi lời đối đáp chỉ tiếp diễn sau khi lượt quái phong qua đi.

- Tính danh của cô nương như thế nào!

- Người cần biết để làm gì?

- Vì muốn cho cô nương biết một điều mà có lẽ cô nương hằng mong đợi!

- Là điều gì?

- Tính danh của cô nương?

- Tả Nguyên Linh!

- Là đại tính có khắc trên mảnh Liễu Yếm Ngọc Điệp?

- Sao người biết? À phải! Người và Đoàn Thu Nương đều có mỗi người một mảnh và có đại tính đúng như trên mỗi mảnh ghi! Phải thế không?

- Không sai! Và tất cả chúng ta đều là nghĩa huynh muội!

Nàng chợt rít lên:

- Sai rồi! Chính bọn người là kẻ thù của ta thì đúng hơn!

- Kẻ thù? Tại sao?

U... U...

...

- Mẫu thân ta bảo phụ thân ta chết đi là do bốn chủ nhân của bốn mảnh Liễu Yếm Ngọc Điệp còn lại liên tay hạ thủ!

- Hừ! Vì nguyên do gì chứ?

- Vì võ công của Ngọc Điệp Tiên Tử!

- Vậy Hạ ngũ bối bị chết ở tại Tử động này là do chính cô nương hoặc do lệnh đường cố tình hãm hại?

- Hạ ngũ bối nào? Ta không biết!

- Lệnh đường không nói ư?

- Không và cũng không cần! Gia mẫu và ta cho đến giờ vẫn chưa hạ sát ai bằng cách ném vào Tử động!

- Trường hợp của tại hạ thì sao?

Nàng ngắc ngứ và đúng lúc đó trận quái phong lại nổi lên.

U... U...

Có thời gian suy nghĩ, sau khi trận quái phong tan đi, nàng lên tiếng:

- Ta nói thật, người có thể hỏi lại hai gã kiêu phu của ta, chỉ có người vì quá ương bướng khiến ta động nộ phải làm càn! Ngoài người, không có ai bị ta hoặc gia mẫu ném vào Tử động!

Chàng trầm ngâm:

- Tại hạ sẽ hỏi và hy vọng cô nương không nói dối!

- Vậy người sẽ cứu ta hay...

Chàng ngắt lời:

- Mọi oán thù có liên quan đến những mảnh Liễu Yếm Ngọc Điệp, cô nương sẽ được tỏ tường nếu được chính lệnh tôn giải thích!

- Gia phụ? Phụ thân ta còn sống?

- Vẫn còn và chính là một nhân vật đã từng có ân giải nguy cho cô nương!

- Tả Nhất Thiên?

- Đúng vậy! Là Tam thúc!

- Thảo nào khi ta nghe tính danh này ta cứ ngờ ngợ! Hóa ra là gia phụ!

- Cô nương nghĩ sao nếu tại hạ đưa cô nương ra ngoài gặp lệnh tôn?

- Ta...

- Cô nương sao phải ngần ngại?

- Ta...

Chàng cười thầm vì biết quá rõ nguyên do và thế là chàng tránh được những điều tiết không tốt!

Nàng chợt bảo:

- Người có thể cho ta mượn y phục của người không?

Đã hiểu rõ nên chàng hăm hở đáp ứng:

- Được! Cũng may lần này tại hạ có khoác thêm trường bào!

Chàng bước tránh qua một bên để không bị ngượng về việc phải cởi y phục trước mặt một nữ nhân!

Chàng hành động thật nhanh nhẹn và ném y phục cho nàng:

- Đây này!

Vụt!

Nàng len lén đứng lên, chàng nhìn thấy và cuống cuống khoác y phục vào!

Trận quái phong vô tình chợt dâng lên.

Vù...

U... U...

Nàng không giữ được thăng bằng phải bị quái phong cuốn đi trong tiếng la hoảng loạn:

- Thượng Thanh! Ta...

Vút!

Chàng tung người và giữ gọn tấm thân nồng ấm của nàng vào một bên thân!

Nàng đỏ chín người trước tình trạng này bèn cuộn sâu hơn nữa vào chàng!

Thượng Thanh đỡ cả người.

“Cao xanh hỡi cao xanh! Sao lại khéo trêu người như thế này?”.

Than thầm và vô tình chàng than luôn thành tiếng:

- Rốt cuộc ta không tránh khỏi cảnh này! Hà...

Nàng giật mình:

- Cảnh gì mà người vừa nhắc?

Chàng ấp úng:

- Tại hạ... Tại hạ...

Nàng vụt kêu:

- Ta biết rồi! Thảo nào người đã lựa tư thế ngồi xoay lưng về phía ta!

Người đã từng... như thế này?

Chàng càng ấp úng nhiều hơn:

- Tại hạ... Tại hạ...

- Hừ! Khi ta hỏi người y phục, người quá nhanh nhẩu khiến ta nghi ngờ!

Thì ra người đã... người đã...

- Ngộ biến phải tòng quyền! Tại hạ chỉ muốn cứu cô nương!

Nàng tuy vẫn cuộn sát bên thân chàng nhưng khi lên tiếng thì thật lạnh lùng:

- Hãy tìm lại y phục cho ta!

Vì sợ quái phong sẽ lại hãm hại nàng, Đường Thượng Thanh vừa đưa nàng đi vừa tìm kiếm lại bộ y phục của chàng đã trao cho nàng nhưng bị quái phong cuốn đi!

Tại một góc động, chàng tìm thấy bộ y phục đó!

Đang trao cho nàng, chàng chợt khựng người kêu lên:

- Ở đây sao lại có tự dạng?

Nàng kinh ngạc:

- Ở đâu?

Chàng đưa tay vừa chỉ vừa đọc:

“Ta vào đây là muốn tìm di học của Ngọc Diệp Tiên Tử! Tìm được, ta sẽ trao cho Tam tấu hầu hóa giải mối nghi kỵ giữa Ngọc Diệp ngũ bối! Thành tâm của ta chắc chắn sẽ cảm động đất trời, giúp ta thành sự! Ha!”

Chàng nói thêm:

- Đây là di tự của Hạ ngũ bối! Quả nhiên lệnh đường không hề hãm hại người!

Chàng thêm một lần nữa nghe lạnh toát khắp người vì âm thanh của nàng chột vang lên rành rọt:

- Ngoài những tự dạng này, y phục này, người còn nhìn thấy những gì nữa?

Chàng đã tự cáo giác bản thân khiến không thể thốt ra lời.

Nàng hừ lạnh:

- Giờ để ta vận lại y phục! Mau!

Chàng còn cách nào khác hơn ngoài việc phải tuân theo!

Nàng vừa vận y phục vừa chì chiết:

- Như thế này người có nhìn rõ không?

Nàng càng lạnh giọng hơn khi sau đó bảo chàng:

- Đưa ta ra ngoài, đến chỗ gia phụ! Mau!

Mặt đỏ như gấc, Đường Thượng Thanh vừa đưa nàng thoát ra thật nhanh vừa hy vọng việc này mau chấm dứt!

Vút!

Và khi đã đưa nàng đến với Tam thúc, chàng không kịp hỏi bất kỳ ai về bất kỳ điều gì phải vội vàng lao ngược vào Tử động.

Vút!

- Đại ca còn vào đó làm gì?

Tiếp đó là tiếng Đoàn Thu Nương giải thích hộ chàng:

- Có lẽ Đường đệ đang muốn thu hồi Ngọc Diệp bảo kiếm!

Sau cùng là tiếng nắc nhen ngào của Xích Y nữ lang Tả Nguyên Linh:

- Phụ thân...

Còn chàng, sau khi lấy lại được Ngọc Điệp bảo kiếm ở năm mộ của Hạ ngũ bối, chàng nấp mãi bên trong Tử động...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Sắp Xếp Hậu Sự: Định Nhân Duyên - Cung Chủ Tự Tận: Kiếp Lỡ Làng

U... U...

Quái phong vẫn cuồn cuộn bên trong Tử động bao phủ lấy Đường Thượng Thanh!

Tuy nhiên việc chàng vừa đã thông Sinh Tử Huyền Quan rồi cuộc vẫn tạo cho chàng thính lực tinh nhạy!

Mọi người nói với nhau những gì bên ngoài thoát đầu là nói nhỏ nên chàng chỉ nghe được những tiếng lầm rầm rì rào! Nhưng khi có tiếng của Đoàn Thu Nương hốt hoảng gọi, chàng nghe rõ mồn một:

- Tam thúc!

Chàng cũng hốt hoảng và lao ra thật nhanh.

Có tiếng Tả Nguyên Linh nức nở bên cạnh Tam thúc Tả Nhất Thiên của chàng:

- Phụ thân! Vừa mới trùng phùng phụ thân nữ tử bỏ hài nhi sao?

Chàng nhanh nhẹn đến đỡ Tam thúc ngồi lên và đặt một chưởng tay vào huyệt Linh Đài khê trút chân nguyên vào!

Tả Nhất Thiên mở mắt.

Nhìn thấy chàng, Tả Nhất Thiên thều thào nói ngay:

- Phải diệt trừ Thượng Quan lão tặc, chớ để Vu Lang và... và Tuyết Ngân ôm hận chốn cửu tuyền!

Chàng gật đầu trước lời trấn trối của Tam thúc:

- Tam thúc yên tâm! Tiểu diệt đã thu hồi và xem qua Ngọc Điệp bảo kiếm! Dù lão tặc có luyện đủ Ngũ Kiếm Ngọc Điệp, tiểu diệt vẫn có cách chế ngự!

Tả Nhất Thiên gật nhẹ đầu, và vì đã cạn cùng chân lực nên đầu của Tả Nhất Thiên khó thể nhấc lên!

Chàng cầm hận thay cho Tam thúc, khẽ hỏi:

- Tam thúc còn điều gì nữa muốn căn dặn tiểu diệt không?

Tả Nhất Thiên thều thào vô lực:

- Có tất cả ba việc! Đó là...

- Tam thúc!

Tả Nhất Thiên thở hắt ra:

- Tái lập Ngọc Điệp bang! Người hãy hứa với ta điều đó, phát dương quang đại, quang tông diệu tổ! Hứa đi!

Chàng gật đầu và suýt ứa lệ! Bởi Tam thúc đã cận kề cái chết.

- Muốn như vậy, Thượng Thanh, ta giao Nguyên Linh cho người! Người hứa đi!

Chàng thốt thẳng nói không nên lời:

- Tam thúc!

- Thượng Thanh! Những gì vừa xảy ra... trong đó, Nguyên Linh rất cầm hận người! Chỉ khi người hứa với ta là chăm sóc Nguyên Linh, mọi oán hận sẽ không còn, chuyện như ta và tam thẩm người sẽ không tái diễn! Người không chấp nhận sao?

Chàng đành phải gật đầu:

- Tam thúc yên tâm! Trừ phi Nguyên Linh muội không tán thành, bằng không tiểu diệt sẽ tuân theo sự căn dặn của Tam thúc!

Tả Nhất Thiên mỉm cười mãn nguyện:

- Nguyên Linh đã tán thành! Ta thật sự mãn nguyện!

- Tam thúc nói có ba việc, vậy việc thứ ba là gì?

Tả Nhất Thiên sau lần cố gắng mỉm cười đang dần kiệt quệ:

- Đó là... là việc của Thu Nương! Người... người...

Chàng nghe nhói đau trong tâm can:

- Tam thúc muốn tiểu diệt phải làm gì để giúp Đoàn tử?

Tả Nhất Thiên lại mỉm cười, một nụ cười thật yếu ớt vì vô lực:

- Ta đã hiểu rõ tình ý của cả hai, và ta đã hỏi Nguyên Linh lẫn Thu Nương!

Chàng đưa mắt nhìn thật nhanh và chỉ thấy cả hai nàng đều bẽn lễn cúi đầu! Từ khuôn mặt cúi gằm của họ, những giọt lệ rơi ra cho thấy họ vẫn đau đớn trước cái chết không thể tránh khỏi của Tả Nhất Thiên!

Nhìn thấy cử chỉ của chàng, Tả Nhất Thiên chợt hỏi:

- Người có hứa không, Thượng Thanh?

Chàng vừa gật đầu tỏ ý đã hứa, Tả Nhất Thiên nắc lên:

- Tốt! Ta... hự!

Chàng kinh hoảng:

- Tam thúc!

Chân nguyên nội lực chàng đang trút vào người Tả Nhất Thiên bỗng chuội đi như đang rơi và chỗ trống không! Điều đó có nghĩa là Tả Nhất Thiên đã không còn!

Chưa kịp thu tay về, chàng bị Tả Nguyên Linh xô bắn ra một bên khi nàng hốt hải nhào đến:

- Phụ thân! Phụ thân!

Tiếng nước nổ nghẹn ngào của Đoàn Thu Nương cũng tuôn trào ra:

- Tam thúc!

...

Đứng trước hai nấm mộ, một của Tả Nhất Thiên vừa mới đắp, một của Xích Huyết kiệu chủ nhân, phu nhân của Tả Nhất Thiên, Đường Thượng Thanh khàn giọng hỏi:

- Quần hùng đã truy đuổi lão tặc, chúng ta làm sao biết được để đuổi theo?

Tả Nguyên Linh đưa đôi mắt mọng đỏ nhìn chàng:

- Quần hùng có đuổi theo cũng vô ích vì không phải là đối thủ của lão!

Chỗ lão ẩn nấp hiện giờ đã có Đoàn tử tử biết!

Chàng chưa kịp hỏi đã nghe Đoàn Thu Nương bảo:

- Đó là chỗ lão đang giam giữ gia sư! Việc chúng ta cần phải làm bây giờ là dẫn dụ lão đi ra ngoài hang ổ của lão!

Chàng kinh ngạc:

- Sao lại phải dẫn dụ? Lão đang ẩn nấp ở đâu?

Thu Nương và Nguyên Linh cùng đáp:

- Hoàng Thạch cốc với Bát Quái Ma Vân trận!

Chàng sững sờ:

- Lại là trận đồ? Trong chúng ta nào có ai tinh thông kỳ môn trận thế?

Thu Nương nghiêng răng:

- Bởi đó muội mới nói là cần phải dẫn dụ lão!

Chàng cười lạt:

- Điều đó thì vị tất! Đường Thượng Thanh ta với Song Tuyệt Hợp Bích phen này quyết không buông tha cho lão!

Thu Nương kinh nghi:

- Là Thanh ca đang đề cập đến Kim Sa - Ngọc Diệp? Trước kia cũng hai công phu này, Thanh ca vẫn không bằng lão kia mà?

Chàng thổ lộ:

- Bây giờ thì khác! Nếu lão nhờ năm hoàn Hà Thủ Ô Linh Bảo mà có nội lực uyên thâm thì Đường Thượng Thanh ta nhờ đả thông Sinh Tử Huyền Quan chắc chắn sẽ không kém lão!

Thu Nương hoang mang:

- Thanh ca còn chờ đến lúc tự đả thông Sinh Tử Huyền Quan sao? Vậy chờ đến bao giờ?

Tả Nguyên Linh chợt hiểu ra và vụt đỏ bừng cả mặt:

- Không cần phải chờ đâu, Đoàn tử! Lúc ở trong Tử động, Thanh ca đã... đã làm được việc này rồi!

Như đã được Nguyên Linh nói qua về bản lãnh chống lại quái phong và mục lực tinh tường cách kỳ lạ của chàng, Thu Nương tỉnh ngộ:

- Thảo nào Thanh ca có thể nhìn được trong tối như ở ngoài sáng! Hóa ra Thanh ca đã tự khai thông Nhâm Đốc nhị mạch!

Nhắc lại điều này khiến Thượng Thanh nhớ lại những gì chàng đã nhìn và bị bắt buộc phải nhìn! Chàng cũng đỏ mặt còn hơn cả Nguyên Linh!

Sắc diện của chàng khiến Nguyên Linh phải khẽ nạt:

- Đoàn tử đừng nhắc nữa! Còn Thanh ca, chờ xong việc báo thù, muội sẽ hỏi tội và cho Thanh ca nếm thủ thuật Phân Cân Thác Cốt!

Chàng vờ kinh hãi:

- Ô hay! Ta đã làm gì nên tội để muội định dùng thủ thuật đó với ta?

Nguyên Linh cũng vờ giận dữ:

- Tội gì thì Thanh ca tự biết lấy! Hừ!

Thu Nương chợt mỉm cười! Rồi như có cảm nhận cười như thế này và ở đây là không phù hợp, nàng nghiêm nghị:

- Đủ rồi! Cả hai đừng nên đùa bỡn nữa!

Thượng Thanh nhẹ gật đầu:

- Đoàn muội nói không sai! Đã đến lúc chúng ta phải báo thù cho tất cả những ai đã bị lão tặc sát hại!

Đoàn Thu Nương đánh giọng:

- Nếu Thanh ca đã quả quyết là có thể đối đầu với lão tặc, chúng ta lên đường thôi!

Đường Ngọc Vi, Đường Ngọc Tử cùng hô hoán:

- Mau đến Hoàng Thạch cốc diệt trừ ác ma!

Vút! Vút!

Đường Thượng Thanh, Đoàn Thu Nương và Tả Nguyên Linh cũng động thân lao đi!

* * * * *

Mọi việc lại tái diễn, cũng là khung cảnh căn cối ở Hoàng Thạch sơn với quần hùng các võ phái đang dần dần vây kín một nơi duy nhất có cây cỏ mọc xanh tươi!

Hoàng Thạch cốc!

Từ Bát Quái Ma Vân trận, những lớp vân vụ mờ ảo vẫn tuôn ra che phủ toàn trận!

Như trước kia, Chưởng môn Côn Luân phái Lưu Khải Phục đồng dục lên tiếng:

- Bát Quái Ma Vân trận này trước kia đã từng xông vào! Chư vị nghĩ sao nếu cứ thế này đi vào?

Thái Hư đạo trưởng, Chưởng môn Võ Đang phái tỏ ra dè dặt:

- Vô lượng thọ Phật! Chúng ta chỉ nhờ vào số đông và nhờ La Hán đại trận mới dám đuổi theo lão ma đến đây! Việc xông vào trận, theo bản đạo, chúng ta nên suy xét cẩn thận!

Nhất Nan đại sư trầm ngâm:

- A di đà Phật! Theo thiên ý của bần tăng, trước kia là do Thượng Quan Điền cố tình muốn thu phục chúng ta nên việc xâm nhập trận đồ tương đối thuận lợi! Còn bây giờ việc xông vào là trúng kế của ác nhân, Lưu chương môn nên nghĩ lại!

Định Hòa sư thái cũng nói:

- Nam mô A di đà Phật! Phương trưởng nói rất đúng! Vì nếu không là kế mưu thì sao lão ma cố tình chậm chân, để khi chúng ta cùng đến đây lão lại chui vào trận, không dám xuất đầu lộ diện?

Trương Tử Nhu phản kích:

- Nếu không nghĩ được kế chằng lẽ chúng ta cứ đứng yên nhìn lão ung dung thu mình trong trận mãi sao?

Quần hùng cùng lo lắng khi nghĩ đến điều vừa được Chương môn Thái Cực nhắc đến! Quần hùng đang chờ đợi càng mòn mỏi, ngược lại, với thái độ dĩ dật dĩ lao, lão ác ma Thượng Quan Điền rồi sẽ có cách hoặc là thu phục quần hùng hoặc là lén thoát đi mà mọi người không thể nào hay biết!

Chính lúc đó, năm người Đường Thượng Thanh xuất hiện!

Thân thủ của Đường Thượng Thanh như thế nào, mọi người đều rõ! Và bây giờ cùng xuất hiện với chàng là hai nữ nhân cũng đã nhiều phen là quần hùng điêu đứng! Vì thế, khi thấy chàng xuất hiện, với thái độ kính nhi viễn nhi, tất cả cùng dịch chân tránh lối, nhượng bước cho chàng và bốn người theo chân cùng tiến vào!

Thái độ của quần hùng thoát nhìn qua chàng liền hiểu!

Thật lễ độ, chàng thi lễ khắp lượt! Có phần miễn cưỡng, Đoàn Thu Nương và Tả Nguyên Linh cũng phải hành động theo chàng!

Quần hùng, nhất là các vị Chương môn vừa vòng tay đáp lễ vừa có cảm nghĩ ngượng ngùng vì đã từng nhầm lẫn, cho chàng là ác thiên lý bất dung! Hóa ra sự thật lại trái ngược!

Thượng Thanh mỉm cười nhìn khắp lượt:

- Việc diệt trừ ác ma là việc chung của toàn thể võ lâm Trung Nguyên chúng ta! Tại hạ và bằng hữu đến chậm, mong chư vị tha thứ!

Tự nhận lỗi về mình và không một lời nhắc đến chuyện xưa, thái độ của chàng khiến Nhất Nan đại sư phải tự nhận lỗi:

- A di đà Phật! Đường thiếu hiệp và chư vị chớ nói quá lời! Bọn bản tăng rốt cuộc đã nhìn ra đâu là sự thật, đâu là sự gian dối, lời tạ lỗi kia...

Đoán được Nhất Nan đại sư định nói gì, chàng tuy ngắt lời nhưng vẫn giữ lễ độ:

- Bọn tại hạ đương nhiên phải khấu đầu tạ lỗi trước Cửu phái! Chỉ mong chư vị đừng nghĩ đến những gì do Xích Huyết kiêu và Băng Ngọc cung đã gây ra là đủ cho bọn tại hạ cảm kích suốt đời!

Nhất Nan thở dài:

- Đường thiếu hiệp càng nhún mình, bọn bản tăng càng thêm hổ thẹn! Hà...! Theo bản tăng, những gì đã qua, chúng ta hãy để cho qua, bất tất phải nhắc lại nữa!

Chàng gật đầu:

- Bọn tại hạ cũng chỉ mong được như đại sư nói! Giờ được nghe, thật như cởi tắc lòng! Đa tạ! Đa tạ!

Thái Hư đạo trưởng chợt hỏi:

- Vô lượng thọ Phật! Đường thiếu hiệp đến đây chẳng hay đã có chủ trương gì? Xin cho bọn bản đạo nghe cao kiến!

Trước lời lẽ đầy ngưỡng mộ này của Thái Hư, Chương môn Võ Đang phái, Đường Thượng Thanh cười thật gượng:

- Tại hạ nào có cao kiến gì? Tại hạ còn đang mong được sự chỉ giáo của đạo trưởng và chư vị đây!

Thái Hư nhăn mặt:

- Thiếu hiệp thật sự không có chủ trương?

Chàng lưỡng lự:

- Có thì cũng có nhưng tại hạ...

Thái Hư hăm hở:

- Chủ trương như thế nào? Thiếu hiệp hà tất phải khiêm nhượng!

Chàng đành phải nói:

- Trước kia, tại hạ đã một lần nhìn thấy cửu vị Chương môn ung dung xâm nhập Bát Quái Ma Vân trận này, tại hạ định...

Nhất Nan vụt xen vào bằng tiếng thở dài thất vọng:

- Hà...! Việc đã xông vào, đích thực là có! Tuy nhiên, vào lúc này bọn bần tăng lại ngại sự tráo trở của lão ma!

Chàng kinh ngạc:

- Tráo trở như thế nào?

Nhất Nan đại sư bèn đem những chủ ý của những vị Chưởng môn vừa bàn thảo, nói lại cho chàng nghe! Sau đó Nhất Nan nói thêm:

- Do không thể đưa đủ Đại trận La Hán cùng vào, bọn bần tăng dù có đảm lược cũng chỉ là dẫn xác vào nạp mạng cho lão ma!

Chàng gật đầu:

- Từ khi biết lão ma ẩn thân nơi này, tại hạ đã nghĩ đến điều đó! Vì thế, chủ ý của tại hạ là chỉ cần chực vị bày cho tại hạ cách vào trận, tại hạ sẽ đơn thân độc lực giao đấu với lão ma!

Thái Hư kêu lên:

- Vậy sao được? Thiếu hiệp chọn đấu pháp này chẳng khác nào tự chuốc lấy thảm họa?

Chàng chưa kịp đáp thì từ bên trong trận có tiếng Thượng Quan Điền vang ra:

- Không sai! Người muốn tìm chết sao, tiểu tử?

Chàng cười thâm và cao giọng:

- Hừ! Người đầu tiên mà lão muốn diệt trừ chẳng ai khác ngoài ta! Việc ta chọn đấu pháp này chẳng phải đúng ý lão sao?

Lập tức, Thượng Quan Điền từ giữa lớp vân vụ mờ ảo cười vọng ra:

- Ha... Ha... Ha...! Người nói không sai! Võ lâm không còn người, còn ai khác là đối thủ của Thượng Quan Điền này? Ha... Ha...

Thấy quần hùng có phản ứng như thế họ vừa bị lão ma xúc phạm, chàng vừa ra dấu bảo họ cố nén giận vừa khiêu khích lão:

- Vậy còn chờ gì nữa mà không chỉ cách nhập trận cho ta? Hay lão sợ lão sẽ bị ta đả bại?

Lão bị chàng khích nộ:

- Ta sợ người? Ha... Ha... Ha...! Được! Đó là tự người muốn chết! Hãy vào đi và cứ di chuyển như thế này... thế này...

Trước khi lao vào trận, chàng khẽ nháy mắt ra hiệu cho Thu Nương và Nguyên Linh!

Vút!

Ngay khi biến mất vào giữa lớp vân vụ, hai nàng lần lượt phụ nhĩ, nói với các vị Chưởng môn:

- Thoạt đầu Thượng Thanh định tìm cách dẫn dụ lão xuất trận! Nhưng khi biết có quần hùng ở đây, Thượng Thanh bèn đổi ý định là sẽ tìm cách khích nộ lão! Giờ lão đã nói cách nhập trận, chư vị có thể góp phần tiêu diệt lão bằng cách mau nghĩ ra biện pháp phá hủy trận thế của lão! Chư vị nghĩ sao?

Trương Tử Nhu lo lắng:

- Nhỡ chúng ta không vào kịp thì sao?

Lưu Khải Phục xua tay:

- Sẽ kịp! Vì qua cách nhập trận lần này vừa được lão nói ra, mỗi nhớ đến cách nhập trận trước kia và đã nghĩ ra những biến hóa của trận thế!

Thái Hư náo nức:

- Là những biến hóa gì?

Lưu Khải Phục bảo:

- Có Bát Quái, có Ma Vân, đây là một loại cổ trận do một nhân vật đã lập cách đây hai trăm năm! Nhân vật này có danh hiệu là Ma Vân Y Thủ!

Thu Nương xen vào:

- Có lẽ Chưởng môn nói đúng! Như tiện nữ đã biết kiến thức của lão Thượng Quan có được là từ nửa trên của một quyển chân kinh! Nửa dưới rơi vào tay Tàn Lão Y chính là phần liên quan đến y đạo!

Lưu Khải Phục hớn hởi:

- Vậy thì chính xác rồi! Vừa là y thuật vừa là trận đồ, Bát Quái Ma Vân trận này chính là do Ma Vân Y Thủ lưu lại! Và đây là cách biến hóa mỗi đã từng được ân sư chỉ điểm!

Có Thái Hư cùng luận bàn, quần hùng càng lúc càng hiểu rõ mọi biến hóa của Bát Quái Ma Vân trận! Trong khi đó...

Đường Thượng Thanh càng đi vào trận càng kinh nghi!

Không thấy lão hiện thân như kẻ chàng khích nộ, Thượng Thanh e rằng chàng trúng kế dẫn dụ của lão!

Theo từng lúc di chuyển chàng có cảm nhận trận đồ cũng biến hóa theo! Lúc chàng nhìn thấy núi non trùng điệp, lúc chỉ là những lớp sương mờ giăng tỏa và chỉ có ở chốn bồng lai.

Còn đang nghi ngờ, chàng nghe giọng nói miệt thị của lão văng bên tai:

- Người an tâm! Để giết người, ta chưa đến nỗi phải dùng kế trá ngụy! Vào đi!

Chàng nhẹ nhõm và lại cười thầm: “Lão nghĩ lão sẽ thắng ta nhờ nội lực cao thâm và nhờ bốn chiêu Ngọc Diệp Tuyệt Kiếm ư? Lão nào biết, hà... hà...”

Đúng như chàng vừa cười thầm lão, thái độ của lão rõ ràng là không xem chàng xứng tay đối thủ! Chàng nhìn thấy lão vẫn ung dung nhìn chàng từ từ xuất hiện!

Và khi đã thấy tỏ tường mặt chàng, lão còn thản nhiên hơn khi ung dung hướng vào một góc khuất để phát thoại:

- Yến muội đã nhìn kỹ chưa? Có phải tiểu tử có nhân dạng hao hao với người trong mộng của Yến muội không?

Chàng kinh ngạc nhìn theo lão!

Cung chủ Băng Ngọc cũng đang dõi nhìn chàng từ góc khuất nọ! Và chàng nghe âm thanh chán ghét của vị Cung chủ vang lên:

- Ta đã bảo người đừng gọi ta như vậy mà! Sao người cứ muốn nghe ta quát mắng người?

Thượng Quan Điện khẽch môi cười cợt

- Được nghe Yến muội mắng còn hơn chỉ nhìn thấy Yến muội suốt ngày câm lặng!

Chàng thầm mắng lão: “Hạng háo sắc như lão thật bỉ ổi! Phu nhân của lão vừa chết đi, việc an táng lão cũng chẳng màng, chẳng trách Tuyết Ngân phải tự tận để khỏi nhân lão làm phu thân!”.

Chàng chợt nghe Cung chủ Băng Ngọc cũng hỏi chàng:

- Thượng Thanh! Dường như trước kia người đã tự nhận là hậu nhân của Đường nhị bối! Điều đó đúng sai thế nào?

Chàng hỏi lại, thay vì đáp:

- Sao Cung chủ phải quan tâm đến việc này?

Thượng Quan Điền gắt xen vào:

- Người chỉ được trả lời chứ không được hỏi! Người nên nhớ một khi người đứng ở đây là người đã tự nạp mạng cho ta rồi!

Chàng định phát tác nhưng nghĩ lại, chàng nhân nhượng lão, kể cả phải nhân nhượng luôn Cung chủ Băng Ngọc cung! Chàng đáp:

- Chuyện đó hoàn toàn đúng! Đường nhị bối, Đường Tứ Hải đích thị là gia phụ!

Cung chủ bĩu môi:

- Người có nhớ lời ta đã từng nói, Đường Tứ Hải không thể cùng ai khác lập gia thất không?

Chàng lại bị lời nói này làm cho hoang mang:

- Cung chủ thử giải thích xem là tại sao?

Thượng Quan Điền cười lạnh khi nghe chính miệng Cung chủ tự thú nhận:

- Vì hai mươi năm trước, khi Đường Tứ Hải lưu lạc đến tận bốn cung, ta đã chọn y làm phu quân thay cho kẻ nói dối không biết ngượng là gã Thượng Quan Điền kia!

Chàng giật mình:

- Có chuyện này sao, Cung chủ?

Cung chủ gật đầu:

- Đương nhiên phải có ta mới dám nói! Và cho đến tận lúc này ta vẫn chờ y quay lại!

- Vẫn chờ? Sao Cung chủ không tự đi tìm?

- Hừ! Một Cung chủ như ta, y phải tìm ta thì đúng hơn! Ta tìm y chẳng hóa ra ta tự làm ta nhẹ thể?

Chàng chợt hiểu. Cung chủ Băng Ngọc cung do có bản lĩnh cao mình bội phần so với phụ thân nên không tránh khỏi việc cao ngạo! Và điều này chàng không thích nghe và cũng không được thuận tai! Phải chăng phụ thân chàng trước kia cũng vì không thích nên sau khi ly khai Băng Ngọc cung đã không hề quay lại?

- Người đang nghĩ gì?

Nghe Cung chủ hỏi, chàng giật mình!

Và sau một lúc trầm tư, chàng thú nhận:

- Gia phụ đã lập gia thất! Chính lão Thượng Quan Điền biết rõ hơn ai hết khi lão cũng biết gia phụ bị thảm tử là do Phi Ma Bất Tử hãm hại!

Lão bỗng cười rũ rượi:

- Ha... Ha... Ha...! Làm gì có chuyện Phi Ma Bất Tử hãm hại phụ thân người? Là do ta đấy! Là do ta muốn loại bỏ vĩnh viễn một kẻ tình địch! Ha... Ha...

Chàng động nộ và Cung chủ Băng Ngọc cung cũng động nộ:

- Người đã giết Đường Tứ Hải?

- Không sai! Để Yển muội đừng tơ tưởng đến gã!

Cung chủ bật thét:

- Người làm như thế chỉ vô ích! Người tưởng ta không biết người và muội Tuyết Vân vốn là một đôi phu phụ sao? Người có biết Tuyết Ngân chính là giọt máu của người bị người cố tình vứt bỏ không?

Lão ngớ ngẩn:

- Hóa ra những gì Tuyết Ngân đã nói đều là sự thật?

Nhân lúc lão có sắc thái này, Cung chủ Băng Ngọc cung bỗng kêu lên bi thảm:

- Đường ca hãy chờ muội! Hự!

Phịch!

Lão hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy Cung chủ Băng Ngọc cung đã tự cắn đứt lưỡi để tìm đến cái chết!

Lão gào lên:

- Yển muội! Yển muội ơi!

Thấy đã đến lúc, chàng quát:

- Lão đã tạo bao nhiêu cái chết uổng oan rồi? Mau nạp mạng!

Vút!

Vù... Vù...

Lão bật đứng lên và nhìn chàng bằng đôi mắt ngẫu đỏ của dã thú.

- Yếu đuối đã không còn thì người cũng sẽ không còn. Cả võ lâm sẽ bị ta hủy diệt! Đờ!

Vù...

Ầm!

Lão động nộ khi thấy Đường Thượng Thanh lần này không hiểu sao lại thân nhiên cùng lão bình thủ!

Chưa kịp bộc phát sát khí đang dâng lên cuộn cuộn, lão chợt hoang mang khi cảnh tượng quanh lão chợt đổi khác!

Bát Quái Ma Vân trận như chưa bao giờ tồn tại! Quanh lão lúc này chỉ là một Hoàng Thạch cốc bình thường và trơ trọi!

Lão cũng một mình khi phải đối diện với quần hùng đang căm phẫn nhìn lão!

Lão bỗng nhiên bật cười lên sặc sụa:

- Ha... Ha... Ha...

TỬ ĐỘNG

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Kế Mạo Hiểm Buộc Phải Đối Đầu - Diệt Ác Ma Ngũ Chiêu Hợp Nhất

Cảm nhận có điều bất ổn, Đường Thượng Thanh hô hoán:

- Mau bày đại trận La Hán! Đừng ai lao vào động thủ với lão! Mau nào!

Trước tình thế này, dù chỉ đối phó có mỗi mình lão ác ma nhưng qua tràng cười của lão, quần hùng không thể không tuân thủ mệnh lệnh của chàng!

Chờ khi đại trận La Hán đã bày ra, chàng bất ngờ tung kinh vào lão:

- Tiếp chiêu!

Vù...

Vẫn tiếp nổi tràng cười, lão hất tay:

- Đờ! Ha... Ha...

Ầm!

Chàng lùi lại nhưng vẫn tiếp chiêu:

- Xem chưởng!

Vù...

Lão Thượng Quan Điền lập tức có thái độ như dã thú bị kích nộ! Lão hung hãn lao đến:

- Muốn chết!

Vù...

Ầm!

Chàng lại lùi!

Thoạt nhìn qua diễn tiến này Đoàn Thu Nương và Tả Nguyên Linh đoán được ý đồ của chàng! Thu Nương khẽ bảo Nhất Nan đại sư:

- Thượng Thanh đang muốn dẫn dụ lão ma vào La Hán đại trận! Đại sư hãy phát động trận thế thật đúng lúc!

Nhất Nan đại sư tuy gật đầu tỏ ý tán thành nhưng vẫn phân vân vì không hiểu một khi đại trận La Hán được phát động liệu Đường Thượng Thanh có kịp tháo lui không? Hay luôn cả chàng cũng bị hãm vào tử địa!

Ầm!

Quả nhiên ý đồ dẫn dụ của Thượng Thanh đã lộ rõ khi chàng cố tình lùi dần về phía có những hàng tầng nhân Thiếu Lâm phái đang nôn nao đợi chờ.

Lão Thượng Quan Điền hoặc là nhận ra ý đồ này của Thượng Thanh nhưng do ý trượng vào thân thủ vô thượng nên vẫn đưa chân tiến bước. Hoặc giả lão đã phát cuồng nên ngoài ý nghĩ là phải hủy diệt tất cả lão không còn bất kỳ một nhận định nào sáng suốt!

Tóm lại, chàng lui đến đâu, lão tiến theo đến đấy!

Thượng Thanh chợt quát lên:

- Phát động thể trận nào! Lão ma! Đờ!

Vù...

Nhất Nan đại sư vẩy tay làm hiệu! Lập tức tiếng niệm Phật trầm hùng của một trăm linh tám vị tăng nhân liền phát ra vang rền khắp Hoàng Thạch sơn.

- A... di... đà... Phật...!

Lão mà thân nhiên cùng Đường Thượng Thanh đối chưởng:

- Đờ!

Vù...

Ầm!

Thế là, cả lão ma Thượng Quan Điền và Đường Thượng Thanh đều đồng loạt lọt vào thế trận lợi hại nhất của võ lâm là La Hán đại trận!

Thất kinh, Nhất Nan chợt lấy hơi như muốn gọi trận La Hán dừng lại!

Tuy nhiên, nhanh miệng hơn và lớn tiếng hơn Đoàn Thu Nương kịp lên tiếng trước khi Nhất Nan kịp hạ lệnh:

- Chư vị yên tâm! Thượng Thanh có hành động này là muốn lão ma không thể giữa chừng đào thoát! Hãy giữ nguyên thế trận! Chờ đúng lúc cần thiết lập tức phát động diệt trừ đại ác ma!

Quần hùng cùng ngỡ ngàng và bàng hoàng trước một chủ ý quá là liều lĩnh của Đường Thượng Thanh!

Tất cả nhìn chăm chăm vào cục diện và có không ít người đang thầm cầu mong cho Đường Thượng Thanh nhờ kỳ tích sẽ thoát khỏi nạn tai!

Tuy nhiên, họ càng dõi nhìn càng kinh ngạc!

Thân thủ của Đường Thượng Thanh càng lúc càng bộc lộ và lẽ đương nhiên là càng lúc càng làm cho quần hùng phải ngẩn người vì quá ngưỡng mộ!

Ngay khi dẫn dụ được ác ma cùng lọt vào đại trận La Hán, Đường Thượng Thanh chợt biến thành một nhân vật khác, với khí thế chấn động bát hoang tứ hải!

Chàng chợt cười lên ngạo mạn:

- Ha... Ha... Ha...! Đã đến lúc lão phải đến tội vì bao hành vi độc ác! Xem chường!

Vù... Vù...

Tràng cười này được phát ra khá đột ngột khiến lão ma đang cuồng loạn vì giận dữ phải tỉnh hồn!

Lão dễ dàng nhận ra thực trạng và lập tức lồng lộn lên như dã thú tình cờ sa bẫy:

- Bằng vào người và trận La Hán này, muốn diệt ta đâu phải dễ! Xem đây!

Vù... Vù...

Ầm!

Tiếng chấn kinh dù lớn cũng không thể che át đi tiếng quần hùng kêu lên vì không ngờ là Phục Ma chường của Thiếu Lâm!

Đã có ý, chàng tuần tự dẫn dụ lão ma phải bộc lộ dã tâm qua từng tuyệt kỹ của Cửu phái mà lão lén học được! Chàng quát:

- Đờ chường Kim Sa!

Vù...

- Hừ! Phật Quang Tâm Chiếu! Đờ!

Ầm!

Và Đường Thượng Thanh đã đạt ý nguyện. Lão đã bộc lộ toàn bộ những gì lão đã dày công thu thập và sắp đặt!

Quần hùng chợt kêu lên:

- Úy! Đó chính là tuyệt học bản phái Thái Cực chương!

- Chà... chà...! Lại có cả Hoa Sơn tuyệt kỹ!

- Hừ! Lão mà như đang sử dụng kiếm pháp Côn Luân! Lạ thật! Từ đâu lão luyện được kìa?

- Hảo đao pháp! Quả nhiên là Phá Thiên đao của Không Động!

- Đạo trưởng xem kìa! Sao trong đao pháp của lão lại ẩn tàng Lưỡng Nghi tuyệt kiếm của quý phái Võ Đang?

- Hừ! Dùng kiếm thay đao! Đến Song bút Điểm Thương lão cũng sử bằng kiếm!

- Hà... Hà...! Chiêu kiếm Trường Bạch này của mỗ không ngờ lão tinh thông hơn cả bản thân mỗ nữa! Hay! Hay lắm!

Câu nói này khiến quần hùng tỉnh ngộ! Và từ đó họ hoàn toàn im lặng để nhìn cho tường tận những gì đang diễn khai!

Vì dù đó là chiêu kiếm nào hoặc chiêu chương của môn phái nào cũng vậy, nếu do các phái tự thi triển vị tất đã có sự biến hóa và lợi hại như lão ma Thượng Quan Điền đang thi triển!

Họ yên lặng để không bỏ qua một dịp may hãn hữu là được mở mang tầm nhìn!

Chỉ đến khi Đường Thượng Thanh buộc phải lấy ra Ngọc Điệp bảo kiếm, quần hùng lúc bấy giờ mới nhất tề xông vào!

Vì cả hai đang thi triển cùng một loại kiếm pháp thượng thừa!

Mục kích được hàng bấy nhiêu tuyệt học này, chính Nhất Nan đại sư phải chép miệng than:

- A di đà Phật! Nếu không kể những hành sự độc ác thì lão ma quả là bậc kỳ tài của võ lâm đương đại! Hà...! Thật đáng tiếc là lão đã đi lầm đường! A di đà Phật!

Nói như vậy vô hình chung Nhất Nan đại sư đã ngầm ngầm thừa nhận Đường Thượng Thanh cũng là bậc kỳ tài!

Giả dụ phen này chàng diệt trừ được ác ma mà không cần đến La Hán đại trận, chẳng phải chàng chính là một bậc đại tài về võ học sao?

Đó là điều đang xảy ra khi chàng chợt quát:

- Đệ ngũ chiêu Ngọc Điệp Tuyệt Kiếm! Đờ!

Véo... Véo...

Lão ma cười cao ngạo:

- Đệ ngũ chiêu ư? Hãy xem đệ nhất chiêu đây này! Ha... Ha...

Véo... Véo...

Choang! Choang!

Ầm!

Lão loang kiếm hất ra một chiêu cực kỳ lợi hại:

- Đệ nhị chiêu! Đờ!

Vèo...

Choang! Ầm! Ầm!

Lão cười vang dội:

- Tam chiêu Ngọc Điệp! Đờ! Ha... Ha...

Véo...

Chàng lại lùi, khiến quần hùng kinh hoảng. Duy chỉ có Đoàn Thu Nương và Tả Nguyên Linh cùng Ngọc Tử Ngọc Vị còn vững dạ!

Ầm!

Lão ma chợt tung cao quật bổ kiếm xuống dưới:

- Tứ chiêu kiếm Ngọc Điệp! Trúng!

Véo...

Ầm!

Chàng vẫn lùi! Và lần này đến lượt Đoàn Thu Nương, Tả Nguyên Linh, Đường Ngọc Vi và Đường Ngọc Tử cũng phải kinh tâm động phách!

Không lẽ chàng nói dối họ về cách chế ngự lão ma có khắc trên thân kiếm Ngọc Điệp? Hóa ra chàng muốn liều mạng với lão ma, như Vu Lang và Tuyết Ngân đã liều?

Nếu vậy, hai người kia liệu là muốn vạch rõ bộ mặt gian trá của lão, nay lão đã bị lộ hoàn toàn chân tướng, chàng liều như vậy thì có ích gì?

Độc được sự thất kinh và bàng hoàng của bọn Thu Nương, Nhất Nan đại sư giơ tay hờm sẵn! Chỉ cần Đường Thượng Thanh thiết mạng dưới tuyệt kiếm của lão ma, đại sư ngay lập tức cho trận thể phát động và hủy diệt lão ma thật nhanh, thật kịp lúc!

Lão ma vùng cười lên đắc ý:

- Ha... Ha... Ha...! Người chỉ luyện được một chiêu, ta thì luyện được bốn! Người không thể không chết! Xem Nhị, Tam tuyệt kiếm! Đờ!

Véo... Véo...

Đường Thượng Thanh bèn quát trả:

- Lão chó đắc ý! Đệ ngũ chiêu! Đờ! Choang!

Ầm! Ầm!

Chàng vừa thối lui, lão quát thật đanh, thật gọn:

- Nhất Kiếm Du Hồn! Tứ Kiếm Đoạt Mạng! Đờ!

Véo... Véo...

Nhất Nan vụt sa sầm nét mặt, cực chẳng đã phải vẫy tay:

- Hóa Kiếp Vĩnh Sinh! Đánh!

Chính lúc đó, Đoàn Thu Nương với một cảm giác mơ hồ chợt thét lên:

- Đờ! Đó là... chao ôi!

Nàng than vì tiếng kêu của nàng là quá chậm so với chiêu công tối hậu của đại trận La Hán vừa phát ra!

Nhất Nan cũng nhận ra mọi việc đã lỡ làng, không thể nào hạ lệnh cho đại trận thu hồi chiêu công cho dù ai ai cũng nghe tiếng gầm vang dội của Đường Thượng Thanh đến lúc này mới xuất hiện:

- Ngũ Kiếm Hợp Nhất! Lão phải chết!

Véo... Véo...

Một vầng kiếm quang chợt lóe sáng lên và dường như vầng kiếm quang này có hình dạng như một con Ngọc Điệp to lớn đang quạt mạnh hai đôi cánh mềm mại xuống đầu lão ma đang biến sắc:

- A... a...

Ầm!

Tiếng chấn kinh vang lên!

Văng kiếm quang hình Ngọc Diệp cũng biến mất và đại trận La Hán trước diễn biến vô tiền khoáng hậu này cũng có một sát na dừng lại!

Vút!

Không phát hiện có một vệt khói mờ vừa lao ra, đại trận La Hán thế là vẫn tiếp tục chiêu công Hóa Kiếp Vĩnh Sinh!

- A... di... đà... Phật...!

Ầm! Ầm! Ầm!

Chính loạt chưởng do một trăm linh tám vị tăng nhân chia nhau ra quật vào giữa trận, đủ làm cho cục diện bên trong trận biến đổi!

Địa hình còn thay đổi hướng gì một tấm thân nhục thể nhỏ nhoi của lão ma Thượng Quan Điền!

Nhìn lại, vui mừng, hò reo... Đó là những gì Cửu phái đang thực hiện khi nhận ra Đường Thượng Thanh không hiểu đã thoát ra từ lúc nào và đang an tường nhìn mọi người!

- Hảo công phu! Hảo kiếm pháp!

- Ngọc Diệp kiếm là thượng thừa!

Mọi người chỉ thôi reo khi thấy chàng bất ngờ đưa cao Ngọc Diệp bảo kiếm!

Họ im lặng nhìn chàng như một thần nhân, một Minh chủ võ lâm!

Chàng hiểu và vẫn khiêm hạ nói với mọi người:

- Nửa năm nữa, tại hạ xin được thỉnh toàn bộ chư vị anh hùng Cửu phái cùng đến khai dự đại điển lễ khai sáng Ngọc Diệp bang! Và hôm ấy cũng là ngày đại hỷ của tại hạ cùng Đoàn - Tả nhị vị cô nương đây! Bây giờ xin bái biệt!...

Table of Contents

<u>Chương 1: Chốn Hoàng Thạch Cao Nhân Ẩn Thế - Đối Lễ Vật Điểm Hóa Công Phu</u>
<u>Chương 2: Lộ Vật Báo Xích Huyết Thịnh Nộ - Cửu Đại Phái Xâm Nhập Trận Đồ</u>
<u>Chương 3: Nhờ Ngọc Điệp Tiếp Nhận Kim Sa - Những Đau Đớn Hành Hạ Thế Xác</u>
<u>Chương 4: Chốn Tử Động Quái Phong Dày Xéo - Luyện Kim Sa Đắc Ngọc Công Phu</u>
<u>Chương 5: Ngọc Điệp Kiểm Phát Hiện Họa Đồ - Băng Ngọc Cung Giang Hồ Khởi Loạn</u>
<u>Chương 6: Ngỡ Gian Nhân Nào Ngờ Bang Chủ - Tình Cờ Chạm Trán Băng Ngọc Cung</u>
<u>Chương 7: Băng Ngọc Công Đấu Với Kim Sa - Hiện Tượng Lạ Hóa Thành Người Tuyệt</u>
<u>Chương 8: Kế Phóng Hỏa Giải Nguy Bằng Hữu - Tàn Lão Y Bất Cứu Vô Nhân</u>
<u>Chương 9: Bồi Tâm Hợp Kết Nghĩa Kim Bằng - Cùng Sư Phụ Luận Về Kẻ Ác</u>
<u>Chương 10: Có Linh Đan Sinh Mạng Văn Hồi - Điều Bí Ẩn Xoay Quanh Ngọc Điệp</u>
<u>Chương 11: Vượt Trận Đồ Gian Nhân Xuất Hiện - Dụng Cơ Quan Thoát Khỏi Hiểm Nguy</u>
<u>Chương 12: Tàn Y Chết, Lưu Nhiều Bí Ẩn - Chạm Xích Kiệu, Họa Vô Đơn Chí</u>
<u>Chương 13: Diễn Biến Bất Ngờ Khó Suy Đoán - Dùng Hình Vẽ Minh Họa Phục Tòng</u>
<u>Chương 14: Thu Thuộc Hạ, Thu Nhầm Kẻ Phản - Tái Nhập Động, Tái Phục Võ Công</u>

[Chương 15: Tại Cung Thất Đắc Thành Võ Học - Gặp Mỹ Nhân Biết Rõ Hung Tin](#)

[Chương 16: Vượt Ngàn Trùng Đến Băng Ngọc Cung - Chạm Phải Người Kiêm Nghệ Cừ Phái](#)

[Chương 17: Hiến Lộ Công Phu Sinh Tử Đấu - Cục Diện Đưa Đây Cùng Sa Vực](#)

[Chương 18: Dưới Vực Sâu Lo Kế An Toàn - Trong Bí Đạo Gặp Điều Kỳ Quái](#)

[Chương 19: Phát Hiện Cung Thất Chạm Cừ Nhân - Bị Vây Vào Trận Gặp Cung Chủ](#)

[Chương 20: Cung Thất Ngầm Phát Hiện Tàng Thư - Lắm Tâm Cơ Bắt Giữ Cung Chủ](#)

[Chương 21: Bị Giam Hãm Lại Được Ứng Cứu - Khi Gặp Lại Nghi Ngờ Nảy Sinh](#)

[Chương 22: Xích Huyết Kiệu Loạn Chiến Quần Hùng - Băng Ngọc Cung Tạo Thêm Phiền Toái](#)

[Chương 23: Những Tình Huống Bất Thể Dự Phòng - Tránh Cừ Phái Dĩ Đào Vi Thương](#)

[Chương 24: Nhìn Thương Thế Tổ Tường Hư Thực - Thương Quan Điền Là Hạng Chánh Nhân?](#)

[Chương 25: Bất Ngờ Chạm Trán Lão Cốc Chủ - Nhờ Điểm Chỉ Hiến Lộ Kim Sa](#)

[Chương 26: Có Hung Hiểm Mới Nhận Được Nhau - Mọi Ẩn Tình Quanh Băng Ngọc Điệp](#)

[Chương 27: Minh Bạch Thân Thế Xót Thầm Dạ - Tỷ Đệ Làm Chi Buốt Tâm Can](#)

[Chương 28: Kế Quỷ Quyết Chạm Trí Thần Thông - Đại Tâm Cơ Vẫn Rối Trận Tình](#)

[Chương 29: Hội Ngộ Bất Ngờ Sinh Biến Cố - Thái Độ Kỳ Quặc Tạo Nghi Ngờ](#)

[Chương 30: Trận Kịch Chiến Vô Tiền Khoáng Hậu - Mọi Bí Ẩn Đến Lúc Phơi Bày](#)

Chương 31: Đại Ác Nhân Phải Lộ Chân Tướng - Từng Thảm Kịch Phải Hé Mở Dần

Chương 32: Chốn Tử Động Quần Hùng Vây Hãm - Dừng Tuyệt Kiếm Lộ Mặt Gian Nhân

Chương 33: Đệ Tử Phản Sư Không Bội Đạo - Phụ Mẫu Làm Ác Phải Tuyệt Tình

Chương 34: Vì Cứu Người Phải Vào Tử Động - Ngô Kỳ Duyên Ngô Cả Tình Duyên

Chương 35: Sắp Xếp Hậu Sự: Định Nhân Duyên - Cung Chủ Tự Tận: Kiếp Lỡ Làng

Chương 36: Kế Mạo Hiểm Buộc Phải Đối Đầu - Diệt Ác Ma Ngũ Chiêu Hợp Nhất